

Buông tay để yêu

Contents

Buông tay để yêu	1
1. Chương 00 - Mở Đầu	2
2. Chương 01	2
3. Chương 02	17
4. Chương 03	27
5. Chương 04	34
6. Chương 05	45
7. Chương 06	57
8. Chương 07	67
9. Chương 08	76
10. Chương 09	86
11. Chương 10	99
12. Chương 11	112
13. Chương 12	127
14. Chương 13	141
15. Chương 14	154
16. Chương 15	171
17. Chương 16	186
18. Chương 17	207
19. Chương 18 (end)	223

Buông tay để yêu

Giới thiệu

Do bận rộn với công việc làm ăn nên từ khi còn nhỏ, bố mẹ Lý Bội Nhi đã gửi anh em cô đến nhà bà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/buong-tay-de-yeu>

1. Chương 00 - Mở Đầu

Mở đầu

Ngày Khả Lam ra đi, cô bỗng hỏi Lý Bối Lỗi:

- Liệu mười năm nữa, anh có thay lòng đổi dạ không?

Lý Bối Lỗi không nói được gì mà chỉ nhẹ nhàng kéo tay cô vào lòng. Lúc đó, anh đã khóc. Những tình cảm và mộng ước đã từng vấy gọi anh trước đây đang tuôn rơi như một trận mưa rào dữ dội. Chúng cuộn lên hàng nghìn con sóng trong lòng anh. Anh hiểu rằng, sau cơn mưa, mọi thứ anh buông xuôi sẽ mất đi mãi mãi.

Mười năm, khoảng thời gian đủ để chôn vùi quá khứ, làm phai mờ những lý tưởng chưa thể đạt được, thậm chí nó còn có thể biến một mối tình trở thành tro bụi. Anh ôm chặt cô. Trong khoảnh khắc ấy, giữa đám đông đang nhộn nhịp ngoài kia, dường như anh đã nhìn thấy màu sắc mệnh mông của thời gian. Anh không muốn để cô đi, nhưng anh càng không muốn thấy cô vì yêu anh mà vứt bỏ ước mơ của mình. Niềm vui thật ngắn ngủi, nhưng sự chờ đợi lại dài đằng đẳng. Cô đã vì anh mà hi sinh mười năm trời, làm sao anh có thể để cô lãng phí mười năm nữa bên anh chứ?

Cô ngẩng đầu lên, lấy tay gạt những giọt nước mắt còn đọng lại trên khóe mắt anh rồi nói:

- Em thật sự ngưỡng mộ Bối Nhĩ. Vì dù có đi đến đâu thì hai người vẫn mang chung một dòng máu. Kiếp sau, nhất định em sẽ làm em gái của anh, bởi kể từ khi sinh ra, chúng ta đã hứa không bao giờ chia cách.

Ánh mắt anh dõi theo đến tận khi Khả Lam bước vào cửa khu lên máy bay. Nhìn chiếc máy bay chở cô lướt qua trên đỉnh đầu, một làn sương mờ giăng trước mắt anh, anh cố sức đuổi theo hướng chiếc máy bay đã chở cô đi mà gào thét tên Khả Lam. Vấp ngã, rồi lại đứng lên, rồi lại vấp ngã, rồi lại đứng lên... cứ như thế cho đến tận khi mình đầy vết thương, anh mới dừng lại và quay người bỏ đi. Chính vào lúc anh quyết định quay lưng bước đi thì giữa anh và cô đã mơ hồ hiện lên một khoảng cách không thể nào chạm tới được...

2. Chương 01

Chương 1

“Anh biết cuối cùng, chúng ta cũng phải xa nhau nhưng chỉ là khi ngày đó đến thật sự, chúng ta sẽ làm thế nào để đối mặt với những đau đớn và mong đợi mỗi mòn sau này? Chia xa là một việc đau khổ và khó khăn đến nhường nào nhưng chúng ta không thể né tránh nó. Thậm chí, chúng ta không đủ sức để ngăn cản khi nó tới. Thế nên hôm nay, trong giây phút chúng ta còn có nhau, anh giấu kín niềm vui ngây ngất của tình yêu trong sâu thẳm tâm hồn, chờ đợi niềm vui này có thể kéo dài thêm một chút, rồi lại kéo dài thêm một chút nữa...”

Khi Lý Bối Nhĩ đánh những dòng chữ này lên màn hình máy tính, cô lại thở dài một tiếng. Mặc dù đây chỉ là một bản thảo sơ lược, nhưng không hiểu sao đột nhiên nó lại mang đầy cảm xúc bi thương đến như vậy. Cô bỗng nghĩ đến chị Khả Lam và anh Lý Bối Lỗi, rồi cô nghĩ đến chính mình. Khoảnh khắc đó, những chuyện quá khứ bỗng hiện lên trong đầu cô, những cảm xúc rung động và tình yêu thương ầm ập đang âm ỉ ở nơi yếu đuối nhất trong sâu thẳm trái tim bỗng được trào ra. Cô đang viết một câu chuyện tình chia ly, nhưng không ngờ cô lại khơi lên nỗi đau ẩn giấu sâu kín nhất trong lòng mình.

Thời tiết ngọt ngào lạ thường! Lý Bối Nhĩ ngồi khoanh chân trên chiếc ghế xoay trước màn hình vi tính và uống một ngụm nước thật lớn. Chú chó con thè lưỡi ra, nằm sõng soài bất động bên cạnh chiếc ghế trên nền nhà như đã chết. Lý Bối Nhĩ từ từ ngẩng lên nhìn chiếc đồng hồ treo tường, kim đồng hồ đã chỉ đến con số mười hai. Cô mỉm cười, vừa nhìn những ngón tay đã hơi sưng đang gõ trên bàn phím vừa thầm nghĩ bụng, lúc này có thể “mượn” mạng không dây của nhà hàng xóm rồi.

Cô gái ngồi đối diện cứ nhìn hàng loạt những cử chỉ của Lý Bối Nhĩ. Có lẽ do thời tiết quá nóng, nên ngay từ khi bước vào cô đã cởi chiếc áo khoác nhẹ màu trắng đang mặc trên người xuống. Lúc này, cô ấy chỉ mặc mỗi chiếc váy liền bằng vải hoa. Lý Bối Nhĩ đứng lên rót nước, tiện chân cô đá một cái vào con chó đang nằm giả chết trên sàn. Cô gái kia vội chạy đến, cúi người ôm chú chó vào lòng rồi hét lên cảnh cáo Lý Bối Nhĩ:

- Nó là chó của anh ấy. Em nên đối xử với nó tử tế một chút chứ.

Lý Bối Nhĩ nhún vai cười cười rồi chỉ tay lên chiếc đồng hồ treo tường đang kêu tích tắc, chân thành nói với cô gái đó:

- Chị San San, chị về đi. Chị xem đã mấy giờ rồi kia? Hôm nay, anh Lý Bối Lỗi không về đâu. Thấy cô gái đó không nói gì, cô lại tiếp tục ngồi khoanh chân trên chiếc ghế xoay. Một trang web dự báo nhiệt độ ngày mai có thể lên tới ba mươi sáu độ, Lý Bối Nhĩ vô thức rứt cổ tay lại rồi tiện thể đưa tay xoa mặt, cảm thấy các ngón tay hơi ướt một chút, là mồ hôi.

- Thời tiết kinh khủng quá! – Cô vừa lẩm bẩm một mình vừa đưa tay di chuột.

Cô gái kia không đáp lời mà chỉ vuốt ve chú chó đang ôm trong lòng và nhẹ nhàng hỏi nó:

- Mày nóng lắm hả? – Chú chó lập tức đáp lại bằng mấy tiếng gâu gâu rồi yên lặng như cố ý muốn giữ sức.

Lý Bối Nhĩ ngáp ngáp dài bởi đường truyền mạng lúc được lúc ngắt làm cô có chút bức bối.

- Em buồn ngủ lắm rồi. Chị thế nào? – Cô đứng dậy vươn vai rồi nói với cô gái kia.

- Chị ngồi một lát nữa thôi. – Cô gái kia đáp.

- Hay chị vào phòng anh Lý Bối Lỗi ấy. – Lý Bối Nhĩ uể oải chỉ tay về căn phòng bên trái.

- Không được đâu. – Cô ấy vội xua tay, – Anh ấy ghét nhất là người khác động vào đồ của mình.

Lý Bối Nhĩ cười lớn, miệng làu bàu:

- Lý Bối Lỗi, anh là đồ tồi!

Ai ngờ cô gái ấy bỗng tức giận, bật dậy tát cho Bối Nhĩ một cái.

- Em không được phép mắng anh ấy. Không được phép! – Hành động đó cứ như Lý Bối Nhĩ cướp chồng của cô ấy vậy.

Vết đỏ năm ngón tay xoè như hình chiếc quạt hằn rõ trên mặt Lý Bối Nhĩ, bỏng rát, đau đớn nhưng cô không tức giận mà chỉ cười vào mặt cô ấy.

- Ui cha! Chị San San, giờ em mới biết là chị có cả bàn tay thép nữa cơ đấy.

Cô ấy lẳng lặng ngồi “phịch” xuống ghế sofa khiến mặt ghế đệm lún xuống thành hõm sâu. Sau đó, tiếng khóc nức nở vang lên. Lý Bối Nhĩ bất ngờ nghe tiếng khóc có nhạc điệu đó mà trong lòng thâm gõ theo nhịp. Nào là một phách mạnh, hai phách nhẹ. Cô chăm chú lắng nghe. Trước đây, hồi Lý Bối Nhĩ năm tuổi bắt đầu đi học, cô còn là quân ca trong đội văn nghệ của trường nữa cơ đấy. Tuy là quân ca nhưng vì cô luôn hát sai nhạc khiến dàn đồng ca của lớp bị thụt lùi, còn giáo viên dạy nhạc đành bất đắc dĩ mặc kệ cho qua. Từ đó, mỗi khi nói chuyện với người khác, cô luôn thâm gõ nhịp trong lòng để làm phách cho đối phương như một thói quen, một căn bệnh cố hữu vậy.

Lại nói về Lý Bối Lỗi, anh ấy đã ngoài ba mươi rồi mà suy nghĩ lúc nào cũng như cậu thiếu niên mười bảy mười tám vậy, ngây thơ, ngạo mạn và chẳng bao giờ để ý chuyện gì. Thậm chí, trong mắt Lý Bối Nhĩ cũng chưa từng coi anh ấy là “anh trai”. Có lẽ do lòng ghen tị. Bởi vì Lý Bối Lỗi là cháu đích tôn của bà nội, và lại anh ấy còn vô cùng đáng yêu nên ai cũng quý mến. Riêng Lý Bối Nhĩ thì khác. Từ khi sinh ra trông cô đã không xinh lắm, lại còn đen và gầy trông giống như chú khỉ con vậy. Hơn nữa, hồi nhỏ tính tình cô cũng rất kì quái nên chẳng ai thích cả. Kể về hồi nhỏ khi họ cùng ra ngoài chơi nhé. Nếu cặp sách của Lý Bối Lỗi đựng đầy nước ngọt thì cặp sách của Lý Bối Nhĩ lại chứa toàn nước lọc và chắc chắn nước đó là cô lấy ở bình lọc nước trước khi ra khỏi nhà rồi. Nhưng cô lại khôn khéo đổ nước ngọt trong cặp sách của Lý Bối Lỗi sang cặp sách của mình. Lâu dần, cô bỗng hiểu ra một chân lý: “Yêu là dù thế nào cũng không được đổi cặp sách.”

Thấy San San không hề có ý muốn về nhà, Lý Bối Nhĩ ngồi xuống ghế đối diện với cô ấy:

- Chị San San, em ngồi nói chuyện với chị nhé.

- Bối Nhĩ! – Giọng cô yếu ớt, – Chị xin lỗi...

- Không sao đâu.

- Em kể cho chị nghe thêm về anh ấy được không?

- À! – Lý Bối Nhĩ thuận miệng đáp. Thực ra, trong lòng cô chẳng muốn nhắc đến những chuyện của anh Lý Bối Lỗi. Dù sao cũng chỉ có cô mới hiểu được thứ tình cảm anh ấy đã giấu kín trong lòng suốt bấy nhiêu năm qua. Năm năm rồi nhưng anh ấy vẫn không phút giây nào quên được cô gái đã bỏ anh ấy đi xa. Và dù biết rằng cô nàng San San trước mặt này đang theo đuổi một tình yêu vu vơ, nhưng cô lại không biết làm thế nào để khuyên cô ấy từ bỏ được.

- Chị muốn biết điều gì? – Cô hỏi.

- Gì cũng được. – Cô ấy nhìn cô với ánh mắt mong mỏi, – Chỉ cần liên quan đến anh ấy thôi.

Cô thở dài:

- Chị San San, chị nghe em nói này. Chị đừng nên đối xử quá tốt với anh Lý Bối Lỗi như thế. Chị càng đối xử tốt với anh ấy thì anh ấy lại càng chẳng thêm để ý đến chị đâu. Ngược lại, tình yêu của chị sẽ càng khiến anh ấy thêm ức chế và lo lắng đấy, chị...

- Em đừng nói nữa! – Cô ấy lấy tay bịt tai mình lại, – Chị không muốn nghe nữa. Chị chỉ biết là chị yêu anh ấy. Ngoài ra, chị chẳng muốn quan tâm đến điều gì khác cả.

- Không phải đâu, chị San San này, chị vẫn nên nghe em nói một câu...”

- Đủ rồi. – Cô ấy thét lên rồi đứng bật dậy, – Chị đi đây.

Cánh cửa đóng “rầm” một tiếng, Lý Bối Nhĩ mới ngã người xuống nền nhà. Trời rất nóng, do vậy cô cũng muốn bắt chước chú chó con thè lưỡi ra hít thở mấy cái.

- Nè, thế này liệu có dễ chịu hơn không nhỉ? – Cô với tay vuốt ve chú chó con nằm bên cạnh ghế sofa, nhưng nó không đáp lại, thậm chí cũng chẳng thêm nhúc nhích, cứ làm bộ như không để ý gì đến cô vậy.

- Đồ ngốc! – Cô hầm hầm mắng nó.

Cô kê tay lên làm gối, đôi mắt lim dim, giây phút đó khuôn mặt của chị Khả Lam lúc ra đi lại xuất hiện trong đầu cô. Thực ra hôm ấy, cô cũng có mặt tại sân bay. Nhưng cô không ra nói lời tạm biệt chị Khả Lam mà chỉ lén nấp sau một cái cột lớn để nhìn họ. Cô biết nguyên nhân thật sự khiến chị Khả Lam ra đi, nhưng cô lại không thể nói cho anh Lý Bối Lỗi biết được. Đã năm năm rồi, mỗi lần nhớ đến dáng vẻ buồn bã của anh Lý Bối Lỗi lúc tiễn chị Khả Lam đi, lòng cô lại như có hàng trăm con côn trùng gặm nhấm, gặm

cho đến khi trái tim cô tê liệt hoàn toàn vì đau đớn. Bởi nếu không phải vì cô thì họ không phải chịu đựng nỗi đau chia ly này. Do đó ngay cả trong giấc mơ cô cũng liên tục tự trách bản thân mình.

Khi Lý Bối Lỗi về nhà thì cô đã ngủ say lắm rồi. Trông bộ dạng cô, thỉnh thoảng lại chép miệng, nước miếng tràn ra mép chảy ướt cả một bên má áp xuống nền nhà. Lý Bối Lỗi nhẹ nhàng bế cô, đặt cô lên chiếc giường công chúa trong phòng cô. Bất chợt cô mở mắt ra lầm bầm một câu “Đồ tồi!” rồi lại nhắm tịt mắt vào. Anh cười rồi đưa tay vò mái tóc của cô, sau đó quay người bước ra khỏi phòng. Khi cánh cửa phòng khép lại, Lý Bối Nhĩ đột nhiên ngồi bật dậy, hét vọng ra ngoài:

- Lý Bối Lỗi, anh chải tóc lại trả em đi.

Lý Bối Nhĩ ngoài việc đặc biệt chăm chút cho mái tóc của mình ra, cô còn rất giỏi trong việc “hiều lòng người khác”. Đến cả Lý Bối Lỗi cũng không biết cô có được khả năng này từ lúc nào. Nhớ lại hồi cô và Lý Bối Lỗi còn nhỏ, do công việc của bố mẹ rất bận nên hai anh em được gửi đến ở nhà bà nội. Nhà bà có một vườn hoa rất lớn. Sinh nhật của Bối Nhĩ vào mùa xuân, đó cũng là thời điểm hoa trong vườn nở rộ. Nhưng cô không thể nào nhớ hết được tên các loài hoa xanh xanh đỏ đỏ đang đua khoe sắc dưới ánh nắng mặt trời chói lóa trong vườn nhà bà. Cô và anh Lý Bối Lỗi thường ngồi chống cằm tán gẫu ở đó. Mỗi khi nói về bố mẹ đang ở nơi đất khách quê người, nói về những chuyện cảm động, Lý Bối Lỗi thường không kìm được nước mắt, thấy vậy cô liền chỉ tay vào mũi anh và nói rằng:

- Anh chẳng được tích sự gì cả.

Bối Lỗi cũng không khách sáo mà đáp lại một câu:

- Em đúng là đồ vô lương tâm.

Nhưng xét cho cùng, mỗi khi gặp bất cứ chuyện gì, anh cũng luôn muốn tìm đến cô tâm sự. Hồi nhỏ, mỗi khi Lý Bối Lỗi và nhóm bạn cùng trèo tường trộm trứng nếu chẳng may bị người ta bắt được thì Lý Bối Nhĩ sẽ tìm cách giúp họ. Tuy có những lúc cách đó không hiệu quả lắm nhưng Lý Bối Lỗi vẫn luôn tin tưởng cô và cho đến tận bây giờ cũng vậy. Nếu Lý Bối Lỗi muốn nhảy qua sông Hoàng Phố, chỉ cần cô vẫy tay nói: “Được rồi, nhảy đi!” thì chắc chắn anh sẽ dừng cảm mà nhảy về phía trước. Lý Bối Lỗi thường tự nhủ với mình rằng:

- Bối Nhĩ là em gái mình, mình không nghe nó thì còn nghe ai được chứ?

Mỗi khi nói câu này, má anh lại phồng lên giống như bộ dạng hùng hồn khi hát vang bài Quốc ca vậy.

Khi Lý Bối Nhĩ thức dậy, trời cũng đã gần trưa, ánh nắng xuyên qua ô kính cửa sổ chiếu vào mọi góc ngách trong phòng, nhuộm bốn bức tường thành một màu vàng rực rỡ. Cô mở nhạc rồi thò đầu ra ngoài cửa sổ. Nhìn chậu hoa nhỏ trên thành cửa sổ với dáng vẻ ngượng ngùng cúi thấp, nước mưa vẫn còn ướt đầm trên những cánh hoa. Những giọt nước đọng lại trên đó trông dịu dàng, thanh khiết mà nồng nhiệt, cháy bỏng giống như tình yêu của một người nào đó. Trong lòng cô thầm nghĩ như vậy.

Tình yêu, cô cũng đã từng trải qua nó. Lúc ấy, trong trái tim nhỏ bé của cô giống như một đóa hoa chớm nở đầu mùa. Nhưng đến khi tình yêu kết thúc, cô cũng chẳng thu được kết quả gì. Từ hồi năm tuổi, khi được đưa đến nhà bà nội, cô đã bắt đầu có những cảm nhận đầu đời. Tháng ngày sau đó, thường có một người đến hoặc là anh Lý Bối Lỗi sẽ chơi với cô. Mặc dù cô không có cảm tình gì với anh lắm, nhưng có vẻ anh cũng chẳng hề để ý. Thực ra, cô đã sớm hiểu rằng, không phải ai cũng được tặng cho một ngôi nhà, giống như tuổi trẻ chỉ có thể chờ đợi nó tới, sau đó trong lòng sẽ nở rộ rất nhiều, rất nhiều hoa đẹp. Tình yêu mà người khác dành cho rất ấm áp và chỉ có thể dựa vào bản thân ngày qua ngày tích lũy từng chút một mà thôi.

- Em đang nghĩ gì thế? – Lý Bối Lỗi dựa vào cánh cửa phòng, cười hỏi cô, - Không phải là nằm mơ đấy chứ?

- Anh biến đi! – Cô xoay người ném cái nhìn hậm hực về phía anh. Đường như cảm thấy vẫn chưa đủ, cô lại lao lên đá cho anh một cái.

- Ui da! Ui da! Hổ cái! Hổ cái hiện hình rồi... - Lý Bối Lỗi ôm lấy chân kêu lên.

- Có chuyện gì? Anh nói đi – Cô nằm xuống chiếc ghế sofa màu đỏ trong phòng và gác chân lên như một mụ phù thủy nhỏ.

- Hi hi! Thực ra cũng không có gì. Hay là anh mời em đi ăn sáng nhé!

- Anh có nói không?

- Anh nói.

- Anh lại sao thế?

- Em nghĩ cách giúp anh ngăn không để cô ấy quay lại tìm anh nữa đi. – Anh cúi đầu nhìn xuống bàn chân mình. Ngón chân anh cứ gặt lại trên mặt đất giống như chú chó con đang dùng chân cào cào vậy. Đó là bộ dạng của một kẻ đang bối rối.

- À!

- À cái gì?

- À là à thôi.

- Lý Bối Nhĩ, em là em gái của anh đấy.

- Em biết điều này từ hai mươi năm trước cơ.

- Anh hỏi lại, em có giúp anh không? – Anh tỏ vẻ nôn nóng.

- Không giúp được.

- Đồ khinh người! – Anh mắng một câu rồi tức giận lao ra phòng khách.

- Này, anh Lý Bối Lỗi, không phải anh mời em đi ăn cơm sao? Anh xuống dưới nhà mua cho em một suất bánh trắng, nhớ cho thêm hai quả trứng gà vào nhé. – Cô gọi với thật to theo bóng anh.

Anh vội dừng bước, sắc mặt anh trở nên khó coi như thể mấy ngày rồi chưa rửa mặt.

- Anh sẽ mua cho em hẳn suất ba quả trứng gà luôn.

Bộ dạng giận dữ của Lý Bối Lỗi giống như chú chó con bị người ta giẫm phải đuôi vậy. Bạn cứ thử hình dung mà xem, mỗi khi cáu giận anh ấy chỉ kêu kên kên mấy tiếng rồi cũng cho qua, không hề để bụng chút nào. Trước đây, Khả Lam thường gọi anh là “cún con”, cô nói anh giống như chú cún con ương bướng và cũng đáng yêu nhất. Tuy có lúc kích động sửa âm ĩ nhưng sau đó lại ngoan ngoãn bò dưới chân bạn, nghe bạn sai khiến. Lý Bối Lỗi vô cùng khó chịu với cách ăn nói của cô. Những lúc như thế anh ghét nhất là bộ dạng cô gọi anh. Vậy mà Khả Lam lại nói:

- Em thích thế! Em phải nói đến cùng mới thôi.

Anh cũng lặng lẽ cúi đầu. Anh thường nghĩ: “Việc khó nhất trong đời người không phải là hiểu nhau, không phải là yêu nhau mà là tôn trọng lẫn nhau.” Anh yêu cô và anh cam lòng làm “cún con” của cô.

Lý Bối Lỗi bước từ trong nhà ra, anh mở hòm thư và nhìn vào trong với ánh mắt ngóng trông, nhưng nó vẫn trống không. Trái tim anh lại trùng xuống theo quán tính, từ từ rơi xuống vực sâu. Đau đớn! Năm năm rồi, ngày nào ra khỏi nhà anh cũng nhìn vào hòm thư, nhưng cũng chừng ấy năm, anh thu về thất vọng rồi lại thất vọng. Khi chia tay Khả Lam, anh biết mình sẽ đau khổ, nhưng anh không ngờ nỗi khổ biệt ly lại kéo dài đằng đẳng như thế. “Nếu cô ấy quay lại, chắc chắn mình sẽ không để cô ấy bỏ đi nữa.” Anh thường tự nhủ lòng mình như vậy, bởi nỗi khổ biệt ly với anh như thế là quá đủ rồi.

Sau khi thức dậy, Bối Nhi lê đôi dép sọc vàng vào bếp, lục lọi tủ lạnh tìm thứ gì đó để ăn. Cô uể oải cho thứ mình tìm được vào lò vi sóng, sau khi hâm nóng mới đưa lên miệng nhắm nháp. Đồ ăn chẳng có mùi vị gì cả. Đúng là một bữa sáng chán ngắt! Ăn xong, cô lại đến bên chiếc máy tính và lướt web bằng mạng không dây “mượn” của nhà hàng xóm. Kể từ sau khi tốt nghiệp đi học đến nay, ngày nào cô cũng phải lặp lại những thứ chán ngắt và buồn tẻ như thế. Thi thoảng, cô có viết kịch bản cho Đài truyền hình để kiếm chút nhuận bút. Dù tiền kiếm được cũng không nhiều nhưng hiện tại cũng chẳng có gì tốt hơn việc đó.

Công việc à, thực ra cô cũng từng đi tìm đấy. Đó là lúc vừa mới tốt nghiệp, cô có đến ứng tuyển tại một công ty quảng cáo. Vị giám đốc phỏng vấn cô là một người đàn ông trung niên có cái bụng phệ. Ông ta hỏi sở thích của cô là gì, cô nghĩ một lát rồi trả lời:

- Du lịch được không ạ?

Ông ta cười:

- Được.

- Vậy chính là nó rồi. – Cô nói.

- Còn gì nữa không? – Ông ta hỏi.

- Còn ư? À, còn cả... du lịch đường dài nữa ạ.

Rồi cô thấy người đàn ông đó cúi đầu viết gì đó vào quyển sổ.

- Vậy tại sao cô lại đến xin việc ở công ty quảng cáo chúng tôi?

- À, điều này là, vì các công ty khác đều yêu cầu ứng viên phải có hai năm kinh nghiệm trở lên, còn quý công ty thì không, nên... - Cô cười cười rồi đưa tay lên gỡ đầu, thật thà trả lời.

Ông ta gật đầu cười:

- Cô về đợi tin nhé. Chúng tôi sẽ liên lạc lại với cô.

Thời tiết hôm đó cũng nóng hệt hôm nay nên Lý Bối Nhĩ vừa bước ra khỏi công ty quảng cáo, cô vội vắn mình, tháo đôi guốc cao gót rồi xách nó trên tay và điềm nhiên cất bước trên phố. Người đi kẻ lại nhộn nhịp, tất cả đều là những nam thanh nữ tú, nhưng điều đó cũng chẳng làm cô cảm nhận được sự phồn hoa náo nhiệt mà ngược lại trong sâu thẳm trái tim cô vẫn hiện hữu sự hoang vắng cô quạnh. Chiếc màn hình lớn trước mặt đang phát chương trình giới thiệu về một bộ phim mới, thấy vậy rất nhiều cô gái dừng lại ngẩng đầu xem rồi bình luận:

- Nhìn kia! Nam diễn viên chính đẹp trai quá!

Cô cũng dừng lại và từ từ ngẩng lên xem một lát rồi lạnh lùng buông một câu:

- Đồ ngốc!

Cô gái đứng bên cạnh nghe thấy liên liếc mắt nhìn cô, nhưng cô lại đưa tay chỉ lên màn hình mà thản nhiên nói tiếp:

- Các cô thật sự thích những tên gốc chỉ biết lừa gạt phụ nữ thế này sao?

- Lẽ nào cô không thích anh ấy? – Cô gái đứng bên cạnh hỏi lại. Cô chợt giật mình trước câu hỏi đó, rồi cô cũng nhanh chóng rời khỏi trước ánh mắt ngạc nhiên của mọi người. Bởi sự thật là cô cũng đã từng thích anh ta. Nhớ lại những ngày tháng tuyệt đẹp đó, mỗi hành động của anh ta đều khiến dòng máu chảy trong huyết quản của cô như sôi lên. Nhưng kết quả cuối cùng thì sao, đời này kiếp này họ chỉ có duyên gặp gỡ, nhưng lại chẳng có duyên bên nhau.

Tiếng người xe qua lại ồn ào khiến cho cả con phố trở nên náo nhiệt lạ thường, nhưng dường như cô chẳng nghe thấy bất kì âm thanh nào. Cô rút điện thoại di động ra và gọi cho Dã Tốt, đầu bên kia uể oải hỏi cô:

- Chuyện gì vậy?

Cô nói:

- Em xin lỗi.

- Sao lại xin lỗi?

Cô ghen ngào nhấn nút dừng cuộc gọi. Khuôn mặt chàng trai trên màn hình lớn kia vẫn hiện rõ trong đầu cô. Bỗng cô ôm đầu, ngồi sụp xuống, khóc lóc đau khổ giữa đường phố náo nhiệt.

Mùa hè dễ khiến người ta nhớ lại những chuyện cũ. Lướt web một lát, cô đưa mắt rời khỏi màn hình máy tính và hướng xuống đôi chân của mình, bắt đầu cặm cụi vẽ móng chân. Cô tỉ mỉ vẽ từng chút một. Đến khi ngẩng đầu lên thì mười ngón chân đã như mang một sức sống mới. Hóa ra, cô vẽ mười mặt người lên đó, năm mặt người cười và năm mặt người khóc.

Lý Bối Lối gọi điện về hỏi cô:

- Em ăn sáng chưa?

Cô nói:

- Chưa. Em đang ngồi đợi anh mang suất bánh tráng có ba quả trứng gà về mà.

Lý Bối Lỗi vội vàng nói:

- Đó là anh nói trong lúc tức giận thể thôi, chứ em tưởng thật à?

Cô nói:

- Em mặc kệ. Dù sao, em vẫn đang đợi.

Đợi đến khi Lý Bối Lỗi thở hổn hển chạy về nhà thì cô vẫn còn đang ngồi trên chiếc ghế sofa đó, ánh mắt thần thờ nhìn những mặt người nhỏ xíu trên móng chân mình.

- Em mau ăn đi. Vẫn còn nóng đấy. – Lý Bối Lỗi vừa thay dép lê ở lối vào vừa gọi với vào phòng cô.

Cô rón rén xỏ dép như sợ làm hỏng mắt “kiệt tác” mình vừa tạo nên, chậm chậm bước ra khỏi phòng.

- Em vừa ăn rồi. Giờ em cũng không đói lắm. Anh ăn đi.

- Cái gì? – Một chân anh vừa xỏ vào chiếc dép lê, một chân vẫn còn đi giày vội lao đến trước mặt cô, - Em lôi anh ra làm trò đùa hả?

- Em còn khó chịu hơn cả “bà cô” đấy.

“Bà cô” mà Lý Bối Lỗi nói đến là phó giám đốc Đài truyền hình, là người đã biến một năm thử việc thành mười năm gian khổ. Mọi nhân viên đều sợ bà và tôn bà là “bà cô”. Anh xoay người tháo nốt chiếc giày còn lại rồi đặt phịch mông xuống chiếc ghế sofa, vừa thở vừa nghĩ lại xem mình đã vội vã chạy về đây như thế nào.

Lý Bối Nhi cười cười rồi cầm lấy chiếc bánh tráng trên tay anh:

- Bà cô ư? Anh cũng mua đồ ăn sáng cho bà cô đó à?

Lý Bối Lỗi nghiêng răng nói:

- Phải. Ở cái nhà này, em chính là bà cô của anh đấy!

Lý Bối Nhi nhìn bộ dạng tức giận phòng mang trợn mắt của anh mà bỗng nhớ đến người đó. Người đó vốn có tiền đồ rất sáng lạn, nhưng chỉ vì một câu nói khi ấy của cô mà đã hủy hoại tất cả. Cô cũng chẳng nhớ

là đã bao lâu rồi cô không nghĩ tới người đó nữa. Hóa ra duyên nợ cũng giống như chú cá voi khi bị mắc cạn trên bờ biển, phải chịu nỗi sợ hãi khủng khiếp và cuối cùng cũng sẽ phải chết.

- Bối Nhĩ, Bối Nhĩ... Lý Bối Nhĩ!

- Hử?

Lý Bối Nhĩ nằm ngửa, dùng hai tay kê phía sau đầu:

- Em đang nghĩ gì thế hả?

- Không... em có nghĩ gì đâu.

- Chuyện ban sáng anh nói với em, em nghĩ đến đâu rồi?

- Ban sáng, chuyện gì ạ?

- Ôi trời! Em còn giả ngốc với anh sao? – Lý Bối Lỗi ngồi dậy tựa tay xoa xoa đầu cô – Âu Dương San San...

- À, chị San San? Được rồi, được rồi. Em sẽ cố gắng khuyên chị ấy nhưng anh cũng phải chuẩn bị tâm lí đi. Chị ấy là người rất ương bướng đấy. – Cô thè lưỡi ra cười khi khi, - Điểm này em thấy rất giống chị Khả Lam.

- Vớ vẩn! – Lý Bối Lỗi nghiêm mặt lại, lớn tiếng quát. Trong lòng anh, không ai có thể thay thế được Khả Lam. Cho dù hiện tại cô ấy không còn thuộc về anh nữa nhưng tình cảm anh dành cho cô ấy vẫn không hề thay đổi. Khi những kí ức tươi đẹp của ngày xưa vẫn còn đọng mãi trong tâm trí thì họ sẽ càng trân trọng những gì họ đã trải qua hơn, bởi những kí ức tươi đẹp đó mãi mãi không bao giờ thay đổi.

Đã lâu như vậy mà anh vẫn không thể nào quên được Khả Lam.

Thực ra, ngay bản thân Lý Bối Lỗi cũng không biết làm thế nào để thoát khỏi cô San San kia. Hai tháng trước, có mấy sinh viên đến thực tập tại Đài truyền hình, trong đó có Âu Dương San San. Lãnh đạo đã phân cô ta đến Ban ca nhạc và cùng dẫn một chương trình với Lý Bối Lỗi. Một tuần sau đó có rất nhiều cuộc điện thoại gọi đến Đài truyền hình để khiếu nại về chương trình ca nhạc của họ. Có người nói người dẫn chương trình vô trách nhiệm, lại có người bảo người dẫn chương trình quá tệ, có người còn cho rằng hai MC không có sự phối hợp nhịp nhàng... Thực ra, trước khi Âu Dương San San tham gia chương trình thì không hề có những lời khiếu nại như vậy. Thế là rõ ràng rồi, vấn đề nằm ở cô gái đó. Quả nhiên, chưa hết một tháng thực tập, lãnh đạo đã sa thải cô ta. Nhưng trong hai tháng sau khi bị đuổi, cô ta vẫn kiên trì viết bài, nguyên nhân chủ yếu là muốn ngày nào cũng được đến Đài truyền hình gặp Lý Bối Lỗi giống như hồi cùng làm chương trình với anh. Và ngày nào cũng như thế, dường như cô ấy đã bước vào một thế

giới khác mà cô ấy không hoàn toàn cảm nhận được âm thanh hay sự chuyển động của những người xung quanh. Sau một vài lần bị bảo vệ đuổi ra ngoài, cô ấy bắt đầu thay đổi chiến thuật, đổi hướng sang phía trước cổng Đài truyền hình. Ngày nào cô ấy cũng đứng đó đợi Lý Bối Lỗi tan ca. Hành động đó khiến Lý Bối Lỗi chỉ cần nhìn thấy cô ấy thôi là toàn thân anh đã run bần bật rồi, cho nên anh thường nhân lúc “kể địch” chưa phát hiện mà lẩn nhanh như trạch.

Thực ra, tình yêu đều là như thế. Cũng giống như thổi nam châm vậy, nếu không thể hút lẫn nhau thì chỉ còn cách đẩy nhau ra xa thôi. Trong hoàn cảnh đó, nếu một bên cứ kiên trì tiếp cận bên kia thì sẽ khó tránh khỏi một cuộc chiến theo đuổi. Nhưng, tại sao người chạy trốn có khi dừng lại để nhìn vào mắt bạn, xem thái độ của bạn, thậm chí là trái tim chân thành của bạn? Có lẽ tình yêu cũng cần phải có một góc cạnh, một khoảng cách thích hợp. Điều này, Lý Bối Nhĩ hiểu rõ hơn ai hết. Nhưng dù là như thế, cũng không có nghĩa cô không hiểu được cách làm của Âu Dương San San, vì cô cũng từng theo đuổi một người điên cuồng như vậy. Thậm chí, cũng đã có người theo đuổi cô điên cuồng như thế. Kết quả thì sao? Chấp nhận một người cũng đồng nghĩa ta làm tổn thương một người. Từ đó, cô không còn đủ dũng khí để tiếp xúc với cái gọi là “tình yêu” nữa. Và chính từ thời khắc khi cô bước ra khỏi tình yêu sôi động đó thì xung quanh cô cũng chỉ còn sót lại một thế giới trầm lắng. Hóa ra, cô vẫn nghĩ rằng bản thân mình còn biết oán giận và hổ thẹn, áy náy, thế nhưng giờ đây những thứ đó cũng dần trở nên xa vời.

- Nay, anh Lý Bối Lỗi...

- Gì vậy?

- Em sẽ khuyên chị ấy. – Lý Bối Nhĩ vừa đứng bên cửa sổ vừa chỉnh lại chậu hoa trên ban công vừa nói với anh Lý Bối Lỗi với bộ dạng hài hước, - Anh đừng làm tổn thương chị ấy đấy.

- Bối Nhĩ, em là em gái của anh và bây giờ người bị tổn thương là anh trai của em đó. – Anh ôm lấy lồng ngực như người vừa bị trúng đạn mà than thở, - Anh thật là bất hạnh mà.

- Trong vòng xoáy của tình cảm không có chỗ dành cho sự bất hạnh.

- Khoan đã, - Lý Bối Lỗi ngồi bật dậy một cách ngay ngắn, - Bối Nhĩ, em đợi chút. Tình cảm là gì, cả vòng xoáy nữa. Anh và cô ấy mới làm đồng nghiệp của nhau có một tuần. Ngoài công việc ra, bọn anh nói chuyện không quá chục câu, còn vòng xoáy cái gì, sao lại là vòng xoáy chứ?

Lý Bối Nhĩ ngoái đầu nhìn anh:

- Có khi tình cảm chỉ xuất phát từ một người, con người dở hơi kia lại vô tâm không hay biết.

Nghe đến câu này, Lý Bối Lỗi có chút căng thẳng:

- Em nói anh dở hơi ư? Thế còn em thì sao? Năm đó, em đã vì ai... để Dã Tốt người ta... Ai ngốc hơn ai nào?

Cuối cùng, anh em họ lại quay ra cãi nhau, tồi tệ đến mức còn lời hằn nỗi đau của đối phương ra mà day nghiến. Chuyện này dù đã trôi qua rất lâu rồi và không ai muốn nhắc đến chuyện vào năm đó nữa, ngay cả cô cũng nghĩ rằng mình đã quên, nhưng Lý Bối Lỗi lại nhắc đến kẻ xấu xa và tội lỗi đó khiến lòng cô chợt bùng lên như ngọn lửa lớn đang cháy rực trên đồng cỏ khô.

- Đúng đấy, năm đó là em sai. Vậy nên anh đừng tái diễn những sai lầm của em nữa.

Thái độ của anh bỗng ôn hòa trở lại:

- Anh xin lỗi, Bối Nhĩ. Anh không cố ý nhắc lại chuyện đó.

Cô xua tay:

- Chẳng có gì ghê gớm cả. Anh đi làm đi.

Cánh cửa ra vào được khép lại nhẹ nhàng. Bối Nhĩ đứng bên cửa sổ quan sát cảnh vật xung quanh. Nơi ở của cô & BỐI LỖI là một ngôi nhà hai tầng xây theo kiến trúc Châu Âu. Ở đây cách trung tâm thành phố tương đối xa, vì vậy không gian khá yên tĩnh. Ngoài ra, tại đây còn có thể thường xuyên thấy vài minh tinh hạng thấp luôn đóng vai phụ trong các bộ phim truyền hình, cả những cô gái trẻ đang cặp kè với những người đàn ông hời đầu nửa chứ. Bối Nhĩ rất hiếm khi ra ngoài. Thi thoảng cô có xuống ngồi ở trong vườn hoa dưới lầu, và mỗi lần như thế luôn có người đến dò hỏi về mối quan hệ giữa cô và Lý Bối Lỗi, đương nhiên cô luôn mỉm cười trả lời rằng:

- Anh ấy là anh trai tôi.

Nếu người đó còn hoài nghi thì cô sẽ bổ sung thêm một câu:

- Anh ruột.

Nếu người đó vẫn không chịu tin, cười nghi ngờ thì cô đành kiên trì nói thêm một câu nữa:

- Là cùng chui ra từ một bụng.

Đến lúc đó người ta mới chịu. Cô cũng không hiểu tại sao có nhiều người thích nhúng mũi vào chuyện của người khác như vậy. Đó chẳng phải là việc những tay săn ảnh thường làm hay sao? Nếu như thế chắc hẳn ngay trong khu biệt thự yên tĩnh này cũng có những tay săn ảnh.

Cơn gió của những ngày nóng nực thổi qua má cô dịu mát vô cùng. Có vẻ như thời tiết đã thay đổi, cô chợt nghĩ:

- Hình như khi đi làm, anh Lý Bối Lỗi không mang theo ô.

Quả nhiên, khi Lý Bối Lỗi tan ca trở về thì toàn thân anh ướt như chuột lột. Đặt chân vào nhà, anh vừa tháo giày vừa gào gọi Lý Bối Nhĩ trong phòng khách:

- Mau lên. Đến giúp anh một tay nào.

Lý Bối Nhĩ đang đứng trước cửa sổ, vẽ mặt thần thờ nghĩ chuyện gì đó. Gió lạnh lạnh thổi những hạt mưa hắt lên khung cửa sổ. Nỗi cô đơn vô hạn, nỗi buồn đau vô ngần bỗng dồn về trái tim cô. Cô muốn khóc nhưng nước mắt lại chẳng có cách nào rơi xuống được.

- Bối Nhĩ, em mau giúp anh một tay nào. – Thấy cô vẫn đứng đó, anh lại gọi.

Lý Bối Nhĩ định thần trở lại, cô lấy tay vỗ vỗ vào khuôn mặt thần thờ, lạnh lẽo của mình:

- Gì vậy anh? Đây là? – Cô chỉ vào chiếc hộp giấy anh đang ôm rồi hỏi.

- Đĩa nhạc, gửi từ Anh về đây.

- Ô! – Cô đón lấy cái hộp từ bàn tay ướt sũng của anh. – Nặng thật đấy!

Anh đi chân không vào nhà tắm, lấy khăn bông lau khô đầu nhưng vẫn không quên dặn Lý Bối Nhĩ ở phòng khách:

- Em cẩn thận đấy nhé. Đừng làm hỏng chúng. Máy đĩa nhạc đó quý lắm đấy!

- Ôi thôi! Sao nhiều nước thế này? Những đĩa nhạc này bị ngấm nước hết rồi! – Cô giật mình nói với anh.

- Đâu? Đâu? – Anh đẩy cô qua một bên, thở dài xót xa. – Trời ơi, báu vật của anh. Em mau tránh ra cho anh xem nào.

Cô ngồi xồm xuống, vừa cười như con lật đật vừa bắt chước bộ dạng của anh kêu lên:

- Trời ơi! Báu vật của anh!

Anh chau mày nhìn cô, mắt mày nhăn nhó tựa miếng mứt khô:

- Lý Bối Nhĩ, em vô cảm thế sao?

Cô chẳng thèm để ý đến anh mà vẫn điềm nhiên huýt sáo bước đến bên cạnh cửa sổ tiếp tục chăm sóc chậu hoa nhỏ.

Từ trong phòng Lý Bối Lỗi vụng ra một bản nhạc nghe rất du dương. Lý Bối Nhĩ chẳng am hiểu gì về âm nhạc nhưng cô rất thích tiết tấu và giai điệu êm dịu này. Còn Lý Bối Lỗi thì lại như kẻ phát cuồng vì âm nhạc. Bản thân anh cũng là một người hiểu biết rất tường tận về âm nhạc. Vì thế, sau khi tốt nghiệp đại học, anh liền được phân đến Đài truyền hình phụ trách chương trình ca nhạc có tên là “Vượt qua không gian và thời gian” và được các thính giả vô cùng yêu thích. Một năm sau, lãnh đạo Đài truyền hình cử anh ra nước ngoài để bồi dưỡng thêm nghiệp vụ, nhưng chính vào lúc quan trọng đó, Lý Bối Nhĩ lại xảy ra chuyện...

Đến tận giờ, Bối Nhĩ vẫn nhớ đến cảnh tượng ngày hôm đó: anh Lý Bối Lỗi đứng bên cạnh cô rồi tự tay xé rách tấm vé máy bay đi Anh. Cô biết việc đó không chỉ đơn thuần là xé rách một chiếc vé máy bay mà nó còn phá vỡ cả ước mơ bao nhiêu năm nay của anh. Cô còn nhớ khi ấy cô đã khóc, cô cố gắng giữ chặt tay anh mà thét lên:

- Anh đừng xé. Đến sân bay trả vé thì còn có thể lấy lại tiền.

Cũng từ khi đó đến mãi tận bây giờ cô mới dần hiểu rằng, ngoài chia tay trong tình yêu ra thì vẫn còn thứ chia tay khác, chẳng hạn như tình thân. Giống như cô và Lý Bối Lỗi vậy. Họ thỉnh thoảng cũng phát chán mỗi khi nhìn nhau. Cô luôn cảm thấy anh quá kiêu căng, tự phụ, vô trách nhiệm giống như “chú chó quý tộc” được các minh tinh nuôi theo một chế độ đặc biệt. Còn anh lại cho rằng cô chỉ biết nghĩ đến mình, lười nhác và chẳng có lương tâm, giống như “con mèo Ba Tư” mà các ông hời đầu thường tặng cho những cô gái trẻ. Hai người cãi nhau không ai chịu nhường ai. Cuộc chiến nổ ra giữa họ giống như chương trình Thế giới động vật vậy. Cứ cãi nhau rồi lại cãi nhau, nhưng họ vẫn sống cùng nhau bao nhiêu năm như thế. Từ nhỏ tới lớn, từ nông thôn đến thành thị, trải qua biết bao hiểu lầm và nỗi cô đơn, nhưng chính tình thân đã đem đến cho họ một làn hơi ấm đặc biệt.

- Cứ tiếp tục sống thế này đi. Tĩnh lặng và yên bình cũng tốt mà. – Cô thường nghĩ như vậy.

Nhưng những chuyện đã chôn sâu trong kí ức lại là những chuyện chẳng dễ dàng quên được. Tuy ai trong số họ cũng không tùy tiện nhắc đến nhưng trong lòng họ vẫn luôn muốn giấu đi một phần tình cảm yếu mềm của bản thân. Cô không thể nào quên được năm đó mình đã phát cuồng vì chàng trai có tên Tĩnh Điền như thế nào nữa. Cũng đã nhiều năm trôi qua và anh ta giờ đã trở thành một minh tinh nổi tiếng, một chàng bạch mã hoàng tử trong mắt không biết bao nhiêu thiếu nữ. Còn cô, chắc hẳn anh ta cũng chẳng còn nhớ tới nữa.

Không ai hiểu được rốt cuộc trong lòng Lý Bối Lỗi đang nghĩ gì? Khả Lam bỏ đi cũng đã được năm năm rồi. Tuy hiện tại những cô gái theo đuổi anh nhiều vô kể nhưng anh vẫn không thể bắt đầu một mối tình

mới. Anh vẫn giữ tất cả những gì liên quan đến Khả Lam, giống như cô chỉ vừa mới bỏ đi có năm tiếng vậy. Anh kiên trì chờ đợi ngày cô quay trở lại. Nhưng kết quả thì sao? Liệu ai có thể đoán trước được? Có lẽ Khả Lam sẽ mãi mãi không trở về. Và năm tháng trôi đi, làm sao biết được ai có thể trở thành của ai chứ?

Hóa ra, cuộc đời này đầy rẫy những nỗi đau vượt quá sức chịu đựng của bản thân chúng ta...

3. Chương 02

Chương 2

- Bối Nhĩ, mau mở cửa đi. Bối Nhĩ!

Mới sáng sớm mà đã có người gọi toáng lên ở dưới nhà, còn đáng ghét hơn cả con quạ đen đậu trên cây hòe mọc trước cửa sổ. Lý Bối Nhĩ vẫn nhắm chặt hai mắt, đưa tay vuốt lại mái tóc rối bù xù rồi bò ra khỏi giường, trông bộ dạng tấp ta tấp tễnh, lò dò bước tới bên cửa sổ và cũng phải khó khăn lắm cô mới mở được cái mắt ra. Nhìn Âu Dương San San để kiểu tóc như cái bươm bướm sư tử, đang cầm thứ gì đó khua chân múa tay dưới nhà.

- Chào nhóc! Em xem chị mang gì đến cho em này. Mau mở cửa đi.

Sữa đậu nành, mì vằn thắn, tào phớ, bánh rán, bánh tráng, trứng gà muối... Âu Dương San San lần lượt bày những thứ đó lên bàn rồi ngẩng đầu gọi Bối Nhĩ thật to:

- Em còn đứng đờ ra đấy làm gì? Mau lại ăn đi. Tranh thủ lúc còn nóng, mau tiêu diệt hết chúng đi. – Thái độ nhiệt tình dễ sợ giống như là cô ấy đang ở nhà một mình vậy.

Lý Bối Nhĩ đứng sang một bên nhìn bàn đồ ăn mà lòng thấy day dứt: “Liệu có phải chị ấy khuôn hết đồ ăn sáng của người ta về đây không?” Mặc dù thầm nghĩ như thế nhưng rồi cô cũng không dám thốt thành lời.

- Sao thế? Em không thích những món này à?

- Không đâu. Em rất thích.

- Chị nói rồi mà. Kiểu gì chẳng có món hợp khẩu vị của em.

- Nhưng mà... anh Lý Bối Lỗi không có nhà...

- Không có nhà ư? – Cô ấy vừa nói vừa đảo mắt xung quanh nhà mấy lượt rồi giả vờ như chẳng hề để tâm tới chuyện đó. Cô ấy điềm nhiên hỏi Lý Bối Nhĩ. – Hôm nay là ngày nghỉ mà nhỉ?

- Nếu không tin thì chị lên lầu mà xem. Phòng anh ấy không khóa đâu.

Cô ấy vội xua tay:

- Ủi trời, chị không có ý đó đâu. Nào nào nào, em ăn đi, ăn đi.

Lý Bối Nhĩ khuấy đi khuấy lại bát tào phớ. Không lâu sau, tào phớ trong bát cũng nát vụn hết giống như tâm trạng của ai đó đang từng giây từng phút trở nên rối bời. Cô ngẩng đầu chăm chú nhìn Âu Dương San San như muốn nói cái gì đó nhưng lại không biết phải nói như thế nào. Cô thở dài một cái rồi lại cúi đầu ăn tiếp.

- Thực ra, được làm việc trong Đài truyền hình luôn là ước mơ của chị. – Âu Dương San San mở lời trước.

- Vậy à? – Lý Bối Nhĩ đưa thìa tào phớ lên miệng và vô thức trả lời. – Nhưng đó lại không phải công việc mà anh Lý Bối Lỗi mơ ước.

- Chị biết.

- Chị biết rồi ư?

- Bối Nhĩ, chị nghĩ chị nên nói thật với em, thực ra, thực ra chị quen anh ấy từ lâu rồi.

- Quen ai cơ? Anh Lý Bối Lỗi ư? – Lý Bối Nhĩ đặt chiếc thìa xuống bàn rồi nhìn cô ấy một cách nghi ngờ.

- Ủ!

- Ô! Vậy sao? Em chưa từng nghe anh ấy nhắc đến chuyện này bao giờ.

- Đúng rồi. Vì anh ấy có quen chị đâu. – Cô ấy đứng dậy, nhìn xung quanh, nhún vai rồi đổi tư thế ngồi khác thoải mái hơn. – Bối Nhĩ, liệu em có hiểu được tâm trạng của chị không? Chị đã thầm yêu anh ấy lâu lắm rồi, nhưng anh ấy lại không hề biết chị.

Lý Bối Nhĩ lạnh lùng nhìn cô ấy một lúc rồi mới cầm chiếc thìa lên và tiếp tục cúi đầu khuấy tào phớ trong bát:

- Chị mau ăn đi, nguội hết cả rồi. – Cô coi đó như câu trả lời của mình.

Khi Âu Dương San San về thì cũng gần trưa. Lý Bối Nhĩ tiến cô ấy ra cửa. Ánh mặt trời chói chang bên ngoài như thiêu đốt bất kì ai đang đi lại dưới nó, ánh nắng chiếu lên khuôn mặt khiến cô có cảm giác bỏng rát.

- Trời nóng quá!

- Bối Nhĩ, em mau vào nhà đi! Đúng là nóng thật đấy! – Âu Dương San San xua tay.

Trở vào trong nhà, Lý Bối Nhĩ dọn dẹp hết những đồ ăn thừa trên bàn và những thứ linh tinh còn sót lại bỏ vào thùng rác. Đồ ăn có nước thì đổ vào bồn cầu. Cô vừa dọn dẹp vừa lẩm bẩm:

- Lãng phí! Đúng là lãng phí! – Biết là thế nhưng cô lại không nghĩ ra cách nào tốt hơn để xử lí chúng cả. Cũng giống như đối với tình yêu, nhất định phải gạt bỏ nó trước khi nó thay đổi. Ít nhất là cô cũng đã nghĩ như vậy.

Sau khi dọn dẹp xong mọi thứ, cô về phòng mình và lăn ra giường. Cô muốn kéo lại giấc ngủ đã bị Âu Dương San San phá hỏng sáng nay, nhưng cô nằm mãi mà vẫn không tài nào ngủ được. Cô xoay người đi, xoay người lại. Chiếc đệm êm nhẹ nhàng đưa cô nâng lên rồi lại chậm chậm đỡ cô hạ xuống, nhưng lại chẳng có dấu hiệu gì của việc “thần ngủ” sẽ đến gõ cửa cả. Trong đầu cô lúc này xuất hiện rất nhiều người: Dã Tốt, Tinh Điền, thậm chí cả bố mẹ cô và anh Lý Bối Lỗi. Cô chẳng còn nhớ đã bao lâu rồi mình không nghĩ đến họ. Thậm chí, cô còn quên không biết bao lâu rồi mình chưa gặp lại bố mẹ. “Chắc cũng ba năm rồi”. Cô nằm trên giường lẩm bẩm đếm ngón tay. “Đúng rồi. Đã ba năm nay họ vẫn chưa trở về nhà.” Trong khoảng thời gian đó cô và Lý Bối Lỗi sống ở nhà bà nội vùng nông thôn thì mỗi khi mùa xuân đến bố mẹ thường trở về thăm họ. Thỉnh thoảng bố mẹ còn gửi cho họ rất nhiều đồ ăn và quần áo nữa. Cô còn nhớ rất rõ lũ trẻ nhà hàng xóm của bà nội thường rất ngưỡng mộ cô. Chúng luôn nói với cô rằng:

- Nếu tớ có người mẹ giàu có thì tốt biết mấy.

Mỗi lúc như thế, Lý Bối Nhĩ đều chỉ tay vào bộ quần áo Tây mình đang mặc rồi nói:

- Tớ tặng nó cho cậu nhé.

- Thích quá! Như thế thì còn gì bằng! – Đứa trẻ đó vỗ tay mừng rỡ, hai mắt long lanh vẻ chờ đợi và khao khát.

- Nhưng mà tớ có một yêu cầu.

- Yêu cầu gì?

- Chúng mình đổi nhé.

- Xi! Cậu cố ý bêu rêu tớ chứ gì? – Đứa trẻ đó bĩu môi, - Cậu cũng biết nhà tớ nghèo, tớ lấy gì để đổi cho cậu chứ.

- Không đâu, cậu có – Lý Bối Nhĩ nói với cô bé đó chắc như đinh đóng cột.

- Cậu nói đi, chỉ cần tớ có thể lấy được nó, chắc chắn tớ sẽ đổi cho cậu.

- Tớ và cậu đổi mẹ cho nhau. Cậu thấy thế nào?

- Cái này... Cái này đổi làm sao được? Mẹ cậu là ng giàu có, còn mẹ tớ chẳng có gì cả.

- Cậu mặc quần áo đẹp mẹ tớ mua cho, chơi những đồ chơi mẹ tớ mang về; còn tớ sẽ ăn cơm do mẹ cậu nấu, tối đến mẹ cậu sẽ ôm tớ ngủ. Cậu thấy thế nào?

Đứa trẻ chau mày một lúc rồi lắc đầu:

- Không được. Nếu mẹ không ôm tớ thì tớ sẽ không ngủ được.

Lý Bối Nhĩ cười lạnh lùng:

- Tớ biết là cậu sẽ không đổi mà.

Thực ra những năm qua, Lý Bối Nhĩ đã có rất nhiều thứ mà người khác không có. Cô chưa bao giờ phải lo lắng về chuyện tiền bạc. Cô có thể ở trong một căn hộ sang trọng, có thể lái chiếc xe hơi đắt tiền, có thể mặc những bộ quần áo mốt nhất.

Bởi bố mẹ cô đã cung cấp cho cô tất cả những thứ xa xỉ đó, nhưng chúng lại không phải là những gì cô muốn. Có điều theo năm tháng, cô dần dần phát hiện ra rằng bản thân mình không hề ghét bỏ những thứ đó mà trái lại, càng ngày cô càng biết cách hưởng thụ chúng.

Cô cũng chẳng biết rốt cuộc cái gì mới là thứ mà cô muốn. Luôn bị ý nghĩ này đeo bám cho nên lúc nào cô cũng cảm thấy chán nản và nghi ngờ chính bản thân mình và mọi thứ xung quanh.

Cô không muốn nghĩ nữa. Dù gì buổi sáng nay cũng đã làm cô cảm thấy đuối sức rồi. Cô lại trở mình trên giường, nhắm mắt và chờ đợi “thần ngủ” đến gõ cửa phòng cô.

Trong giấc mơ, những thứ bị năm tháng chôn vùi sâu trong tiềm thức lại dần dần, lần lượt hiện về: trời xanh, mây trắng, chiếc váy bông bành trên xe đạp... Lúc đó, cô giả dị nhưng cũng thật xinh đẹp. Cô thường có thói quen đạp xe đi lang thang loanh quanh những vùng thôn quê, bởi ở những nơi đó dù là mùa đông thì ngày ngày đều có ánh mặt trời từ trên cao rọi xuống. Chợt một cành cây gãy rơi xuống đùi cô, cô dùng ngón tay nhỏ bé lấm lem của mình để bịt chặt vết thương rồi tự kể chuyện cười cho mình nghe. Kí ức năm xưa càng lúc càng xích lại gần. Đường như cô lại nhìn thấy chàng trai năm đó, hình ảnh anh ta đút hai tay vào túi quần, miệng huýt sáo rồi vội vàng chạy đến bên xe đạp của cô, nheo mắt liếc nhìn cô rồi hô to:

- Em còn đứng ngây ra đấy làm gì? Đi nào. Em lên xe đi. Chúng ta đi thôi!

Bỗng nhiên, cô cảm thấy có một chấn động cực mạnh. Cô hét lên:

- Dã Tốt, mau chạy đi. Động đất! Động đất đấy! – Cô gào thét như điên như dại khi đứng giữa bãi đất trống nhìn những ngôi nhà đang sập xuống mà không hiểu nguyên nhân tại sao.

- Này, Bối Nhĩ! Em làm sao thế, Bối Nhĩ? – Lý Bối Lỗi giương hai mắt nhìn chăm chăm vào cô, giống như cô là một đĩa nhạc cổ mà anh mới phát hiện ra vậy.

Trong giây lát, cô cũng tròn mắt nhìn anh. Bỗng nhiên, cô hét lớn rồi bật dậy, nhanh chóng quỳ xuống ôm chặt lấy cổ anh, nước mắt đầm đìa. Cô nói:

- Em nằm mơ. Em... Em nằm mơ... - Cô suy sụp cực độ. Những kí ức đó chợt phát kén chui ra cùng nỗi tuyệt vọng đã dâng trào trở lại trong tim cô.

Lý Bối Lỗi nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng và khẽ an ủi cô:

- Bối Nhĩ! Em đừng sợ. Có anh ở đây rồi. Em đừng sợ.

Cố gắng điều hòa hơi thở, sau đó hít một hơi thật sâu rồi đẩy anh ra, cười khi khi giấu cợt anh:

- Lý Bối Lỗi, anh mắc lừa rồi. Ha ha... Anh thật là ngốc.

- Cái gì? – Anh giận dữ đứng bật dậy, mắt anh như tóe lửa. – Em dám trêu anh à?

Cô lè lưỡi ra làm bộ giống như mặt quỷ, chẳng thềm để ý gì cứ thế gọi anh:

- Đồ ngốc! Đồ đại ngốc!

- Ai thềm để ý đến em chứ? – Lý Bối Lỗi đi chân đất bước lùi lại mấy bước rồi quay người bỏ đi.

Lý Bối Nhĩ quỳ gối bên mép giường, thần thờ nhìn cây hòe lớn bên ngoài cửa sổ. Cành lá sum suê của nó như muốn phá tung ô cửa sổ nhỏ bé mà xông vào bên trong vậy. Nhớ lại hồi đó, khi cô và anh Bối Lỗi từ nhà ở vùng nông thôn chuyển đến đây, cây hòe mới chỉ cao đến tầng một. Năm đó, cô mười bốn tuổi, anh Lý Bối Lỗi mười tám tuổi. Hai đứa trẻ ôm theo một hi vọng về tương lai tươi sáng khi rời đến nơi này. Ngày tháng trôi qua, cuộc sống của họ càng khá hơn, nhưng cũng vì thế mà lòng họ lại càng trống trải hơn. Ngày Lý Bối Lỗi nhận bằng tốt nghiệp, anh đã uống rất say rồi mới trở về nhà. Anh ghì vai cô mà hỏi:

- Bối Nhĩ, em thấy cuộc sống hiện giờ của mình có vui không?

Cô nghĩ một lát rồi nói:

- Giờ em không dám mong một cuộc sống quá vui vẻ.

Anh hỏi cô:

- Tại sao?

Cô nói:

- Em sợ bây giờ dùng hết niềm vui thì sau này sẽ chỉ còn lại đau khổ.

Anh nằm trên ghế sofa cười lớn rồi nói:

- Bối Nhĩ, em đừng lừa anh. Em cho rằng anh không biết sao? Em cũng giống như bố mẹ chúng ta thôi. Các người đều là những kẻ lừa đảo. – Rồi anh xoay người và nôn thốc nôn tháo những đồ ăn thức uống trong bụng ra chiếc thảm Cashmere, như thể nôn tất cả những uất ức mà anh đã phải chịu đựng trong quá khứ lẫn hiện tại ra vậy. – Anh nói: Bối Nhĩ, các người đều là những kẻ lừa đảo...

Tối hôm đó, Lý Bối Lỗi đã khóc rất nhiều. Cô biết anh đang cảm thấy cô đơn. Bởi cô cũng có thể cảm nhận được anh cô đơn thế nào khi thấy người thân và bạn bè của bạn học với anh đến chúc mừng họ trong buổi lễ tốt nghiệp. Vậy mà, ngay bản thân cô – người thân của anh cũng không đến dự lễ tốt nghiệp của anh. Thực ra họ đều là những kẻ cô đơn nhưng điểm khác nhau giữa họ là trong lòng Lý Bối Lỗi luôn tràn trề hi vọng, còn trong cô thì chưa từng có hai chữ hi vọng hay niềm tin.

- À! Đúng rồi! – Lý Bối Lỗi lại quay người về phía phòng cô, tựa vào khung cửa rồi phe phẩy mấy tờ hóa đơn, - Tiền nhuận bút tháng này của em nè.

Cô nhìn anh hòa lẫn trong ánh nắng hắt vào phòng. Cô chưa bao giờ quan sát anh kĩ như vậy rồi chợt nói:

- Lý Bối Lỗi, anh có tóc trắng kìa!

- Không đời nào. – Anh kiên quyết phủ nhận câu nói của cô, nhưng anh lại không yên tâm mà vội đi đến trước gương nhìn thật kĩ. – Anh đã bảo không có mà. Anh mới có ba mươi tuổi đầu thôi. “Trai ba mươi tuổi còn xoan, gái ba mươi tuổi đã toan về già”. Làm gì có chuyện anh có tóc trắng chứ?

- Hả? – Lý Bối Nhĩ bấu môi thay cho câu trả lời.

Anh cười, cô cũng cười. Thoáng chốc cũng đã hơn mười năm kể từ khi họ chuyển đến đây rồi. Thời gian trôi thật nhanh và dù họ vẫn chưa chuẩn bị tâm lí nhưng dường như họ cũng đều trưởng thành cả rồi. Có lẽ mãi sau này họ cũng chẳng bao giờ nghĩ mình sẽ già, thậm chí kể cả cho đến khi chết đi. Cô thầm nghĩ vậy.

- Bối Nhĩ, em thử đoán xem hôm nay anh đã gặp ai?

- Ai ạ?

- Dã Tốt...

Lý Bối Nhĩ há hốc mồm ngạc nhiên hỏi lại:

- Anh nói gì? Anh đã gặp ai?

- Dã Tốt, là Dã Tốt. – Lý Bối Lỗi nhắc lại.

- Anh nói là Dã Tốt ư? – Lý Bối Nhĩ nhảy khỏi giường, chạy đến bên anh nhìn lại thật kĩ.

- Đúng vậy, Bối Nhĩ ạ. Em không nghe nhầm đâu. Hôm nay anh đã gặp Dã Tốt thật đấy.

- Ở đâu ạ?

- Dưới chân cầu dành cho người đi bộ trước cổng Đài truyền hình.

- Vậy ạ! – Cô im lặng một lúc lâu rồi bỗng ngẩng đầu lên hỏi anh. – Vậy... giờ anh ấy thế nào?

- Cũng bình thường thôi.

- Tại sao ạ?

- Cậu ấy bán đĩa lậu dưới chân cầu dành cho người đi bộ.

- Vậy sao! – Cô lùi lại giường, co chân lên, cuộn tròn mình và không nói thêm gì nữa.

- Bối Nhĩ... - Lý Bối Lỗi nhẹ nhàng gọi cô.

- Dạ.

- Em vẫn ổn chứ?

- Ừm.

- Cái đó, Bối Nhĩ à...

- Gì cơ ạ?

- Tối nay, chúng ta lấy tiền nhuận bút của em rồi cùng đi vào nhà hàng nào đó nhé.

- Ừm! – Lý Bối Nhĩ nhắm mắt lại, cả người cô co quắp trên chiếc giường thành một dấu chấm hỏi. Lòng cô trống rỗng, trống rỗng đến độ khiến cô cảm thấy buồn vô cùng. Cô cũng chẳng biết anh Lý Bối Lỗi đã ra phòng khách và bật ti vi lên từ khi nào. Trên ti vi đang chiếu chương trình phỏng vấn một nam diễn viên vừa từ Hàn Quốc trở về.

Phóng viên hỏi:

- Anh có hài lòng về bộ phim anh vừa hoàn thành không?

Nam diễn viên đó trả lời:

- Tôi rất hài lòng. Và có lẽ đây là bộ phim tôi hài lòng nhất từ trước đến giờ.

Phóng viên lại hỏi:

- Chẳng phải trước đây anh cũng từng nói, bộ phim mà anh diễn cùng cô Sơn Miên (một nữ diễn viên khác) là bộ phim anh hài lòng nhất sao?

Nam diễn viên cười đáp:

- Mỗi chúng ta đều luôn không ngừng theo đuổi và vươn tới sự hoàn mỹ. Tôi hi vọng trong tương lai không xa tôi sẽ mang đến cho các bạn, cho tất cả mọi người những vai diễn ngày càng tốt hơn nữa.

Phóng viên hỏi:

- Anh muốn nói đến phương diện tình cảm ư?

Nam diễn viên tiếp lời:

- Tôi là người đàn ông khá thẳng thắn trong chuyện tình cảm. Vì vậy tôi mong rằng sẽ có nhiều người quan tâm đến bộ phim của tôi.

Nam diễn viên kia vẫn khoa chân múa tay, ba hoa không dứt. Đột nhiên, Lý Bối Nhĩ ngồi phắt dậy, chộp lấy nửa quả táo ở đầu giường ném về phía chiếc ti vi trong phòng khách, miệng chửi mắng:

- Biến quách đi. – Tiếng chó kêu lên sợ hãi trong phòng khách cứ như thể nó trông thấy thú hoang vậy.

- Bối Nhĩ, thôi bỏ đi. – Lý Bối Lỗi bước tới khuyên cô. – Mọi chuyện đều đã qua rồi mà.

- Đây là kết thúc ư? – Lý Bối Nhĩ chỉ vào hình ảnh nam diễn viên đang cười tươi như hoa trên ti vi. Cô lớn tiếng hỏi: “Anh Bối Lỗi, anh nói cho em biết đi, đây có phải là kết cục cuối cùng không?”

- Anh không biết. – Lý Bối Lỗi thành thật trả lời.

Cô lặng lẽ gạt nước mắt, nhét tiền vào tay anh.

- Ngày mai anh đi mua cho em mấy đĩa nhạc nhé. Nhớ là phải mua đĩa lậu đấy.

Lý Bối Lỗi thở dài một tiếng:

- Haizz! Được rồi. Anh sẽ đến chân cầu dành cho người đi bộ để mua cho em.

Những ngày sau đó, Lý Bối Nhĩ lấy điện thoại của mình gọi cho tất cả đám bạn cũ vẫn còn có thể liên lạc được bảo họ nếu rảnh rỗi thì đến chân cầu dành cho người đi bộ ở trước cổng Đài truyền hình để mua đĩa lậu. Trong đó có một độc giả của Lý Bối Nhĩ đã cảm động trước tấm lòng của cô nên đã mua vé máy bay

từ Hồng Kông đến chân cầu dành cho người đi bộ ở trước cổng Đài truyền hình nơi anh em Lý Bối Lỗi làm việc và mua rất nhiều đĩa lậu. Sau khi biết chuyện, Lý Bối Lỗi thấy vô cùng cảm động và dường như có thứ gì đó đã thôi thúc anh cất cao giọng hát:

- Không phải là tôi không hiểu, thế giới này biến đổi nhanh chóng...

Không chỉ Lý Bối Lỗi không hiểu mà ngay cả bản thân Lý Bối Nhĩ cũng không biết bằng cách nào mà mọi thứ lại bị thay đổi trở nên giống như ngày hôm nay. Phải chăng cũng chỉ vì một câu nói hồi đó của cô mà đã làm thay đổi số phận của cả ba người trẻ tuổi. Những hồi ức khi xưa giống như chất độc đang ngấm dần vào cơ thể và bạn sẽ chẳng biết thời điểm nào chất độc đó sẽ phát tác, sẽ giày vò, sẽ khiến bạn phải chịu nỗi đau đớn tột cùng. Cô thường nghĩ:

- Nếu kí ức cũng có thể tự do lựa chọn thì tốt biết mấy.

Đó là một ngày oi ả. Khi Lý Bối Nhĩ vẫn chìm trong giấc mộng thì bất chợt bị một hồi chuông điện thoại đánh thức.

- Bối Nhĩ này, em phải nói thật với chị nhé. – Âu Dương San San vội than vãn trên điện thoại, - Có phải anh ấy đang gặp chuyện gì đó, đúng không? Đột nhiên chị thấy anh ấy đi mua đĩa lậu. Bối Nhĩ, em vẫn nghe chị nói chứ? Chẳng phải anh Lý Bối Lỗi luôn coi trọng sự hoàn mỹ trong mọi thứ hay sao, vậy tại sao anh ấy lại đi mua đĩa lậu?

- À! Là em nhờ anh ấy đi mua đấy. – Lý Bối Nhĩ thản nhiên trả lời.

- Gì cơ? – Âu Dương San San như quả bóng da bị xì hơi, giọng điệu ôn hòa trở lại, - Là em muốn mua ư? Vậy thì... Bối Nhĩ, em sao thế?

- Em không sao. Chị San San, chị có thể giúp em một việc được không? – Lý Bối Nhĩ khẩn thiết nói.

- Em nói đi. Chỉ cần chị có thể làm được.

- Chị đến chân cầu dành cho người đi bộ ở trước cổng Đài truyền hình mua cho em mấy cái đĩa lậu.

Âu Dương San San vừa mới uống một ngụm cà phê vẫn còn chưa kịp nuốt xuống cổ nhưng khi nghe Lý Bối Nhĩ nói xong, cô ấy liền phun hết ngụm cà phê vẫn còn trong miệng ra tằm tằm. Cà phê xộc vào cổ họng khiến cô ho sặc sụa:

- Có phải... Có phải là em quen anh chàng bán đĩa đó không?

- Không chỉ quen thôi đâu... - Lý Bối Nhĩ vừa định nói thì chuông cửa vang lên. Tiếng chuông kêu kính koong kính koong không ngừng khiến cô có chút bực mình. – Xin lỗi chị San San. Chúng ta nói chuyện sau nhé.

- Em cứ ra mở cửa đi. – Âu Dương San San tỏ vẻ thông cảm.

Lý Bối Nhĩ gác điện thoại và đi thẳng về phía cửa phòng khách.

Hóa ra là Kim Na, bạn học cũ của Lý Bối Nhĩ. Hồi học đại học, Kim Na và Lý Bối Nhĩ đã từng ở cùng phòng trong kí túc xá. Đến năm thứ hai, có một anh chàng nhà giàu để mắt đến cô ta. Vì vậy sau khi quyết định thôi học cô ta đã trở thành bà chủ trẻ nhà người ta. Kể từ đó, cô ta và Lý Bối Nhĩ rất ít khi liên lạc với nhau. Vì thế dần dần họ từ hai người bạn thân thiết cùng ăn cùng ở trong phòng kí túc xá giờ đã trở thành người xa lạ nhưng cũng khá quen thuộc.

- Cậu sao thế? – Lý Bối Nhĩ chỉ vào đôi mắt đỏ ngầu của Kim Na, ngạc nhiên hỏi.

- Trời nóng thật đấy! – Kim Na phủi bụi trên chiếc váy. – Chúng mình vào nhà rồi nói.

Cô né người để Kim Na bước vào. Trong khoảnh khắc khép cửa đó, cô nhìn ra phía vườn hoa nhỏ đối diện, bỗng trong cô dấy lên một cảm giác dường như mọi vật đều sáng bừng lên như ánh mặt trời. Có vẻ như chỉ mình cô cảm thấy mệt mỏi, uể oải thì phải.

4. Chương 03

Chương 3

Không được đâu, Kim Na ạ. Tớ đã nói rồi. Việc này tớ không thể giúp được. – Lý Bối Nhĩ ngồi trên ghế sofa lắc đầu quầy quậy.

- Bối Nhĩ, tớ cầu xin cậu, chỉ một lần thôi. Thật đấy, chỉ một lần này thôi. – Kim Na khóc lóc đau đớn. Cô ta quỳ xuống thảm, khổ sở cầu xin.

Thấy Bối Nhĩ im lặng, Kim Na kéo tay cô nhẹ nhàng xoa lên những vết sưng tấy ở đuôi mắt mình.

- Bối Nhĩ, tớ cầu xin cậu. Cậu xem bộ dạng tớ bây giờ này. Người ngoài chỉ nhìn thấy vẻ bề ngoài chứ thực ra có ai hiểu những đau khổ trong lòng tớ đâu. Cậu giúp tớ đi. Bối Nhĩ, cậu giúp tớ nhé.

Lý Bối Nhĩ thấy vậy vội dìu cô ta lên ngồi sofa, bộ mặt đau khổ nói:

- Cậu làm gì thế? Có gì thì cậu cứ nói đi.

- Vậy là cậu nhận lời rồi nhé? – Kim Na nhanh chóng gạt nước mắt, cười khi khi nhìn cô.

Lý Bối Nhĩ chau mày tượng trưng cho hành động gật đầu đồng ý.

- Yeah! Tốt quá rồi! – Kim Na nhảy dựng lên, bộ dạng vui mừng khôn xiết.

Lý Bối Nhĩ thẫn thờ nhìn cô nàng. Có lẽ những giọt nước mắt vừa rồi của cô ta đã rơi xuống vì thời khắc thắng lợi này. Điều này khiến cho Bối Nhĩ cảm giác như mình bị mắc lừa vậy.

Hôm sau, Bối Nhĩ dẫn Kim Na đến công ty quảng cáo lớn nhất trong thành phố. Đứng dưới sảnh công ty, cô ngược nhìn ánh nắng rực rỡ trên bầu trời, ngắm những tòa nhà cao chọc trời lẫn khuất trong mây mù, bất chợt cô cảm thấy hơi chóng mặt. Một cảm giác hoảng sợ và lo lắng chợt dấy lên khiến đôi chân cô ngập ngừng lùi lại hai bước.

- Cậu không sao chứ? – Kim Na ngồi trên chiếc xe mui trần màu đỏ nhìn cô lo lắng.

- Chúng ta đừng làm như vậy được không? – Lý Bối Nhĩ nhìn Kim Na với ánh mắt khẩn cầu.

- Bối Nhĩ, cậu sao thế? Không phải chúng mình đã thống nhất rồi sao? - Trong đôi mắt của Kim Na chợt hiện lên nỗi bất hạnh và uất ức ghê gớm. Chính ánh mắt này thường khiến Lý Bối Nhĩ không thể phân biệt được đâu là thật đâu là giả.

- Haizzz! Khi cậu chìa tay xin người khác cứu lấy cuộc hôn nhân của cậu, cậu cũng biết là cậu đã bán đứng tình yêu của hai người. - Lý Bối Nhĩ đứng thẳng người, ngẩng cao đầu hiên ngang bước vào tòa nhà, trông đáng vẻ cứ như một tác phẩm nghệ thuật điêu khắc cô gái trẻ vậy.

Thực ra, cũng đã lâu rồi Lý Bối Nhĩ không bước ra khỏi nhà. Cô thường cảm thấy cô đơn khi hòa mình vào đám đông. Vì thế kể từ khi chuyển đến thành phố này, Lý Bối Nhĩ đã trở thành nơi gửi gắm tinh thần duy nhất của cô. Cô luôn cảm thấy mệt mỏi với những đám đông, chán ngán cảnh hoang tàn sau các lễ hội, ngán ngẩm nỗi cô đơn đằng sau nụ cười vui vẻ, nhưng do tính cách yếu đuối và hay nhượng bộ, khiến cô không biết cách từ chối những lời đề nghị. Do đó dù có thể từ chối lời thỉnh cầu vô lý của Kim Na nhưng cô đã không làm thế. Cô vẫn cố gắng nghiêm mặt đi vào tòa nhà và chen chúc trong thang máy cùng với các nam nữ doanh nhân. Cô không biết mục đích Kim Na đạo diễn vở kịch này để mong muốn thu lại kết quả gì và liệu có đạt được nó hay không, cô càng không biết vai diễn của cô sẽ đem lại cho cô điều gì. Tóm lại, đầu óc cô đầy ắp những ý nghĩ rối bời như thể gặp phải những bất hạnh bị người ta kéo lên tàu cướp biển vậy. Dù vậy cô cũng không thể không nghĩ đến hoàn cảnh của chính mình, cho nên trong khoảnh khắc đó, trái tim cô không thể thốt lên rằng mình thất vọng mà bởi đơn giản là cô đang cực kỳ thất vọng.

- Cô ơi, rốt cuộc là cô có lên không? Cô... cô gì ơi? - Một người đàn ông mặc bộ vest đen, đeo kính gọng vàng đứng ở cửa thang máy nhìn Lý Bối Nhĩ.

- Tôi ư? À! Sao ạ? - Lý Bối Nhĩ cố gắng lôi mình thoát khỏi dòng suy nghĩ và trở về hiện thực.

Người đàn ông đó cười luống cuống. Lúc này, cô mới nhận ra, mình đã bước một chân vào thang máy còn chân kia vẫn đứng bên ngoài. Ánh mắt của mọi người trong thang máy đều đổ dồn về phía cô như thể họ đang đợi cô tuyên bố một điều gì đó rất quan trọng.

- À! Tôi xin lỗi. - Cô vội vàng bước vào, đứng sát bên người đàn ông lúc nãy và thì thào với anh ta một câu:
- Xin hãy gọi tôi là “chị”.

Người đàn ông đó thẫn thờ nhìn cô rồi bật cười:

- Ha ha. Được. Vậy xin hỏi “chị”, chị lên tầng mấy?

- Không phải cô đến tìm Tổng giám đốc ư? Đó chính là Tổng giám đốc của chúng tôi.

Một người phụ nữ trung niên tóc ngắn đến mang tai, mặc bộ vest màu tím, cùng tiếng giày cao gót vội vã bước qua họ. Nụ cười xã giao khiến người phụ nữ đó trông vừa trầm lặng lại vừa quý phái. Lý Bối Nhĩ vội vàng nhìn về phía cửa thang máy. Con số màu đỏ phía trên đã chuyển từ “năm” thành “bảy”. Bên ngoài cửa sổ, không biết lá cờ của nước nào ở trên đỉnh tòa nhà đối diện đang tung bay phấp phới như muốn khoe khoang điều gì đó.

- Đắc ý gì chứ? - Cô lẩm bẩm một câu rồi xoay người bước vào thang máy.

Cuối cùng, Bối Nhĩ cũng bước ra khỏi tòa nhà, từ xa cô đã nhìn thấy Kim Na dừng xe ở đối diện cổng ra. Cô đang định sải bước về phía trước thì chợt nhìn thấy bên đường có một bông hoa nhỏ trông rất đáng yêu nên cô liền đi lại đó rồi ngồi xuống ngắm nghía. Cánh hoa màu đỏ tươi, những chiếc lá nhỏ làm nền bao quanh càng tôn thêm vẻ đẹp của bông hoa. Xung quanh có mấy cây to chia nhau đứng như không muốn cho nó dựa vào.

- Hoa có buồn không? - Cô mân mê bông hoa nhỏ lẻ loi đó và nhẹ nhàng hỏi.

Một chiếc Mercedes - Benz chạy qua cuốn bụi bay mù mịt.

- Nổi gió rồi. Cô nói, - Không biết lát nữa có mưa không đây?

Đến khi ngẩng đầu lên, cô đã thấy Kim Na đang vẫy mình. Hình như cô ta đang nói gì đó, nhưng cô không nghe rõ. Trên đường phố khách bộ hành qua lại càng lúc càng đông, họ đi thành từng tốp năm ba người. Lúc ấy lòng cô bỗng dâng lên một nỗi đau khó tả khi nhìn bông hoa nhỏ đứng bên đường cô đơn đó.

- Cậu xem cái gì thế? - Kim Na đã lái xe đến bên cạnh cô.
 - Cậu không thấy nó thật cô đơn sao? - Cô chỉ vào cây hoa đỏ và nhìn về phía Kim Na.
 - Nó có gì đáng xem đâu. - Kim Na ngán ngẩm nhìn cô.
 - Cậu làm xong việc chưa?
 - Tổng giám đốc là phụ nữ. - Cô đáp lại câu hỏi của cô ta.
 - Đúng là phụ nữ mà.
 - Nói như vậy thì Đặng Bành không phải là Tổng giám đốc công ty đó ư?
 - Anh ấy là phó tổng giám đốc. Sao thế? Cậu mau nói đi. Rốt cuộc việc đó thế nào rồi? - Mặt Kim Na nhăn rút lại lộ rõ vẻ sốt ruột.
 - Na này, cậu đừng dùng cách cực đoan đó để giải quyết được không? Có việc gì mà không thể ngồi xuống nói chuyện được? Cậu biết không? Cậu làm như vậy là huỷ hoại tình yêu của hai người đấy. Cậu...
 - Giữa chúng tớ chẳng còn tình cảm gì từ lâu rồi. - Kim Na bỗng ngắt lời cô, - Bối Nhĩ, cậu nhìn thẳng vào mắt mình nè. Cậu hãy nhìn thật kỹ vào.
- Nước mắt ứa ra trên đôi mắt vẫn chưa hết sưng tấy như những hạt đậu từ từ lăn xuống. Cảm xúc của cô ta lúc này khiến cho Lý Bối Nhĩ không tài nào phân biệt được đâu là nỗi đau thật và đâu là nỗi đau giả.
- Khuôn mặt đó cần được vuốt ve bởi một bàn tay ấm áp. - Lý Bối Nhĩ trầm nghĩ.
 - Xin lỗi Kim Na. Tớ nghĩ là tớ thật sự không giúp được cậu.
- Khuôn mặt Kim Na ướt đầm nước mắt, cô ta không nói năng gì mà chỉ lặng lẽ nhìn cô rồi quay người giơ chân đạp mạnh chân ga chiếc xe mui trần màu đỏ đỏ bên cạnh. Đôi giày cao gót bị gãy nằm cô đơn bên đường như đứa trẻ bị ai đó bỏ rơi.
- Cậu làm gì thế hả? Mau dừng lại đi. Na ơi, cậu nghe tớ nói. Cậu nghe tớ nói đi mà.

Cô ôm chặt lấy eo Kim Na từ phía sau như cố ngăn hành động điên cuồng của Kim Na lại, nhưng cô ta không những không dừng lại mà lại còn cố sức đạp mạnh hơn. Những móng chân sơn đỏ đã có rất nhiều vết xước. Không chỉ chân cô ta không dừng lại mà đến cả tay cô ta cũng bắt đầu khua khoắng lung tung như thể đang muốn túm lấy không khí trước mặt. Tay trái giờ ra không túm được, tay phải lại giờ ra cũng không túm được. Cuối cùng lại giờ tay trái ra. Vòng tuần hoàn đó khiến cô ta trông giống như một kẻ mất trí.

- Cậu muốn tớ làm thế nào? Rốt cuộc cậu muốn tớ phải làm thế nào đây? - Lý Bối Nhĩ bật khóc.

- Bối Nhĩ. - Đột nhiên Kim Na dừng lại, quay người nhìn cô. - Cậu giúp tớ đi. Cậu muốn gì tớ đều có thể cho cậu. Tiền ư? Tớ có, cậu xem này...

Cô ta vừa nói vừa lấy chiếc túi xách trong chiếc xe mui trần ra, cúi xuống lục lọi.

- Một trăm nghìn nhân dân tệ ư? Hay là hai trăm nghìn nhân dân tệ? Tớ sẽ đưa cậu hết. Thật đấy Bối Nhĩ ạ. Chỉ cần cậu ra giá, tớ sẽ không để cậu làm không công đâu.

Lý Bối Nhĩ giờ tay ra giữ chặt lấy tay phải đang khua khoắng cầm tấm thẻ ngân hàng của Kim Na.

- Tớ sẽ giúp cậu... nhưng, Na à, tình cảm giữa chúng mình chỉ đáng giá từng đó tiền thôi sao? - Cô nói xong thì sải bước quay lại tòa nhà của Công ty quảng cáo để Kim Na thần thờ há hốc mồm đứng ngậy ra đó. Mãi sau, cô ta mới thốt lên được một câu:

- Rốt cuộc cậu muốn bao nhiêu tiền?

- Cậu đi cho khuất mắt tớ đi. - Trong chớp mắt, cô đã bước chân vào tòa nhà mà vẫn hậm hực lầm bầm mắng lại một câu.

Lý Bối Nhĩ nghĩ, không phải cái gì cũng có thể lấy tiền ra trao đổi. Cô không thiếu tiền, từ nhỏ đến lớn, trong mắt cô, nhiều tiền đến mấy chẳng qua cũng chỉ là một vài con số bị biến hóa mà thôi. Có rất nhiều thứ mà tiền cũng không thể bù đắp được, chẳng hạn như tình cảm. Cô khát khao được quan tâm, khát khao được thừa nhận, khát khao được chăm sóc và tiền đâu thể mua được những thứ đó. Khi Kim Na đáng thương đứng trước cửa nhà cô, có đã cho rằng, giữa họ có tình bạn, ít nhất cũng là đã từng có, nhưng lời nói vừa rồi của Kim Na đã khiến trái tim cô tê tái. Tình bạn bao nhiêu năm đã đi đâu mất rồi? Tình bạn thuần khiết đó đã đi đâu mất rồi? Cô không thể nào hiểu nổi nữa.

- Hai trăm nghìn nhân dân tệ ư?... Hờ hờ! - Cô cười lạnh lùng đi qua đám đông, bước vào thang máy.

Thang máy lên tầng năm. Cô bước ra với khuôn mặt lạnh giá và bởi những việc vừa xảy ra trên đường khiến đôi mắt cô bao phủ một làn sương u buồn.

- Xin hỏi, Đặng Bành có ở đây không ạ? – Lần này, có không dùng bất cứ một “sách lược” nào mà cô muốn trực tiếp thể hiện bằng hành động. Bởi mọi sự nguy trang dù cầu kỳ đến mấy rồi cuối cùng cũng sẽ bại lộ. Điểm này, cô là người rõ hơn ai hết. Chính vào lúc cửa thang máy phát ra tiếng “tinh tinh” rồi mở ra, cô chợt nghĩ:

- Kể ra con người sống chân thành với nhau một chút thì tốt biết mấy.

- Phó tổng giám đốc đang họp. Xin hỏi, có có hẹn không ạ? - Một cô gái mặc vest, mày thừa môi mỏng nhìn cô nở nụ cười.

- Không có hẹn. Nhưng tôi tìm ông ấy có việc gấp.

- Xin lỗi cô. Cô có thể hẹn trước được không? Phó tổng giám đốc rất bận ạ.

- Vậy à! - Lý Bối Nhĩ đáp lại. Đầu cô không ngừng suy nghĩ, - Vậy... tôi sẽ vào trong phòng đợi ông ấy, được chứ?

- Được. Nhưng mà... hôm nay, phó tổng giám đốc phải tham gia mấy cuộc họp liên nên e là ông ấy không có thời gian gặp cô đâu.

- Không sao. Tôi sẽ đợi ông ấy. Bao lâu tôi cũng đợi.

Thấy cô nhất định không từ bỏ ý định gặp Phó tổng giám đốc nên cô gái mặc vest đành phải nhượng bộ.

- Được rồi. Mời cô cứ tự nhiên.

Lý Bối Nhĩ ngồi trên chiếc ghế sofa học da rồi đưa mắt nhìn các nhân viên mặc vest đi đi lại lại trước mặt. Trên mặt họ thoáng có nét u buồn có vẻ không phù hợp với một thành phố phồn hoa cho lắm. Cô cũng không hiểu rốt cuộc họ đang bận chuyện gì, và cô lại càng không hiểu tại sao họ lại u uất như thế. Có lẽ đó là thế giới mà cô sẽ không bao giờ có thể bước vào được. Khi ấy cô lại nghĩ, rốt cuộc là thế giới này bỏ rơi cô hay là do cô không thể hòa vào thế giới này được? Cô nghĩ mãi mà không thể tìm được câu trả lời hợp lý, ngược lại những thứ đó chỉ càng khiến cô cảm thấy đau đầu hơn mà thôi. Cú điện thoại của Kim Na vô tình đã giải cứu cô ra khỏi trạng thái trầm tư đó.

- Bối Nhĩ, thế nào rồi? Cậu đã gặp anh ta chưa?

- Chưa. Anh ta đang họp. Tôi không tiện quấy rầy.

- Ôi trời, có gì mà không tiện chứ? Có chuyện gì quan trọng hơn tính mạng của vợ anh ta không? Cậu xông vào mà nói cho anh ta biết là vợ anh ta sắp chết rồi. Bối Nhĩ, giờ tôi chỉ biết trông cậy vào cậu thôi. Bối Nhĩ, cậu nhất định phải giúp tôi đây.

- Cái này... Cái này có ổn không?

- Tớ nói ổn là ổn mà. Cậu cứ làm theo lời tớ đi. Sau khi việc này thành công, cậu muốn gì tớ đều...

Không đợi Kim Na nói xong, Lý Bối Nhĩ đã tắt điện thoại. Cô cảm thấy buồn cho cuộc hôn nhân của Kim Na, cho chính bản thân Kim Na và hơn hết cô cảm thấy buồn cho tình bạn giữa họ.

Cô đứng dậy khỏi ghế sofa, hít một hơi thật sâu rồi sải bước đến phòng họp. Cô biết giờ đang làm một việc sẽ khiến cô phải hối hận nhưng cô không ngăn được mình nữa rồi. Bởi cô đã hứa với Kim Na và cô cảm thấy mình có trách nhiệm thực hiện lời hứa này. Nghĩ thế, cô liền đẩy cánh cửa phòng họp ra...

Mười mấy cặp mắt trong phòng đều đổ dồn về phía cô khiến cô cảm thấy mình chưa bao giờ hoang mang và lo lắng đến vậy. Hơi lạnh của điều hòa bên trong phòng họp phả vào người khiến cô có chút choáng váng.

- Xin hỏi... Đặng Bành có ở đây không? Không còn chút sức lực nào để tìm kiếm người đàn ông đã làm cho Kim Na phát cuồng trong đám đông này nữa. Huống hồ, cô cũng chỉ gặp người đàn ông đó đúng một lần trong ngày cưới của Kim Na, vì thế cảnh tượng ngày hôm đó đều đã phai mờ trong kí ức của cô rồi.

Sau giây phút yên lặng chết người đó, một người đàn ông bước lên phía trước nghi hoặc nhìn cô:

- Xin hỏi... Cô là...?

- Bối Nhĩ... - một người phụ nữ đứng tuổi bước đến bên người đàn ông đó rồi nhẹ nhàng gọi tên cô. – Đúng là con thật rồi, Bối Nhĩ...

Lý Bối Nhĩ thần thờ đứng lặng, phải thật lâu sau cô mới thực hiện một hành động khá ngớ ngẩn. Cô lấy hai tay bịt chặt mắt mình như con đã điều tránh kẻ địch truy sát trong sa mạc mà chỉ để lộ ra phần đuôi của mình. Cô cảm giác đầu óc mình như ngừng vận động, mạch tư duy của cô giống như chiếc điều bị đứt dây bay chao đảo rồi từ từ rơi xuống, lạc vào một nơi nào đó và hoá thành cát bụi.

- Sao con lại ở đây? - Người phụ nữ đó bước đến bên cô hỏi.

Những giọt nước mắt luôn qua kẽ tay Lý Bối Nhĩ rơi xuống. Cô cúi đầu lí nhí một tiếng:

- Mẹ. ..

Các thành viên mặc những bộ vest cao cấp trong phòng họp vô cùng kinh ngạc, rất nhanh sau đó họ lại bắt đầu xì xào thảo luận với nhau. Lý Bối Nhĩ nhìn thẳng vào đôi mắt của mẹ. Đã ba năm rồi họ chưa hề gặp nhau. Dù trong mơ, cô luôn tưởng tượng ra hàng trăm nghìn cảnh họ gặp lại nhau nhưng cô chưa bao giờ

tưởng tượng ra cảnh họ gặp nhau như thế này. Thậm chí, cô còn chẳng biết mẹ mình đã trở về thành phố này từ lúc nào nữa? Điều lạ lùng là cô chẳng nói gì, và thực ra cô cũng chẳng biết mình muốn nói gì. Họ cứ đứng đối diện nhau như thể hai người xa lạ đứng đợi ở bến xe.

- Đúng là Bối Nhĩ thật rồi. - Người đàn ông đó mở miệng nói trước, phá tan không khí trầm lặng giữa hai người.

Anh ta bước đến bên Lý Bối Nhĩ, cười khì khì nói: - Tôi là Đặng Bành. Chúng ta đã từng gặp nhau một lần ở... ha ha... Cô còn nhớ chứ?

- Anh đi theo tôi. - Lý Bối Nhĩ nhanh chóng kéo tay anh ta bước ra ngoài như chạy.

- À! Khoan đã. Tôi nói... Bối Nhĩ, tôi nói là... - Người đàn ông đó vừa gọi tên cô vừa bị cô kéo ra khỏi phòng họp.

Họ không đi thang máy. Lý Bối Nhĩ kéo người đầu ông có tên là Đặng Bành đi xuống cầu thang bộ. Nước mắt cô không ngừng rơi. Chính vào giây phút gặp lại mẹ, cô có cảm giác như cả trái tim mình tan vỡ. Bởi cô đã nhìn thấy những nếp nhăn hiện rõ ở đuôi mắt mẹ, đã biết sự vô tình của thời gian khắc lên bao nhiêu nếp nhăn mà người ta không hề hay biết. Ba năm rồi, đã ba năm rồi đó. Người phụ nữ xinh đẹp trong lòng cô đã già đi. Nước mắt làm nhòa mắt cô. Cô chợt nghe thấy những âm thanh ký ức ngất quăng bên tai, thật gần, thật rõ.

5. Chương 04

Chương 4

- Bối Nhĩ! Bối Nhĩ, cô không sao chứ? - Đặng Bành nhìn Lý Bối Nhĩ ngồi xổm bên đường khóc không thành tiếng mà không hiểu mình đã làm sai điều gì.

- Tôi không sao. - Lý Bối Nhĩ xua tay, - Thật ngại quá!

- Cô không sao thật chứ?

- Tôi không sao thật mà. - Cô vẫn gục đầu vào đầu gối buồn bã nói với anh, - Kim Na đang đợi anh ở đường phía đối diện đấy. Anh mau đi đi. Có chuyện gì thì hai người cứ bình tĩnh giải quyết nhé.

- Haizzz... - Đặng Bành đành thở dài một tiếng để lộ vẻ vô cùng lo lắng và bối rối.

Ánh mặt trời gay gắt đã biến mất. Gió cũng bắt đầu nổi lên và những hạt mưa đang rơi xuống, quất vào mặt người đi đường. Những chiếc cần gạt nước ô tô được bật lên, người đi xe đạp gắng tăng tốc thật nhanh như để cố đuổi đến xem một vở kịch rất hay vậy. Chỉ có hai người họ vẫn đứng thẫn thờ bên đường. Đường như mọi thứ trên thế giới này biến đổi đều chẳng hề liên quan gì đến họ.

- Để anh bảo lái xe đưa em về nhé? - Đặng Bành hỏi Bối Nhĩ.

- Không cần đâu. Anh đi lo việc của anh đi. Em đứng đây một lát đã.

- Mưa rồi. Để dính nước mưa sẽ ốm đấy.

- Vâng. - Lời nói dịu dàng của anh khiến Bối Nhĩ cảm thấy ấm áp hơn. Bao nhiêu năm nay, ngoài Lý Bối Lỗi ra, chẳng có ai quan tâm đến cô như thế. Và cũng đã lâu lắm rồi, cô không cảm nhận được tình cảm ấm áp này. Thực ra, cô chẳng đòi hỏi gì nhiều, có lúc chỉ cần một câu nói, một ánh mắt quan tâm hay một cái ôm nhẹ nhàng là cô đã vui lắm rồi.

Thế nhưng những thứ đó lại trở nên quá xa xỉ đối với cô. Nghĩ đến những điều đó, trái tim cô như bị ai đó giằng xé, xé đến mức cả người cô trở nên đau đớn.

Bất chợt có một chiếc túi ni lông màu đỏ bên đường bị gió thổi cuốn bay lên đầu cô như thể cuối cùng đã tìm được chỗ nghỉ lại. Cô tức giận đưa tay lên giật mạnh nó rồi ném xuống đất. Đặng Bành thẫn thờ nhìn cô. Cô đã khóc sừng đỏ cả hai mắt, đôi mắt như hai quả anh đào ương ương. Bỗng như sức nhớ ra điều gì đó nên cô lại tiếp tục cúi đầu xuống.

- Vậy anh đi trước. Em cũng đừng ngồi ở đây lâu quá! - Anh dặn dò Bối Nhĩ.

- Vâng. Em biết rồi. - Cô đáp lại.

Anh không nói gì thêm mà xoay người, cúi nhặt chiếc túi ni lông bị cô ném bỏ vào thùng rác bên cạnh.

- Đặng Bành... - Bỗng cô bật gọi.

- Gì vậy?

- Cái đó... có gì cứ bình tĩnh nói, anh đừng làm gì nhé.

Anh nhìn cô ngạc nhiên như thể muốn nói điều gì đó nhưng lại không thể nào thốt lên lời.

Bên trong tòa nhà đó, mẹ Lý Bối Nhĩ đang ngồi trên ghế trong phòng họp để nghe Giám đốc sáng tạo tiếp tục thuyết trình ý tưởng của anh ta.

- Hay để hôm khác chúng ta sẽ thảo luận tiếp? – Giám đốc sáng tạo đề nghị.

- Không cần đâu, - Bà xoa tay, - Anh cứ tiếp tục đi.

- Vậy được, chúng ta sẽ tiếp tục. Theo thị hiếu của mùa này, tôi thấy màu xanh phù hợp với biển quảng cáo của chúng ta hơn... Bà nghe mà lòng chỉ nghĩ đến cô con gái. Bà cảm thấy cô đã khôn lớn, vóc dáng cao ráo và cũng rất xinh, cao quý như một nàng công chúa vậy. Đây đúng là điều bà khát khao được thấy. Nhưng tại sao ánh mắt con gái nhìn bà lại lạnh lùng như người xa lạ. Thậm chí, bà cũng không biết rốt cuộc con gái bà đang nghĩ gì? Trong phút chốc, bà cảm thấy chưa bao giờ kiệt sức như vậy. Bà bắt đầu cảm thấy mơ hồ, rốt cuộc bao năm nay bà bên ba bên ngoài để đổi lấy cái gì? Gia đình ư? Nó vẫn còn đó nhưng nó còn ấm cúng không? Những câu hỏi này giống như một tảng đá lớn đè nặng lên trái tim bà.

- Tổng giám đốc Hách... Tổng giám đốc Hách... - Giám đốc sáng tạo gọi bà. Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía bà chờ đợi bà đưa ra quyết định.

- À... Gì cơ?

- Bà thấy đề nghị này thế nào?

- Đề nghị ư? Ừ! Chúng ta sẽ giải quyết đề nghị này sau. - Bà day day hai bên thái dương, chống tay lên cổ làm ra vẻ mình không quá kiệt sức, - Cô gái... cô gái vừa vào đây... có

vị nào quen cô gái đó không?

Tất cả mọi người trong phòng họp đều đưa mắt nhìn nhau. Họ đã làm việc với người phụ nữ này bao nhiêu năm nhưng họ chưa từng thấy bà để mất phong thái như ngày hôm nay bao giờ.

- Anh có con chưa? - Đi từ phòng họp ra, bỗng nhiên bà Hách Huệ Tử nhìn Giám đốc sáng tạo đi bên cạnh rồi hỏi.

Câu hỏi này đã khiến cho Giám đốc sáng tạo vô cùng kinh ngạc. Từ trước tới giờ, người đàn bà này đều giao việc trên điện thoại, bà rất ít khi xuất hiện trong các buổi họp và bà cũng luôn giữ thái độ cực kỳ nghiêm túc chứ chưa từng nói chuyện phiếm với mọi người bao giờ.

- Thưa Tổng giám đốc Hách, chưa ạ.

- Vậy à! Nuôi dạy một đứa con thật không dễ dàng chút nào. - Bà bồi hồi, đôi mắt bà lộ ra vẻ hiền dịu.

- Vâng ạ. - Giám đốc sáng tạo gật đầu. Anh ta muốn nói thêm gì đó nhưng rồi lại sợ mình nói lỡ lời sẽ không hay. Bà Hách Huệ Tử là khách hàng lớn của công ty quảng cáo của họ mấy năm nay, anh ta không muốn vì mình lỡ lời mà làm ảnh hưởng gì đến lợi ích của công ty nên anh ta đã chọn giải pháp yên lặng.

- Phó tổng giám đốc Đặng của các anh, anh ta... - Bà đang định nói thì dừng lại...

- Tổng giám đốc Hách, bà muốn nói gì ạ?

- Ô! Không có gì. - Bà bắt giắc vôn về vành tai sau mái tóc ngắn của mình, - Dự án quảng cáo lần này trông cậy cả vào anh đấy.

- Bà cứ yên tâm. Tôi sẽ không để bà thất vọng đâu ạ.

- Cảm ơn anh. - Bà cười nhìn anh ta gật đầu rồi ngẩng đầu bước vào thang máy. Cửa thang máy đóng lại kèm theo tiếng “tinh tinh”, anh ta thềm thở dài một tiếng.

Lý Bối Nhĩ ngồi bên phía hàng rào trên đường nhìn Đặng Bành đi xa dần. Cô cứ nhìn mãi nhìn mãi cho đến khi bóng anh chỉ còn là một đốm đen, cô mới đứng lên đi men theo con đường dài vô tận. Chợt có điện thoại của anh Lý Bối Lỗi gọi tới, cuộc gọi đó như một quả bom ném vào lòng cô. Cô không nghe máy bởi cô biết anh gọi là vì việc gì. Dưới làn mưa phùn lún phún bay, cô như một đứa trẻ không nhà để về, cứ lang thang khắp các góc ngách của thành phố. Bao nhiêu năm nay, cô chưa từng có khái niệm dựa dẫm vào ai, thậm chí ngay cả khi cô yêu điên cuồng một người, cô cũng chưa từng mong có thể dựa dẫm vào người đó. Phải chăng do bản thân có cá tính thích sự độc lập, tách biệt nên mới khiến tình yêu của cô không đau đớn ngay cả khi nó đã kết thúc. Cô thường nghĩ như vậy. Nhưng hôm nay, chính thời khắc gặp mẹ mình, cô mới cảm thấy thực ra mình yếu đuối đến nhường nào. Cô cảm thấy mình kiệt sức, thậm chí cô còn muốn gục đầu vào vai mẹ mình hoặc là như đứa trẻ nũng nịu nắm tay mẹ. Nhưng cô không chắc mẹ có đồng ý để cô làm như vậy không?

Hàng loạt những ý nghĩ vẩn vơ hòa dưới làn mưa phùn đang tràn ngập trong đầu cô, khiến cô bắt giắc bước đến cổng Đài truyền hình mà không hiểu tại sao mình lại đến đây. Cô đi vào cầu dành cho người đi bộ trước cổng Đài truyền hình để trú mưa... Nói là trú mưa nhưng thực ra là cô muốn gặp ai đó.

- Cô ơi, cô có mua đĩa phim không? - Một người đàn ông trung tuổi trong bộ đồ bẩn thỉu giơ một tệp đĩa phim ra trước mặt khiến cô giật mình.

- Hả! - Cô giật mình lùi lại phía sau.

- Cô đừng sợ! Tôi không phải là người xấu đâu. - Anh ta giải thích rồi lại chìa tệp đĩa phim ra trước mặt cô. Đôi tay cầm đĩa thô kệch, những móng tay dài dính đầy bùn đất như thể chúng được sơn một lớp sơn móng tay màu đen vậy.

- Tôi không mua đâu. Anh mau mang chúng đi đi.

- Cộ cứ xem đã rồi hãy nói. Cộ xem này. Có rất nhiều thứ hay đấy. - Anh ta vừa nói vừa rút một cái đĩa phim trong tệp đĩa đó ra cười tủm tỉm vung vẩy trước mặt cô.

Cô giật mình thét lên khiến tệp đĩa phim trên tay anh ta rơi xuống đất và bị ngấm hết nước mưa.

- Chắc anh Dã Tốt cũng đi mời người khác mua đĩa phim như thế này. - Cô thầm nghĩ trong làn mưa. Sự hối hận và cảm giác tội lỗi đang gặm nhấm trái tim cô khiến cô vô cùng khó chịu.

- Á! - Cô chạy vào trong mưa và thét lớn để xả hết những nỗi hoảng sợ và cảm giác lo lắng đã đè nén trái tim cô bấy lâu nay...

- Tại sao em không nghe điện thoại? - Cô vừa bước vào nhà, anh Lý Bối Lối liền hỏi.

- Em không nghe thấy.

- Không thể nào.

- Em không nghe thấy thật mà.

- Em lúc nào cũng như vậy.

- ...

- Em đi đâu thế?

- Em đi dạo.

- Em nói dối.

Cô không nói gì, mặc nguyên bộ đồ ướt sũng ngồi xuống thắm cảm điều khiển ti vi chuyển lung tung các kênh, đáng vẻ chờ đợi. Anh Lý Bối Lối đi vào phòng tắm lấy một chiếc khăn tắm ra bỏ lên đầu cô.

- Em lau đi. - Thấy cô ngồi yên không động đậy gì, anh đành tự “ra tay”. Chiếc khăn tắm trên đầu cô như một con sâu trắng khổng lồ.

Cô chỉ vào chương trình văn nghệ tổng hợp tẻ nhạt trên ti vi rồi lớn tiếng nói với anh Lý Bối Lỗi:

- Anh nhìn cổ cô dẫn chương trình kìa.

- Sao cơ?

- Cô ấy đeo mấy sợi dây chuyền liền.

Lý Bối Lỗi đang mải nghĩ nên chẳng để ý gì đến chương trình ti vi trước mặt:

- Dây chuyền gì chứ? Đó là nếp nhăn.

Lý Bối Nhĩ cười phá lên:

- Ha ha ! Ai bảo là không phải nào?

Anh bực mình ném chiếc khăn tắm lên người cô:

- Em tự đi mà kiểm tra.

Cô đón lấy chiếc khăn tắm và tiện tay khoác nó lên cổ mình rồi lấy đầu khăn lau mắt, không ngờ càng lau thì nước mắt càng chảy ra nhiều.

- Em không sao chứ? - Lý Bối Lỗi ngồi xuống bên cạnh nhìn cô.

- Em không sao. Vừa rồi nước mưa làm ướt mắt em đấy mà.

- Xì! Em thì có thể làm được gì chứ?

Cô rút chiếc khăn tắm ra rồi chùi lên người anh:

- Ai cần anh quan tâm?

Anh gõ gõ vào trán cô, cười nói:

- Em bỏ xuống đi.

Cô luôn nghĩ rằng, may mà có anh Lý Bối Lỗi luôn ở bên cô. Hồi trước, cô thích ngồi một mình, ăn cơm một mình, đi học một mình hoặc là ngồi trong phòng khách xem phim một mình... nhưng giờ thì không phải như thế nữa. Giờ cô luôn mong có người ở bên cạnh, dù không nói chuyện gì, chỉ cần lặng im ngồi bên cô thôi, điều đó sẽ khiến cho cô có cảm giác mình không phải cô đơn lạc lõng một mình trong thế giới này. Cô cũng chẳng biết mình bắt đầu thay đổi từ lúc nào? Là từ khi cô bắt đầu yêu Tỉnh Điền hay là từ ngày Đã Tốt vì cô mà phần đầu quên mình? Cô không biết nữa.

Khách mời của chương trình Văn nghệ tổng hợp trên ti vi đó lại là Tỉnh Điền. Lý Bối Nhĩ kéo chiếc khăn tắm xuống hết kiên nhẫn nói:

- Sao anh ta lại có mặt ở đó chứ?

- Chưa hết đâu. - Lý Bối Lỗi buông một câu.

- Anh nói thế là ý gì?

- Ngày kia, khách mời của Đài truyền hình là một diễn viên. Em đoán xem đó là ai?

- Tỉnh Điền ư?

- Ừ.

- Đồ chết tiệt! - Lý Bối Nhĩ bực mình ném chiếc khăn tắm xuống đất rồi đứng dậy đi vào phòng thay quần áo.

- Em không muốn gặp lại anh ta một lần nữa sao? - Lý Bối Lỗi vẫn ngồi trên thảm nói vọng vào phòng cô.

- Gặp ai cơ? Tỉnh Điền á?

- Đúng vậy. Còn có thể là ai nữa chứ?

- Mặc xác anh ta. - Cô hét lên sau cánh cửa phòng, - Tốt nhất là đừng bao giờ để em gặp lại anh ta.

- Em vẫn chưa quên được anh ta sao?

- Anh nói chuyện khác đi. - Giọng cô hết kiên nhẫn.

- Ồ! - Anh nhặt chiếc điều khiển ti vi bị Lý Bối Nhĩ ném xuống đất lên và bắt chước cô chuyển linh tinh các kênh, - Mẹ về rồi đấy. Em biết chưa?

”Rầm“ một tiếng, cánh cửa phòng mở ra, một tay cô đóng cúc áo, một tay vẫy với ra ngoài.

- Mẹ về nhà rồi ư?

- Chưa. Mẹ gọi điện nói là tối nay sẽ bay về... - Chưa đợi anh nói hết câu, cô lập tức quay về phòng và đóng sập cửa lại khiến cho chú chó đang mơ màng bỗng bật dậy sủa gâu gâu mấy tiếng.

Cô nằm trên giường, thần thờ nhìn lên trần nhà suy nghĩ:

- Có lẽ nào mọi người đều chưa từng để ý đến bản thân?

Trước đây, những người trong trái tim cô vẫn thường dùng những lớp giấy kẹo đẹp nhiều màu sắc để lừa cô. Như thế, mặc dù hương vị kẹo bên trong là đắng nhưng lớp giấy kẹo đẹp vẫn làm cho người ta khát khao mong đợi. Còn bây giờ, ngay cả lớp giấy kẹo bên ngoài cũng bị bớt đi, chỉ còn lại lớp nhân bên trong là những tổn thương và sự phản bội khiến cho cô đau đớn đến tận xương tủy. Đến giờ, cô vẫn còn nhớ về những lời thề nguyện ngọt ngào của Tỉnh Điền...

Bối Nhĩ, anh nguyện đem tính mạng của mình để đổi lấy nụ cười của em.

Bối Nhĩ, sau này hãy để cho anh được chăm sóc em đời đời kiếp kiếp nhé.

Bối Nhĩ, em có biết cái gì đang bay bay trong không trung kia không? Không, đó không phải là những bông hoa tuyết mà đó là những viên kim cương mà anh cầu xin ông trời ban cho anh. Những viên kim cương sáng lấp lánh là tấm lòng chân thành của anh dành cho em. Em có thấy chúng không?

Bối Nhĩ, em lấy anh nhé?

...

- Ha ha ha... - Lý Bối Nhĩ nằm trên giường cười lớn. – Quả không hổ danh là một diễn viên.

Liệu bây giờ anh ta còn nhớ những lời thề hồi đó nữa không? Quên rồi ư? Cô chợt cảm nhận được kết cục bi thương nhất của tình yêu chính là đây. Một người thì không thể nào quên được những kí ức xa xưa nhưng người kia thì đã sớm quên từ lâu rồi. Cô trở mình trên giường, nằm co quắp. Mưa bên ngoài cửa sổ đã tạnh, ánh nắng lại ủa vào phòng cô. Đường như những đồ vật nhỏ trong phòng lại trở nên ấm áp hơn, nhưng chỉ có cô là vẫn cảm thấy cơ thể mình lạnh giá.

- Không biết bây giờ Kim Na thế nào rồi? – Cô nghĩ ngợi lung tung, chẳng ngờ nghĩ mãi nghĩ mãi trong đầu cô lại xuất hiện khuôn mặt của Đặng Bành. Thực ra, trong kí ức của cô, dáng vẻ của anh ta sáng nay thật mơ hồ, nhưng nụ cười lại thật ấm áp. Nó ấm áp đến mức khiến người ta khó có thể quên được.

Bỗng tiếng chuông cửa vang lên, cô nghe thấy tiếng anh Bối Lỗi đang chạy “ụch ụch ụch” xuống nhà. Một lát sau, anh lại chạy “ụch ụch ụch” lên:

- Bối Nhĩ, em xuống mở cửa đi.

- Sao anh không mở?

- Đó là Âu Dương San San.

- Sao lại là chị ấy? – Cô vẫn nằm im chẳng thèm nhúc nhích.

- Trời ơi! Anh sợ cô ấy lắm!

- Có gì ghê gớm đâu. Cô ngồi dậy đáp lại.

- Chỉ cần anh không phải gặp cô ấy thì em bắt anh làm gì cũng được. – Lý Bối Nhĩ mở cửa phòng nhìn bộ dạng co rúm như chuột gặp mèo của anh mà không nhịn được cười. – Ha ha, em biết cách trị anh rồi nhé.

Dứt lời, anh Lý Bối Lỗi chui tọt vào phòng mình, bộ dạng sợ hãi còn hơn cả kẻ trộm trông thấy cảnh sát.

- Chị đến bắt người à? – Lý Bối Nhĩ để Âu Dương San San bước vào rồi cười nói với cô ta.

- Em nói gì thế? Bắt ai cơ?

Cô cười phá lên, kéo tay Âu Dương San San thì thầm bên tai cô ta một câu:

- Kẻ trộm ở trên nhà ấy.

Ai ngờ Âu Dương San San bỗng kinh hãi hét lên:

- Trời ơi, Bối Nhĩ, nhà em có trộm...

- Ở đâu? Ở đâu? – Lý Bối Lỗi cầm gậy đánh bóng chày chạy ra, - Kẻ trộm ở đâu?

Lý Bối Nhĩ gấp mình ôm bụng cười nắc nẻ, thở không ra hơi:

- Chính... Chính anh chị làm cho kẻ trộm... kẻ trộm không sợ hãi bỏ chạy thì cũng sợ chết khiếp rồi.

- Lý Bối Nhĩ! – Anh Lý Bối Lỗi quát ầm lên, - Em thật là quá đáng!

- Sao anh lại quát em? Em có hô lên đâu. – Cô trừng mắt nhìn anh tỏ rõ nổi bực tức.

- Tại em, tại em. Tại em chưa nghe rõ. – Âu Dương San San vội giải thích, - Em xin lỗi. Em xin lỗi thầy Lý.

- Không sao. Khi khi! – Lý Bối Lỗi xua tay, tỏ thái độ rộng lượng.

- Hì hì, hì hì... - Âu Dương San San cúi đầu cười ngại ngùng, bộ dạng của cô ấy lúc này đúng là vui mừng khôn xiết. Lý Bối Lỗi đứng ở cửa phòng mình không biết nên bước vào hay bước ra. Bầu không khí bỗng có chút lạ kì.

Lý Bối Nhĩ chứng kiến tất cả những gì do cô tạo ra mà thấy mừng thầm trong lòng, nhưng cô cũng chẳng có ý giải quyết “hậu quả” do mình gây ra gì cả.

- Cái đó... Anh Lý Bối Lỗi mở miệng trước, - Âu Dương... San San, cô đến tìm tôi ư?

- Dạ? – Âu Dương San San ngẩng người ra và cố gắng xua tay phủ nhận điều đó, - Không, không, không ạ. Em đến tìm Bối Nhĩ thầy ạ. Hì hì, em đến tìm Bối Nhĩ ạ.

-Ồ! Vậy... hai người nói chuyện đi. Tôi còn có việc nên không tiếp cô được.

- Thầy cứ làm việc đi ạ. Có Bối Nhĩ nói chuyện với em là được rồi ạ. Hì hì hì. Thầy cứ làm việc đi ạ.

Cánh cửa phòng Lý Bối Lỗi nhẹ nhàng khép lại, khi ấy Âu Dương San San mới thở phào nhẹ nhõm như thể cô ta vừa tình cờ gặp một mình tình nào đó vậy.

- Hết rồi ư? – Lý Bối Nhĩ ngả người trên chiếc ghế trúc trong phòng khách liếc mắt nhìn cô ta.

- Căng thẳng quá! Chị căng thẳng chết đi được! – Âu Dương San San ôm lấy ngực với bộ dạng khá căng thẳng.

- Anh Lý Bối Lỗi có sức hấp dẫn lớn đến thế ư?

- Em không hiểu được đâu.

Cô lắc đầu cười nói:

- Chị đừng nói nữa. Thực ra, em cũng không hiểu đâu.

- Đừng nói về chuyện của chị nữa. – Âu Dương San San lấy một đồng đĩa lậu trong ba lô khoác trên vai xuống trải đầy ra nền nhà, - Đây, thử em cần đây.

Cô đứng dậy cầm một chiếc đĩa phim giơ ra dưới ánh mặt trời để xem, bất chợt việc vừa xảy ra dưới chân cầu dành cho người đi bộ hồi nãy bỗng hiện ra trong đầu cô:

- Á... Cô vứt chiếc đĩa phim xuống đất, mặt lộ rõ vẻ hoảng sợ.

- Em sao thế? – Âu Dương San San nhìn cô khó hiểu.

- Chị mang hết đi, mang hết đi. – Cô bỗng bật dậy khỏi ghế, quỳ xuống nền nhà rồi cố gắng dùng hai tay gạt hết đồng đĩa lậu lấp lánh dưới ánh nắng ra xa. – Chị mau mang chúng đi đi.

Âu Dương San San ngồi xuống thẫn thờ nhìn cô, mặt lộ đầy vẻ nghi hoặc. Ánh nắng ban mai bên ngoài xuyên qua cửa kính phòng khách chiếu lên mặt cô, vô tình vẽ lên mặt cô một đường viền mơ hồ. Chính là đường viền này. Nó cực kì giống với anh Lý Bối Lỗi năm đó, Âu Dương San San nghĩ, dòng suy nghĩ của cô bỗng bay trở về năm năm trước...

Đó là kì nghỉ hè năm lớp mười hai, Âu Dương San San đến trường đại học nơi mẹ cô dạy để chơi. Khi đi qua phòng dạy nhạc, tiếng đàn dương cầm đã thu hút sự chú ý của cô. Cô đi tìm và phát hiện ra bên chiếc đàn dương cầm trong phòng dạy nhạc có hai anh chị đang ngồi đó. Người con trai nghiêng đầu nhìn những ngón tay của cô gái và nhẹ nhàng nói:

- Không phải như vậy đâu. Hai tay phải có lực, cổ tay phải giữ yên. – Cô gái gạt đầu, tiếp tục đánh đàn cho đến khi người con trai nở nụ cười hài lòng. Sau đó, ngón tay hai người cùng vuốt trên phím đàn. Họ nhìn nhau cười và tiếng đàn dương cầm lại ngân lên... Những đầu ngón tay từ từ xoay chuyển như các tinh linh nhảy múa trong gió uyển chuyển và thanh thoát, thật rung động lòng người. Ánh mặt trời soi qua kính cửa sổ phản chiếu lên khuôn mặt họ một màu tím nhạt. Cô nhìn họ giống như kẻ mất hồn. Cô đã tìm ra được hương vị của tình yêu ở trong phòng dạy nhạc này. Và cũng chính từ giây phút đó, cô bắt đầu yêu âm nhạc, yêu tiếng đàn dương cầm và yêu luôn cả Lý Bối Lỗi.

Âu Dương San San nhớ lại sự việc năm đó, bỗng cô bật hỏi một câu:

- Bối Nhĩ, em đã từng thật sự yêu một ai đó chưa?

6. Chương 05

Chương 5

Rốt cuộc thế nào mới gọi là thật sự yêu một người đây? Quyết tâm không chùn bước có thể khiến bông hoa trong sâu thẳm tâm hồn nở rạng rỡ. Cô âm thầm vì anh mà làm mọi thứ, không mong nhận được sự đền đáp hay chiếm giữ anh ở bên mình. Dù nơi chân trời góc biển, vẫn một lòng vì anh. Nhưng khi Lý Bối Nhĩ vẫn chưa hiểu được tình yêu thì cô đã lãnh đạm với những gì thuộc về tình yêu rồi. Từ hồi lên năm tuổi, bố mẹ cô đã đưa cô đến ở nhà bà nội. Từ đó, cô luôn thấy mọi người quý mến anh Lý Bối Nhĩ hơn, cho nên cô vừa ngưỡng mộ mà cũng vô cùng ghen tỵ. Tâm trạng này theo cô suốt cả tuổi thơ thế nên cô không biết thế nào gọi là yêu một người. Nhưng đến khi cô gặp Dã Tốt, rồi sau đó là Tỉnh Điền thì lại là lúc cô rơi vào một tình yêu tuyệt vọng. Sau khi mọi người đều đã rời khỏi buổi tiệc hoa lệ thì sau lưng họ chỉ còn lại cảnh hoang tàn, bẽ bộn. Cô luôn không hiểu rốt cuộc Thượng đế cho hai chàng trai đến bên cô là để ban thưởng hay trừng phạt cô. Một người làm cho cô hạnh phúc thì cô lại đau khổ vì một người khác. Cuối cùng, cuộc đời công bằng đã xóa đi mọi chuyện trong quá khứ.

Lý Bối Nhĩ nhìn bộ mặt nghiêm túc của Âu Dương San San mà bật cười như thể vừa xem xong một bộ phim hài kịch. Cô cười khiến cho Âu Dương San San bối rối chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

- Em cười gì thế? - Cô ấy tròn mắt nhìn cô.

Cô không nói gì mà chỉ xua tay cười khiến cho Âu Dương San San sợ hãi nhìn xung quanh, lòng thảm nhủ:

- Có xảy ra chuyện gì đâu.

Cô ấy không biết rằng đây là thói quen của Lý Bối Nhĩ. Mỗi khi cô sợ hãi, căng thẳng hoặc là gặp chuyện buồn, cô đều cười phá lên như thế. Ngay cả bản thân cô cũng không thể lý giải nổi hành động khổ hiểu này, nhưng dường như chỉ có cười lớn mới có thể rút bớt sức lực trong cô, khiến cô không còn sức suy nghĩ những thứ vẩn vơ nữa. Hồi nhỏ, khi cô còn sống ở nhà bà nội vùng nông thôn, có một lần mẹ Anh Tử - hàng xóm nhà bà nội mời họ đến ăn cơm. Khi mọi người ngồi quây quần bên bàn ăn, vừa ăn vừa nói về những chuyện trong cuộc sống thì bỗng cô phá lên cười. Tiếng cười đó vừa vang lại vừa chói tai cứ như là cô bị một “cao thủ võ lâm” điểm phải huyệt cười vậy. Lúc đó, tất cả mọi người đều bỏ đĩa xuống, kinh ngạc nhìn cô. Sau khi mẹ Anh Tử giơ tay ra sờ trán cô để chắc chắn là cô không bị sốt thì bà thì thầm nói với bà nội Lý Bối Nhĩ:

- Đứa trẻ này bị trúng tà mất rồi.

Thực ra, lúc đó chỉ là bỗng nhiên cô thấy nhớ mẹ mình mà thôi, nhưng không ai hiểu rõ cuộc trong trái tim nhỏ bé của cô đang ẩn chứa điều gì và cũng không ai hiểu có đã từng nhớ mẹ mình đến như thế nào.

Thấy Âu Dương San San nghệt mặt nhìn, cô cũng cố gắng kiềm chế không cười nữa. Cô với tay lấy miếng kẹo sô cô la trên bàn trà bỏ vào miệng nhưng không nhai mà để nó từ từ tan trong miệng giống như mọi chuyện đã qua từ từ hòa vào trong tim. Đúng vậy. Cô đã từng yêu một người và người đó đã từng hẹn thề với cô rất nhiều điều. Nhưng đến nay, chúng đều đã bị cuốn theo mây gió và ngoài cô ra thì chẳng còn ai nhớ tới chúng nữa chứ?

- Chị yêu anh Lý Bối Lỗi ư? - Cô bỗng hỏi lại Âu Dương San San.

- Hả?

- Em không cần hỏi cũng biết. - Cô ngồi xồm xuống nền nhà, bấu một tay vào thành chiếc ghế tựa, - Chị có cảm thấy hạnh phúc không? Bây giờ ấy...

- Chị vẫn ổn.

- Chị nói dối.

- Thật mà! – Âu Dương San San chăm chú nhìn cô rồi quay đầu bước đến chỗ chiếc đàn dương cầm trong phòng khách. – Chị chạm vào nó được không?

Lý Bối Nhi mặt mũi xua tay:

- Chị cứ tự nhiên.

Điều kì lạ là Âu Dương San San không hề kéo tấm vải đỏ phủ trên mặt đàn dương cầm xuống ngay mà cứ đứng ngây ra nhìn nó cả buổi rồi cuối cùng mới túm góc tấm vải đỏ, kéo xuống. Cô ấy muốn giơ tay ra vuốt những phím đàn, nhưng vừa giơ tay ra thì rụt lại ngay lập tức.

- Lâu lắm rồi chị không đánh đàn, tay cứng đờ hết rồi. – Cô ấy buồn bã nói.

Anh Lý Bối Lỗi cũng lâu lắm rồi không động đến nó. – Lý Bối Nhi thở dài giống như hồi tưởng lại chuyện đã qua.

- Chị biết.

- Chị cũng biết ư?

- Hì hì! – Cô ấy cười hai tiếng rồi lại ngồi xuống bên chiếc đàn dương cầm, những ngón tay nhẹ nhàng lướt trên các phím đàn, tiếng đàn vang lên cũng tựa như những lời cô ấy muốn nói. Lý Bối Nhi cảm thấy bản nhạc này rất quen nhưng cô không thể nhớ nổi là mình đã từng nghe nó ở đâu. Khi cô ngẩng đầu nhìn Lý Bối Lỗi ở trên lầu thì mới sực nhớ ra. Đây là khúc biệt ly của Tiêu Bang. Anh Lý Bối Lỗi rất thích ca khúc này.

- Được đấy chứ! – Lý Bối Nhi chỉ vào Âu Dương San San ngồi bên chiếc đàn dương cầm hỏi anh.

Anh không nói gì mà chỉ giơ ngón trỏ phải lên môi:

- Suyt...

Nhưng điều đó vẫn làm kinh động đến Âu Dương San San khi ngược lên nhìn thấy Lý Bối Lỗi, cô ấy vội đứng bật dậy như lò xo.

- Em... cái đó... em... em xin lỗi thầy ạ.

- Sao thế? Tiếp tục đi. – Lý Bối Lỗi nhìn cô ấy cười mà chẳng hề có ý trách móc gì cả.

- Không, không, không ạ. – Cô ấy xua tay như chiếc quạt. – Chỉ là tự nhiên em muốn đánh... Hay là... em... em về đây ạ.

Cô ấy vừa nói vừa nhặt chiếc ba lô trên nền nhà với bộ dạng vội vã rời đi.

Lý Bối Lỗi cũng chẳng níu giữ mà tự nhiên ngồi xuống bên chiếc đàn dương cầm. Anh vuốt hai tay trên các phím đàn. Bài Khúc biệt ly lại được tấu lên một cách nặng nề và buồn thương, tựa như đôi tình nhân mãi vẫn không tìm được nhau trong biển người mênh mông, nhưng đến khi tìm được rồi thì cũng chỉ còn lại một bộ xương trắng mà thôi.

Trong lòng Âu Dương San San thầm nghĩ, có lẽ chỉ mình Lý Bối Lỗi mới có thể đánh lên được bản nhạc rung động lòng người đến vậy. Cô ấy bỗng dừng bước, đứng ngây ra nhìn lưng anh. Những chuyện quá khứ đang dâng lên cuộn cuộn trong lòng cô ấy. Dù không nói gì nhưng khuôn mặt cô ấy đã ứa đầy nước mắt.

- Anh vẫn còn nhớ chị ấy ư? - Sau một lúc trầm mặc, Âu Dương San San mở miệng hỏi Lý Bối Lỗi.

-Tôi...

Lý Bối Nhĩ chưa nghe rõ tiếp theo anh Lý Bối Lỗi nói gì thì tiếng nhạc điện thoại di động của cô vang lên, cô vội vã chạy lên lầu nghe máy. Đó là Kim Na.

- Bối Nhĩ, cuộc hôn nhân của tớ hết thật rồi. Cậu nói đúng. Tớ đã phá hỏng tình yêu của mình. Hì hì! Chắc cậu cho rằng tớ thật buồn cười. Sao cậu không ngăn tớ lại? Sao cậu lại để cho tớ làm chuyện hồ đồ như vậy? Giờ thì mọi thứ đều hết thật rồi. A lô... a lô... Bối Nhĩ, cậu còn nghe không thế?

- Anh ấy đã thấy tất cả rồi ư? – Lý Bối Nhĩ lạnh lùng hỏi một câu. Đường như tất cả đều đúng như cô dự đoán.

- Thấy hết rồi. Nhưng Bối Nhĩ này, cậu biết không? Anh ấy không hề giận. Chẳng hề giận chút nào mà chỉ nhìn cuộc hôn nhân của chúng tớ đi đến hồi kết thúc.

Lý Bối Nhĩ thờ dãi. Chia tay đau đớn nhất cũng chỉ như vậy thôi. Một người chứng kiến sự phản bội của người kia, không to tiếng, chỉ bình tĩnh quay đi, lặng lẽ rời bỏ mà không một lời từ biệt.

- Nó còn không tồi tệ bằng việc bị người khác lạnh nhạt. - Cô buồn bã nghĩ.

- Bối Nhĩ, cậu nói gì đi. - Thấy Lý Bối Nhĩ không nói gì, Kim Na gào lên đau đớn: - Rốt cuộc giờ tớ phải làm sao đây? Cậu mau nghĩ cách giúp tớ đi.

- Dù nói thế nào, cậu cũng không nên làm như vậy. - Lý Bối Nhĩ cao giọng như muốn chứng minh cách nghĩ ban đầu của mình là hoàn toàn đúng.

- Tớ biết. Tớ biết rồi. - Kim Na bỗng trở nên hết kiên nhẫn, - Giờ nói những điều đó cũng chẳng ích gì. Sao cậu không sớm làm điều đó? Sao cậu không ngăn tớ lại? Sao cậu giương mắt nhìn tớ phạm sai lầm? Tại sao?

-Na nè...Cậu...

- Cậu nghe tớ nói hết đã. - Kim Na hét lên, đến cả con chó nhà Lý Bối Nhĩ cũng nghe thấy tiếng cô ta. Nó sợ hãi chạy quanh chân cô. – Tớ biết. Nhiều năm nay, các cậu luôn ghen tỵ với tớ, đúng không? Các cậu thấy tớ lấy được chồng giàu, các cậu cảm thấy không công bằng, đúng không? Giờ chắc các cậu vui lắm đây. Cậu gọi điện báo cho những bạn khác biết đi, xem họ có vui như cậu không? Cậu đi đi.

- Kim Na!

- Sao nào? Tớ nói sai ư?

- Cậu là đồ tồi! Cậu! - Không đợi Kim Na nói hết câu, Lý Bối Nhĩ đã tắt điện thoại, tháo pin và ném điện thoại xuống giường, “cạch” một tiếng, thậm chí cô còn chẳng thèm ngoái đầu lại xem nó rơi xuống đâu nữa.

- Em lại lập mưu kế cho ai vậy? - Lý Bối Lỗi khoanh tay ôm vai mình dựa vào cánh cửa phòng nhìn cô cười. Chính nụ cười đó thường khiến cho Lý Bối Nhĩ cảm thấy nghi hoặc. Cô không biết tại sao anh luôn bình tĩnh như vậy. Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần anh Lý Bối Lỗi nhếch mép đều khiến cho cô cảm thấy sốc. Tuy rằng họ sống trong cùng một gia đình, được giáo dục theo cùng một phương pháp nhưng tính cách của họ lại khác xa nhau. Cô bị quan, sống thu mình, không hề trông chờ vào điều gì, còn anh Lý Bối Lỗi thì hoàn toàn ngược lại. Bất kể gặp phải chuyện gì, anh vẫn mỉm cười đối mặt với nó giống như người trong bức ảnh, mãi mãi giữ nguyên nụ cười ấm áp và thái độ bình tĩnh như thế.

- Em chẳng làm gì cả. - Lý Bối Nhĩ lạnh lùng đáp lại một câu rồi cúi xuống bế chú chó dưới chân, nhẹ nhàng vuốt ve nó.

- Chị San San về rồi ạ? - Cô cúi đầu hỏi anh.

- Ừ. Về rồi.

- Chị ấy là một cô gái tốt.

- Anh biết.

- Vậy anh còn...

- Bối Nhĩ, được rồi. - Anh Lý Bối Lỗi ngắt lời cô, - Em hiểu rõ anh mà. Trong lòng anh đã có một người và sẽ không bao giờ có chỗ cho người thứ hai đâu.

- Em biết. Nhưng chị Khả Lam... Chị Khả Lam đã...

- Bối Nhĩ! - Anh Lý Bối Lỗi bỗng lớn tiếng ngăn cô lại, - Em đừng nói nữa.

Anh trừng mắt nhìn cô. Cô phát hiện ra vành mắt anh đỏ lên, con ngươi của anh giống như quả cầu thủy tinh sắp rơi ra vậy.

Cô đứng thẳng người:

- Không nói thì không nói. - Bộ dạng bất cần. Thực ra, lòng cô hiểu rất rõ, bao lâu nay, chị Khả Lam luôn là vết thương không thể xóa nhòa trong lòng anh Bối Lỗi. Chừng ấy năm, vạn vật đều đổi thay, chỉ có vết sẹo đó là mãi gắn chặt ở tim anh, chưa bao giờ phai mờ.

Anh Lý Bối Lỗi xoay người đi xuống phòng khách dưới nhà. Còn Lý Bối Nhĩ ôm chú chó ngồi ở bậc thang nhìn anh:

- Anh đàn cho em nghe một bản nhạc đi. - Bỗng cô nói. Chẳng biết bao lâu rồi anh không động đến chiếc đàn dương cầm đó.

Anh không đáp lại, hai tay anh đặt lên mặt đàn, mười đầu ngón tay không hề dạo bước trên phím đàn.

- Thôi vậy. – Cô đứng dậy bước lên lầu, - Nếu anh không muốn đàn thì thôi.

Khi cô vừa bước lên một bậc thang thì hai tay anh ấn trên phím đàn. Tiếng nhạc vang bên tai có tựa như tiếng mưa xuân sau trận đại hạn kéo dài. Những hạt mưa rơi trên mặt đất, rơi xuống đồng ruộng, dòng suối, cuốn đi những chùm hoa nhỏ. Cô lắng nghe rồi bỗng bật cười, nước mắt cô chảy xuống tận khoe môi. Nếu không phải vì cô thì có lẽ anh Lý Bối Lỗi bây giờ đã trở thành bố và đã có một cuộc sống khác mà anh hằng mong đợi. Nhưng cuộc đời là thế. Điều gì đã xảy ra không bao giờ quay lại được nữa, cũng giống như đánh đàn dương cầm, nếu bạn đánh sai một nốt nhạc, bạn muốn sửa lại nhưng không ngờ rằng nó sẽ càng tệ hơn, đã sai là sẽ sai đến cùng.

- Đồ đại ngốc! - Cô nhìn bóng lưng anh đang ngồi trước chiếc đàn dương cầm rồi nhẹ nhàng buông một câu. Khi ấy trong lòng cô tràn đầy cảm xúc. Tuy từ nhỏ, cô đã không thích Lý Bối Lỗi khi anh được mọi người đón chào nhưng vào thời khắc ấy anh lại là chỗ dựa của cô, anh đã hi sinh hạnh phúc của mình để cứu cô. Cũng kể từ đó, nỗi cô đơn và cảm giác thất bại mà không phải ai cũng hiểu ở trong lòng cô đều trở về với con số không tròn trĩnh. Tuy không phải là những kỳ vọng tích cực nhưng cô không còn thấy tuyệt vọng nữa. Anh đã giới thiệu cô viết kịch bản cho Đài truyền hình, để cô đem những dòng suy tư của mình thể hiện ra từng câu chữ. Thời gian thấm thoát thoi đưa, với sự mong mỏi của anh, cô đã dần dần thay đổi. Nhưng còn anh thì sao? Ẩn chứa đằng sau nụ cười đó có phải là một trái tim vui vẻ thật sự không? Cô chưa từng nghĩ đến chuyện này.

- Anh vẫn còn nhớ chị ấy ư? - Trong chốc lát, tiếng dương cầm ngừng lại, cô bỗng hỏi câu hỏi Âu Dương San San vừa hỏi lúc nãy.

Anh Lý Bối Lỗi ngồi trước đàn dương cầm, lặng lẽ châm một điếu thuốc. Trời đang tối dần, bên trong phòng khách chưa bật đèn, giữa không gian âm u đó điếu thuốc trên tay anh lúc mờ lúc tỏ. Một cảm giác lo lắng dâng lên trong tim anh. Điếu thuốc đó không chỉ thiêu đốt những thời khắc tươi đẹp ngày xưa mà còn đốt cháy cả tình yêu tuyệt vọng trong lòng anh.

- Đúng vậy. Anh vẫn còn nhớ cô ấy. - Một lúc sau, anh bỗng ngẩng đầu lên trả lời Lý Bối Nhĩ.

- Em xin lỗi anh. - Cô trở nên đầy thương cảm.

- Em đừng ngốc như vậy.

- Nếu không phải là vì em thì ngày đó, anh đã không để mất chị ấy. - Cô buồn bã nói.

- Đồ ngốc! – Anh đứng dậy bước đến trước mặt cô, nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài quăn của cô, - Đó là quyết định của anh và chuyện này chẳng liên quan đến bất kì ai.

- Nhưng mà...

Anh Lý Bối Lối dùng hai ngón tay đặt thành hình chữ “thập” và làm động tác “dừng lại”:

- Em đừng nhắc đến chuyện quá khứ nữa.

- Anh không hỏi hận ư?

Anh không nói gì mà chỉ lắc đầu cười.

- Vậy anh đã từng hỏi hận về chuyện gì chưa?

- Rồi. – Anh thở dài nói, - Giờ...

Anh lặng lẽ lắc đầu và cái lắc đó lộ rõ vẻ bất lực.

Trong khoảnh khắc đó cô bỗng cảm thấy anh đã thay đổi. Quãng thời gian những ngón tay được lướt nhẹ trên các phím đàn đã dần dần trôi xa. Anh không còn hăm hở như xưa, anh cũng không còn kể cho cô nghe về lý tưởng của anh nữa. Đường như những trở ngại cứ thế nối gót đến với anh. Nhiều lúc, anh khát khao có được những câu trả lời, gặp được điều may mắn, nhưng có vẻ mọi thứ đều trở nên thật xa vời.

Trái tim cô như bị ai đó bóp nghẹt. Đau đớn vô cùng! Bỗng cô ngồi sụp xuống, hai tay ôm lấy mặt. Cô không có cách nào nói thẳng với anh về lý do thật sự của việc Khả Lam ra đi. Sự thật là nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì Khả Lam đã nguyện đợi Lý Bối Lối thêm mười năm nữa, nhưng cuộc sống là vậy. Nó không diễn ra theo kế hoạch mà bạn đã định trước, luôn có những chuyện, có những người bất ngờ nhảy vào cuộc sống của bạn, để bạn thoáng cận kề bên hạnh phúc rồi lại tuột mất nó. Nhiều năm sau, dù bên cạnh bạn đã có người bạn đời hay chưa thì khi bạn nghĩ về những chuyện đã qua, bạn chỉ có thể đơn độc một mình để xoa dịu nỗi đau ly biệt đó.

Cô biết anh Lý Bối Lối không thể nào quên được chị Khả Lam. Làm sao có thể quên được chứ? Người con gái dịu dàng như vậy, ai gặp cũng phải động lòng. Họ đã cùng nhau trải qua những ngày tháng tuyệt vời mà nhiều người hằng ao ước. Nhưng những câu chuyện tình yêu bị thay đổi hàng trăm nghìn lần rồi cũng chỉ đến như vậy thôi, bởi cô đã tận mắt chứng kiến tình yêu của họ. Vì thế những kí ức xa xôi bỗng hiện về trong đầu cô, những chuyện đã qua cứ hiện lên ngày một rõ hơn...

Từ năm lên bốn, anh Lý Bối Lỗi đã bắt đầu học đàn dương cầm. Khi đó, Lý Bối Nhĩ vừa mới chào đời. Sau khi nghe bà nội của họ khoe rằng thầy dạy dương cầm rất quý Lý Bối Lỗi, ngay từ khi lên năm tuổi, anh đã bắt đầu gặt hái được một số giải thưởng, năm chín tuổi anh còn được chọn đến Nhật Bản để biểu diễn. Hoa tươi và những tràng vỗ tay cứ như thể theo anh suốt dọc đường. Và cũng trong năm đó, anh đã quen Khả Lam, cô bạn cùng đến Nhật Bản biểu diễn đàn vi ô lông.

Hôm ấy, Khả Lam mặc một chiếc váy nhung màu đỏ, cổ đeo chiếc nơ bướm bướm rất lớn. Cô bé đáng yêu này đang đưa theo điệu nhạc, trong cơ thể nhỏ bé đó đang tràn trề sinh lực. Lý Bối Lỗi đứng sau cánh gà nhìn cô bé, anh nhìn cô say đắm. Cho đến tận khi tới lượt anh lên biểu diễn nhưng anh cứ đứng ngây ra không nhúc nhích. Phải chờ tới lúc thầy dạy dương cầm chạy đến nhắc anh, anh mới vội vàng chỉnh lại chiếc nơ trên cổ áo, hít một hơi thật sâu rồi sải bước ra sân khấu. Khi cô bước xuống sân khấu đi ngang qua anh, tay phải cô nắm thành nắm đấm nhỏ cười nói với anh một câu:

- Cố lên nhé.

Điều đó làm tim anh trở nên thật ấm áp. Tối hôm đó, anh đã biểu diễn vô cùng xuất sắc. Hai bàn tay anh dạo bước thanh thoát trên những phím đàn, mười đầu ngón tay đi đến đâu như có hàng nghìn con sóng dâng lên tới đó. Đôi bàn tay bé nhỏ và những phím đàn như hòa làm một. Khi âm điệu cuối cùng vừa dứt, tiếng vỗ tay dưới khán đài vang lên như sấm dậy. Mọi người đều đứng lên cổ vũ cho anh. Anh mặc bộ lễ phục màu đen cúi gập người chín mươi độ để chào khán giả như một cậu chủ nhỏ phong nhã hào hoa đang hành lễ. Khi ấy cô đã chạy lên sân khấu tặng hoa cho anh, nhưng anh bỗng ghé sát vào má cô thơm một cái. Anh cũng không thể giải thích nổi tại sao mình lại làm như vậy. Chỉ là anh muốn được thơm cô thôi. Đó chỉ là cảm xúc thích cô đơn thuần chứ không có gì khác. Nhiều năm sau, khi Khả Lam kể cho Lý Bối Nhĩ nghe về anh hôm đó, anh chỉ nhìn có nở một nụ cười rạng rỡ.

Anh đã từng yêu cô như vậy đấy.

Vì năm đi biểu diễn ở Nhật Bản mà anh và Khả Lam cũng được một nhạc sĩ người Anh chọn và có ý đưa họ đến nước Anh học tập. Khi cả gia đình đang ngập chìm trong niềm vui về thành công của anh thì Lý Bối Nhĩ mới được đưa về vùng nông thôn đột nhiên mất tích. Khi anh Lý Bối Lỗi đi tìm thì thấy cô đang ngồi trong nhà kho cũ sau nhà ăn bánh mỳ thần khô lấy trộm ở nhà. Đôi tay bé nhỏ lấm lem véo từng miếng bánh mỳ thần. Thấy vậy anh Lý Bối Lỗi đi đến kéo cô đứng dậy, nhưng cô vẫn ngồi im. Hóa ra đôi chân cô đã bị lạnh cóng không thể cử động được. Anh phải tốn rất nhiều sức mới có thể đặt cô lên lưng và cố gắng trở về bà nội được. Bà nội mời bác sĩ đến khám chân cho cô, bác sĩ nói nếu tìm thấy cô muộn thì e là cô sẽ bị liệt cả đời. Giây phút đó, anh Lý Bối Lỗi đã khóc, anh khóc như một đứa trẻ bị lạc mà không biết phải làm thế nào. Và cũng trong ngày hôm đó, anh đã đưa ra quyết định không đến nước Anh nữa. Anh muốn sống ở nhà bà nội cùng Lý Bối Nhĩ. Tin này đã khiến cho mọi người trong gia đình vô cùng kinh ngạc nhưng không ai khuyên được anh. Rốt cuộc anh đã ở lại. Lý Bối Lỗi không đi, và Khả Lam cũng vậy, cô không đến nước Anh. Hôm đó, cô gọi điện cho anh và nói:

-Bối Lỗi, không có anh, em sẽ rất cô đơn.- Khi đó, Lý Bối Lỗi vẫn chưa hiểu hết được hàm ý của từ “cô đơn”. Anh chỉ biết rằng nếu anh không ở lại thì Lý Bối Nhĩ sẽ khóc âm ỉ và thậm chí còn bỏ nhà đi mà anh thì không muốn chứng kiến điều đó.

Thời gian đã trôi đi sẽ không bao giờ trở lại được nữa nhưng những ký ức đó vẫn còn ẩn sâu trong tâm hồn Lý Bối Nhĩ. Tuy từ nhỏ cô đã ghét thấy người khác yêu quý anh Lý Bối Lỗi, tuy cô cũng từng ghen tỵ với

anh nhưng cô lại không muốn nhìn thấy anh rời xa cô. Bởi hồi nhỏ, khi bố mẹ vừa đưa cô đến nhà bà nội được vài hôm thì đêm nào cô cũng trốn khóc nức nở trong chăn.

Cô đã từng sợ sự xa cách như vậy đấy.

Cho đến tận bây giờ, cô cũng chưa từng tham gia bất kì buổi liên hoan chia tay nào. Vào ngày cô tốt nghiệp, bạn bè cùng lớp đều đến nhà ăn của trường để ăn cơm chia tay, chỉ có mình cô quay về kí túc xá thu dọn đồ đạc, sau đó lặng lẽ kéo va ly bỏ đi. Ngay từ khi còn nhỏ, vì cô rất sợ phải nhìn thấy cảnh người khác bỏ cô mà đi cho nên mỗi lần như vậy cô đều bỏ đi trước khi người khác kịp xoay người bước đi. Có những thứ một khi đã để lại vết thương trong lòng thì sẽ khó có thể liền lại được.

- Giờ anh có cảm thấy hạnh phúc không?- Bỗng cô hỏi anh Lý Bối Lỗi.

Anh cười rồi bắt chước giọng điệu của cô nói:

-Giờ anh không dám mơ đến hạnh phúc. Anh sợ nếu giờ mình dùng hết hạnh phúc thì tương lai sẽ chỉ còn lại đau khổ. - Miệng anh nói như vậy nhưng trong lòng anh lại đang day dứt - Có thể trước đây anh đã quá hạnh phúc nên giờ anh mới phải chịu đau khổ thế này.

- Em xin lỗi anh.

- Hôm nay, em làm sao vậy? Em nói gì thế? - Anh giơ tay ra gõ vào trán cô.

- Không có gì ạ. - Cô cúi đầu lặng lẽ đi lên lầu. Chị Khả Lam đã bỏ đi lâu như vậy mà Lý Bối Nhĩ vẫn chưa bao giờ nói ra nguyên nhân thật sự của việc chị ấy ra đi. Phải chăng là do cảm giác tội lỗi và cũng là cô sợ làm tổn thương anh Lý Bối Lỗi. Nhưng thực ra cũng chính chị Khả Lam đã nhờ cô giấu anh ấy và cô đã nhận lời. Chị Khả Lam chỉ muốn anh ấy giữ mãi những năm tháng thơ ngây ngập tràn hạnh phúc đó và cô cũng đồng ý rồi. Nhưng lâu như vậy, cô luôn nợ anh một lời giải thích. Cô chưa từng kể cho bất cứ ai nghe về chuyện xảy ra trước khi chị Khả Lam ra đi.

Hồi nhỏ, Lý Bối Nhĩ và Lý Bối Lỗi chưa từng giấu nhau điều gì. Có một lần Lý Bối Lỗi tè dầm ra giường, vì anh sợ mọi người cười nhạo anh nên anh chỉ lén nói cho mình Lý Bối Nhĩ biết. Thấy vậy cô đã lấy mực nước trên bàn luyện thư pháp của ông nội để vấy lên ga trải giường của anh, mực nước lập tức ngấm xuống đáy qua mấy tầng đệm bông len. Cô đã phá hoại như vậy đấy. Bà nội đánh cô một trận nhưng anh Lý Bối Lỗi đã đỡ cho cô hai roi nên mới ngăn được trận đòn đó.

Hồi đó, họ thật thơ ngây và hạnh phúc. Nhưng giờ họ đều đã trưởng thành. Vì thế có rất nhiều chuyện họ không muốn kể cho người kia nghe nữa. Nhiều lúc họ cũng khát khao bản thân có thể làm tiêu tan những đau khổ và những nỗi buồn trong lòng.

Tối nay, Lý Bối Nhĩ đã mất ngủ. Khi cô đếm đến con cừu thứ chín mươi chín thì cô bỗng bỏ dậy với lấy điện thoại bên giường, ấn một loạt các chữ số Ả Rập. Một lát sau, chuông điện thoại đầu bên kia reo lên, một chàng trai nghe máy:

- A lô...

- Alô... - Tay cô run rẩy cầm ống nghe.

- Ai đấy?

- Tôi... tôi... tôi xin lỗi. Hình như tôi gọi nhầm số.

Đầu bên kia gác máy, thậm chí họ còn chẳng nói thêm câu nào, tiếp theo chỉ còn lại tiếng “tút tut”.

- Đúng rồi. Là anh Dã Tốt. - Cô nằm trên giường tự nhủ. Dường như cô đã nói ra bí mật mà bấy lâu nay cô vẫn chôn giấu trong lòng...

Mùa hè năm đó, Lý Bối Nhĩ tròn mười tám tuổi. Lúc đó cô vừa mới tìm thấy tên mình trong danh sách những người đã qua ba vòng thi biểu diễn chuyên nghiệp ở học viện Điện ảnh thì bỗng nghe thấy một tiếng thét đinh tai. Liếc sang nhìn thì chỉ thấy một chàng trai mặc áo phông trắng hét lên giữa đám đông như một kẻ điên dại:

- Tôi đỗ rồi. Tôi đỗ rồi - Chàng trai khua chân múa tay đó đã thu hút được sự chú ý của cô. Cô lịch sự nhờ anh ta tránh đường. Ai ngờ anh ta lại bế bổng cô lên mà quay mấy vòng liền, đến khi cô đứng vững trên mặt đất thì anh ta đã chạy đến ôm người khác rồi.

- Ôi mẹ ơi, hần đúng là đồ thần kinh! - Cô chửi thầm trong lòng. Đúng lúc đó, cô nhìn thấy tên mình Lý Bối Nhĩ ở trên danh sách. Tâm trạng vui mừng đã xua tan đi mọi thứ, cô lập tức lấy điện thoại gọi cho anh Lý Bối Lỗi:

- Em đỗ rồi. Em đỗ rồi.

Lúc đó, anh Lý Bối Lỗi đang chuẩn bị cho chương trình trực tiếp, anh kẹp điện thoại ở cằm hết kiên nhẫn nói với cô:

- Em lại làm sao thế hả?

-Em đỗ rồi. Anh Bối Lỗi, anh biết không? Em đã thi đỗ vào Học viện Điện ảnh rồi. Em đỗ rồi.

- Thật ư?

- Thật mà. Thật đấy! Thật một trăm phần trăm! – Cô bị kích động đến mức quên hết tất cả mọi thứ.

Anh Lý Bối Lối cầm điện thoại nghiêm túc hỏi cô:

- Em không đùa anh đấy chứ?

- Trời ơi, không đâu. Lần này là thật đấy ạ. Em thì đỗ vào học viện Điện ảnh rồi. Khoa Diễn Xuất. Khoa Diễn Xuất đấy nhé.

Anh Lý Bối Lối vui mừng khôn xiết. Gác điện thoại xong, anh nhảy điệu cao bồi trong phòng chuẩn bị ghi hình trực tiếp. Đến tận khi chương trình bắt đầu mà anh vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh được. Ai có thể ngờ chứ? Cô bé Lý Bối Nhi sống thu mình khép kín từ nhỏ, trong lòng lúc nào cũng mang ý định xấu xa lại có thể thi đỗ vào Học viện Điện ảnh mà lại còn là Khoa Diễn Xuất nữa chứ. Nói không chừng, sau này cô bé lại có thể trở thành một minh tinh ai ai cũng biết ấy chứ... Nghĩ đến đó, anh lại thấy vui mừng vô cùng. Vì thế sau khi kết thúc chương trình, anh vội đi đón cô ra ngoài ăn mừng, dường như thành công của cô là ước mơ của anh vậy.

Anh vui mừng hơn hở mặc chiếc áo tím, lái xe ra phố. Anh chở cô đến thẳng nhà hàng đồ ăn Tây mà anh và Khả Lam thường đến. Sau khi xuống xe, anh giơ ngón tay cái vui mừng nói:

- Đi nào. Hôm nay, anh sẽ mời. – Cô nhìn anh cười khanh khách như một đứa trẻ. Phút giây đó, dường như cô cảm nhận được thời gian đang muốn nán lại bên họ, cô vẫn là cô bé nằm trên lưng anh năm đó, là cô bé được anh công về nhà bà nội và cảm giác như họ đều vẫn chưa trưởng thành. Hôm đó, họ gọi đầy một bàn đồ ăn và còn đặc biệt gọi nhân viên phục vụ mở chai rượu vang đỏ mà anh đã gửi ở đây nữa. Khi hai ly rượu chạm vào nhau, mắt anh cũng đỏ lên. Dưới ánh đèn rực rỡ của nhà hàng, anh giống như một đứa trẻ không tìm được chỗ trốn, ít nói và nhút nhát. Anh dùng tay gõ vào trán cô nói:

- Lâu lắm rồi anh không uống thứ này. Hình như là anh uống không quen. – Cô không nói gì, chỉ cười trừ. Bữa cơm hôm đó đã ngốn hết những ký ức đau buồn và cay đắng của họ. Và cũng bắt đầu từ giây phút đó, cuộc sống của họ đã bước sang một trang mới tươi đẹp và hạnh phúc.

Khi bước ra khỏi nhà hàng, một chàng thanh niên bỗng gọi anh Lý Bối Lối từ phía sau:

- Anh Lối...

Anh ngoái đầu lại, nở một nụ cười rạng rỡ:

- Cậu đấy hả? Nhóc con! - Anh vừa cười vừa giơ tay phải vỗ vỗ vai chàng thanh niên đối diện, - Thật không ngờ cậu vẫn ở đây.

- Vâng ạ - Chàng thanh niên giơ tay gỡ đầu, - Lâu lắm rồi anh không đến đây.

- Đúng vậy. Lâu lắm rồi. Khà khà...

Đến thế nào được chứ? Từ sau khi Khả Lam ra đi, tuy bề ngoài anh tỏ ra là chẳng có vấn đề gì nhưng anh đã quyết sẽ không đến những nơi mà họ đã từng đến. Có lẽ, anh cho rằng anh đã thoát ra khỏi nỗi cô đơn sau khi cô ra đi nhưng kết quả là anh không thể thoát khỏi những ký ức đã đông cứng đó.

- Em nghe nói chị Khả Lam ra nước ngoài. - Chàng thanh niên đối diện buồn bã hỏi thăm.

- Phải. Cô ấy ra nước ngoài rồi.

- Chỉ ấy sẽ quay về chứ ạ?

- Sẽ về. - Anh trả lời cậu ta bằng một khẩu khí kiên định lạ thường, nhưng thật ra trong lòng anh dằng sau chữ “về” đó còn có cả một dấu chấm hỏi rất lớn. Anh không chắc chắn là cô ấy có về hay không, giống như anh không chắc liệu mình có yêu một người con gái khác say đắm giống như vậy không. Nhiều lúc, anh muốn quên đi tất cả, nhưng có thể quên và không thể quên lại là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

- Anh Bối Lỗi, anh có đi nữa không? - Lý Bối Nhĩ sốt ruột đứng đợi ngoài cửa. Cô muốn nhanh chóng giải cứu anh ra khỏi cuộc nói chuyện khó xử này.

- Ồ! Bối Nhĩ, em đợi anh chút. - Anh buông lời đáp, vẫn là giọng nói vui vẻ hiền hòa đó.

Lý Bối Nhĩ liếc mắt nhìn chàng thanh niên đối diện. Cô có cảm giác sao mà, sao mà hần ta khó ưa như kẻ điên khùng trong Học viện Điện ảnh hồi sáng thế không biết.

- Để anh giới thiệu nhé. - Anh Lý Bối Lỗi kéo Bối Nhĩ đến bên cạnh anh và nói với chàng thanh niên đối diện: - Đây là Bối Nhĩ, em gái anh.

Sau đó, anh quay đầu về phía Lý Bối Nhĩ cười:

- Đây là bạn của anh và chị Khả Lam. Cậu ấy tên là...

- Ồ... đúng là anh rồi. - Chưa đợi anh nói hết câu, Lý Bối Nhĩ đưa tay chỉ vào mũi chàng thanh niên đối diện, - Anh chính là kẻ điên khùng bất lịch sự.

Chàng thanh niên đối diện ngậy người ra bỗng phá lên cười:

- Hóa ra là cô.

Lần đầu quen nhau rồi sau đó lại tình cờ gặp, đúng là như đóng phim ấy, chả khác gì cái chuyên ngành mà họ đã chọn. Nhiều năm sau, khi Lý Bối Nhĩ kéo va ly bước ra khỏi học viện, có vẫn không thể nào quên hai cái tên liền nhau trong danh sách những sinh viên trúng tuyển vào Học viện Điện ảnh chuyên ngành Diễn xuất hồi đó: Lý Bối Nhĩ, Cung Dã Tốt.

Chỉ là cuối cùng họ đều quá thủy chung với tình cảm đó. Điều đáng buồn là anh đã yêu cô quá nhiều, nhưng tình yêu của cô lại không hề dành cho anh. Cuối cùng, anh đã lựa chọn giải pháp chia xa để tác thành cho tình yêu của cô. Anh không ngần ngại hi sinh tương lai tốt đẹp của mình, nhưng ai có thể ngờ cô lại không có được hạnh phúc mà anh muốn dành cho cô. Đến giờ, khi cô hiểu ra thì họ đã không thể quay lại những ngày tháng tươi đẹp đã mất trước kia nữa. Cô nợ anh và e là cả đời này cô cũng không trả nổi món nợ ân tình đó.

7. Chương 06

Chương 6

Cuối cùng, Kim Na không thể kiên nhẫn hơn được nữa. Thế là nửa đêm nửa hôm cô ta đến gọi cửa nhà Lý Bối Nhĩ. Khi ấy Lý Bối Nhĩ đang mặc chiếc quần đùi thể thao, tiện tay rút chiếc áo phông rộng mặc vào rồi ra mở cửa. Kim Na ngại ngùng đứng ngoài cửa lí nhí nháy mắt:

- Chào anh! Em tìm Bối Nhĩ ạ.

- Bối Nhĩ ngủ rồi. - Anh uể oải nói. Thực ra không cần cô ta nói thì anh đã biết ý định của cô ta rồi. Anh quá rõ đám bạn của Lý Bối Nhĩ. Khi học ở Học viện Điện ảnh, cô thường bị bạn bè cùng lớp lôi ra phố mua đồ ăn thức uống. Cứ như thế, tự nhiên Lý Bối Nhĩ trở thành chiếc máy rút tiền tự động và di động của họ. Hầu như cô chẳng hề để ý gì đến chuyện này, mặc dù Lý Bối Nhĩ đã nhiều lần nhắc nhở cô:

- Tiền không mua được tình bạn đâu. - Cô khóc rồi ném túi đồ vào mặt anh. Cô không biết ngoài tiền ra, cô còn có gì để kéo gần khoảng cách với họ.

- Em vào được không ạ? - Kim Na thận trọng hỏi anh.

- Tôi đã nói rồi mà, Bối Nhĩ đi ngủ rồi. - Anh chán ngán nhắc lại. Trong lòng anh hiểu rõ, nếu không gặp phải chuyện gì thì chắc chắn cô ta sẽ không đến thăm lúc nửa đêm thế này.

Từ nhỏ Lý Bối Nhĩ đã như vậy. Xưa nay anh chỉ mỉm cười với người mình quý. Anh thẳng thắn, lương thiện và có con mắt nhìn người rất tinh tường. Ai tốt ai xấu, trong lòng anh đều có cán cân định rõ. Còn Bối Nhĩ thì hoàn toàn ngược lại. Từ nhỏ cô đã sống thu mình, hầu như không bao giờ có thể phân biệt được ai là

người đối xử tốt với cô thật sự. Người càng yêu thương cô thì lại càng bị cô làm tổn thương, cứ như cả đời này đối phương mắc nợ cô vậy.

- Vậy... em đợi cậu ấy ở đây nhé. - Kim Na kiên định nhìn Lý Bối Lỗi, đôi mắt cô mở to lấp lánh.

- Cô cứ tự nhiên.

- Ai thế anh? - Trong khoảnh khắc Lý Bối Lỗi vừa định khép cửa lại thì Bối Nhĩ từ trên nhà đi xuống.

- Là tớ, Kim Na đây. - Kim Na lớn tiếng gọi ngoài cửa.

- Anh để cho cậu ấy vào đi. - Cô xua tay với Lý Bối Lỗi.

- Bối Nhĩ... - Anh chau mày nhìn cô, bởi anh có linh cảm cô sẽ gặp một cơn sóng gió từ người đến quấy rầy này.

- Không sao đâu. Anh đi ngủ đi.

- Có gì thì em gọi anh nhé. - Anh không yên tâm dặn dò.

- Em biết rồi.

Cô biết vì sao Kim Na đến. Bởi mấy ngày trước, Kim Na bỗng đến tìm cô và nhờ cô đi tìm người chồng lâu ngày không về nhà của mình. Thậm chí, cô ta còn đạo diễn một vở kịch đợi chồng quay về xem. Lý Bối Nhĩ khuyên cô ta không nên làm như vậy nhưng cô ta không nghe. Kết quả thì sao? Cô ta đã thật sự đánh mất cuộc hôn nhân của mình.

- Cậu nói đi. Có chuyện gì vậy? - Lý Bối Nhĩ mặc một chiếc váy ngủ bằng lụa rộng thùng thình ngồi xuống trước mặt cô ta.

- Bối Nhĩ... - Cô ta khóc gọi tên cô, - Tớ không tìm thấy anh ấy. Tớ đã đi khắp nơi. Tớ...

Cô ta quỳ xuống nền nhà giống như một chú chó lang thang bị người ta vứt bỏ.

Lý Bối Nhĩ cảm thấy chán nản: Đây là cuộc sống mà cô ta đã chọn ư? Kim Na cao ngạo đi đầu mất rồi? Kim Na đã từng làm vô số nam sinh ở khoa Diễn xuất nghiêng ngả đi đâu mất rồi? Hồi đó, cô ta đã vứt bỏ lý tưởng vì cuộc hôn nhân này, vậy mà cuộc sống lại đáp trả cô ta tình cảnh đáng thương như vậy ư? Bối Nhĩ cúi người quỳ xuống trước mặt cô ta. Họ lặng lẽ nhìn nhau không nói câu nào. Cô có cảm giác như cuộc đời này quá bất công với cô ta.

-Tối nay, cậu ngủ ở đây nhé. - Cô lấy tay gạt những giọt nước mắt còn đọng lại trên khóe mắt Kim Na.

- Tớ nên làm thế nào đây? - Kim Na nắm chặt tay cô.

- Cậu nên đến xin lỗi anh ấy. - Cô nói.

- Không ích gì đâu.

- Cậu cứ thử đi.

- Nếu là cậu, liệu cậu có tha thứ không?

Bối Nhĩ lắc đầu. Trong đầu cô vẫn hiện lên khuôn mặt của Đặng Bành khi anh ta nhìn cảnh đó: Thời điểm anh gõ vào cửa kính xe ô tô của Kim Na trong mưa, anh đã nhìn thấy cô ta đang nằm ôm chặt lấy cổ người đàn ông trong chiếc xe hơi sang trọng mà anh đã mua cho cô ta. Anh không nói câu nào, quay người bỏ đi... Vốn dĩ, cô ta chỉ diễn một màn kịch nhỏ để trả đũa

việc lâu ngày anh không về nhà, nhưng không ngờ anh lại nghĩ đó là thật. Cô ta giải thích với anh. Anh đã lắng nghe, nhưng dù sao anh cũng không thể sống cùng cô ta được nữa. Anh đã lấy cô ta năm cô ta tràn đầy ước mơ lý tưởng. Sau đó, do công việc bận rộn nên anh ít có thời gian chăm sóc cô ta, không những cô ta không hiểu mà còn thường xuyên cãi nhau với anh. Thậm chí, cô ta còn tìm mọi cách để thử thách tình yêu của anh. Cuối cùng, anh đã quá mệt mỏi và đề nghị cô ta ly hôn, còn anh lặng lẽ chuyển ra khỏi căn hộ cao cấp mà họ đang sống cùng nhau. Có trách chỉ trách tình yêu của họ quá ích kỉ. Hai người ích kỉ sống với nhau thì làm sao có thể chung sống được chứ?

- Kim Na, cậu biết không? Tình cảm là thứ không được phép thăm dò.

- Tớ biết. – Cô ấy nói.

Cuối cùng, khi cô ta hiểu được thì mọi chuyện cũng đã quá muộn rồi. Do cô ta luôn thăm dò cuộc hôn nhân của họ và đẩy nó xuống vực sâu, tận đáy vực. Và cũng bởi cô ta không còn đủ tự tin vào nhan sắc của chính mình nữa, cô ta biết thời gian vô tình đang cướp dần sắc đẹp của mình. Mặc dù năm tháng chưa để lại nhiều dấu tích thăng trầm trên mặt cô ta nhưng bàn phấn đầy đồ trang điểm cao cấp đã nói với cô ta rằng tuổi trẻ của cô ta đang dần qua đi nhanh chóng. Điều càng khiến cô ta hoang mang là sự nghiệp của anh càng ngày càng thành đạt, những cô gái đẹp vây quanh anh nhiều như cá dưới sông. Một người sớm mất đi ước mơ lý tưởng, nhan sắc lại tàn phai theo năm tháng như cô ta thì lấy gì để đấu tranh với họ chứ.

Cô ta gục đầu vào vai Lý Bối Nhĩ khóc lóc hồi lâu. Đợi đến khi cô ta ngẩng đầu lên thì vai Lý Bối Nhĩ đã ướt đầm một mảng lớn.

- Nếu thời gian có thể quay ngược trở lại được thì tốt biết mấy. – Khi dìu Kim Na lên lầu, Lý Bối Nhĩ rầu rĩ nói một câu.

Thời gian sẽ không bao giờ quay trở lại. Nó cũng giống như cốc nước đổ rồi sẽ không lấy lại được. Bạn chỉ có thể học cách lặng lẽ chịu đựng mà thôi. Gặp gỡ rồi chia ly là những vở kịch mà cuộc sống không ngừng diễn ra, vì thế buồn thương, đau khổ cũng dần trở nên quen thuộc. Trong những vở kịch hoa lệ mà bi thương của đời người, chúng ta đều nghe thấy tiếng chỉ huy các diễn viên. Thậm chí, khi bạn may mắn được đóng vai diễn viên chính, bạn cũng không thể làm chủ được tình huống của vở kịch, bạn chỉ có thể nghe theo đạo diễn cuộc sống chỉ huy mà thôi.

Hôm đó, Kim Na nằm trên chiếc giường công chúa của Lý Bối Nhĩ và hỏi cô:

- Cậu đã bao giờ hối hận về chuyện mình làm chưa?

- Rất nhiều. - Cô nói.

- Chuyện cậu hối hận nhất là gì? - Kim Na hỏi cô.

- Không phải một chuyện mà là hai chuyện.

- Cậu nói thử xem nào.

Đúng là cô đã từng làm rất nhiều chuyện khiến bản thân phải hối hận. Hồi nhỏ, cô thường ăn vụng sô cô la trong hộp kẹo của anh Lý Bối Lỗi. Vì cô rất thích những chiếc giấy kẹo đầy màu sắc đó nên cô đã cắt chúng đi để gói những viên đá nhỏ và bỏ lại vào trong hộp kẹo. Có một lần, khi anh Lý Bối Lỗi đi thi đấu về, hình như anh ấy nhận được phần thưởng gì đó, nên anh ấy vui mừng mở hộp kẹo ra và lấy một viên bỏ vào mồm. Vừa nhai, anh ấy đã bị gãy ngay chiếc răng cửa. Đến tận bây giờ, anh Lý Bối Lỗi vẫn không dám động đến thứ có tên là “sô cô la” nữa. Nhưng những điều đó cũng theo thời gian mà trôi vào dĩ vãng, chỉ duy có năm cô bỏ nhà đi là cô không thể nào quên được. Và cô càng chẳng thể ngờ được anh Lý Bối Lỗi đã vì cô mà ở lại. Thực tế là cô cũng không mong anh vì cô mà vứt bỏ thứ gì, cô chỉ không muốn đối mặt với sự chia ly. Khi đó, bà nội của họ đã quỳ xuống nền xi măng cầu xin cô:

- Cháu đi khuyên anh trai cháu đi. Anh ấy đã vì cháu mà vứt bỏ cơ hội đi học ở Anh. Cháu biết thế nghĩa là sao không?

Cô không nói gì, cô ngược nhìn những đám mây đang trôi bồng bềnh trên bầu trời mà không chớp mắt. Bầu trời quê hương trong xanh biết mấy. Những đám mây từ phía xa kia biến từ hình dạng chú chó con sang hình dạng con voi, rồi lại biến thành bông hoa loa kèn, nhưng rốt cuộc rồi gió cũng thổi tan. Cuối cùng, cô đã không đi khuyên can anh. Nhiều năm sau, có lần cô đang đi trên phố rồi vô tình nhìn thấy trên màn hình lớn có một nhạc sĩ trẻ chơi đàn dương cầm mà ai ai cũng biết tới, đang kể về kinh nghiệm biểu diễn ở

Nhật Bản hồi nhỏ của mình, và khi ấy cô bỗng nhớ đến anh Lý Bối Lỗi, nghĩ về thần thái vui mừng tự hào trên khuôn mặt bà nội khi nói chuyện với người khác:

- Bối Lỗi nhà chúng tôi là số một đấy... - Lúc đó, nước mắt cô trào ra. Vậy là cuối cùng cô cũng đã hiểu năm đó, anh Lý Bối Lỗi từ bỏ cơ hội nghĩa là gì? Nhưng đáng tiếc mọi thứ đã quá muộn.

Kim Na nằm xấp trên giường chăm chú nghe rồi cô ấy giương cao ngón tay cái ra trước mặt cô mà nói:

- Tớ thật ngưỡng mộ cậu.

- Cậu ngưỡng mộ tớ điều gì?

- Cậu có một người anh trai thương yêu cậu vậy cơ mà.

Cô cúi đầu mỉm cười.

Từ năm đó, Lý Bối Lỗi không hề tham gia bất kì một cuộc thi nào nữa. Tuy anh vẫn luôn kiên trì tập đàn nhưng anh không thể đối diện với những tràng pháo tay cổ vũ, bởi lời khen ngợi của người khác đã trở thành nỗi đau trong tim anh. Trước đây anh luôn theo đuổi ước mơ được ra nước ngoài học, nhưng giờ đây anh đã lựa chọn con đường từ bỏ nên anh chỉ có thể thu nhỏ lý tưởng của mình vào trong lòng mà thôi. Đến khi lên đại học, anh đã từ bỏ âm nhạc và chuyển sang làm người dẫn chương trình ca nhạc chuyên nghiệp.

Kể từ khi anh quyết định không đi Anh nữa, anh đã đi theo hướng ngược lại và ngày càng xa lý tưởng của mình.

- Anh ấy có hối hận không? - Kim Na hỏi cô.

- Anh ấy nói là không.

- Anh ấy nói dối đấy.

- Ai mà biết được. - Cô nói. Cô không rõ là anh có thật sự không hối hận hay không nhưng cô thường cảm thấy tiếc cho anh vì đã để mất đi tiếng đàn du dương năm đó.

- Còn chuyện khác là chuyện gì? - Kim Na hỏi cô.

- Gì cơ?

- Chuyện khiến cậu hối hận ấy.

- Ồ! – Cô đáp lại, - Muốn rồi. Hôm khác, chúng mình nói tiếp nhé.

- Được rồi. Nếu cậu không muốn kể thì thôi vậy. – Kim Na xoay người quay lưng về phía cô và nhắm mắt lại.

Cô cũng nằm xuống, thần thờ nhìn lên trần nhà. Một chuyện khác khiến cho hối hận chính là mùa hè năm đó cô đã làm tổn thương Dĩ Tốt, và cô sẽ không bao giờ có thể bù đắp được cho anh.

Hồi ức luôn khiến người ta cảm thấy mệt mỏi. Mặc dù thời gian trôi qua cũng rất lâu rồi nhưng mỗi khi nghĩ lại nó vẫn khiến người ta thấy đau lòng. Bởi từ giây phút đó, bạn sẽ không quay trở lại được nữa. Dù bạn có muốn hay không thì hào quang đó cũng không còn thuộc về bạn nữa rồi.

Hôm đó, Lý Bối Lỗi đã đi qua phòng Bối Nhĩ để trở về phòng mình và tình cờ anh nghe được cuộc nói chuyện giữa cô và Kim Na. Anh không cố ý nghe trộm câu chuyện của họ, mà anh chỉ muốn hỏi cô có muốn ăn đêm không. Vì Bối Nhĩ thường có thói quen thức khuya viết bài mà. Khi ở nhà, anh thường nấu mì cho cô ăn. Mì là món bà nội đã dạy anh hồi còn ở dưới quê. Khi chuyển lên thành phố, anh vẫn thường bắt chước bà nấu cho cô một bát mì. Thực ra, họ có thể ăn nhiều thứ khác nhưng món mì này được nấu rất đặc biệt. Vì thế chỉ có nấu một bát mì như vậy mới có thể giải thoát con người khỏi nỗi cô đơn. Nấu một bát mì cũng chỉ là một cách thức giải thoát và giải thoát khỏi nỗi cô đơn mới là ý nghĩa thật sự, do đó nó đã trở thành món ăn đêm cố định mỗi tối của họ.

Anh bỗng nghe thấy những lời ăn năn của Bối Nhĩ mà khiến trái tim anh cảm giác yếu mềm hơn bao giờ hết. Anh đi về phòng, thần thờ ngồi nhìn mười đầu ngón tay thanh thoát của mình. Bối Nhĩ không biết rằng, vào đúng hôm anh công cô về nhà, do không cẩn thận nên tay anh đã bị trẹo. Mấy ngày sau đó ngón cái bên tay phải của anh vẫn không thể nào cử động được. Tuy nó không ảnh hưởng gì lắm nhưng anh cũng cảm thấy mình không thể đánh đàn như trước đây được nữa. Cũng từ hôm đó, anh bắt đầu xa rời thứ có tên là ước mơ. Dù anh đã lựa chọn từ bỏ nhưng vào đúng ngày anh dự định đi Anh, anh lại ra đứng ở một bãi đất trống, ngửa mặt lên nhìn chiếc máy bay vút qua đỉnh đầu mà gào khóc, anh khóc như một đứa trẻ bị lạc đường, bơ vơ. Hôm đó là sinh nhật tròn mười tuổi của anh, cũng từ sau ngày đó anh không bao giờ tổ chức sinh nhật nữa.

Lần trước, khi Âu Dương San San chơi bài Khúc biệt ly, đó chính là bản nhạc anh đã biểu diễn khi tham gia cuộc thi ở Nhật Bản. Năm đó, anh và Khả Lam đều giành giải nhất ở nhóm đàn dương cầm và đàn vi ô lông. Cả hai đều được một nhạc sĩ người Anh chọn và định đưa họ đến nước Anh đào tạo. Nhưng anh đã từ bỏ cơ hội ngàn năm có một đó. Khả Lam cũng từ bỏ theo anh. Sau này, nhạc sĩ người Anh đó có quay lại Trung Quốc tìm họ, nhưng anh đã cố tình trốn sau chiếc đàn dương cầm lớn mà không dám bước ra. Người nhạc sĩ ấy buồn bã ra về và sau này cũng không quay trở lại tìm anh nữa. Cuối cùng, anh giống như một nốt nhạc bị bỏ sót, bị nhạc sĩ lãng quên, dù sao cơ hội cũng chính do anh từ bỏ. Vì thế nó đã trở thành nỗi đau mãi không thể xoa dịu trong lòng anh.

Đến tận bây giờ, anh vẫn không thể nào quên được cảnh anh trốn sau chiếc đàn dương cầm lén nhìn ánh mắt thất vọng của người nhạc sĩ đó. Đã có lúc, suýt nữa anh đã lao ra nhưng rồi anh lại không làm như vậy vì anh biết một khi anh chạy ra, anh sẽ không còn lý do để ở lại nữa.

May mắn và bất hạnh chỉ ngăn cách nhau bằng một sợi chỉ, một tích tắc mà thôi.

Đêm hôm đó, anh đã mơ thấy cảnh trước đây mình tham gia cuộc thi ở Nhật Bản. Tất cả mọi người trong thánh phòng đều đứng dậy vỗ tay cổ vũ cho anh. Hoa tươi chất thành một ngọn núi nhỏ dưới chân anh. Khi Khả Lam chạy lên sân khấu, anh đã không kìm được lòng mà thơm cô ấy một cái. Đó đúng là thời khắc khiến người ta phấn khởi và hạnh phúc. Nhưng ngay sau đó, anh bỗng thấy khuôn mặt đầm đìa nước mắt của Bối Nhĩ. Đôi tay bé nhỏ lấm lem của cô đang xoa xoa bàn chân sưng đỏ lên vì lạnh, giống như một chú chó con bị người ta bỏ rơi, nhìn thấy cảnh đó trái tim anh thắt lại. Đến khi anh tỉnh giấc thì Bối Nhĩ đang đá chân vào cửa phòng anh.

- Em vào đi. - Anh nói.

- Anh không sao chứ? - Cô áp sát về phía anh, mở to mắt nhìn đôi mắt sưng đỏ của anh.

- Có thể có chuyện gì chứ? - Anh quay đầu đi không nhìn cô.

- Anh gặp ác mộng à?

- Không.

- Anh nói dối.

- Không thật mà.

Cô cười khanh khách không nói gì. Cô biết khi anh nói dối thì anh không dám nhìn thẳng vào mắt người khác. Cô còn nhớ lần cô bỏ viên sỏi vào trong hộp kẹo khiến anh bị gãy mất chiếc răng cửa, bà nội hỏi anh sao vậy thì anh chỉ cúi đầu nhìn xuống dưới chân mình mà không nói năng gì. Bà nội nâng khuôn mặt nhỏ bé của anh lên hỏi:

- Có phải do Bối Nhĩ nghịch không?

- Không ạ. - Anh tránh ánh mắt của bà nội.

- Thật chứ?

- Thật ạ.

Bà nội thở dài:

- Trẻ con nói dối thì mũi sẽ to lên đấy.

Chỉ vì câu nói của bà khiến anh trần trọc cả đêm. Cứ khoảng năm phút, anh lại dậy soi gương một lần vì anh sợ hôm sau chiếc mũi của mình sẽ to khủng khiếp.

Nhìn bộ dạng của Bối Lỗi lúc đó khiến Bối Nhĩ không nhịn được cười.

- Em cười cái gì? - Lý Bối Lỗi hỏi cô.

- Không có gì ạ. - Cô nói.

- Sao em nhìn anh cứ như người ngoài hành tinh vậy?

- Vì trông anh rất hay.

- Xì! Xấu xa! - Anh cười, cô cũng cười. Trong tiếng cười đó, chúng ta có thể thấy rất nhiều vết hằn của năm tháng trên khuôn mặt họ. Cô tiếc cho anh đã mất đi tuổi thơ đầy “hào quang” của mình, còn anh xót xa cho cô bé cô độc bỏ nhà đi năm đó.

Hôm ấy, khi Kim Na rời khỏi nhà của Bối Lỗi, bỗng cô ta nói với cô một câu:

- Cậu nên quan tâm đến anh trai cậu nhiều hơn một chút. - Thế là sáng hôm đó, cô muốn đẩy mạnh cửa phòng anh vào xem anh thế nào. Cô cảm thấy xúc động và tự hào vì trong cơ thể họ cùng chảy chung một dòng máu.

Cô đã từng ghen tị với anh là vậy nhưng anh luôn là thần tượng mà cô ngưỡng mộ nhất.

- Cô bạn đó của em đến tìm em có việc gì vậy? - Anh bỗng hỏi cô.

- Cuộc hôn nhân của cô ấy gặp chút trục trặc. - Cô nói.

- Em đừng có dẫm chân vào vết xe đổ của người khác đấy. - Anh nhắc nhở cô.

- Em biết rồi.

- Vậy anh đi làm đây.

- Này, - Cô gọi anh, - Chị San San có đến tìm anh không?

- Không. Sao thế?

- Mấy hôm rồi không có tin tức gì của chị ấy.

- Như vậy càng tốt.

- Em lo có chuyện gì xảy ra với chị ấy. - Cô nói.

- Em tự lo cho bản thân mình đi.

- Đồ động vật máu lạnh! - Cô chửi sau lưng anh.

Anh chạy ục ục xuống nhà, trong lòng cũng có chút suy tư lo lắng: Liệu có chuyện gì xảy ra với cô ta không nhỉ...

Hết chương trình, anh rút điện thoại ra, gọi cho Âu Dương San San. Anh gọi mấy lần liền mà điện thoại vẫn chỉ vang lên một giọng khô khan:

- Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau.

Anh vội đi tìm cuốn danh sách nhân viên trong Đài truyền hình, tìm đến mục những nhân viên mới, anh thấy cái tên Âu Dương San San bị khoanh một vòng tròn rất lớn.

Theo địa chỉ đăng ký trong hồ sơ, anh tìm đến nhà cô ấy. Đó là một căn hộ giáo viên nằm ở vùng ngoại ô. Người ra mở cửa cho anh là mẹ cô ấy. Anh ngược nhìn người phụ nữ đứng tuổi trước mặt mình mà chợt sững người trong giây lát khi anh nhận ra người phụ nữ đó chính là người đã từng dạy anh môn Triết học hồi anh còn học đại học. Anh nói cho bà biết lý do mình tìm đến đây rồi bà ngồi đối diện thở dài một tiếng. Bà nói đã mấy hôm rồi con gái bà không về nhà. Bà kể vì mãi lo công việc nên mãi đến khi gần bốn mươi tuổi mới sinh Âu Dương San San, là người cả đời dạy học vậy mà không thể dạy nổi con gái mình. Nét u buồn hiện ra trên khuôn mặt bà. Người giáo viên có giọng nói sang sảng năm xưa trên bục giảng giờ chỉ còn lại nụ cười gượng buồn bã.

- Vậy cô có biết bạn ấy đi đâu không ạ? - Anh hỏi bà.

Bà lắc đầu:

- Nó chưa bao giờ nói cho cô biết là nó đi đâu cả. Giống như con bé không muốn ở bên cạnh cô vậy. Hồi trước, do cô bận rộn với công việc nên ít có thời gian chăm sóc nó. Giờ có muốn chăm sóc nó nhưng nó đã lớn và nó không muốn cô xen vào chuyện của nó nữa rồi. Haizzz... - Bà thở dài nãy nề khiến lòng anh chợt thấy nặng trĩu. Anh nghĩ đến mẹ anh và Lý Bối Nhĩ. Liệu có lúc nào rảnh rỗi, người phụ nữ đầy quyền lực đó cảm thấy tiếc nuối và thất vọng như thế này không? Anh cũng không biết nữa. Anh chỉ biết bao năm nay, bố mẹ anh bận ba và bận rộn chỉ là để đổi lấy cho họ một cuộc sống xa hoa hơn người khác. Họ đã làm được nhưng họ lại đánh mất đi chỗ dựa tinh thần cho những đứa con của họ. Hầu như từ nhỏ đến lớn, anh đã quen với cảm giác xa cách đó. Hồi ấy, anh muốn đi Anh, ngoài chuyện để thực hiện mơ ước của mình, anh còn muốn đi xem rốt cuộc thế giới bên ngoài này có gì hay mà khiến cho bố mẹ bỏ rơi hai anh em lâu đến thế. Không phải là anh không biết oán hận, chỉ là mỗi lần bố mẹ gọi điện về dịu dàng nói:

- Con yêu... - Là nó đã để dành lấp đầy những chỗ trống trong lòng anh rồi. Và cuối cùng, anh cũng không thể oán hận họ được.

- Cô đừng lo. Bạn ấy sẽ không sao đâu ạ. - Anh an ủi bà.

- Làm sao cô không lo được chứ? Nhưng cô cũng chẳng còn cách nào khác. Cô không thể thân thiết với nó. Cô chẳng còn cách nào khác cả. - Dường như những tâm sự dồn nén bấy lâu nay bỗng trào lên. Bà lặng lẽ tháo kính, quay đầu đi, run run đưa tay lên gạt đi những giọt nước mắt. Lúc đó, anh thật sự rất muốn chạy đến ôm bà thật chặt giống như ôm mẹ của mình vậy. Có lẽ cũng khoảng hơn hai mươi năm nay, anh chưa từng ôm mẹ của mình.

Ở nhà, cứ cách khoảng mười phút, Lý Bối Nhĩ lại gọi điện cho Âu Dương San San một lần, nhưng điện thoại của cô ấy luôn ở trong trạng thái không liên lạc được. Cô có chút lo lắng. Trong đầu cô bắt đầu liên tục hiện ra những cảnh ngắt quãng như trong phim điện ảnh, nào là: Chiếc xe chị ấy đi đang phóng nhanh thì gặp tai nạn? Chị ấy bị móc túi, bị người ta lấy mất điện thoại di động. Chị ấy đến quán bar uống rượu bị người ta lôi vào nhà nghỉ rồi giở trò? Chị ấy có bị thương không? Chị ấy có sợ không? Liệu chị ấy có... Rất nhiều giả định như vậy, bởi cô không thể nào không chế được dòng suy nghĩ của mình. Hình như từ khi cô bắt đầu biết nhận thức thì cô đã có khả năng tưởng tượng đó rồi. Có lúc, đến đêm có còn nghĩ đến những chuyện ban ngày và cuối cùng cô bắt đầu rơi vào những giấc mơ kỳ quái: Cô leo núi một mình và khi cô leo lên đến đỉnh, cô đứng ở nơi cách mặt nước biển hàng mấy nghìn mét rồi giang hai tay ra và làm động tác rơi tự do đẹp nhất. Cô đạp xe vòng quanh thế giới. Cô dừng lại ở tất cả những nơi mà cô yêu thích. Cô ngẩng đầu hét lớn vào không trung rằng:

- Tôi đến rồi..

Tuy nhiên, từ nhỏ tới lớn, nơi cô từng đến xa nhất cũng chỉ là nhà bà nội ở vùng nông thôn thôi.

Khi Lý Bối Lỗi tan ca về nhà, anh có công theo một cô gái tóc dài say khướt. Cô ấy gục đầu, mái tóc xõa trên vai Lý Bối Lỗi giống như nữ diễn viên chính bước ra từ bộ phim kinh dị của Nhật Bản vậy.

- Chuyện gì thế này? - Lý Bối Nhĩ vội vàng đặt điện thoại xuống chạy ra giúp anh.

- Say rồi. - Nhờ sự giúp đỡ của cô, anh Lý Bối Lỗi cũng đặt được cô ấy xuống ghế sofa trong phòng khách.

- Ôi trời! Cô ấy chẳng nhẹ chút nào. - Anh ấy bóp bóp vai nói.

Bối Nhĩ đi đến bên cô gái, lấy tay gạt mái tóc xõa ra khỏi khuôn mặt của cô ấy và thốt lên:

- Chị Âu Dương San San...

8. Chương 07

Chương 7

Âu Dương San San chưa từng nghĩ rằng, yêu một người là một chuyện thấp hèn gì. Từ năm mười bảy tuổi, khi gặp Lý Bối Lỗi lần đầu tiên, cô đã yêu anh. Kể từ đó, vì yêu anh mà cô đã đánh mất chính mình. Cô bắt đầu học chơi dương cầm. Cô ngồi trong căn phòng sáng sủa và học từng nốt nhạc đồ rê mí đơn giản nhất với mấy đứa trẻ. Nhưng do cô không có năng khiếu bẩm sinh nên mười đầu ngón tay của cô cứ chạm vào bàn phím là cứng đờ cả. Đã thế, cô còn thường bị mấy đứa trẻ cười nhạo vì chuyện không kiểm soát được những phím đàn. Việc đó khiến cô khóc rất nhiều. Có nhiều đêm thức trắng, cô ngồi bên chiếc đàn dương cầm gỗ từng nốt nhạc vang lên bên tai cho đến tận khi tiếng nó tắt hẳn. Không thể nắm chắc được những nốt nhạc giống như cô không thể thấy được lối thoát của tình yêu vậy. Niềm hy vọng cùng nỗi tuyệt vọng trong những nốt nhạc không thành giai điệu đó cứ giày vò cô.

Cuối cùng, cũng có một ngày, cô có thể chơi được hoàn chính bản nhạc Khúc biệt ly mà anh đã từng chơi ở phòng học nhạc hôm đó. Nhưng cũng từ ngày đó, cô đã đánh mất chính mình.

Sau này, cô đến Đài truyền hình làm đồng nghiệp của anh thì tình yêu thâm lặng của cô bắt đầu nảy nở dưới ánh mặt trời. Cô muốn cho anh biết cô yêu anh, yêu anh bao nhiêu năm nay nhưng bỗng cô phát hiện ra rằng, khi đứng trước anh, cô không có cách nào giữ được bình tĩnh để đối diện với anh. Trước mặt anh, cô sợ hãi và bối rối, cô không làm chủ được bản thân, không làm chủ được suy nghĩ của mình. Tình yêu cô dành cho anh trở nên nhỏ bé và hèn mọn. Thậm chí, cô không biết làm sao để yêu anh nhiều hơn một chút, nhiều hơn một chút nữa.

Cô hoàn toàn không biết, khi một người chẳng để ý đến bản thân mình để yêu một người khác sẽ là chuyện nguy hiểm đến thế nào.

Cô biết trong lòng anh luôn có hình bóng của người con gái khác. Mấy năm trước, khi người con gái đó còn ở bên anh, anh chưa từng yêu cô mà thậm chí còn không hề biết rằng trong thành phố này luôn có một người luôn lặng lẽ để ý đến anh. Mấy năm sau, cô gái đó đi rồi, cô vẫn không thể bước vào trái tim anh. Hôm đó, cô bắt chước dáng vẻ của anh, cô ngồi trước đàn dương cầm và chơi bản Khúc biệt ly đó. Khi chơi được nửa chừng, cô bỗng phát hiện ra anh đang đứng cách mình không xa, cô giống như một con thỏ giật mình sợ hãi bật nhảy ra khỏi ghế. Anh cười nói không sao, sau đó anh lại tiếp tục ngồi xuống bên chiếc dương cầm và đánh nốt phần còn dang dở của bản nhạc. Phút giây đó, cô đã khóc. Cô đoán khi anh chơi bản nhạc đó là lúc lòng anh đang nhớ đến một kỉ niệm đau buồn. Cô chợt ngoái đầu lại hỏi anh:

- Anh vẫn còn nhớ chị ấy sao?

Anh thần thờ nhìn cô, buồn bã hỏi:

- Gì cơ?

- Chị ấy chính là người anh muốn đánh đàn cho nghe nhất. Anh vẫn còn nhớ chị ấy sao?

Anh cười, khoe môi anh hơi nhếch lên trong vầng hào quang cô đơn được tạo thành từ những tia nắng chiều tà còn sót lại. Anh nói:

- Không phải là còn nhớ cô ấy, mà là từng phút từng giây đều nhớ đến cô ấy.

Cô biết mình đã thua, hoàn toàn thua. Cô vội vàng nhặt ba lô, hoảng hốt chạy ra khỏi nhà anh. Đường như khi ấy toàn bộ ý chí của cô đều sụp đổ tan tành nhưng ai có thể thấu hiểu được nỗi lòng của cô chứ? Mẹ cô chỉ suốt ngày bận rộn với công việc, với học sinh của bà, với các nghiên cứu học thuật, thậm chí ngay cả chuyện con gái bà đau bụng sinh lý mỗi tháng một lần, bà cũng nhầm là con gái mình ăn linh tinh ở bên ngoài nên đau bụng. Trong mắt cô, mẹ cô không đủ tư cách làm một người phụ nữ, càng không đủ tư cách làm một người mẹ. Hồi nhỏ, mỗi khi cô muốn nói chuyện với mẹ, mẹ cô đều bận. Đến giờ, khi bà đã về hưu, bà có thời gian để nghe cô giải bày thì cô đã lớn, đã không còn mong muốn được giải bày nữa rồi. Hóa ra, nhiều việc tích tụ lâu ngày ở trong lòng cũng sẽ sớm hóa thành cát bụi.

Tuy cô có không ít bạn bè nhưng làm sao cô có thể thẳng thắn nói về tình yêu đơn phương hèn mọn của mình với họ được chứ? Hôm đó, khi ra khỏi nhà anh, cô bước đi trên con phố lớn nhộn nhịp, cô như người mất hoàn toàn phương hướng. Cô đã đến quán bar uống thật say, say đến mức bị người phục vụ ném ra khỏi quán vào lúc tờ mờ sáng. Cô đến nhà anh nhưng cô không dám gõ cửa bởi cô biết rất rõ, cánh cửa trái tim anh chỉ mở cho ai. Ánh bình minh đan xen với ánh đèn nê ông trên đường phố, cô lặng lẽ đứng trước nhà nhìn ánh đèn trong phòng anh đang chiếu sáng. Anh là toàn bộ hy vọng của cô, nhưng anh lại hoàn toàn không biết điều đó.

Hôm ấy, tình cờ anh đi ra vườn hoa trước nhà và phát hiện ra cô. Cô nhắm chặt mắt nhưng vẫn cảm nhận được đôi tay to lớn ấm áp của anh đang từ từ nâng cô đặt lên lưng. Đó là một cảm giác hạnh phúc vô ngần. Cô từng nhiều lần nhìn thấy anh hạnh phúc công một người con gái khác, cũng nhiều lần ảo tưởng rằng mình sẽ được anh công. Nhưng lần này dường như ông trời vẫn còn rất ưu ái đối với cô, cô thậm chí cuối cùng cô cũng trở thành nhân vật chính được anh công trên lưng. Cô hy vọng anh sẽ công cô đi mãi, đi mãi và tốt nhất là đừng bao giờ dừng lại.

Nhưng hạnh phúc luôn thật ngắn ngủi. Tiếng gọi “Chị Âu Dương San San..” của Lý Bối Nhĩ đã kéo cô trở về với hiện thực. Cô hoảng hốt choàng dậy, vội vàng chải lại mái tóc rối bù của mình.

- Chị uống say quá! - Cô ấy nói.

- Con gái không nên uống nhiều rượu. - Anh nói.

Cô ấy gật đầu thật mạnh và thề sau này sẽ không bao giờ động đến thứ đó nữa. Chỉ một câu nói hết sức bình thường của anh nhưng lại là thánh chỉ không thể cưỡng lại đối với cô ấy. Lý Bối Nhĩ nhìn cô ấy thương hại. Cô ấy xấu hổ cúi đầu như thể bị người ta nhìn xuyên thấu mọi tâm tư

tình cảm của mình vậy.

- Chị vẫn khỏe chứ? – Bối Nhĩ hỏi cô ấy.

- Vẫn khỏe. - Cô ấy cười gượng gạo.

- Chị đừng ngốc như vậy.

San San nhìn cô, sống mũi cô ấy bỗng cay cay và rồi nước mắt cứ thế trào ra. Cô ấy ôm chặt lấy mặt của mình bởi cô ấy biết cô gái trước mặt đã nhìn thấu mọi nỗi khổ của mình.

- Nếu cô thấy khá hơn rồi thì về nhà đi. Mẹ cô lo cho cô lắm đấy. - Lý Bối Lỗi lạnh lùng buông một câu rồi quay người đi lên nhà.

- Lý Bối Lỗi, anh là đồ tồi! - Bối Nhĩ cao giọng mắng anh. Nhưng tiếng mắng đó cũng đã bị cánh cửa phòng anh chặn lại.

Lòng Âu Dương San San chợt thấy ấm lại. Hàng loạt câu hỏi vẫn vơ trong đầu cô. Sao anh biết mẹ cô lo cho cô? Phải chăng anh đã đến nhà cô? Nếu anh đã đến tìm cô, vậy thì chứng tỏ anh cũng có quan tâm đến cô. Nghĩ đến đây, cô bỗng mỉm hạnh phúc.

Lý Bối Lỗi về đến phòng, anh đổ vật xuống giường, trái tim anh rối bời. Cô gái có tên Âu Dương San San đó đã gợi cho anh nhớ lại rất nhiều kỷ ức thuở xưa. Anh nghĩ đến năm anh còn chơi dương cầm, nghĩ đến người yêu ngày xưa của mình. Nếu hồi đó, anh và Khả Lam cũng đến Anh thì bây giờ anh sẽ thế nào? Chừng ấy năm, trong đầu anh luôn hiện hữu câu hỏi này. Nhưng ngày hôm nay, bất kể làm gì anh cũng không thể làm chủ được dòng suy nghĩ của mình. Hôm đó, Âu Dương San San đã mở nắp dương cầm mà lâu lắm rồi anh không hề động đến. Tiếng nhạc quen thuộc đó khiến đầu óc anh trở nên quay cuồng.

Hóa ra, anh chưa quên được những chuyện đã qua.

Lý Bối Nhĩ gõ cửa phòng anh:

- Anh có cần em giúp gì không?

- Không cần đâu. - Anh nói.

- Vậy thì thôi. Em ra ngoài đây.

- Em đi đâu?

- Em hẹn Kim Na đi uống cà phê.

- Ồ! Cô ấy đâu? - Bối Nhĩ hỏi.

- Ai cơ ạ?

- Âu Dương San San.

- Chị ấy về rồi ạ. - Cô nhún vai, dáng vẻ rất bất cần.

- Cô ấy không sao chứ?

- Anh lo cho chị ấy sao? - Cô cười hỏi anh.

- Anh chỉ tiện hỏi thế thôi.

- Xì! - Cô lườm anh rồi bước ra khỏi phòng.

Khi Âu Dương San San đi về, cô ấy có nói với Bối Nhĩ:

- Nhất định chị sẽ cố gắng. Chị không muốn bỏ anh ấy. - Bối Nhĩ chỉ cười bởi cô hiểu quá rõ lòng anh Lý Bối Nhĩ. Từ phút giây Âu Dương San San sống chết yêu anh Lý Bối Nhĩ thì chị ấy đã nắm chắc phần thất bại rồi. Rốt cuộc chị ấy có biết chơi đàn dương cầm không? Chị ấy không thua một nhạc cụ hay một ai đó mà là một đoạn ký ức được viết lại. Bối Nhĩ hiểu rất rõ, điều đáng sợ nhất chính là thua những ký ức. Vì người ta có thể chiến thắng con người còn ký ức thì dù bạn có cố gắng đến mấy, bạn vẫn không thể nào thay đổi được những thứ đã diễn ra.

Lý Bối Nhĩ và Kim Na hẹn nhau tại một quán cà phê ở trung tâm thành phố. Khi cô đẩy cánh cửa gỗ nặng trĩch của quán cà phê và bước vào bên trong thì mấy chiếc chuông màu bạc lắc lư trên đầu cô như thể hiện sự chào đón nồng nhiệt vậy. Bước vào trong, cô không thấy Kim Na mà chỉ nhìn thấy Đặng Bành.

- Sao anh lại...
- Sao cô lại... - Cả hai người đều cảm thấy kinh ngạc.
- Kim Na hẹn tôi đến đây. - Cô giải thích trước.
- Cô ấy cũng hẹn tôi đến đây nói chuyện. - Anh lạnh lùng nói.
- Ồ! - Cô đáp lại. Thực ra anh ấy không cần nói thì cô cũng đoán được rồi cuộc họ muốn nói chuyện gì.
- Hay là cô ngồi xuống đây đợi đi. - Anh bảo cô.
- Có tiện không ạ?
- Không sao đâu. - Anh nhún vai thể hiện vẻ chẳng phiền gì nhưng mặt anh lại che đi một tầng mây u buồn.
- Tổng giám đốc Hách... Ồ, tôi nói là mẹ cô, bà ấy đã hỏi thăm tôi về tình hình của cô. - Anh ấy cố tìm chuyện nói để phá vỡ bầu không khí khó xử giữa họ.
- Vậy sao?
- Ừ.
- Anh đã trả lời thế nào?
- Tôi nói cô là một cô gái rất được.
- Cô cười:
- Làm sao anh biết?
- Tôi biết cô từ lâu rồi. - Anh nói.
- Vậy à! Từ bao giờ?
- Từ trước khi tôi và Kim Na lấy nhau.

Đó là khi anh ấy và Kim Na mới quen nhau không lâu, anh ấy đã đến Học viện Điện ảnh và nhìn thấy các học viên đang đóng kịch. Lúc ấy, Lý Bối Nhĩ đóng vai một cô gái bị mắc chứng tự kỷ. Cô đã diễn cực kỳ xuất sắc, mỗi động tác nhỏ, mỗi ánh mắt hoang mang đều thể hiện trạng thái trầm cảm. Còn Kim Na đóng vai chị gái cô, một cô gái thành thị có tính cách phóng khoáng, vô cùng lạc quan, luôn cười nói không ngừng. Hai chị em họ với tính cách hoàn toàn trái ngược nhau đã tạo nên nét tương phản mạnh mẽ trên sân khấu. Khi tấm màn buông xuống, anh đã ghi nhớ kỹ cái tên Lý Bối Nhĩ trong lòng.

- Lý Bối Nhĩ hơi chau mày, cố gắng chuyển đề tài nên cô lẩm bẩm một câu:

- Rốt cuộc Kim Na muốn làm gì đây?

- Cô có chuyện gì gấp ư? - Anh ấy hỏi cô.

- Gì cơ?

- Tôi nói là, nếu cô có việc gấp thì cô cứ đi trước. Tôi ở lại đợi cô ấy là được rồi. - Anh ấy nói.

Cô nhìn anh ấy lạnh lùng buông một câu:

- Hai người vẫn còn qua lại với nhau ư?

Anh ấy lắc đầu:

- Không.

- Tại sao? Cô ấy vẫn còn yêu anh mà. - Cô nói.

- Cô đến làm thuyết khách cho cô ấy sao? - Anh ấy hỏi cô.

- Không, tôi không có ý gì đâu.

- Thực ra, tôi vẫn còn yêu cô ấy. - Anh ấy nhấp một hớp cà phê, lặng lẽ nhìn cô, - Nhưng chúng tôi đều quá ích kỷ, hai người ích kỷ không thể nào chung sống với nhau được.

Nhiều năm sau, khi anh ấy nhận ra rằng tình yêu là thứ cần có lòng vị tha thì anh ấy không thể ngờ rằng để hiểu được điều đó, anh ấy đã phải trả giá bằng chính cuộc hôn nhân của mình.

Cô có thể hiểu ý của Đặng Bành nhưng điều cô không thể hiểu được là tại sao hai người vốn yêu nhau thế mà chỉ một tiếng nói “tạm biệt” đã có thể trở thành những người xa lạ, chẳng hề quan tâm đến nhau, thậm chí còn không hề muốn gặp nhau nữa? Vậy thì tình yêu mà chúng ta luôn theo đuổi mỏng manh và dễ vỡ đến thế ư?

Dưới ánh đèn nê ông bên ngoài cửa sổ đang dần sáng, tiếng nhạc du dương bên trong các dãy nhà cũng vang lên thật nhẹ nhàng mặc cho khách bộ hành trên phố đông vẫn vội vàng chen nhau bước đi. Thậm chí, chẳng người nào muốn dừng lại dù chỉ một giây để nhìn khuôn mặt lặng im của đối phương. Cô cảm thấy nơi mình sống đúng là một thành phố lạnh lẽo, không có một chút hơi ấm nào cả.

- Ái chà! Hai người đều đến rồi. – Kim Na nhìn họ cười hì hì rồi đưa tay lên nhìn đồng hồ nói:

- Xin lỗi nhé. Hình như tớ đến muộn.

- Na à. – Lý Bối Nhĩ gọi cô ta, ý bảo cô ta ngồi xuống bên cạnh mình.

- Sao thế? – Thấy họ im lặng nên Kim Na tỉnh bơ như chưa có gì, - Có phải tớ làm phiền hai người nói chuyện không?

- Cậu nói gì thế? – Bối Nhĩ lườm cô ta một cái.

- Đặng Bành, anh sao thế? Đi gặp em một chút mà anh khổ sở thế sao? – Cô ta tiếp tục khiêu khích.

- Chúng ta nói chuyện đi. – Đặng Bành nghiêm túc nói.

- Vâng. Nói chuyện. – Cô ta giơ tay lên giữ đầu nhìn anh giống như một đứa trẻ bất hạnh. Tuy tài năng diễn xuất của cô ta khá tốt khi cô ta tỏ ra vui vẻ và không có chuyện gì nhưng Bối Nhĩ vẫn đọc được nét u buồn, cô đơn ẩn sau khuôn mặt cô ta.

Làm sao mà vui được chứ? Cô ta đã vì anh mà vứt bỏ sự nghiệp học hành, thậm chí vứt bỏ cả lí tưởng của mình, một lòng một dạ bước vào thế giới của anh vậy mà giờ đây lại phải nhận kết cục thế này. Giữa họ không phải là không có tình yêu, mà chính bởi tình yêu của họ quá ích kỉ nên mới khiến họ đánh mất đi những thứ quan trọng trong cuộc sống này. Có lẽ đây là điều khiến cô ta giận nhất. Cô ta đã quên một điều rằng tình yêu cần có sự thẳng thắn và tin tưởng lẫn nhau. Vì thế cô ta trở nên hoài nghi mọi thứ, sự nghi kỵ và không tin tưởng đã đẩy cô ta vào vực sâu đau khổ, cho đến khi không thể cứu vãn được nữa thì cô ta lại cố ý bỏ tiền ra thuê một người đàn ông cùng cô ta diễn một cảnh mặn nồng cho anh ấy xem. Và chính cảnh diễn mặn nồng đó cũng là dấu chấm hết cho cuộc hôn nhân của họ.

- Vậy hai người nói chuyện đi. Tớ đi trước đây. – Bối Nhĩ đứng lên, bình tĩnh nói.

- Bối Nhĩ, cậu đừng đi. Thực ra, chúng tớ cũng chẳng có gì để nói với nhau cả. Đúng không anh Đặng Bành?
- Kim Na cười hì hì rồi kéo cô ngồi xuống ghế.

- Kim Na! – Đặng Bành hết kiên nhẫn gọi cô ta.

- Sao vậy? Bối Nhĩ không phải là người ngoài mà. Có chuyện gì thì anh cứ nói đi.

- Kim Na! – Mặt anh nhăn rút lại, sắc mặt khó coi như thể mấy ngày liền không rửa mặt vậy. – Em có thể nghiêm túc một chút được không?

- Na nè, hay là tớ đi trước đây. Hai người cứ nói chuyện đi nhé. – Bối Nhĩ lại đứng lên, cố gắng để không làm phiền họ.

- Bối Nhĩ, cậu ngồi xuống đi, - Kim Na lại kéo cô ngồi xuống ghế rồi quay sang hỏi Đặng Bành, - Bây giờ, em đang nghe đây. Anh muốn nói gì. Anh cần nói gì với em?

Cô ta cười lạnh lùng:

- Chẳng phải là chuyện ly hôn sao? Không phải anh muốn ly hôn với em sao?

- Hôm nay, tâm trạng của em không được tốt. Hôm khác, chúng ta sẽ nói chuyện đó. - Anh ngán ngẩm xua tay.

- Từ ngày lấy anh, có lúc nào tâm trạng của em tốt đâu. – Cô ta gào lên.

- Em đừng làm loạn lên một cách vô lý như vậy có được không?

- Không được.

- Thôi vậy. - Anh đứng lên, - Hai người nói chuyện đi, tôi đi trước đây.

- Anh đứng lại. - Cô ta hét lên, tiếng hét phá tan không gian tĩnh lặng trong quán cà phê, - Anh không được đi.

Giọng cô ta run rẩy, nước mắt chảy ướt đẫm trên khuôn mặt:

- Em không cho anh đi.

- Được rồi, được rồi. Thôi, tớ đi trước đây. Hai người nói chuyện đi nhé. - Lý Bối Nhĩ vỗ vai Kim Na, cố gắng xoa dịu cô ta khỏi kích động.

Ai ngờ cô ta lại càng khóc to hơn:

- Đặng Bành, em đã sống cùng anh bảy năm, bảy năm đấy. Một người phụ nữ có thể thay đổi thế nào trong bảy năm qua. Em đã dành cho anh tuổi trẻ đẹp nhất của mình nhưng giờ thì em có được gì chứ? Giờ anh nói đi là đi. Anh có từng nghĩ đến cảm giác của em không?

Anh quay người tiếc nuối nhìn cô ta:

- Anh xin lỗi Kim Na. Em đã vì anh mà hy sinh rất nhiều, nhưng từng ấy năm anh cố gắng làm việc là vì cái gì? Chẳng phải là vì muốn cho em một cuộc sống yên ổn, muốn cho em có một tổ ấm hạnh phúc hay sao? Nhưng em không hiểu anh. Em không hiểu anh một chút nào. Kim Na, anh mệt mỏi lắm rồi! Thật sự, chúng ta chia tay cũng là việc tốt và chúng ta cần có thời gian để bình tĩnh suy nghĩ về những chuyện đã qua. Anh biết điều này có thể làm em bị tổn thương, nhưng anh chỉ có thể nói với em một tiếng xin lỗi mà thôi.

- Em không cần anh xin lỗi. Em cũng không cần bình tĩnh suy nghĩ. - Cô ta nhắc đi nhắc lại, - Em chẳng cần gì hết. Em chỉ cần cuộc hôn nhân của em, gia đình của em.

Cô ta phát cuồng nắm lấy tay phải của Bối Nhĩ.

- Bối Nhĩ, cậu nói cho anh ấy biết đi. Tớ nghĩ đến anh ấy nhiều thế nào. Tớ đã vì cuộc hôn nhân của chúng tớ mà hy sinh thế nào. Cậu mau nói cho anh ấy biết đi.

- Tớ... - Lý Bối Nhĩ khó xử nhìn Kim Na rồi lại nhìn Đặng Bành. Cô không hiểu vì sao mình lại rơi vào hoàn cảnh này nữa.

Khi Lý Bối Nhĩ bước ra khỏi quán cà phê, một tầng mây đen dày đặc đã phủ kín bầu trời. Bối Nhĩ lê bước về phía chiếc cầu dành cho người đi bộ. Cô không có cách nào để chứng minh cho người khác điều gì. Dù họ chia tay hay quay lại với nhau đều là do bản thân họ quyết định. Họ không thể nghe theo lời nói của người ngoài cuộc như cô được.

Cô đã đoán ra mục đích Kim Na hẹn cô đến nhưng giờ cô cũng không muốn nghĩ thêm về chuyện này nữa. Ánh mắt u buồn của Kim Na cứ hiện lên khiến trái tim cô đau nhói. Cô đứng trên cầu dành cho người đi bộ gọi điện cho anh Lý Bối Nhĩ:

- Em đói lắm rồi! Ở nhà có gì ăn không anh?

Anh nói:

- Anh vừa nấu mì đấy. Em mau về ăn đi.

Cô nhanh chóng bước xuống cầu vẫy một chiếc taxi. Lúc này cô chỉ muốn mau chóng về nhà thưởng thức bát mì do anh Lý Bối Lỗi nấu, bởi chỉ bát mì đó mới có thể làm tiêu tan mọi u ám dày đặc trong lòng cô mà thôi.

9. Chương 08

Chương 8

Qua một đêm mà thời tiết dường như đã lạnh hơn khá nhiều. Vừa đặt chân bước ra ngoài, Bối Lỗi đã cảm nhận được một cơn gió lạnh thổi tấp vào mặt. Thời tiết giống như một người con gái thích giày vò tâm trạng của người khác vậy, nói thay đổi là thay đổi ngay tức khắc khiến chúng ta thường lơ là mất cảnh giác. Khi đứng đợi đèn đỏ ở đầu đường, anh nhắn tin cho Lý Bối Nhĩ:

- Trời trở lạnh rồi. Em nhớ lót tấm thảm vào ổ cho chú chó nhé.

Chú chó nhà họ là do Lý Bối Lỗi và Khả Lam đã đem từ trung tâm thu giữ động vật về đây. Nghe nói đó là một con chó rất được cưng chiều, nhưng do có việc phải ra nước ngoài nên cô chủ đã gửi nó lại cho bạn của cô ấy.

Người bạn đó lại bận rộn công việc cả ngày nên không có nhiều thời gian chăm sóc nó. Lại thêm vì chó con nhớ cô chủ của mình nên cả ngày nó không ăn không uống gì mà ngày càng trở nên gầy đi trông rất đáng thương. Khi người bạn của cô chủ đưa nó đến phòng khám động vật nuôi thì mới phát hiện ra nó bị mắc chứng trầm cảm. Bạn của cô chủ không biết phải chăm sóc nó như thế nào nên đành đưa nó đến trung tâm thu giữ động vật, bởi vì ở đó có những bác sĩ tốt nhất và những tình nguyện viên chăm sóc cho nó. Lần đầu tiên gặp Khả Lam, nó đã bỏ nhào lên người cô, vui mừng ríu rít như thể lâu ngày mới gặp lại người thân của mình vậy. Các chuyên gia tâm lý động vật nuôi phân tích rằng, có thể trên người Khả Lam có mùi giống với cô chủ nên nó bị nhầm. Cảm thấy chú chó này thật đáng thương, lại thêm cô chủ của nó đã rời xa lâu như vậy thế mà nó vẫn nhớ cả mùi cơ thể cô ấy, việc đó khiến trong lòng của Khả Lam dâng lên một thứ cảm xúc khó nói thành lời.

Không lâu sau, cô nhận chú chó đó về nhà nuôi. Nhờ có cô tận tình chăm sóc mà nó hồi phục rất nhanh, thậm chí, do thường xuyên đến chơi với nó mà anh Lý Bối Lỗi cũng trở thành người bạn tốt của nó. Mấy ngày trước khi Khả Lam ra nước ngoài, cô đã giao nó cho Bối Lỗi. Cô đem theo mọi thứ ghi dấu lại những kỷ ức tuyệt vời của họ và nó là thứ duy nhất cô để lại cho anh. Anh hiểu cô đã giao cho anh một sinh mệnh. Rốt cuộc nó nghĩa là gì? Từ đó, chú chó nhận được sự chăm sóc và nỗi nhớ của anh dành cho cô.

- May mà mày gặp được anh Bối Lỗi đấy. - Lý Bối Nhĩ vừa lót tấm thảm vừa không ngừng huyền thuyên, - Có phải anh Bối Lỗi đối xử với mày tốt hơn chị Khả Lam không?

Bỗng nghe thấy tên Khả Lam, chú chó con sủa lên mấy tiếng gâu gâu.

- Ái chà! Mày thật biết phân biệt tên đấy. - Nói xong, cô lại hô mấy lần cái tên đó, - Khả Lam, Khả Lam, Khả Lam...

Chú chó cũng sủa gâu gâu theo tiếng hô của cô. Nó cứ sủa mãi cho đến khi mệt mới dừng lại nghỉ.

- Haizzz! Hóa ra chú chó còn nặng tình hơn cả con người. - Lý Bối Nhĩ chống tay xuống ghế sofa thở dài.

Đến trưa chợt có ai đó gõ cửa nhà Lý Bối Nhĩ. Lý Bối Nhĩ tay ôm chú chó, còn mắt nhìn qua lỗ nhỏ ở trên cửa nhà và hình ảnh đập vào mắt cô chính là người đã từng thắp sáng cuộc đời cô, Tỉnh Điền.

Cô bàng hoàng lùi lại phía sau rồi dựa vào bức tường. Trái tim cô đập dồn dập, loạn nhịp, không còn theo một quy luật nào nữa.

- Sao lại là anh ấy? Sao anh ấy lại đến đây? – Câu hỏi đó cứ quẩn lấy trái tim cô. Cô vội vàng chạy lên nhà quan sát anh ấy qua ô cửa sổ. Anh ấy đã trưởng thành hơn rất nhiều, không còn là chàng thanh niên mà cô quen ở Học viện Điện ảnh năm đó nữa. Cô nhìn thấy anh ấy bước lên chiếc xe Toyota màu đen và rồi chiếc xe từ từ lăn bánh khuất khỏi tầm mắt cô. Chợt một dòng nước mắt nóng hổi trào ra từ khóe mắt, một thanh âm run run vọng ra từ trái tim cô:

- Tỉnh Điền...

Hận bao nhiêu thì càng yêu bấy nhiêu. Dù bây giờ cô có oán hận anh đến thế nào thì cô cũng không thể phủ nhận rằng cô đã từng cố gắng dành tất cả tình yêu của mình cho anh. Và kể từ ngày anh rời bỏ cô, cô đã thâm tự nhủ với mình:

- Nếu không muốn hoàn toàn tuyệt vọng thì đừng bao giờ ôm hi vọng với bất kỳ chuyện gì. – Bao nhiêu năm nay, cô luôn tuân thủ phương châm đó của mình để hưởng thụ một cuộc sống đơn giản mà bình yên. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày anh ấy sẽ đến nơi cô ở, gõ cửa nhà cô. Chuyện này đã thực sự khuấy động cuộc sống bình yên mà cô đã cố gắng tạo ra bấy lâu nay. Quảng thời gian qua cô đã nghĩ bản thân mình không còn bận tâm quá nhiều những chuyện trong quá khứ nữa. Cô cũng từng mong muốn sẽ có một ngày cô và anh ấy tình cờ gặp nhau ở một nơi nào đó trong thành phố này và cô sẽ ngẩng cao đầu bước qua anh ấy, thậm chí, còn chẳng thèm liếc nhìn anh ấy một cái. Nhưng vào giây phút anh ấy thật sự xuất hiện thì tất cả niềm hạnh phúc và cả nỗi đau lại hiện ra trước mắt cô. Hóa ra, trước mặt anh ấy cô không thể làm được gì. Hóa ra, cô chưa bao giờ quên anh ấy.

Hôm đó, cô cố gắng tìm cái tên Tỉnh Điền trong tất cả sổ đĩa phim lậu mà Âu Dương San San đã mang đến cho cô. Cô đổ nhào ra ghế sofa, nhìn khuôn mặt quen thuộc của anh thấp thoáng dưới ánh sáng. Rồi cô cũng chỉ có thể tự an ủi quá khứ cô đơn của mình mà thôi.

- Hôm nay có ai đến không em? – Anh Lý Bối Lỗi đi làm về, vừa mở cửa đã liền hỏi cô.

- Không ạ.

- Thế à!

- Anh hẹn ai đến sao? – Cô hỏi anh.

- Không. - Anh nói.

Thực ra, anh Bối Lỗi biết Tỉnh Điền đã đến đây. Bởi cách đây không lâu, Tỉnh Điền đã hát bài hát trong bộ phim mà anh ta đóng. Sau đó, anh ta cũng phát hành luôn bài hát đơn ca đầu tiên. Nhờ vào danh tiếng của bản thân nên bài hát đó đã giành được vị trí quán quân một tháng liên tiếp trong bảng xếp hạng các ca khúc trong nước. Hôm đó, khi “bà cô” triệu tập cuộc họp với nhóm của Lý Bối Lỗi, bà ta đã đặc biệt nhấn mạnh rằng nhất định phải mời Tỉnh Điền đến tham gia chương trình. Và cuối cùng, “nhiệm vụ vinh quang” này đã đổ lên đầu Lý Bối Lỗi.

Lý Bối Lỗi đã từng thấy Tỉnh Điền trên ti vi còn trước đó, anh cũng chỉ nghe Lý Bối Nhĩ nhắc đến tên anh ta mà thôi. Bối Lỗi biết anh ta và Bối Nhĩ đã từng có tình cảm với nhau nên anh không dám tùy tiện nhắc đến cái tên đó trước mặt Bối Nhĩ. Hôm ấy, Bối Lỗi mời anh ta đến làm khách mời đặc biệt của chương trình “Vượt qua không gian và thời gian” và thật không ngờ anh ta lại nhận lời ngay và đó cũng là lần đầu tiên Lý Bối Lỗi gặp anh ta. Trông anh ta không khác trên ti vi là mấy, chỉ là thái độ hòa nhã hơn thôi. Chương trình hôm đó diễn ra hết sức suôn sẻ. Trước khi về, anh ta còn mượn một chiếc đĩa hát của Lý Bối Lỗi và nói mấy ngày sau sẽ đích thân mang đến trả anh.

Hôm nay, khi Tỉnh Điền vừa diễn xong những cảnh quay trong bộ phim của mình, anh ta liền rời khỏi trường quay sớm hơn mọi khi và lái xe đến Đài truyền hình để trả lại Bối Lỗi chiếc đĩa hát đã mượn anh mấy hôm trước. Nhưng thật không may Lý Bối Lỗi lại ra ngoài, vì thế anh ta hỏi địa chỉ nhà anh qua mấy nhân viên trong phòng. Không ngờ thất vọng lại nối tiếp thất vọng, khi anh ta đến nơi thì nhà Bối Lỗi cũng khóa cửa.

Thực ra, từ lần đầu tiên gặp Lý Bối Lỗi, Tỉnh Điền đã cảm thấy Bối Lỗi rất thân thiết. Đặc biệt là nụ cười của anh, giống hệt nụ cười của người con gái mà anh ta đã từng yêu. Anh ta cũng không thể hiểu nổi sao mình lại đem so sánh một chàng trai với một cô gái, nhưng thật sự họ rất giống nhau. Sau đó, anh ta mạnh dạn đoán rằng, chàng trai này có thể có mối quan hệ đặc biệt nào đó với người con gái mà mình từng yêu.

Nhớ lại năm đó, Tỉnh Điền đã bất chấp tất cả để từ bỏ Bối Nhĩ nhưng anh lại không thể nào quên được cô. Làm sao có thể quên được chứ? Cô chính là người đã gây dựng nên sự nghiệp ngày hôm nay của anh. Cô đã vì anh mà hy sinh tất cả. Hằng đêm, mỗi lần từ nơi quay phim một mỗi trở về nhà, vừa mở cửa ra là anh đã nằm lún quay ra nền nhà, lúc đó trong đầu anh lại không ngừng hiện lên hình ảnh của cô năm đó. Nhưng anh chẳng thể làm gì mà chỉ có thể một mình tiến lên phía trước. Bởi anh phải tạo nên sự nghiệp của riêng mình và anh càng không thể đánh mất tất cả những gì hôm nay anh đã có.

Khi Lý Bối Lỗi cùng bạn đi ăn về, anh nghe đồng nghiệp trong Đài truyền hình nói rằng Tỉnh Điền đến tìm anh, anh ta còn muốn đến nhà anh nữa. Hình như là anh ta lái xe thẳng từ Đài truyền hình về nhà anh thì phải. Nghe đến đó anh thầm nghĩ không biết liệu Bối Nhĩ sẽ thế nào khi thấy Tỉnh Điền? Bộ dạng hoảng loạn của cô năm đó lại hiện ra trong đầu anh, vì thế lúc này đây phải được nhìn thấy cô thì anh mới cảm thấy thật sự yên tâm.

Cô nói rằng không có ai đến cả và cả bộ dạng của cô cũng bình thản như chưa có chuyện gì xảy ra. Vì thế anh đoán có lẽ Tỉnh Điền chưa đến hoặc là khi anh ta đến, Bối Nhĩ không biết. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa cô cũng chưa gặp Tỉnh Điền, như thế là anh yên tâm rồi. Kỳ thực anh đâu biết rằng, sau bao nhiêu năm qua Bối Nhĩ đã học được cách che giấu tình cảm thật của mình, không để lộ ra nét mặt bên ngoài.

Cô lấy đĩa phim do anh ta đóng ra khỏi đầu đĩa và cố gắng bẻ nó thành hai mảnh. Trong màn đêm u tối, tiếng chiếc đĩa phim bị bẻ làm đôi tựa như tiếng tuổi trẻ đang vỡ vụn bên tai. Tình yêu đầu đã khiến cô trăm nghìn lần nhớ rồi cuối cùng cũng chỉ còn là cát bụi.

- Thực ra, hôm nay Tỉnh Điền có đến. - Khi ăn cơm, cô bỗng nói với anh.

Anh như phun hết cơm trong miệng ra bàn:

- Cái... cái gì?

- Hôm nay, Tỉnh Điền có đến. - Cô bình tĩnh nhắc lại. Cô cảm thấy mình không cần phải giấu anh. Trong căn hộ rộng lớn này, Lý Bối Lỗi là người thân duy nhất của cô. Cô cần được anh hiểu, được anh ủng hộ.

- Anh ta... Anh ta có nói gì không?

- Không. Anh ấy không biết em ở nhà.

- Vậy à! - Anh uống một ngụm nước cho bình tĩnh lại, - Thực ra, anh ta đến tìm anh.

- Tìm anh ư?

- Ừ. Mấy hôm trước, anh ta đến tham gia chương trình và có mượn anh một đĩa nhạc. Hôm nay, chắc là anh ta đem đến trả.

- Ô! Hóa ra là vậy.- Cô đáp lại, lòng cô bỗng càng thêm trống trải hơn bởi lúc đó cô vẫn còn cho rằng anh ta đến tìm cô. Trước đây, dù hai người quen nhau khá lâu nhưng cô chưa từng dẫn anh ta về nhà chơi. Thế mà cô lại từng mơ rằng, anh ta có thể tìm ra nơi cô ở trong thành phố phồn hoa này, rồi anh ta sẽ đến gõ cửa nhà cô. Cuối cùng anh ta cũng đến, nhưng đáng tiếc lại không phải đến tìm cô.

Cô cúi thấp xuống cố gắng ăn nốt những hạt cơm cuối cùng, và đầu đó trên khoe môi cô còn đọng lại nụ cười u buồn.

Kể từ sau khi Tỉnh Điền đến, tâm trạng của Lý Bối Nhĩ mãi vẫn không thể bình thường lại được. Cô bỗng muốn gặp lại anh ta, dù không nói câu gì, chỉ đứng nhìn anh ta từ xa cũng được.

- Anh không đồng ý. - Anh Lý Bối Lỗi gạt phắt ngay ý nghĩ của Bối Nhĩ.

- Anh không đồng ý ư? - Cô ngạc nhiên nhìn anh.

- Phải. Anh không đồng ý.

- Tại sao anh lại không đồng ý? Anh dựa vào cái gì mà không đồng ý? - Tâm trạng của cô có chút xúc động. Đường như cô không ngờ anh Lý Bối Lỗi lại có thái độ như vậy.

- Bởi vì anh không muốn thấy em lại bị tổn thương lần nữa. - Anh nói rõ ràng từng câu từng chữ cho cô nghe, - Em đi tìm anh ta nói chuyện gì? Với địa vị và tầm ảnh hưởng của anh ta ngày hôm nay, liệu anh ta có thể nghe em nói gì? Chưa biết chừng em chưa gặp được anh ta thì đã bị trợ lý của anh ta ngăn lại ở ngoài cửa rồi.

Anh bước đến bên cạnh, đặt hai tay lên vai cô rồi cúi xuống nhìn mắt cô mà nói:

- Nghe anh đi. Bối Nhĩ, những chuyện đã qua rồi hãy để cho nó qua đi. Đừng cố gắng giữ mãi những hồi ức như vậy bởi chúng chẳng còn ý nghĩa gì nữa đâu.

Cô gắng sức đẩy tay anh ra, giận dữ nói:

- Ai nói là chẳng còn ý nghĩa gì? Chị Khả Lam bỏ đi lâu như vậy, anh có quên chị ấy không? Anh có quên mọi chuyện trong quá khứ không? Anh dám nói rằng chúng chẳng còn ý nghĩa gì với anh không?

- Chuyện đó không giống nhau. - Anh hét lên với cô, - Tỉnh Điền và Khả Lam vốn là hai người hoàn toàn khác nhau.

- Nhưng họ đều có ý nghĩa với chúng ta. - Cô giận dữ nhìn anh.

Anh trầm tư gật đầu:

- Phải. Anh thừa nhận là anh vẫn chưa quên được Khả Lam. Nhưng trong lòng anh hiểu rất rõ, giữa bọn anh luôn tồn tại một khoảng cách như thế nào. Giống như chơi đàn dương cầm, khi em đánh sai một nốt nhạc thì dù em có cố gắng thế nào em cũng không thể theo kịp nhạc điệu. Rất cuộc, em có hiểu không?

- Em không hiểu. - Ánh mắt cô như bốc hỏa, cô kích động giơ tay về phía anh, - Anh đừng nhắc đến chiếc đàn dương cầm của anh với em. Em chẳng hiểu gì đâu.

- Tại sao anh lại không được nhắc đến chiếc đàn dương cầm. Nó là vật anh từng yêu quý nhất. Vì em, anh đã phải vứt bỏ thứ mình yêu quý nhất. - Anh cũng không biết tại sao bỗng nhiên mình lại đổi giọng như vậy. Dường như tâm trạng bị dồn nén bấy lâu nay cũng có cơ hội bật ra.

Cô thẫn thờ, tay phải của cô dừng lại trong không trung. Họ nhìn nhau, chẳng ai nói với ai câu nào rồi cô cúi đầu đi qua anh, lặng lẽ bước lên nhà.

Vậy là cuối cùng anh cũng nói ra câu đã đè nén trái tim anh suốt bao nhiêu năm qua. Sau từng đó năm, anh đã thay đổi chuyên ngành, thay đổi chí hướng, nhưng vẫn không có cách nào thoát khỏi mong muốn tạo dựng sự nghiệp từ chiếc đàn dương cầm kia. Anh không thể kìm nén được niềm vui trào dâng trong lòng mình mỗi khi đôi bàn tay anh được nhảy múa trên những phím đàn. Tất cả những điều đó, cô đều nhìn thấy trong mắt anh nhưng việc đó lại được phát ra từ miệng anh lại là một chuyện khác. Cô thẫn thờ nhìn chú chó con dưới chân, buồn bã nói:

- Tao chưa từng nhờ mày làm giúp tao điều gì.

Lý Bối Lỗi đứng trong phòng khách rộng lớn, hai tay vuốt nhẹ chiếc đàn dương cầm bên cạnh mà lòng quặn đau không nói nên lời. Anh ân hận về câu nói của mình. Thực ra, anh không hề có ý oán trách cô mà anh chỉ không muốn cho cô gặp lại Tĩnh Điền, anh chỉ không muốn thấy cô lại bị tổn thương lần nữa. Nhưng tại sao anh lại nói như vậy? Có phải trong trái tim anh vẫn còn mối thù hận? Bao nhiêu năm nay anh chưa từng ôm hận ai bao giờ. Thực ra, anh cũng không lý giải nổi cách làm vừa nãy của mình.

Khi tới muộn, anh bỗng nhận được cú điện thoại của Tĩnh Điền. Tĩnh Điền nói anh ta sẽ lại mang đĩa hát đến trả anh.

- Không cần đâu, - Anh nói, - Tôi tặng anh đấy.

- Không được đâu, - Tĩnh Điền từ chối, - Tôi biết đĩa hát đó đã không còn phát hành nữa, chắc chắn là nó rất quý đối với anh.

- Vậy anh bảo trợ lý của anh mang đến trả tôi là được rồi, hoặc là anh cứ trực tiếp gửi nó qua đường bưu điện đến thẳng Đài truyền hình đi. - Anh lạnh lùng nói.

- Không, không. Tôi đã nói là sẽ đích thân đem đến trả anh. Nhân tiện tôi còn phải cảm ơn anh nữa chứ.

- Cảm ơn tôi ư?

- Phải. Cảm ơn anh đã cho tôi mượn đĩa nhạc. – Anh ta giải thích, nhưng thực ra là muốn che giấu điều gì đó.

- Không cần đâu.

- Chắc chắn là cần. - Tỉnh Điền kiên trì.

Sau khi gác điện thoại, Lý Bối Lỗi đi lên nhà, nhìn thấy cửa phòng Lý Bối Nhĩ khép hờ, anh nhẹ nhàng gõ cửa.

- Em ngủ rồi. - Cô buồn bã nói.

Anh cười:

- Ngủ rồi mà vẫn nói chuyện được sao?

Cô bật dậy, “xoạch” cánh cửa mở ra, cô chỉ vào mũi anh hét lên:

- Đừng có cười đùa tí tởn như vậy. Anh nghiêm túc một chút đi.

Anh lập tức đứng nghiêm rồi chuyển sang bộ mặt nghiêm túc cúi chào cô:

- Vâng thưa quý cô.

Cô cười như mọi chuyện trước đó chưa từng xảy ra vậy. Cuối cùng họ cũng học được cách không giận nhau lâu. Dù họ đã từng cãi nhau kịch liệt nhưng trong nháy mắt, mọi thứ đều tan thành mây khói. Trước mặt nhau, họ có thể bỏ qua mọi thứ, bởi họ đã từng cùng nhau trải qua cuộc sống phiêu bạt và u ám và hơn hết họ chính là anh em.

- Tỉnh Điền hẹn anh ngày mai đi uống cà phê, nếu em...

- Bỏ đi. - Cô ngắt lời anh, - Anh nói đúng, bây giờ đúng là em và anh ta chẳng còn gì để nói với nhau. Những chuyện quá khứ đều đã qua rồi. Do bản thân em không quên được chứ có khi người ta đã sớm quên từ lâu rồi.

- Bối Nhĩ... Anh nhìn cô xót xa, anh không biết nên nói gì để an ủi cô nữa.

- Em không sao. Cô quay lại nhìn anh cười, - Đã bao nhiêu năm nay, em không hề liên lạc với anh ta. Bây giờ, chẳng phải em đang sống rất tốt sao? Hơn nữa, em cũng thật sự không biết mình sẽ nói chuyện gì với anh ta. Tình yêu không còn, tình bạn càng không thể nói tới, có một chút oán hận, nhưng em đâu thể gặp anh ta để nói một câu rằng: “Em hận anh.”

- Anh xin lỗi. – Anh bỗng nói.

- Anh sao thế? - Cô cười khi khi nhìn anh.

- Lời anh vừa nói...

- Anh vừa nói gì cơ? Em quên sạch rồi. - Cô xoa tay với anh coi như tha thứ.

Anh giờ bàn tay to lớn của mình ra vò rối mái tóc quăn dài của cô. Cả hai cùng cười coi như giảng hòa. Thực ra, họ đều không thể ngờ rằng, người còn e ngại và lo lắng hơn cả họ lại chính là Tỉnh Điền...

Cả ngày, Tỉnh Điền cứ như kẻ mất hồn ở trường quay. Chỉ có mỗi một cảnh hôn nhau đơn giản mà quay tới mười mấy lần vẫn không xong. Đạo diễn và nữ diễn viên chính đều mất hết kiên nhẫn với anh ta nhưng hiện nay, anh ta lại đang là nam diễn viên được mọi người hâm mộ nhất, ai dám không nhìn anh ta vài phần chứ? Khi đạo diễn hô tiếng “cắt” cuối cùng, anh buồn bã xoa tay với đạo diễn:

- Xin lỗi. Hôm nay, tâm trạng của tôi không được tốt.

- Vậy cậu nghỉ ngơi một chút đi. - Đạo diễn kiên nhẫn nói. Chứ thực ra, trong lòng ông đã sớm tức điên lên từ lâu rồi.

Tỉnh Điền nhắm mắt đổ ụynh xuống ghế, hình bóng một người cứ luôn hiện ra trong đầu anh. Có lẽ do sáng nay, khi trợ lý của anh thì thầm với anh về những thứ liên quan đến Lý Bối Lỗi đã khiến anh ta hoang mang, lo lắng cho nên anh ta mới phân tâm như thế.

Anh ta đã sai người đi điều tra tình hình cụ thể của Lý Bối Lỗi. Anh ta muốn hiểu rõ hơn về Bối Lỗi. Nhưng thực ra là anh ta muốn biết về tình hình của một người khác hơn. Đúng như anh ta đoán, Lý Bối Lỗi có một cô em gái tốt nghiệp Học viện Điện ảnh, chưa từng có một tác phẩm nào, thường ngày vẫn sống khép kín với mọi người, đối với mọi người đều hết sức thận trọng và nhún nhường. Dường như anh ta đã có thể khẳng định được, cô ấy chính là người con gái mà nhiều năm trước anh ta đã bỏ rơi, nhưng đến giờ anh vẫn không thể nào quên được. Bao nhiêu năm nay, anh ta cố gắng làm việc và sự cố gắng ấy cũng được đền đáp là sức ảnh hưởng của anh ta ngày càng lớn, có vô số diễn viên nữ xinh đẹp vây quanh anh như cá dưới sông và chắc hẳn, anh cũng nắm không ít hương vị của tình yêu. Nhưng trong sâu thẳm trái tim, anh luôn cảm thấy thiếu thứ gì đó. Anh cũng không hiểu tại sao lại như vậy. Trước đây và cả hiện tại anh cần thứ gì thì đều có được, nơi nào cần đến thì anh đều đã đến nhưng lòng anh vẫn thấy trống rỗng. Dường như nó đã trở thành một cái động không đáy mãi mãi không thể lấp đầy được. Điều càng khiến anh buồn hơn là

hiện giờ anh hoàn toàn không rõ mình có thể lấy gì để lấp đầy nó. Nhưng vào lúc nhận được tin tức của Bối Nhĩ, anh đã hiểu ra rằng thứ mà anh thiếu chính là một tình yêu chân thành.

Khi anh chia tay với Sơn Miên - cô bạn gái cũ, cô ấy đã nói với anh rằng:

- Anh sẽ mãi mãi không thể nào có được hạnh phúc bởi vì trong lòng anh chỉ có anh mà thôi.- Anh thường nghĩ có lẽ cô ấy nói đúng, một người không có cách nào đem đến hạnh phúc cho người khác thì bản thân người đó cũng không thể nào cảm thấy hạnh phúc thật sự được. Rất nhiều lần, anh cảm thấy mình thật sự mệt mỏi với cuộc sống hiện tại, mệt mỏi với những thú vui sôi động nhưng anh chẳng có cách nào thoát ra được, bởi anh đã không thể sống thiếu được những vinh quang đối trá đó, anh không thể chịu đựng được cảnh mình phải quay lại sống những ngày tháng trước kia, không có những đóa hoa tươi chất thành núi, không có những tiếng vỗ tay vang như sấm, không còn được mọi người chú ý, không còn được người người theo đuổi.

- Cô nghĩ tôi có nên đến tìm cô ấy không? - Anh mệt mỏi nằm trên ghế hỏi người trợ lý của mình. Suốt một thời gian dài, cô ấy là người bạn duy nhất bên cạnh anh mà anh có thể giải bày tâm sự của mình.

- Tốt nhất đừng đi. - Trợ lý của anh nói, - Việc đó sẽ gây ảnh hưởng không tốt cho anh.

Chỉ một câu đơn giản “Việc đó sẽ gây ảnh hưởng không tốt cho anh”, đã đập tan mong muốn đi gặp lại người xưa của anh. Thực ra, đúng là anh không biết, một cuộc gặp gỡ trông có vẻ đơn giản như vậy cũng có thể cung cấp cho đám phóng viên lá cải rất nhiều thông tin vớ vẩn. Tuy nhiên, điều càng khiến anh lo sợ hơn chính là có người sẽ lật tung chuyện quá khứ và những kí ức đó lên. Quá khứ của anh nghèo kiệt xác, thậm chí còn bị người ta nhạo báng, đó là những ngày tháng mệt mỏi mà anh không bao giờ muốn quay lại.

Thực ra, anh đã quyết định sẽ không đi gặp cô nữa. Anh chỉ muốn mượn lời người khác để cho qua thôi.

- Thôi vậy. - Anh nói, - Dọn dẹp xong, chúng ta đi uống một chén nhé.

- Vâng. - Người trợ lý đáp lại.

Anh cười, thở dài một tiếng, dường như anh cảm thấy tâm trạng của mình nhẹ nhõm khá nhiều. Trợ lý của anh đặt cuốn kịch bản lên tay anh và anh nói một tiếng “Cám ơn” khá nhẹ nhàng, cô ấy trầm tư lắc đầu, quay người đi dọn dẹp trang phục cho anh. Anh nhìn theo bóng người trợ lý. Đó là một cô gái chu đáo và ít nói, những cử chỉ và hành động đơn thuần của cô luôn khiến cho tư tưởng của anh được giải thoát. Anh bỗng phát hiện ra rằng, cô gái trước mắt anh có cá tính rất giống Lý Bối Nhĩ. Hay là chính vì như vậy nên anh mới không hề e dè kể hết cho cô nghe. Nghĩ đến đây, anh lắc đầu cười. Khi bạn thấy nhớ một người, bạn sẽ luôn tìm ra rất nhiều điểm tương đồng giữa những người xung quanh bạn và người bạn đang nghĩ đến. Anh lim dim mắt, ngả người ra chiếc ghế trúc và bắt đầu nhắm lời ở cuốn kịch bản trong tay:

- Em cho rằng em thay đổi bề ngoài của mình giống như cô ấy thì em có thể thay thế được cô ấy sao?

Trên đường Lý Bồi Lỗi lái xe đi làm, anh nhận được tin nhắn của Tỉnh Điện nói rằng cậu ta có việc nên hủy buổi hẹn kèm theo thêm mấy câu xin lỗi khách sáo. Lý Bồi Lỗi gấp điện thoại di động rồi tiện tay quăng nó xuống sau xe, thậm chí anh còn chẳng buồn nhìn xem nó rơi vào đâu nữa.

Các đồng nghiệp trong Đài truyền hình nhận giúp anh một gói bưu phẩm chuyển phát nhanh. Anh mở ra, tiện tay ném chiếc đĩa hát màu đen lên bàn và nhờ đạo diễn khi nào ra ngoài thì vứt nó đi giúp anh.

- Đây là một đĩa hát rất hay mà. Đạo diễn ngạc nhiên nhìn anh.

- Giờ còn ai giữ mấy nghe loại đĩa hát này chứ. – Anh cười nói.

- Nếu không nghe thì giữ lại làm tư liệu cũng tốt mà. Cậu đừng nói với tôi là cậu không biết đĩa hát này không phát hành nữa đâu đấy nhé.

- Nếu anh thích thì tôi tặng anh đấy. - Anh lật cuốn tạp chí Âm nhạc trên tay, thản nhiên nói.

- Thật ư? - Người đạo diễn vui mừng ra mặt.

- Thật.

- Cậu không hối hận chứ?

- Không hối hận.

- Vậy, cảm ơn cậu nhé. - Người đạo diễn xúc động ôm chiếc đĩa hát màu đen vào lòng như ôm một báu vật vậy.

Thực ra, Lý Bồi Lỗi không phải là không trân trọng đĩa hát đó mà chỉ là nó đã qua tay người khác, đặc biệt là qua tay người mà anh có ác cảm nên tự nhiên anh thấy ghét chiếc đĩa hát đó mà thôi. Anh là như vậy đấy. Từ nhỏ tới lớn, đồ đạc của anh, đều không cho người khác động vào. Năm đó cũng chỉ có mình Khả Lam được động vào chiếc đàn dương cầm mà anh yêu thích thôi. Anh luôn cho rằng, chỉ có người anh yêu quý mới có tư cách động vào những thứ anh yêu thích. Sau này, khi Khả Lam đi rồi, anh bắt đầu cảm thấy hoài nghi với tất cả những thứ anh trân trọng. Cô đã nuôi dưỡng ước mơ của anh từ tình yêu mà cô dành cho anh. Tuy năm đó, anh từ bỏ cơ hội đi Anh nhưng trong thâm tâm, anh luôn dâng trào mơ ước về những gì liên quan đến cây đàn dương cầm. Chính cô đã khích lệ anh tiếp tục ước mơ của mình. Nhưng nay cô đã đi rồi, mơ ước của anh theo đó cũng bị cắt đứt. Những báu vật mà anh từng giữ chặt giờ cũng mất đi giá trị vốn có của nó.

- Cậu đang nghĩ gì thế? - Đạo diễn khua tay trước mặt anh.

- Không có gì ạ. - Anh cười hỏi anh ta, - Chắc con trai anh đi học nhà trẻ rồi nhỉ?

- Phải. Hai hôm trước, tôi còn đăng ký cho cháu học đàn dương cầm. - Đạo diễn không giấu nổi tự hào nói.

- Tốt quá! - Anh vỗ vai đạo diễn thể hiện sự ngưỡng mộ, nhưng trong lòng anh bỗng cảm thấy đau nhói khi nghe đến từ “dương cầm”. Anh không thể không thừa nhận rằng, bao nhiêu năm qua, anh vẫn luôn nhớ đến quãng thời gian những ngón tay của anh nhảy múa trên các phím đàn.

Dương cầm là thứ anh mãi mãi không thể vứt bỏ trong cuộc đời mình.

10. Chương 09

Chương 9

Đài truyền hình sắp tổ chức kỷ niệm ngày thành lập, vì thế “bà cô” phát động tổ chức một bữa tiệc lớn với một danh sách các khách mời dài dằng dặc. Lý Bối Lỗi liếc qua danh sách liệt kê toàn tên nhân sĩ các giới trong xã hội. Anh thở dài đặt bản danh sách đó qua một bên và đi chuẩn bị cho chương trình của mình. Anh luôn ghét những thứ quá hình thức thế này. “Nhưng hình thức là điều không thể tránh” là lời của “bà cô”.

- “Bà cô” của bọn anh mời em tham gia bữa tiệc kỷ niệm thành lập Đài. - Vừa về đến nhà, anh vui mừng báo với Bối Nhĩ.

- Là “bà cô” mời em hay anh mời em? - Cô hỏi lại.

Anh cười khì khì:

- Đúng là chẳng giấu được em chuyện gì.

Cô bĩu môi:

- Chắc chắn là bà ấy sẽ không bao giờ mời một nhân vật tầm thường như em đâu.

- Vậy em có đi không?

- Đi chứ. - Anh tưởng cô sẽ từ chối nhưng không phải vậy. Kể từ Sau khi gặp Tĩnh Điền, càng ngày cô càng sợ phải ở nhà một mình. Không phải vì cô sợ Tĩnh Điền mà là cô sợ những kí ức ngày xưa sẽ quay trở lại. Đạo này cô bỗng phát hiện ra rằng, hóa ra người luôn khiến cô không thể cảm thấy nhẹ nhõm chẳng phải ai mà chính là bản thân cô.

Mẹ họ gọi điện về thông báo, sắp tới bà sẽ tham gia một hoạt động gì gì đó, tiện thể về thăm họ luôn. Anh báo tin này cho cô nhưng cô chẳng nói gì mà chỉ buồn bã gật đầu, bộ dạng tỏ vẻ chẳng hề quan tâm. Sau khi về đến phòng, cô vui mừng trồng cây chuối, dựng hai chân gác lên bức tường màu hồng cánh sen giống như hai vật trang trí treo trên tường vậy. Mỗi lần vui mừng hay buồn chán, cô đều thích trồng cây chuối như thế để giải tỏa những cảm xúc trong sâu thẳm trái tim mình.

- Em có đến tham gia buổi lễ kỷ niệm ngày thành lập Đài không? Âu Dương San San gọi điện hỏi cô.

- Có chứ. Còn chị? - Bối Nhĩ hỏi lại cô ấy.

- Chị cũng đi. - Cô ấy vui mừng nói cứ như cô ấy sắp được đi gặp một đại minh tinh nào đó vậy.

- À! - Cô đáp lại, nhưng trong lòng chợt cảm thấy lo lắng. - Nhưng mà...

- Nhưng mà họ không mời chị đúng không? - Cô ấy thần nhiên nói ra thắc mắc của Bối Nhĩ, - Họ không mời chị nhưng họ mời mẹ chị. Chị đi cùng mẹ chị thì họ không thể đuổi chị đâu.

Cô ấy nói về chuyện mình bị đuổi mà chẳng hề có chút xấu hổ nào, cứ như đó là một chuyện vô cùng về vãng ấy.

- Hôm đó, anh Bối Lỗi mặc bộ vest màu xanh lam sẫm. - Bối Nhĩ nhắc cô ấy.

- Được rồi. Cảm ơn em. - Cô ấy cảm kích nói với cô.

- Chúc chị may mắn!

- Chắc chắn chị sẽ nắm lấy cơ hội này. - Giọng cô ấy tràn đầy tự tin.

Nhiều khi, từ đáy lòng mình, Bối Nhĩ thấy xót xa cho cô gái có tên San San này. Chị ấy chỉ có một mình bơ vơ không tìm được lối ra của tình cảm khi yêu một người chẳng hề yêu mình. Đó là chuyện khiến người ta vô cùng mệt mỏi. Nhưng Bối Nhĩ lại rất ngưỡng mộ chị ấy, ngưỡng mộ tính cố chấp và kiên trì của chị ấy. Yêu, đau khổ, vấp ngã, thất vọng, chị ấy đều đã trải qua, nhưng chị ấy không bỏ cuộc mà vẫn cố gắng hết sức để bảo vệ tình cảm dạt dào mà khiêm nhường của mình. Đó là ranh giới mà Bối Nhĩ không có cách nào chạm tới được. Cô cũng đã từng yêu một người, nhưng cô không tham lam cũng không quá tham vọng. Kết quả là anh ấy đã ra đi, còn cô không níu giữ cũng không kiên trì mà chỉ bình thản quay người đi.

Cô cảm động trước tình cảm nồng nhiệt mà chị ấy dành cho anh Bối Lỗi, vì thế cô muốn giúp Âu Dương San San. Gần đây, cô luôn nghĩ, nếu ngày hôm đó cô mở cửa cho Tỉnh Diên thì liệu cô có lao đến ôm chầm lấy anh ta rồi nói với anh ta rằng, cô rất nhớ anh ta không? Cái ôm của anh ta từng trở thành niềm hạnh

phúc của cô, nhưng giờ đây cô đau đớn phát hiện ra rằng, tất cả những gì cô hy sinh và chờ đợi đều do cô cam tâm tình nguyện. Vì thế, cô sẽ không mơ tưởng những thứ viễn vông nữa, bởi anh ta đã không nể tình mà bỏ rơi cô. Cũng bắt đầu từ cái ngày anh ta kiên quyết rời bỏ cô ra đi, đáng ra cô nên hiểu rằng mình là kẻ thất bại lớn nhất trong tình yêu. Nhưng điều đáng buồn hơn đó là người cô thua không phải là ai khác mà lại chính là bản thân cô, vì cô đã yêu một người không yêu mình.

- Chị có cần đi làm tóc không? - Anh ấy có thích tóc ngắn không? - Âu Dương San San gọi điện đến hỏi ý kiến Bối Nhĩ.

- Hay đấy! - Cô biểu lộ sự tán đồng. Thực ra cô không muốn nhấn tâm phá vỡ cảnh gặp gỡ tuyệt vời mà chị ấy đang mong đợi. Cô cũng không nhấn tâm nói với chị ấy rằng, khi yêu một người, cho dù chị có mặc quần áo rách rưới, mặt mày xấu xí ra đường thì anh ấy cũng không hề bận tâm. Nhưng ngược lại, nếu anh ấy không yêu chị thì dù chị có trang điểm thế nào, trong mắt anh ấy vẫn vô nghĩa, thậm chí là anh ấy chẳng hề để tâm.

Sau khi Âu Dương San San gác điện thoại, cô hài lòng ngả người xuống ghế sofa, hai tay khua khoắng trong không trung như một đứa trẻ rất vui vẻ. Cô đi mua rất nhiều quần áo và còn đi làm tóc nữa, cô trang điểm cho mình giống với phong cách mà anh thích. Nhớ lại hôm đầu tiên khi cô đến thực tập ở Đài truyền hình, cô mặc một chiếc váy liền dài đến đầu gối màu đỏ tươi, trên ngực có một bông hoa cánh bướm. Đó là chiếc váy mà cô đã phải dùng tiền tiết kiệm của cả một năm mới có thể mua được. Và cô cũng mãi không thể nào quên được ánh mắt thần thờ ngây ra khi nhìn thấy cô của anh Lý Bối Lỗi.

- Trên mặt tôi có gì à? - Cô cười hỏi anh.

- Ô! Không có gì. - Anh giải thích, - Chiếc váy rất đẹp!

- Cảm ơn anh. - Cô lịch sự nói cảm ơn rồi nhẹ nhàng quay người bước đi, nhưng sự thực trái tim cô đang rất xốn xang.

Trước đây, anh từng tặng Khả Lam một chiếc váy mà chiếc váy anh mua cũng được may theo kiểu váy mà năm đó Khả Lam từng mặc đến tham gia buổi biểu diễn nghệ thuật ở Nhật Bản. Khi đó, Khả Lam vẫn chỉ là một cô bé mười tuổi, còn Lý Bối Lỗi mới chín tuổi. Anh thấy cô thanh tao bước từ trên sân khấu xuống, lúc bước qua anh, cô ấy không ngần ngại nở một nụ cười và nắm chặt bàn tay nói với anh một câu “cố lên”. Chiếc nơ cánh bướm trước ngực dường như tôn thêm khuôn mặt bầu bĩnh đỏ ửng của cô. Thật đáng yêu! Đó là cảnh tượng luôn hiện về trong những giấc mơ của anh.

Khi Âu Dương San San quyết định mua chiếc váy đó, cô đã tự nhủ:

- Sau này khi có cơ hội nhất định cô sẽ mặc nó trước mặt anh, để anh tìm lại được cảm giác năm xưa. Bởi trước đây cô từng nhìn thấy Khả Lam mặc chiếc váy như thế, còn bây giờ Khả Lam đã đi rồi nên cô muốn làm mình giống như người con gái trong lòng anh ấy nhưng cô đã nhầm. Cho dù cô có trang điểm hay ăn mặc giống người con gái đó đến mấy thì rốt cuộc cô vẫn không phải là cô ấy và cô cũng không thể nào biến thành cô ấy được. Cho dù có một ngày anh ấy sẽ đón nhận cô thì cô chẳng qua cũng chỉ là một vật thay thế đáng thương mà thôi, nhưng vì cô quá yêu anh ấy và cũng bởi tình yêu thường khiến người ta mất lý trí.

Cô còn đi làm tóc giống với kiểu tóc mà Khả Lam để năm đó, tóc được uốn thành từng lọn nhỏ, trên đỉnh đầu cài một chiếc nơ bướm màu đỏ. Cô mặc một chiếc váy trắng và chân váy xếp li màu sẫm, đi đôi giày cao gót màu đỏ. Khi bước đi, trông cô kiêu sa như một nàng công chúa xinh đẹp. Nhưng đứng trước mặt Lý Bối Lỗi, dù thế nào cô cũng không thể kiêu hãnh được.

Bữa tiệc thật náo nhiệt. Lý Bối Nhĩ ngồi ở góc phòng nhìn anh Bối Lỗi hàn huyên với mọi người xung quanh rất thân thiện. Khi ấy cô chợt phát hiện ra rằng, sau bao nhiêu năm mọi người đều đã trưởng thành và ai nấy cũng đã thay đổi, duy chỉ có cô vẫn luôn nhốt mình trong thế giới nhỏ bé của riêng mình, thậm chí việc mỉm cười xã giao với những người xung quanh cũng trở nên thật khó khăn với cô.

Tại buổi tiệc hôm đó, cô nhìn thấy Đặng Bành. Anh ta mỉm cười cúi đầu chào cô, còn cô đứng đờ người ra không biết đáp lại thế nào cho phải nên đành bắt chước anh ta cúi đầu lại. Cô không ngờ mình lại có thể gặp anh ta ở đây. Từ sau lần gặp mặt ở quán cà phê, cô cũng không có tin tức gì của anh ta và Kim Na nữa. Cô đoán là họ đã ly hôn rồi nhưng cô lại không dám gọi điện cho Kim Na, bởi cô không biết phải an ủi cô ấy thế nào.

Hôm đó có một phụ nữ mặc chiếc váy lụa màu vàng đang khoác tay Đặng Bành đi lại khoan thai, dung nhan xinh đẹp, tràn đầy tuổi xuân. Cô thần thờ nhìn người phụ nữ đó, chẳng ai khác mà chính là Kim Na.

- Chào Bối Nhĩ! - Kim Na cười chào cô, - Không ngờ tớ lại gặp cậu ở đây.

- Chào cậu! - Cô mỉm cười, - Cậu... Hai người...

- Suyt... - Kim Na giơ một ngón tay lên môi, lại gần cô, - Chúng tớ đã ly hôn rồi.

- Ồ! - Cô đáp lại.

Họ đã ly hôn rồi nhưng họ vẫn tay trong tay xuất hiện ở buổi tiệc làm như thể họ là một đôi vô cùng hạnh phúc vậy. Nhìn vào cảnh tượng đó ai có thể biết rằng họ đã sớm mỗi người một ngã rồi? Nghĩ đến đó, cô bỗng cảm thấy một nỗi buồn! Đó là thế giới mà cô mãi mãi không thể bước vào được.

- Tớ muốn đi vệ sinh. - Cô đi qua Kim Na, len vào đám đông ra ngoài hành lang. Cảnh náo nhiệt và hân hoan tại buổi tiệc không thể lấp đầy nỗi cô đơn và buồn chán trong lòng cô.

- Bối Nhĩ! - Lý Bối Lỗi gọi cô từ phía sau.

- Em chỉ muốn ra ngoài hít thở không khí một chút thôi. - Cô đưa tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ đang sưng đỏ của mình. - Bên trong nóng quá!

- Anh tìm em khắp nơi vì nghĩ là em đi dạo.

- Vẫn là anh hiểu em nhất. - Cô cười cười, vỗ vào vai anh.

- Vào thôi. Có người muốn gặp em đây. - Anh nói.

- Ai vậy?

- Em vào thì biết.

Cô đi theo anh Bối Lỗi giống như chú mèo ngoan ngoãn theo sau bước chân của chủ. Hồi xưa, khi anh phát hiện ra cô ở trong nhà kho sau nhà bà nội, anh gắng gượng đặt cô lên lưng rồi công cô trở về. Khi ấy, khuôn mặt nhỏ bé của cô áp trên lưng anh để anh đưa cô về giống như bây giờ vậy. Thời gian trôi qua trong giây lát, thế mà bây giờ đã cách lần bỏ nhà đi đó hai mươi năm rồi đấy. Cuộc sống của cô và Lý Bối Lỗi hiện tại đều có quá nhiều thay đổi, chẳng biết có bao nhiêu người xuất hiện rồi lại ra đi trong cuộc đời họ nhưng chỉ có tình cảm giữa họ là mãi luôn ấm áp. Cô rất cảm động bởi mỗi khi cô đau khổ trong tình yêu, anh lại đem tình thân xưa đi nỗi buồn chán trong lòng cô, hóa giải thù hận trong cô. Anh dùng sự quan tâm của mình để nói với cô rằng, chỉ có yêu thật sự thì mới có thể có được tình yêu, chỉ có niềm tin vào hạnh phúc thì mới có được hạnh phúc.

- Bối Nhĩ... - Một người phụ nữ trung niên mặc chiếc váy đen, nở nụ cười rạng rỡ và bước tới bên họ.

Lý Bối Lỗi dùng tay mình huých vào tay Bối Nhĩ:

- Em còn đứng ngây ra đó là gì? Nói gì đi chứ.

- Mẹ... - Từ cổ họng cô phát ra một tiếng khô khan.

- Con ngoan! - Bà Hách Huệ Tử vui mừng bước đến ôm cô, - Mau cho mẹ xem công chúa của mẹ nào.

Cô muốn né khỏi bà nhưng cuối cùng cô cũng không thể tránh được cái ôm bất ngờ đó.

- Mẹ đừng như vậy. - Cô gắng gượng vùng ra khỏi vòng tay của bà, - Con không còn là trẻ con nữa.

Bà Bách Huệ Tử cười lớn:

- Trong mắt mẹ, con vẫn luôn là trẻ con.

- Có chuyện gì mà vui thế? - Hai người phụ nữ trung niên phía đối diện bước tới.

Bà Bách Huệ Tử vui mừng giới thiệu cô với họ:

- Nào nào, Bối Nhĩ, con mau đến làm quen với hai người bạn thân nhất của mẹ nào.

Lý Bối Nhĩ nhẹ nhàng cúi đầu cười chào hai người phụ nữ đối diện và cùng lúc đó, cô phát hiện ra Âu Dương San San đứng sau một trong hai người phụ nữ đó.

- Đây là cô Hà, Giám đốc Đài. Cô là bạn học thời đại học của mẹ và cũng là lãnh đạo hiện nay của anh trai con. - Bà Hách Huệ Tử chỉ vào người phụ nữ trung niên mặc bộ váy xám rồi nói với cô.

Cô chợt nhìn sang phía anh Lý Bối Lỗi và dường như anh cũng hiểu được ý của cô nên anh ghé sát tai thì thầm một câu:

- Đây chính là “bà cô”.

- À! Cháu chào cô. - Cô lại cúi đầu cung kính chào người phụ nữ đó.

- Chào cháu! - Người phụ nữ trả lời ngắn gọn.

- Đây là chị học khóa trên hồi đại học của mẹ và giám đốc Hà. Bà ấy là người mà mẹ rất kính trọng đấy. Bà Hách Huệ Tử tiếp tục giới thiệu.

- Cháu chào bác. - Cô lễ phép chào, ánh mắt cô nhìn về phía Âu Dương San San đứng sau bà.

- À! Đây là con gái bác. - Dường như cảm nhận được ánh mắt của cô nên người phụ nữ đó mỉm cười giới thiệu.

- Là San San phải không? Cháu lớn thế này rồi cơ à? Còn nhớ hồi cháu vừa chào đời, cô đã đưa Bối Lỗi đến thăm cháu đấy. Loáng một cái, các con đều lớn cả, còn chúng ta cũng già hết rồi. - Bà Bách Huệ Tử thở dài.

- Khi chị sinh tụi nhỏ thì chị cũng đã già rồi mà. - Người phụ nữ đó xen vào.

- Năm đó, chị mãi mê cống hiến cho sự nghiệp mà. - “Bà cô” nói.

- Nhưng sự nghiệp của chị còn xa mới bằng các cô. - Người phụ nữ đó thở dài, nhìn hai người phụ nữ thành đạt trước mặt với ánh mắt ngưỡng mộ.

- Chị đào tạo nên những nhân tài, còn chúng em thì mãi mãi không bao giờ làm được điều đó. - Bà Hách Huệ Tử khuyên giải.

- Cũng phải. - Người phụ nữ đó cười nghiêng ngả như một đứa trẻ đang thỏa mãn.

- San San xinh đẹp thật đấy! - Bà Hách Huệ Tử nhìn Âu Dương San San, mỉm cười nói: - Hôm nay, cháu ăn mặc khá “môn đăng hộ đối” với Bối Lỗi đấy.

- Mẹ... nói gì thế? - Lý Bối Lỗi chau mày phản đối bà.

Bà cười:

- Mẹ đùa chút có sao đâu.

- Cháu chào cô Hách ạ. - Âu Dương San San lộ rõ sự vui mừng và phấn khởi hơn bất cứ ai ở đây. Cô không biết gia đình cô và gia đình Lý Bối Lỗi lại thân thiết với nhau như vậy, dường như có một sợi dây vô hình đang rút ngắn khoảng cách giữa họ. Mẹ anh ấy nói anh và cô rất môn đăng hộ đối mà, điều đó càng làm tăng thêm lòng kiên định trong niềm tin về tình yêu mà cô dành cho anh.

Lúc này, Đặng Bành dắt Kim Na đi tới:

- Tổng giám đốc Hách, Giám đốc Hà - Anh cười rồi nâng ly với hai người phụ nữ này.

- Phó tổng giám đốc Đặng cũng đến rồi. - Bà Hách Huệ Tử tao nhã chạm ly với anh.

- Phó tổng giám đốc Đặng tuổi trẻ tài cao, thật hiếm người sánh bằng. - “Bà cô” giới thiệu, - Công ty quảng cáo JS và Đài truyền hình chúng ta luôn có mối quan hệ hợp tác rất tốt đẹp.

Bà Hách Huệ Tử cười cười, thực ra trong lòng bà hiểu rất rõ cái gọi là mối quan hệ hợp tác chẳng qua là một chút tài trợ mà thôi chứ cũng chẳng có gì hay ho cả. Nhiều năm qua, thương trường đã sớm dạy bà nhìn đời và cả tình cảm của con người nữa. Bất cứ người nào mời bà về chẳng qua cũng chỉ là dựa vào mối quan hệ mà nhờ bà giúp đỡ gì đó thôi, còn bà cũng thừa biết họ quen nhau bao nhiêu năm thì cũng bấy nhiêu năm họ cạnh tranh với nhau. Giờ đây, họ đều đã thành đạt ở các lĩnh vực khác nhau, cả bà cũng vậy, nhưng bà luôn cảm thấy mệt mỏi, cũng như sự sắc sảo của bà khi xưa đều trượt dốc theo năm tháng. Hai người phụ nữ trước mặt và bà đều bước sang tuổi trung niên, trong số họ chỉ bà là có hạnh phúc nhưng nó cũng sớm phai nhạt rồi.

Trong tiếng vỗ tay cổ vũ của mọi người, Lý Bối Lỗi bước đến bên đàn dương cầm giữa phòng tiệc chơi bài Giác mơ. Trong thoáng chốc tiếng vỗ tay cổ vũ anh đã chuyển thành âm thanh của những nốt nhạc trầm trầm, anh đang đưa mọi người chậm chậm, nhẹ nhàng trở về với câu chuyện quá khứ đã bị lãng quên của từng người. Theo tiếng nhạc, ai nấy đều trở nên trầm lắng, tiếng chạm ly cũng không còn nữa, khắp nơi

tĩnh lặng, mọi người đều ngập chìm trong quá khứ của chính mình. Đường như trong giấc mơ đó, những chuyện đã qua đều từ bờ bên kia ulla về bờ bên này của cuộc sống.

Thế giới lớn là vậy nhưng nó cũng nhỏ bé biết nhường nào. Bao người xa lạ vốn chẳng quen biết nhau, vậy mà họ đều tập trung tại bữa tiệc này. Họ nói cười vui vẻ, kể cho nhau nghe những tâm sự của mình, nhưng đến khi quay người bước đi họ lại trở nên lạnh lùng như không hề quen biết. Lý Bối Nhĩ nhìn đám người xa lạ trước mắt để kiếm tìm một chút chân thành hiếm có trên khuôn mặt thân thiện của họ. Cuối cùng, cô phát hiện ra rằng, tất cả những người ở đây ai cũng rất hợp làm diễn viên hơn cô.

- Con yêu, con muốn về rồi sao? - Bà Bách Huệ Tử kéo tay Bối Nhĩ hỏi.

- Dạ! Không ạ. Con chỉ muốn ra ngoài hóng gió một lát thôi. - Bối Nhĩ dùng tay phải làm quạt, - Ở đây hơi nóng... hơi chán mẹ ạ.

- Con muốn mẹ đi cùng không? - Bà Bách Huệ Tử nhìn cô với ánh mắt chân thành.

- Không, không cần đâu ạ. Mẹ cứ ở lại với bạn của mẹ đi. f Cô lạnh lùng nói.

- Con không cần mẹ đi cùng thật sao? - Bà mong được làm điều gì đó cho con gái mình và bà cũng hy vọng con gái sẽ cần bà làm thứ gì đó cho nó, nhưng bà buồn bã phát hiện ra rằng, Bối Nhĩ lớn đến mức không cần bà nữa rồi.

- Bao nhiêu năm nay, dù mẹ không đi cùng con thì con vẫn vượt qua được mà. - Lý Bối Nhĩ lạnh lùng buông một câu rồi quay người rời khỏi phòng khách, bỏ lại bà Bách Huệ Tử đứng thẫn thờ một mình. Tiếng chạm ly khiến bà cảm thấy thực sự rất chán ngán, những thứ đó đã sớm trở nên nhạt nhẽo vô vị rồi. Bao nhiêu năm nay, rốt cuộc bà bận rộn việc gì? Bà tự hỏi mình giữa đám đông xung quanh.

- Tính cách của Bối Nhĩ là như vậy đấy ạ. - Lý Bối Lỗi bước tới an ủi bà.

- Ủ! Mẹ biết. - Xoay đầu dựa vào vai Bối Lỗi, - Bối Nhĩ giống hệt bố các con.

- Bố... bố có khỏe không ạ?

- Ủ! - Bà nâng ly rượu trên tay lên uống một hơi cạn, - Tháng trước, bố mẹ gặp nhau tại một quán cà phê nhỏ ở Anh. Nghe nói ông ấy đã lấy một cô vợ người Nga rồi và cuộc sống của họ cũng được, khá thoải mái!

- Vậy còn mẹ thì sao? - Lý Bối Lỗi nhìn vào những nếp nhăn trên khóe mắt mẹ, xót xa hỏi bà.

- Mẹ ư? - Bà cười, tiếng cười sảng khoái như để che giấu nỗi cô đơn trong lòng, - Như con thấy rồi đấy. Mẹ sống cũng rất tốt.

Lý Bối Lỗi biết đây không phải là suy nghĩ thật sự của bà. Còn nhớ năm anh mười tám tuổi, bố mẹ họ đã ly hôn. Khi ấy anh đưa Bối Nhĩ chuyển từ nhà bà nội ở nông thôn về thành phố và bắt đầu học cách sống tự lập. Anh biết cuộc hôn nhân của bố mẹ đã chấm hết nhưng anh chưa từng hỏi họ điều gì, bởi dù sao đó cũng là điều họ không muốn nhắc đến nữa.

Bà Bách Huệ Tử lấy ông Lý Dân Hưởng từ năm bà hai mươi lăm tuổi. Họ đã cùng nhau trải qua những ngày tháng khó khăn nhất của cuộc đời, nhưng đến khi cuộc sống của họ ngày càng khấm khá hơn thì tham vọng của bà cũng theo đó ngày càng lớn hơn. Bà không chấp nhận hạnh phúc hiện có mà khao khát có cuộc sống sung túc hơn, vì thế họ đã gửi con mình về vùng nông thôn và cùng nhau ra nước ngoài tìm kiếm cơ hội “vàng”. Tính cách bằng lòng với những gì mình có của ông Lý Dân Hưởng khiến cho người phụ nữ như bà cảm thấy không thể trông cậy vào ông được. Bà cần một người chồng không chỉ biết chăm sóc vợ, khiến cho vợ có một cuộc sống ấm no mà còn phải là một người đàn ông giúp đỡ bà thành đạt trong sự nghiệp. Đối diện với thành công của bà, đối diện với thái độ ép người của bà, cuối cùng ông cũng cảm thấy mệt mỏi và đau lòng nói lời đề nghị ly hôn với bà. Thực ra, điều ông cần không phải là một người phụ nữ mạnh mẽ và thành đạt trong sự nghiệp mà là một người vợ có thể ở nhà đợi ông đi làm về. Thế nên, trong tiết trời tuyết rơi lạnh lẽo, họ đã chia tay nhau ở một đất nước xa lạ.

Sau khi ly hôn, tâm trạng của Lý Dân Hưởng cực kỳ suy sụp. Và trong lúc ông đau khổ nhất thì một phụ nữ xinh đẹp người Nga đã cứu ông thoát khỏi tình trạng đó và họ đã định cư ở Anh, sống một cuộc sống bình thường. Còn bà Bách Huệ Tử thì vui vẻ đi hết nước này đến nước khác, nhờ thế sự nghiệp của bà ngày càng thành đạt, thăng tiến. Rồi cũng có một ngày, bà và ông Lý Dân Hưởng tình cờ gặp lại nhau tại một ngã tư ở Anh, khi ấy vào khoảng chập tối, bà bỗng cảm thấy đói và muốn đi ăn bánh mì bơ. Vì thế trong chiếc áo gió rộng thùng thình, bà chạy ra khỏi quán rượu. Còn lúc đó ông Lý Dân Hưởng đang đứng bên đường, trái tim ông bỗng đau thắt lại khi nhìn thấy bà - một người phụ nữ xinh đẹp có những lọn tóc được uốn cong. Bà bước về phía trước cười nói với ông:

- Chào anh!

Ông giơ tay định gạt lọn tóc rối của bà sang một bên nhưng rồi khi tay đưa lên nửa chừng bỗng ông lại buông xuống và nói:

- Chào em!

Họ cùng nhau nói chuyện trong một quán cà phê nhỏ. Ông kể cho bà nghe về cuộc sống của mình, còn bà cũng chỉ biết mỉm cười mà chúc ông hạnh phúc. Khi họ chia tay nhau, bà nhìn theo ông mãi đến khi bóng ông khuất hẳn. Lúc đó, dòng nước mắt nóng hổi bỗng trào ra nơi khóe mắt. Bà đã khóc. Nỗi đau đớn thắt chặt trái tim bà, đôi chân bà run rẩy rồi quy xuống giữa ngã tư ảm đạm, bà khóc như một đứa trẻ bị lạc đường.

Cũng chính ngày hôm đó, bà chợt nhận ra mình đã già. Bà điên cuồng chạy về quán rượu rồi lao thẳng vào nhà vệ sinh, cởi hết quần áo và nhìn kỹ cơ thể mình trước gương. Những nếp nhăn vô tình như đang khiêu khích bà, bà đau đớn ngồi bệt xuống sàn lạnh giá. Bà nghĩ đến ông Lý Dân Hưởng, nghĩ đến hai đứa con đáng yêu của họ. Đến tận ngày hôm đó, bà mới hiểu ra rằng, hạnh phúc mà bà luôn theo đuổi chẳng qua

chỉ như một bữa tiệc thịnh soạn nhưng có độc, lạnh lẽo mà thôi. Đêm đó, bà trở mình liên tục trên giường. Bà nghĩ đến người đàn ông đã không còn thuộc về mình nữa.

Sau khi hội nghị ở Anh kết thúc, bà nhận được cuộc điện thoại của bà Hà Hữu Lệ. Bà biết người phụ nữ kiêu ngạo đó gọi bà về nước là nhằm mục đích gì nhưng bà chẳng để ý nhiều đến thế, điều bà muốn chỉ là mau chóng trở về bên các con của mình. Nhưng trong bữa tiệc hôm đó, khi bà càng muốn gần gũi thân thiện với chúng bao nhiêu thì thái độ của chúng lại lạnh lùng bấy nhiêu. Trái tim của bà khi đó như bị đóng cứng lại, rồi bà cũng hiểu ra rằng, bà chẳng còn gì nữa.

- Lần này mẹ định bao giờ sẽ đi? Sau khi buổi tiệc kết thúc, mẹ sẽ đi à? - Lý Bối Lỗi hỏi bà. Đường như anh đã quá quen với việc ra đi đột ngột của bà.

- Mẹ ở lại có được không? - Bà cười hỏi anh mà lòng thấy chua xót. - Ý mẹ là từ nay về sau, mẹ sẽ không đi đâu nữa mà sẽ sống cùng các con. Con thấy có được không?

- Thật ạ? - Anh Lý Bối Lỗi vui mừng khôn xiết.

- Tất nhiên rồi. - Bà giải thích, - Ý mẹ là đợi mẹ làm xong hết công việc, mẹ...

- Thôi đi ạ. - Anh Lý Bối Lỗi chán ngán xua tay, - Công việc của mẹ sẽ không bao giờ hết đâu.

-Bối Lỗi...

- Không sao đâu ạ. - Thái độ của anh ôn hòa nhưng cũng kiên quyết. - Bao nhiêu năm nay, bố mẹ đâu có ở bên chúng con nhưng chúng con vẫn sống rất tốt. Mẹ không cần phải lo lắng cho chúng con đâu.

- Mẹ... - Bà muốn nói gì đó nhưng Âu Dương San San chợt bước tới cắt ngang.

- Cô Hách ơi, cô cháu mình cùng chụp một tấm ảnh nhé. - Âu Dương San San hôn hờ khoác tay bà Hách Huệ Tử.

- Được chứ. - Bà Hách Huệ Tử cười đáp lại.

- Con xin lỗi. Con phải đi đây ạ. - Bối Lỗi mặt dài thườn thượt, lặng lẽ đi qua Âu Dương San San.

- Thầy Lý... - Âu Dương San San tiu nghỉu.

- Kệ nó. Chúng ta lại chụp ảnh nào. - Bà Hách Huệ Tử an ủi cô.

- Có phải cháu đã làm phiền hai mẹ con cô nói chuyện không ạ? - Cô ấy rụt rè hỏi.

- Không đâu. Mẹ con cô cũng vừa nói chuyện xong. Bà Hách Huệ Tử kéo tay cô ấy, - Nào, cùng tận hưởng một chút sức sống của tuổi trẻ nào.

- Cô chưa già chút nào đâu ạ. - Âu Dương San San nói ngọt lịm. Thật sự, cô ấy cũng nghĩ như vậy, bà Hách Huệ Tử thanh cao, khuôn mặt được phủ bởi lớp mỹ phẩm cao cấp nên cũng không thấy những vết nhăn sâu. Thi thoảng vài “kẻ phá đám” ở đuôi mắt cũng không có gì ghê gớm lắm. Nếu so sánh thì mẹ cô ấy còn già hơn rất nhiều. Vì mẹ cô quanh năm đeo cặp kính cận trên sống mũi khiến cho bà trông như một nhà nghiên cứu già chẳng hiểu nhân thế sự đời gì ấy. Trên người bà không có chút gì yếu tố thời thượng của thành phố hoa lệ này.

- Cháu sao thế? - Bà Hách Huệ Tử tròng mắt nhìn Âu Dương San San đang ngây ngô nhìn bà rồi cười hỏi.

- Dạ! Không có gì ạ. Ý cháu là... Ý cháu là trông cô vẫn rất trẻ ạ. Nhưng mẹ cháu thì già lắm rồi.

- Cháu đừng nói vậy. Tâm hồn mẹ cháu vẫn rất trẻ, còn tâm hồn cô thì đã già rồi.

- Gì cơ ạ?

- Ồ! Không có gì. - Bà không biết tại sao mình lại đi nói chuyện này với cô bé chứ? Bà cảm thấy thật sự mệt mỏi và muốn tìm chỗ nào đó để nghỉ ngơi hoặc là tìm ai đó để tâm sự một chút về những khó khăn gian khổ mà mình đã phải trải qua. Nhưng rốt cuộc, bà cũng cảm thấy mình đã già.

- Trong đó chán thật đấy! - Anh Lý Bối Lỗi bước ra nói với Bối Nhĩ.

- Khiến em khó chịu quá. - Cô dựa vào lan can nhìn ra cửa sổ.

- Chúng ta chuẩn bị thôi đi. - Anh bỗng hỏi cô.

Cô cười gật đầu thật mạnh tỏ ý tán đồng.

Chiếc xe hơi từ trong bãi đỗ xe từ từ chạy ra. Cô nhìn anh cười rúc rích:

- Anh Bối Lỗi, anh khá lắm! Lát nữa “bà cô” không tìm thấy anh thì anh thê thảm rồi.

- Thê thảm thì thê thảm. Mặc kệ bà ấy. - Anh vẫy cô, - Đi nào. Anh sẽ đưa em đi ăn gì đó.

- Còn mẹ thì sao ạ? - Khi chiếc xe hơi vừa tăng tốc thì bỗng như cô như nhớ ra điều gì đó, liền vội hỏi anh.

- Mẹ có rất nhiều bạn bè ở bên cạnh. - Anh nói.

Cô ngạc nhiên nhìn anh:

- Anh có tâm sự gì ư?

- Không.

- Mẹ vừa nói gì với anh à?

- Không.

Cô lại ngồi ngầy ngẩn về chỗ.

- Anh có cảm thấy lần này về, mẹ đã già hơn rất nhiều không?

- Mẹ vẫn rất đẹp! - Anh đáp.

- Em không nói điều đó mà em nói ánh mắt của mẹ cơ.

- Ánh mắt của mẹ rất mệt mỏi giống như một người già đã kiệt sức vậy, trông ánh mắt đó độ lượng là vậy nhưng lại vô cùng buồn bã.

- Có lẽ do mẹ quá mệt! - Anh giải thích.

Thực ra, ngay từ lúc nhìn thấy mẹ, anh đã có cảm giác giống như Bối Nhĩ. Đúng là bà Hách Huệ Tử quá mệt mỏi rồi. Bà giống như một chú chim mệt mỏi muốn quay về tổ. Nhưng anh hiểu mẹ anh hơn ai hết. Bà rất yêu công việc, thậm chí bà còn yêu nó hơn cả con cái mình. Bà đã tự đưa mình lên đường cao tốc, vì thế việc dừng lại là không thể mà chỉ có thể đứng cảm tiến về phía trước thôi.

- Chúng ta ăn gì đây? - Lý Bối Nhĩ khéo léo chuyển chủ đề.

- Ông ấy kết hôn rồi. - Bỗng Bối Lỗi trả lời chẳng ăn nhập gì với câu hỏi của cô.

- Ai cơ ạ?

- Bố của chúng ta.

- À! - Cô thản nhiên đáp lại nhưng thực ra trong lòng cô đã sụp đổ rồi, - Chắc là bố hạnh phúc lắm!

Cô mãi không bao giờ quên được ngày bố đưa cô đến nhà bà nội. Cô giơ cây kẹo mút vị hoa quả lên trước mặt mà nói với ông rằng, đến tối bố nhớ quay lại đón con về nhà nhé và bố cô đã đồng ý. Trước khi đi ông còn ngoắc tay với cô, miệng cô lẩm nhẩm đọc:

- Ngoắc tay, đã hứa thì một trăm năm cũng không thay đổi. - Một bàn tay lớn và một bàn tay nhỏ nắm chặt lấy nhau. Đó là lời hứa mà ông dành cho cô. Ngày hôm đó, cô ngồi xõm trước cửa nhà bà nội đợi đến tận lúc trời tối, ông mặt trời mệt mỏi đã bỏ xuống núi mà cô vẫn ngồi y nguyên như cũ tựa một bức tượng điêu khắc đợi bố cô về vậy. Cũng từ ngày hôm đó, cô bắt đầu hoài nghi về những thứ gọi là lời hứa.

Bà Hách Huệ Tử nói rất đúng, tính cách của Bối Nhĩ rất giống bố cô ấy. Cô thông minh, hướng nội và an phận chấp nhận hiện thực. Vì thế cô cũng ít oán giận bố cô hơn, còn người mẹ suốt ngày bận rộn lại khiến cô có cảm giác ngày càng xa dần.

- Anh nghĩ yêu là gì? - Cô bỗng quay đầu lại hỏi anh Bối Lỗi.

Anh nghiêng đầu suy nghĩ rồi nói:

- Yêu là làm cho người mình yêu được hạnh phúc.

Cô gật đầu nhưng lòng cảm thấy day dứt, bao nhiêu năm nay, bố mẹ họ, rốt cuộc là ai đã làm cho ai được hạnh phúc?

Anh đưa cô đến một quán mì sữa rồi nói với cô:

- Món mì sữa ở đây rất nổi tiếng đấy.

Cô không nói gì, chỉ cúi đầu bước vào quán mì. Từ nhỏ, cô đã cảm thấy mình không có cảm tình gì với bà nội. Trong ấn tượng của cô, bà là một người phụ nữ cay nghiệt và thích làm đáng. Ngày cô bỏ nhà đi hồi năm tuổi, khi anh Bối Lỗi thở hổn hển công cô về, ấy vậy mà bà nội cô xót xa lau mồ hôi trên mặt cho anh Bối Lỗi, thậm chí bà còn chẳng quay lại nhìn đôi chân sưng đỏ vì lạnh cóng của cô lấy một cái. Chính anh Bối Lỗi đã khóc xin bà mau đi mời bác sĩ tới nên cô mới giữ nguyên được đôi chân của mình. Năm đó, khi bác sĩ nói với họ, nếu chậm một chút nữa có thể sẽ không giữ được đôi chân của Bối Nhĩ nữa, anh Lý Bối Lỗi đã nắm chặt tay cô mà khóc không thành tiếng, còn cô lại chỉ nở một nụ cười lạnh lùng. Từ hôm đó, cô bắt đầu biết rằng bà nội vốn không hề yêu quý cô.

Những ngày bà bị ốm nặng, cô không hề đến thăm bà. Ngày bà mất, cô trốn trong nhà vệ sinh ở ký túc xá để sơn vẽ móng tay móng chân. Anh Lý Bối Lỗi gọi điện cho cô nói:

- Bà nội không qua nổi nữa rồi. Bà muốn gặp em. - Khi cô ngồi trên taxi vội vàng quay về thì bà nội của họ đã đi sang một thế giới khác rồi. Cô nhìn cây táo lớn trong sân, những chiếc lá tươi đang đón ánh mặt trời và in hình bóng trên mặt sân. Trong khoảnh khắc đó, rất nhiều chuyện của quá khứ cứ lần lượt hiện về trong đầu cô nhưng cô vẫn kiên quyết không rơi một giọt nước mắt nào.

Ngày đưa tang bà. nội, anh Bối Lỗi nói với cô rằng:

- Trước khi bà mất, bà chẳng nói gì cả mà chỉ giơ hai ngón tay ra. - Lúc đó, nước mắt được kìm nén bao nhiêu năm trong lòng bà đều trào ra. Cô nhớ hồi nhỏ, bà nội luôn gọi cô là “ Nhị nha đầu”.

- Em sao thế? - Anh Bối Lỗi vừa ăn mì vừa hỏi cô.

- Không có gì ạ. - Cô nói.

Hai anh em họ mỗi người ăn hết hai bát mì lớn. Mùi vị quen thuộc đó đã đưa họ trở về với tuổi thơ đã sớm biến mất từ lâu, họ chợt nhận ra rằng, dòng chảy của thời gian vẫn không ngừng bủa vây quanh họ và không ai trong số họ có thể thoát khỏi được quy luật nghiệt ngã của thời gian.

11. Chương 10

Chương 10

- Nếu thời gian có thể quay ngược trở lại, anh muốn làm việc gì nhất? - Bước từ quán mì ra, bỗng nhiên Bối Nhĩ hỏi anh Lý Bối Lỗi.

- Chơi đàn dương cầm, chơi mãi không thôi. - Anh đáp.

Bao nhiêu năm nay, đàn dương cầm luôn là thứ anh không muốn xa rời, lúc nào nó cũng ở trong đầu anh.

- Còn gì nữa ạ?

- Còn cả... - Giây phút trầm lắng, anh buồn bã nói với cô, - Lấy Khả Lam nữa.

Khả Lam đã rời xa năm năm rồi. Năm năm nay, những hồi ức ảm áp vẫn luồn qua thời gian mà tồn tại trong lòng anh. Trong năm năm đó, cũng có rất nhiều người xuất hiện trong cuộc sống của anh, có cả những người theo đuổi anh như Âu Dương San San nhưng anh không thể mở rộng lòng mình với bất kì ai trong số đó. Rất nhiều người, bạn không thể nói rằng cô ấy có điểm gì không tốt nhưng bạn cũng không thể nào yêu cô ấy được.

- Nếu năm đó, anh không vì em thì bây giờ có thể anh chị đã lấy nhau rồi. - Cô buồn bã nói.

- Em đừng nhắc đến chuyện này nữa. Mọi thứ đều đã qua rồi mà.

- Anh có nghĩ đến chuyện đi tìm chị ấy không? - Cô hỏi anh.

Anh ngồi trong xe nhìn con phố u buồn dưới chân cầu vòng buồn bã nói:

- Anh rất muốn đi tìm cô ấy, nhưng thời gian sẽ không quay trở lại tìm anh nữa.

Chỉ một câu đó thôi cũng đã nói lên được mọi sự đổi thay trong cuộc đời. Cô nghĩ chẳng phải cô cũng như vậy sao? Cô rất muốn đi gặp Tĩnh Điền nhưng quá khứ tươi đẹp sẽ không bao giờ trở lại với cô nữa. Anh ta và cô đã giống như hai đường thẳng song song mãi mãi không bao giờ gặp nhau. Nghĩ đến đó cô cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Chẳng ai ngờ được rằng, mẹ họ lại về nhà trước họ một bước. Bà Hách Huệ Tử đã thay bộ váy dạ hội màu đen ở buổi tiệc bằng bộ váy ngủ ở nhà. Bà cười mở cửa cho họ:

- Các con về rồi, - Bà thân thiết hỏi han họ như thể bà là một người mẹ chăm lo, thu xếp việc gia đình đợi con cái đi làm về vậy.

- Con nghĩ là mẹ sẽ không về nên con và Bối Nhĩ đã đi trước. - Lý Bối Lỗi giải thích nói.

- Không sao đâu. - Bà cười xua tay, dáng vẻ rất nhân từ và khoan dung, - Mẹ làm bánh trứng cho các con đây. Các con mau nếm thử đi.

- Con ăn no rồi. Mẹ và anh cứ ăn đi. Con lên lầu nghỉ trước đây ạ. - Lý Bối Nhĩ lạnh lùng nói.

- Bối Nhĩ... - Bà Hách Huệ Tử mong mỏi nhìn cô, giống như bà đã làm sai chuyện gì vậy - Con nếm một chút thôi được không? Hồi trước con thích nhất là món bánh trứng mẹ làm mà.

Bối Nhĩ buồn bã nhìn bà và nói:

- Nhưng bao nhiêu năm qua, con đã quên mất mùi vị của nó rồi.

Chính vào lúc cô xoay người bước lên cầu thang, bà Hách Huệ Tử cảm thấy đau lòng đến rơi nước mắt. Bà đã về nhà. Cuối cùng, bà không phải sống cuộc sống giả dối, không phải để ý đến ánh mắt của mọi người, bà khóc thật thảm thương như thể những nỗi khổ chôn chặt trong lòng bao nhiêu năm nay đều tuôn trào ra vậy.

- Mẹ đừng như vậy. - Lý Bối Lỗi bước lại an ủi bà, - Bối Nhĩ vô tâm lắm.

- Mẹ hiểu, - Bà buồn bã nói, - Là mẹ đã nợ các con.

- Mẹ cũng vì cuộc sống của chúng con thôi mà. - Anh nhẹ nhàng vỗ vai bà như thể anh đang an ủi một đứa trẻ bị đau khi vừa bị vấp ngã.

Bà khóc nhìn anh, buồn bã nói:

- Con có thể hiểu được lòng mẹ không?

- Vâng... - Anh nhẹ nhàng gật đầu tỏ ý hiểu bà.

Tâm trạng của bà bỗng trở nên khá hơn nhiều. Bà vội vàng gạt nước mắt nói với anh:

- Nào, con đi nếm thử món bánh trứng mẹ làm xem.

Anh hiểu tất cả những gì mẹ anh làm, nhưng không có nghĩa là anh không trách bà. Lúc anh cần một người thân ở bên cạnh nhất thì bà lại không ở bên chia sẻ vui buồn cùng anh. Khi Bối Nhĩ bị bỏ rơi, khi nó đứng bên đường khóc vì không có ai giúp đỡ, bà chưa từng chia sẻ bất cứ nỗi buồn khổ nào với con gái mình. Bà không đủ tư cách làm một người mẹ. Cho dù trong tương lai, bà có làm bất cứ việc gì cũng không thể nào bù đắp được cho tuổi thơ thiếu thốn tình mẹ của họ. Anh luôn tự nhủ rằng, nếu sau này có con, dù cuộc sống khó khăn đến mấy, chắc chắn anh sẽ luôn mang theo con mình vì anh hiểu rằng, thiếu tình thương yêu của bố mẹ là thứ không gì có thể bù đắp được.

- Thực ra, con cũng no lắm rồi, - Lý Bối Lỗi nhìn mẹ bê đĩa bánh trứng lên, khó xử nói.

- Con nếm thử một miếng thôi, được không? - Bà nhìn như đang khẩn cầu anh.

- Được ạ. - Anh xúc một miếng bánh trứng nhỏ bỏ vào miệng, chậm rãi nhai, hy vọng mình sẽ tìm lại được một chút mùi vị gì đó thời xưa, nhưng mùi vị này hoàn toàn lạ lẫm. Anh ưỡn oải đứng dậy, lấy cớ là dạ dày mình không tốt rồi xoay người bước lên cầu thang. Một mình bà bị bỏ lại trong phòng ăn nhỏ, bà lặng lẽ xúc một miếng bánh trứng cho vào miệng. Bánh nhạt và quá ngấy. Nó giống như cuộc đời của bà vậy. Ban đầu, bà đã dùng tình yêu vô hạn của mình để chuẩn bị bữa ăn tối này cho các con. Khi các con bà còn rất

nhỏ, chúng rất thích vây quanh bà và ông Lý Dân Hưởng tranh giành những miếng bánh trứng mà bà làm cho chúng. Trong mắt các con bà, đó là hương vị ấm áp nhất. Nhưng đến bây giờ, bà đau đớn phát hiện ra rằng, không chỉ các con mà đến ngay cả bà cũng đã quên mùi vị đó rồi.

Bà lấy điện thoại di động gọi cho bà Nghiêm Lập Thu, nhưng lại là Âu Dương San San nghe điện thoại:

- Cô Hách ạ, mẹ cháu đang tắm ạ.

- Vậy à! Cô chỉ định gọi cho mẹ cháu nói chuyện chút thôi. Không có việc gì gấp đâu.

- Cô sao thế ạ? Cô không được khỏe ạ? Cháu thấy giọng cô nghe lạ lắm! - Âu Dương San San dồn dập hỏi.

- Ủ! Có thể là cô quá mệt thôi. Không sao đâu”. - Bà vội vàng che giấu.

- Mẹ cháu sẽ tắm xong ngay thôi ạ. – Cô có muốn nói chuyện với cháu trước không ạ? - Âu Dương San San thăm dò hỏi bà.

- Cô không làm phiền cháu chứ?

- Tất nhiên là không ạ. Cháu rất thích nói chuyện với cô.

Bà Hách Huệ Tử cười. Âu Dương San San không thể ngờ rằng, một câu nói giản dị của cô lại có thể an ủi được rất nhiều cho người phụ nữ đang thật sự mệt mỏi này.

Khi bà Nghiêm Lập Thu và bà Hách Huệ Tử ngồi trên chiếc ghế trong quán rượu, họ cùng cười. Trước mặt họ có rất nhiều thanh niên ăn mặc hở hang, đang lắc đầu lắc cổ, người nghiêng bên này người ngó bên nọ tràn đầy sức sống và sinh lực.

- Sao cô lại đưa chị đến đây? - Bà Nghiêm Lập Thu cười hỏi bà Hách Huệ Tử.

- Để tìm lại quãng thời gian mà chúng ta đã bỏ phí, - Bà Hách hét lớn bên tai bà Nghiêm. Tiếng nhạc hỗn tạp khiến cho giọng bà trở nên chìm ngấm.

- Thiên tài! - Bà Nghiêm Lập Thu giơ ngón tay chỉ về phía bà hét lớn.

Hồi bà Hách Huệ Tử học đại học năm thứ nhất có quen bà Nghiêm Lập Thu đang là nghiên cứu sinh năm đầu. Khi đó, bà Nghiêm Lập Thu đã là một nhân vật khá nổi tiếng trong học viện. Tư duy triết để và thái độ nghiêm túc của bà đã gây sự chú ý của bà Hách Huệ Tử lúc trẻ. Bà bắt đầu tìm mọi cơ hội để tiếp cận

bà ấy, cho đến khi họ đã trở thành bạn bè của nhau. Khi đó, bà Nghiêm Lập Thu cũng giống như bây giờ, bà ấy thường chỉ vào mũi và cười gọi bà là “Thiên tài nhỏ”. Thời gian thấm thoát thoi đưa, loáng một cái, tuổi trẻ của họ đã trôi qua mất rồi. Bà Hách Huệ Tử xua tay với bà Nghiêm Lập Thu:

- Chị Thu, em đã già rồi...

- Cô nói gì thế? - Bà Nghiêm Lập Thu ngắt lời, - Trông có chẳng có gì thay đổi cả, so với năm đó vẫn chẳng có gì khác biệt.

Bà cười:

- Chị Thu, chị đừng đùa em. Những năm qua, em đã trải qua rất nhiều chuyện và bây giờ em thật sự muốn dừng lại tựa vào một nơi nào đó để nghỉ.

- Cô còn liên lạc gì với Dân Hưởng nữa không? - Bà Nghiêm Lập Thu nhìn bà.

Bà lặng lẽ lắc đầu:

- Anh ấy đã kết hôn và đang có một cuộc sống yên ả. Em không muốn làm phiền anh ấy.

- Cô hối hận ư?

Bà cười rót cocktail đầy màu sắc vào chiếc ly:

- Chỉ là bỗng nhiên em thấy rất nhớ anh ấy thôi.

Bà Nghiêm Lập Thu vỗ vai bà an ủi:

- Cô đừng như vậy...

Bà nắm chặt lấy tay phải của bà Nghiêm Lập Thu đang đặt trên vai mình, buồn bã nói:

- Đường như bọn trẻ cũng không muốn ở bên em. Chị Thu, chị nói xem, bao nhiêu năm nay, em bên ba bên ngoài rốt cuộc là vì cái gì?

Bà Nghiêm Lập Thu thở dài:

- San San cũng chẳng khác gì như vậy. Nó coi chị như kẻ thù giai cấp vậy. Làm mẹ như chị cũng là một sự thất bại.

Hai người phụ nữ lại nhìn nhau cười. Trong đám đông ồn ào, họ đã dùng rượu để an ủi lẫn nhau.

Khi họ từ quán rượu đi ra thì đêm cũng đã về khuya, hai người phụ nữ bước loạng choạng, khoác vai nhau bước đi trên con phố yên tĩnh. Ở đây hoàn toàn tương phản với quán rượu ồn ào mà họ vừa bước ra, một không gian tĩnh lặng phản chiếu tâm hồn buồn tẻ và trống rỗng của họ.

- Hình như San San có vẻ thích Bối Lỗi đấy. - Nghiêm Lập Thu bỗng nói.

- Vậy ư? - Hình như bà Hách Huệ Tử không hề cảm thấy kỳ lạ! Con trai bà xuất sắc như vậy nên các cô gái thích nó cũng là chuyện bình thường.

- Cô thấy thế nào? - Bà Nghiêm Lập Thu thăm dò ý kiến.

Bà cười:

- Chuyện của bọn trẻ cứ để bọn trẻ quyết định. Chúng ta không lo được nhiều như vậy đâu.

- Cũng phải. - Bà Nghiêm Lập Thu đáp, - Từ nhỏ, đúng là chị đã xao nhãng việc chăm sóc cho San San. Bây giờ, chị muốn làm gì đó cho con bé nhưng lại chẳng biết phải làm thế nào. Bà ấy lắc đầu thể hiện vẻ hết kiên nhẫn.

- Rồi con bé sẽ hiểu chị thôi. Bà Hách Huệ Tử quay lại an ủi bà ấy, - Chung quy lại thì con gái vẫn là người lo lắng cho mẹ mình mà.

- Ai biết được chứ? Chị thật sự hết cách với đứa con gái này rồi.

- Rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Bà Nghiêm Lập Thu cười gật đầu như thể bà đã uống một viên thuốc tĩnh tâm vậy.

- Thực ra, tính cách của San San rất giống chị. - Bà nói.

- Con gái giống mẹ là tốt mà.

- Vậy Bối Nhi thì sao? Con bé có giống em không? - Bà Nghiêm Lập Thu hỏi bà.

Bà buồn bã lắc đầu:

- Con bé không giống em. Con bé giống Dân Hưởng cơ.

Nhắc đến Lý Dân Hưởng khiến trái tim bà bỗng như bị ai đó bóp chặt, đau đớn biết bao. Khi bà chia tay với ông ấy, bà không hề ngờ rằng lại có ngày mình nhớ ông ấy đến như vậy.

- Cô sao thế? - Bà Nghiêm Lập Thu hỏi bà.

- À! Lạnh quá! - Bà dựng cổ chiếc áo sơ mi lên che kín cổ.

- Cô mau về đi. - Bà Nghiêm Lập Thu dang tay ôm lấy bà.

- Tạm biệt chị. - Bà thì thầm bên tai bà ấy lời chào tạm biệt, nước mắt bà cứ thế trào ra rơi trên cổ áo bà Nghiêm Lập Thu.

- Gì thế này? - Bà Nghiêm Lập Thu ngẩng đầu lau nước mắt cho bà, - Cô nhìn cô kìa, đã ngần này tuổi rồi mà còn sụt mướt thế sao?

Bà hết khóc lại cười:

- Chị vừa bảo em vẫn còn trẻ cơ mà.

Họ lặng lẽ chia tay nhau ở đầu phố và lên xe taxi trở về nhà. Lần này chia tay nhau, không biết qua bao nhiêu lần đông qua xuân tới nữa họ mới gặp lại nhau. Nhiều lúc, bà Nghiêm Lập Thu rất ngưỡng mộ bà Hách Huệ Tử. Bà ấy đã làm được những điều mà những người phụ nữ khác không thể làm được. Tuy họ không làm trong cùng một lĩnh vực nhưng bà Nghiêm Lập Thu không thể không thừa nhận rằng mình không bằng bà ấy.

- Con thấy San San thế nào? - Khi về đến nhà, nhìn thấy đèn phòng Lý Bối Lỗi vẫn còn sáng, bà bước vào hỏi anh.

- Sao tự nhiên mẹ lại hỏi con điều này?

- Hình như con bé rất thích con đấy.

- Thế thì sao ạ? – Thái độ của anh tỏ rõ vẻ hết kiên nhẫn, bà không biết sao bỗng nhiên anh lại như vậy nên đành im lặng.

- Con xin lỗi mẹ. – Anh nói, rõ ràng là anh nhận ra thái độ vừa rồi của mình là hơi quá đáng.

- Có phải là mẹ nhiều chuyện quá không? – Bà cười cay đắng khi không biết làm thế nào mới có thể gần gũi với các con hơn.

- Không phải là bây giờ mẹ lo quá nhiều chuyện sao? Mà trước đây, mẹ rất ít khi lo nhiều chuyện như vậy mà.

Bao nhiêu năm nay, bà không hề biết con trai bà có một người bạn gái từ thưở thanh mai trúc mã, bà càng không biết rằng tình cảm mà con trai mình đã dành cho người con gái đó như thế nào.

- Ủ! – Bà loạng choạng quay người. Đường như chất cồn vừa nãy bỗng phát huy tác dụng. Bà bắt đầu cảm thấy khó chịu đến mức trời đất nghiêng ngả.

- Con xin lỗi mẹ. Con muốn đi nghỉ ạ. – Anh lạnh lùng nói.

- Được rồi. Vậy thì chúc con ngủ ngon. – Bà buồn bã bước ra khỏi phòng anh, quay người bước xuống phòng khách.

Lý Bối Lỗi tắt hết đèn trong phòng, một mình ngồi lặng lẽ trong bóng tối mà nhớ đến những chuyện đau lòng trước đây. Anh không cố ý nói với mẹ anh những lời như vậy. Thực sự anh hoàn toàn bất lực. Vừa rồi, anh đã gọi điện cho Khả Lam ở Anh. Đây là lần đầu tiên sau khi Khả Lam ra đi, anh gọi điện cho cô theo số điện thoại mà cô để lại cho anh. Trước đây, anh không dám gọi vì anh sợ sau khi nghe giọng nói của cô ấy, anh sẽ không nỡ để cô đi. Nhưng đêm nay, anh đã ăn bánh trứng mà mẹ làm cho anh. Anh không còn nhận ra được mùi vị quen thuộc năm đó nữa. Anh bỗng sợ mình cũng quên hết thời gian tuyệt đẹp mà anh và Khả Lam đã từng có. Anh bắt đầu thấy nhớ cô điên cuồng, nhớ đến mức anh muốn nghe thấy giọng cô. Nhưng khi anh gọi điện thoại thì đầu dây bên kia không phải là Khả Lam. Cô đã chuyển đi từ bốn năm trước. Bây giờ số điện thoại đó là của một sinh viên khác vừa mới đến Anh du học. Sau khi nghe xong, anh vừa lo lắng vừa buồn bã. Nếu nói như vậy thì Khả Lam đến Anh chưa đầy một năm, cô ấy đã chuyển nhà, đổi số điện thoại mà hoàn toàn không hề báo cho anh biết.

Bà Hách Tuệ Tử ngồi một mình trong phòng khách rộng lớn, suy ngẫm về mọi chuyện, bà chợt cảm thấy mọi thứ ở nơi này đều xa lạ, thậm chí đến cả quầy rượu bà thường ngồi cũng khác. Màn đêm cô đơn và tĩnh lặng đang dần bủa vây quanh, một cảm giác lạnh lẽo khiến bà bỗng rùng mình. Sáng hôm sau, bà gắng mở đôi mắt mệt mỏi ra và kéo chiếc va li nhỏ màu đỏ mà ông Lý Dân Hướng tặng bà năm đó ra rồi lặng lẽ bỏ đi.

Trong khoảnh khắc đặt vé máy bay để trở về Anh, trong lòng bà từng tràn đầy hy vọng những mong có thể dùng tình cảm chân thành để kéo lại tình mẹ con còn lại trong bọn trẻ mà bấy lâu nay bà đã bỏ quên. Bà vẫn ngây thơ cho rằng, một ngày nào đó khi bà quay trở về, chắc chắn bọn trẻ sẽ dang tay chào đón bà. Nhưng bà đã sai. Bà có thể nhận được cái ôm nhưng hơi ấm của ngày xưa thì đã mất đi từ lâu rồi.

Bà cô đơn lẻ bóng bước lên máy bay và điểm đến là một nơi non xanh nước biếc, nơi mà bà và ông Lý Dân Hưởng đã từng nghỉ tuần trăng mật năm xưa. Khi đó, họ không có nhiều tiền, nhưng những ngày tháng đó lại vô cùng hạnh phúc. Bà cảm thấy mình thật sự mệt mỏi, mệt mỏi đến mức bà muốn vứt bỏ tất cả mọi thứ mà mình đang có, vứt bỏ hết tất cả. Bà muốn có lại được những ngày tháng bình yên mà bà đã từng lãng quên, từng coi thường.

- Mẹ đi rồi ă? – Lý Bối Nhĩ ngồi trước bàn ăn thở dài. Rất nhiều lần như thế và cô cũng đã quen thuộc với việc mẹ mình bỗng nhiên ra đi mà chẳng nói câu nào, không lời từ biệt, không điều dặn dò, chỉ lặng lẽ quay người ra đi. Nhiều khi họ cảm thấy họ là những vị khách đi qua bà vậy, chẳng cần chào hỏi, cứ đi là đi, không cần để lại bất kì lưu luyến gì.

- Ủ! – Ánh mắt anh Lý Bối Lỗi trống rỗng và buồn bã.

- Anh làm sao thế? – Bối Nhĩ hỏi anh.

- Không có gì. – Anh cúi đầu không nhìn cô, - Có thể vì đêm qua, anh ngủ không ngon ăy mà.

- Anh đã khóc ư? – Cô ngạc nhiên nhìn anh. Từ sau năm anh công cô về nhà, khóc lóc cầu xin bà nội đi mời bác sĩ về khám cho cô, cô chưa từng thấy anh khóc.

- Em nói vớ vẩn gì thế? – Anh không thừa nhận.

- Có chuyện gì đã xảy ra ư?

- Không có gì. Em đừng đoán linh tinh. – Anh càng cố phủ nhận.

Cô không nói nữa, vẫn tiếp tục ăn bát cháo trước mặt. Trước đây, mỗi khi có chuyện gì anh Lý Bối Lỗi cũng nói với cô còn bây giờ anh bắt đầu học cách giấu giếm rồi. Nhưng che giấu là một việc rất nguy hiểm, điều đó chỉ chứng tỏ một điều rằng, cuộc sống của anh cũng chẳng vui vẻ gì.

Cô nhìn theo xe anh Lý Bối Lỗi đến tận lúc nó đi xa hẳn rồi cô mới cúi xuống chăm sóc chậu hoa trên khung cửa sổ. Chú chó đang cào cào dưới ống quần cô như thể muốn nói với cô điều gì đó.

- Mà sao thế? – Cô ngồi xuống vuốt ve bộ lông mượt mà của nó.

Nó ghé sát vào mặt cô sủa gâu gâu hai tiếng rồi ngoáy đuôi chạy đi. Cô chống tay xuống ghế sofa, nghĩ lại những chuyện mà cô luôn muốn tránh nghĩ đến. Cuối cùng, cô dừng cảm quyết định gọi điện cho chị Khả Lam ở Anh. Chuông điện thoại vừa đổ “reng reng” hai tiếng thì đầu bên kia có người nghe máy:

- A lô... A lô... A lô...

- A lô... - Giọng cô rất rõ, cô hít thật sâu, buồn bã nói với người ở đầu dây bên kia:

- Chị Khả Lam, là em đây.

- Là Bối Nhĩ phải không? – Giọng bên kia lộ rõ vẻ vui mừng khôn xiết.

- Vâng. Là em ạ.

- Sao tự nhiên em lại gọi điện cho chị thế? Có chuyện gì xảy ra với anh Bối Lỗi ư? – Cô nhạy cảm hỏi Bối Nhĩ.

- Không, không ạ. Anh ấy vẫn khỏe chị ạ.

- Ủ! – Cô thở phào nhẹ nhõm, - Vậy thì tốt rồi.

Bỏ đi đã lâu như thế, vậy mà cô vẫn không hề quên anh. Hàng đêm nhớ đến anh đã khiến căn bệnh mất ngủ của cô trở thành kinh niên mất rồi. Nếu hồi đó không phải xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì cô nguyện sẽ ở bên anh mãi mãi, dù có phải đợi anh mười năm, hai mươi năm hay thế nào đi chăng nữa. Nhưng cô không thể vì ích kỷ mà gây thêm phiền muộn cho anh nữa, bởi anh cần có một cuộc sống tươi sáng và tự do hơn, anh cũng không nên vì cô mà phải trói buộc số phận của mình. Cô nghĩ rằng rời bỏ anh, trốn đến một nước khác là có thể trốn tránh được lời nguyện mà số phận đã gieo lên người cô. Nhưng cô đã quên mất một điều vô cùng quan trọng đó là âm nhạc không có biên giới. Hàng ngày, cô vẫn phải đối diện với những nốt nhạc và điều đó khiến cô cảm thấy bất lực, nỗi buồn và sự mệt mỏi luôn dày vò cô. Khi vừa đến Anh, cô luôn giam mình trong phòng không muốn gặp bất cứ ai. Khi nghe vị bác sĩ chữa trị cho cô nói rằng, nếu sau này, cô không chơi đàn nữa thì chắc chắn cô sẽ rơi vào vực sâu đau khổ. Khi ấy, cô rất muốn quay về tìm anh, nép mình vào anh, kể cho anh nghe những nỗi buồn khổ của mình, nhưng cô vẫn cố gắng kìm nén. Cô không còn là cô bé có thể kiểm soát mọi thứ trên sân khấu giống như năm đó nữa. Những ngón tay đau đã khiến cô phải rời bỏ giấc mộng âm nhạc, rời bỏ anh.

- Cuộc sống của chị vẫn ổn chứ? – Bối Nhĩ hỏi chị Khả Lam. Thực ra Bối Nhĩ biết lí do mà chị Khả Lam bỏ đi nhưng chị ấy muốn cô giấu giúp và cô cũng đã giữ lời hứa đó bao lâu nay. Nhiều lần, khi cô nhìn thấy anh Lý Bối Lỗi một mình ngồi lặng lẽ thẩn thờ bên chiếc dương cầm, cô đã định chạy đến nói cho anh ấy biết sự thật nhưng cuối cùng cô vẫn kìm nén được. Nhiều lúc, che giấu cũng là một cách bảo vệ đầy thiện ý.

- Ừm, chị vẫn vậy. – Khả Lam hài hước nói.

- Tay của chị...

- Vẫn ổn, chỉ có điều không thể kéo đàn được thôi. Khi khi... - Cô cười khôn ngoan.

- Chị không định nói thật với anh Lý Bối Lỗi ư? – Bối Nhĩ hỏi cô.

Sống mũi cô cay cay:

- Bỏ đi. Anh ấy đáng được hưởng một cuộc sống tốt hơn. Chị không muốn làm liên lụy đến anh ấy.

- Nhưng anh ấy rất đau khổ.

- Chị cũng rất đau khổ! – Bối cô ngắt lời Bối Nhĩ, - Chị đã thử rồi. Chị không thể nào quên được anh ấy, nhưng chị chẳng có cách nào khác, chị không thể gặp lại anh ấy.

- Để anh ấy đi tìm chị nhé? Hai người ở bên nhau. – Bối Nhĩ đề nghị.

- Lẽ nào em vẫn không hiểu anh ấy sao? Nếu anh ấy muốn đi thì mười năm trước anh ấy đã đi rồi, việc gì phải đợi đến tận ngày hôm nay.

Bối Nhĩ bỗng cảm thấy buồn:

- Em xin lỗi. Hồi đó là vì em. Nếu không anh chị đã sớm được ở bên nhau rồi và chị cũng không gặp phải tai nạn đó.

- Em đừng ngốc như vậy. – Khả Lam an ủi Bối Nhĩ, - Có rất nhiều thứ đều do số phận đã định, cho nên chúng ta không thể tránh được. Điều phải đến thì sớm muộn gì cũng sẽ đến. Chẳng ai có thể thoát nổi. Em không cần phải tự trách mình như vậy. Bối Nhĩ à, em có người anh trai thương yêu em như vậy, em phải lấy làm tự hào đấy nhé.

Cô không phải là một người an phận, nhưng khi quyết định chia tay Lý Bối Lỗi, cô tin rằng tất cả mọi thứ đều là do số phận trên đùa họ. Cô không thể làm gì mà chỉ có thể lặng lẽ chấp nhận.

Yêu một người nghĩa là gì? Nghĩa là bạn sẽ dấn sâu vào cuộc sống của một người khác. Từ đó, bạn nghĩ theo cách nghĩ của họ và làm theo cách làm của họ. Nghĩa là một người khác sẽ chỉ huy ý chí của bạn, bạn vui theo niềm vui của họ, bạn buồn theo nỗi buồn của họ. Tóm lại, bạn không còn là một con người nữa, trong sâu thẳm tâm hồn bạn đã chôn vùi một hạt giống mang tên nỗi nhớ.

Tình cảm mà Khả Lam dành cho Lý Bối Lỗi chính là như vậy.

Đến Anh chưa được một năm thì cô đã chuyển nhà. Cô không nói cho anh biết mình đã chuyển nhà và cũng đã thay số điện thoại, cô không muốn để anh tìm thấy mình nhưng lại mong mỗi một ngày nào đó anh sẽ

đi tìm mình. Tình yêu thường khiến cho người ta luôn mâu thuẫn như thế. Cô đã báo địa chỉ và số điện thoại mới của mình cho Bối Nhĩ với hi vọng sẽ thường xuyên được nghe những tin tức của anh từ Bối Nhĩ. Họ đã hứa với nhau, nếu có chuyện gì xảy ra với anh, chắc chắn Bối Nhĩ sẽ báo cho cô ngay. Đã lâu lắm rồi, cô không nhận được điện thoại của Bối Nhĩ, điều đó chứng tỏ cuộc sống của anh vẫn ổn. Nhưng trong lòng cô đâu đó vẫn có một nỗi thất vọng nho nhỏ, bởi hóa ra khi không có cô ở bên, cuộc sống của anh vẫn tốt như vậy.

Cuối cùng cô cũng nhận được điện thoại của Bối Nhĩ. Cô vừa lo lắng vừa vui mừng. May mà không có tin xấu. Vậy là cô yên tâm rồi. Nhưng cũng chính cuộc gọi đó đã khiến cô nhớ lại những kí ức tươi đẹp và đau xót khi xưa, những chuyện đã qua bỗng nổi nhau hiện về trong đầu cô. Cô điên cuồng chạy đi tìm chiếc ví ô lông đã phủ đầy bụi bấy lâu nay, cẩn thận lau đi đám bụi trên mặt đàn, cô nhẹ nhàng vuốt ve nó cứ như thể cô đang vuốt khuôn mặt người mình yêu vậy. Thật dịu dàng! Thật tình cảm!

Năm năm trước, cô đại diện cho học viện đi tham gia hai buổi nhạc hội quan trọng. Điều càng khiến cô vui mừng hơn khi cô nghe nói có cả giáo sư Học viện Hoàng gia Anh cũng đến tham dự. Vậy là cô lại một lần nữa may mắn được biểu diễn cho thần tượng của mình xem trong buổi nhạc hội ở Nhật Bản năm đó. Cô đã cẩn thận chuẩn bị suốt một thời gian dài và còn nhờ cả Lý Bối Lỗi phối khí cho cô. Nếu mọi thứ thuận lợi, cô sẽ có cơ hội đến Anh tham gia khóa đào tạo chuyên sâu, còn Lý Bối Lỗi hiện đang làm ở Đài truyền hình cũng có cơ hội đến Anh để thực tập. Như thế có nghĩa là họ có thể cùng nhau thực hiện ước mơ từ khi còn nhỏ ở nước ngoài. Nhưng hôm nhạc hội, đột nhiên lại xảy ra chuyện, Lý Bối Nhĩ bị ngất, nên anh vội đưa cô đến bệnh viện. Bác sĩ nói, Bối Nhĩ ngất vì bị kích động tâm lí quá mạnh. Và cũng chính hôm đó, Bối Lỗi mới biết người mà Bối Nhĩ yêu thương bấy lâu nay đã rời bỏ cô, việc đó khiến tinh thần của cô cực kì bất ổn. Và anh chỉ còn cách ở lại bệnh viện để chăm sóc cho cô

Buổi nhạc hội bắt đầu, Khả Lam đứng trên sân khấu đưa mắt tìm Bối Lỗi giữa đám người ngồi chật kín ở phía dưới kia, nhưng chẳng thấy bóng dáng quen thuộc đó đâu. Cô thật sự rất buồn nhưng cô vẫn cố gắng hoàn thành tiết mục của mình một cách xuất sắc. Cô duyên dáng bước xuống sân khấu giữa tiếng vỗ tay vang như sấm dưới khán đài. Sau khi buổi nhạc hội kết thúc, cô vội vàng đến nhà tìm anh. Nhà anh nằm ở khu biệt thự vùng ngoại ô, buổi tối xe cộ không được tùy tiện đi vào. Cô xuống xe ở cổng vào khu biệt thự và khoác chiếc đàn vi ô lông rảo bước về phía trước. Bỗng nhiên có một bóng người vụt lao tới túm lấy cánh tay cô.

- Cô em có cần người hộ tống không? – Là một kẻ say.

- Anh làm gì thế? – Cô cố sức vùng ra.

Hắn nhào lên túm lấy cô. Cô xoay người cầm chiếc đàn vi ô lông vụt tót tấp lên người hắn, hộp đàn bật ra và dây đàn cứa vào ngón tay cô. Cô không thấy đau mà chỉ cố sức vùng mạnh thứ “vũ khí” đang ở trong tay mình lên. Tên say xin đó ôm đầu bỏ chạy. Cô dừng lại, ngồi sụp xuống thở hổn hển. Lúc đấy, cô mới phát hiện ra hai tay mình đang chảy đầy máu. Cô sợ hãi gọi điện cho anh Lý Bối Lỗi nhưng không liên lạc được. Vì thế cô đành buồn bã bước ra khỏi khu biệt thự, tự mình bắt taxi đến bệnh viện. Khi bác sĩ báo cho cô biết, tay cô bị thương và đã ảnh hưởng đến dây thần kinh. Thực sự khi ấy cô không nghĩ mọi chuyện lại trở nên nghiêm trọng như thế, cô cười khổ sở hỏi bác sĩ:

- Vậy tôi có thể tham gia buổi biểu diễn ngày mai không?

Bác sĩ nhìn cây đàn vi ô lông dựng bên cạnh rồi nhẹ nhàng hỏi:

- Cô là nghệ sĩ chơi đàn vi ô lông ư?

Cô gật đầu:

- Vâng. Ngày mai, tôi có một buổi biểu diễn rất quan trọng.

Bác sĩ thở dài:

- Tôi e là cô không thể kéo đàn vi ô lông được nữa.

Đầu óc choáng váng, cô nói:

- Ý của bác sĩ là gì? Ngày mai, tôi không thể tham gia buổi biểu diễn được sao?

Bác sĩ nhần nại nhìn cô bằng một ánh mắt thông cảm:

- Không chỉ ngày mai mà e là cả sau này cũng không thể.

Cô phá lên cười rồi uể oải bước ra khỏi phòng khám. Vị bác sĩ đứng sau khuyên cô rằng phải làm phẫu thuật ngay, nhưng trong khoảnh khắc đó đầu óc cô đã trống rỗng cả rồi, chẳng còn nghe thấy gì nữa, mọi thứ đang chậm chậm rơi vào vực sâu tuyệt vọng.

Sau đó, suốt một tuần liền, cô không hề liên lạc với Lý Bối Lỗi. Cô một mình chịu đựng sự giày vò của bệnh tật cùng những hành hạ về tinh thần. Hằng ngày, cô nằm trong phòng bệnh chật hẹp, thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ tĩnh lặng. Thật khó để chấp nhận sự thật phũ phàng này, đã hai mươi mấy năm trời cô đam mê chơi vi ô lông, làm sao có thể dễ dàng từ bỏ được chứ?

Một tuần sau, Lý Bối Lỗi gọi điện thoại di động cho cô. Anh xin lỗi vì không thể cùng cô đến Anh, do Bối Nhĩ xảy ra chuyện nên anh phải ở lại để chăm sóc cô ấy. Khả Lam chẳng nói chẳng rằng, chỉ im lặng nghe điện thoại của anh và chính trong khoảnh khắc đó, cô có một linh cảm chắc chắn rằng cô sẽ mất anh.

Hôm đó, cô đến thăm Bối Nhĩ và thật trùng hợp đúng lúc Lý Bối Lỗi ra ngoài mua đồ ăn. Bối Nhĩ vốn là một người nhạy cảm nên chỉ cần nhìn một cái là đã hiểu ngay tâm sự của cô. Cô khóc và kể cho Bối Nhĩ nghe mọi chuyện xảy ra. Bối Nhĩ không biết phải an ủi cô như thế nào nữa ngoài việc đưa tay ra ôm thật chặt Khả Lam vào lòng. Rồi Bối Nhĩ hứa với cô sẽ không nói chuyện này cho anh Lý Bối Lỗi biết. Khả Lam vẫn đi Anh, nhưng trở trêu thay lần ra đi này cô không đem theo ước mơ và lý tưởng của mình mà sự ra đi của cô là để trốn chạy.

Anh Lý Bối Lối tiến cô ra sân bay. Cô xúc động ôm lấy anh và nhẹ nhàng thăm hỏi anh:

- Liệu mười năm nữa, anh có thay lòng đổi dạ không? – Anh Lý Bối Lối không nói gì mà chỉ ôm chặt lấy cô. Anh cho rằng cô đi theo đuổi giấc mơ của mình mà không biết rằng, cô ra đi để trả lại cho anh một bầu trời tự do. Cô không thể nhìn thấy anh vì mình mà buồn khổ, đau lòng. Cô muốn anh sẽ nhớ mãi nụ cười của cô. Từ đó đến nay, nét đẹp của cô vẫn còn đọng mãi trong lòng anh.

Khả Lam vuốt nhẹ cây vi ô lông đang cầm trên tay rồi bật khóc thành tiếng. Không biết bao nhiêu đêm lạnh lẽo nơi đất khách quê người cô ngồi một mình trong phòng, nhớ lại quãng thời gian tươi đẹp không thể quay trở lại được nữa đó. Trong đêm tối, cô đã viết cho anh hàng trăm khúc nhạc. Ở đó chứa đựng những buồn khổ và đau thương. Đó là khúc nhạc biệt ly của họ.

12. Chương 11

Chương 11

Và những ngày sau đó, các kịch bản mà Bối Nhĩ gửi cho Đài truyền hình cũng đều tràn ngập nỗi buồn. Dường như cô đang đứng trên đỉnh của nỗi đau quằn quại. Cô nhìn bộ dạng đau khổ của mình rồi chợt cảm thấy thực ra bản thân vẫn còn rất may mắn. Điều đau khổ nhất không phải là bạn yêu người đó nhưng không thể ở bên người mình yêu, mà là hai người yêu nhau nhưng lại phải xa nhau.

Phải bao nhiêu cảm xúc khiến bản thân đau đớn mới có thể đi đến quyết định từ bỏ? Lại có bao nhiêu cảm xúc phải từ những thất bại của người khác mới có thể đúc kết ra được?

Lý Bối Nhĩ viết truyện, cũng là muốn nhắc nhở chính mình rằng, không phải tất cả đều đáng được trân trọng, cũng không phải tất cả đều đáng để bạn không ngần ngại từ bỏ bản thân. Chỉ có thể hiểu được cách trân trọng cuộc sống hiện tại mới có thể vươn đến được sự vui vẻ.

Nghe nói, gần đây Âu Dương San San tìm được một công việc ở tờ Tuần san giải trí, hằng ngày đi săn những tin liên quan đến cuộc sống, tình cảm của đám nghệ sỹ. Một hôm, Âu Dương San San đến tìm cô để báo cho cô một tin đủ khiến cô bị sốc: Vài ngày trước, có một ngôi sao màn bạc bị tai nạn ngã gãy chân phải ở phim trường và rất có thể anh ta sẽ không đi lại được nữa.

Cô chăm chú nghe, vị mình tỉnh mà Âu Dương San San nói chẳng phải ai khác lại chính là Tỉnh Điền. Khi ấy cô không hề có phản ứng quá khích nào, cảm giác cứ như cô đang nghe câu chuyện của một người xa lạ vậy. Nhưng sau khi Âu Dương San San về, cô đã tự nhốt mình trong phòng, điên cuồng lục tìm những tin tức liên quan đến anh ta ở trên mạng. Màn hình vi tính hiện lên thông tin, Tỉnh Điền đang nằm trong phòng bệnh cao cấp ở bệnh viện và hình ảnh đập vào mắt cô là bóng hình anh ta lẻ loi, với ánh mắt trống rỗng, tuyệt vọng như một đứa trẻ bị lạc, không người giúp đỡ. Nhìn bức ảnh đó, cô đã khóc, những giọt nước mắt trong sâu thẳm bỗng trào ra không ngừng.

Cô buồn bã gọi điện thoại cho anh Bối Lối. Anh bình tĩnh nói:

-Anh đã nghe nói rồi.

-Có phải anh ấy sẽ không đi lại được nữa không ? -Cô khóc hỏi anh .

-Cái này ... anh cũng không rõ lắm, phải xem bác sĩ nói thế nào đã .

-Vâng ...

Cô rất buồn bởi không ai hiểu Tỉnh Điền hơn cô . Được làm diễn viên là ước mơ cả đời của anh ta . Chuyện xảy ra hôm nay tất cả là do hồi đó anh ta đã bỏ rơi quá nhiều thứ, trong đó có cả cô . Nhưng nếu thật sự anh ta không thể đứng lên được nữa, vậy thì những thứ mà anh ta bị tước mất không chỉ là một cái chân mà còn cả ước mơ và cuộc sống của anh ta nữa . Khi anh ta nhẫn tâm bỏ rơi cô, cô đã hận, cũng đã nguyện rửa anh ta nhưng cô không hề hy vọng số phận lại tàn nhẫn với anh ta như vậy . Nói cho cùng, cô vẫn mong anh ta có được cuộc sống tốt hơn một chút . Như vậy mới xứng đáng với tất cả những gì cô đã làm hồi đó .

-Em đừng buồn - Anh Lý Bối Lỗi khuyên cô .

-Em biết . - Cô đáp .

Sao có thể không buồn chứ ? Anh ta là toàn bộ hy vọng của cô . Tuy hồi đó, anh ta đã lạnh lùng cắt đứt quan hệ, dập tắt hy vọng của cô về anh ta, nhưng cô không hề mong muốn nhìn thấy kết cục thế này . Anh ta nên có một tương lai tươi sáng, dù sao cũng vì sự nghiệp mà anh ta đã bỏ rơi cả mà .

Cô lén chạy đến bệnh viện thăm anh ta . Nhìn qua ô kính cửa sổ nhỏ của phòng bệnh, cô thấy một cô gái có vóc dáng nhỏ nhắn đang sắp xếp mọi thứ trong phòng bệnh của anh ta. Trục giác mách bảo cô rằng, chắc chắn cô gái đó phải có quan hệ đặc biệt gì đó với anh ta. Cô không nói với bất kỳ ai rằng cô đi thăm anh ta. Tinh thần anh ta không tồi tệ như cô tưởng tượng nên cô yên tâm bỏ đi.

Tỉnh Điền nằm trong phòng bệnh nhìn cô trợ lý đang bận bịu dọn dẹp, anh ta cười nói:

- Cô nghỉ một chút đi. Nếu thật sự tôi trở thành người tàn phế thì tất cả những việc cô làm bây giờ sẽ chẳng có ý nghĩa gì đâu.

- Anh không được nói như vậy. - Cô trợ lý kịch liệt bác bỏ lời của anh ta, - Rồi anh sẽ khỏe lại. Chắc chắn đấy.

Anh cười:

- Cũng tốt, bây giờ tôi có thể nghỉ ngơi hoàn toàn rồi.

- Anh đừng coi nhẹ yêu cầu của bản thân, - Giọng cô không giống một trợ lý mà giống như một người quản gia cực kỳ chu đáo, - Còn rất nhiều việc đang đợi anh làm. Anh phải mau mau khoẻ lại đi.

- Nếu tôi không khoẻ lại được thì sao? - Anh cười hỏi cô, đôi mắt anh không thể giấu nổi nỗi buồn.

- Không đâu. Anh phải khoẻ lại. Tôi... chúng tôi muốn anh khoẻ lại. - Cô khóc, nước mắt khiến khóe mắt nhòe đi, cô vội quay người, lấy tay áo lau nước mắt, buồn bã nói. - Tôi xin lỗi. Tôi ... tôi sợ nhất là mùi thuốc khử trùng ở bệnh viện.

- Dương Tử... - Anh dịu gọi cô.

- Hết nước nóng rồi. Tôi đi lấy nước đây. - Cô lao ra khỏi phòng bệnh, ngồi sụp xuống góc hành lang lặng lẽ lau nước mắt. Cô yêu Tĩnh Điền. Ngay từ lần gặp đầu tiên, cô đã không thể nào kìm nén được tình yêu của mình dành cho anh. Cô đã ở bên anh bao nhiêu năm nay, lặng lẽ hy sinh vì anh, cô hiểu những tâm trạng của anh mà người khác không hề biết. Mỗi lần nghe anh tâm sự là một lần đau khổ giằng vò tâm trạng nhưng cô vẫn nguyện nghe anh nói những điều này. Cô biết đối với anh mà nói, cô chẳng qua chỉ là một người trút bầu tâm sự đáng thương mà thôi. Nhưng để được ở bên anh, cô cam lòng trở thành kẻ đáng thương đó.

Tĩnh Điền nhìn Dương Tử chạy ra ngoài. Anh cố nhào người như muốn nói gì đó với cô, nhưng cái chân bó bột khiến cho anh trở nên ngốc nghếch lạ thường nên anh chỉ có thể nhìn theo cô chạy ra khỏi phòng bệnh. Cô gái đã theo anh bao nhiêu năm nay, sao anh có thể không hiểu tâm sự của cô chứ? Anh biết cô yêu anh nhưng chính vì biết nên anh mới không dễ gì nói lời yêu với cô. Đối với anh mà nói, đó là tình yêu đáng trân trọng giống như Bối Nhĩ vậy, nhưng anh đã làm tổn thương một người, sao anh có thể làm tổn thương thêm một người nữa? Bên cạnh anh không thiếu các cô gái, nhưng chỉ có mình Dương Tử mới có thể khiến lòng anh thư thái và trầm lại. Anh đã từng nhiều lần coi cô như Bối Nhĩ đã mất của anh. Chính vì điều này khiến anh luôn cảm thấy dằn vặt. Anh không chắc chắn liệu mình có thể vượt qua áp lực bên ngoài mà ở bên cô trợ lý của mình không? Điều này khiến anh luôn phải giữ khoảng cách với cô.

Lý Bối Nhĩ đã về đến nhà, vậy mà trong đầu cô vẫn hiện lên hình ảnh cô gái trong phòng bệnh của Tĩnh Điền. Cô ấy có vóc dáng nhỏ nhắn, khi cô ấy cười với Tĩnh Điền làm lộ lên hai má lúm đồng tiền. Tĩnh Điền cũng nhìn cô ấy bằng ánh mắt trìu mến, ngập tràn tình yêu. Cô quyết định từ nay về sau sẽ không đi gặp anh ta nữa. Thực ra, từ năm năm trước, cô đã định sẽ không gặp lại anh nữa. Yêu là nên tác thành. Hồi đó, cô đã rời bỏ anh để tác thành cho anh đi tìm phần hạnh phúc thuộc về anh. Cô lại nhớ đến Dã Tốt. Tất cả những gì hồi đó anh ấy làm cũng chẳng phải là tác thành sao? Chỉ có điều là anh ấy đã phải trả một cái giá đắt hơn thôi.

Cô bỗng gọi điện cho Âu Dương San San nhờ chị ấy đi tìm địa chỉ nơi ở hiện nay của Dã Tốt. Cô biết trước đây anh thuê chung phòng trọ ở gần Học viện Điện ảnh với mấy sinh viên, nhưng từ khi anh bỏ nghề diễn, anh đã chuyển khỏi nơi đó. Cô hiểu rằng, nếu cứ ở nơi mơ ước của mình bắt đầu mà không thể thực hiện được nó thì sẽ càng khiến cho người ta đau khổ.

-Chị xin em. Chỗ của bọn chị là Tuần báo giải trí, không thể tùy ý đăng tin tìm người như các tờ báo nhỏ được. -Âu Dương San San khó xử nói trong điện thoại .

-Chị San San, em xin chị . Nhất định chị phải giúp em chuyện này . Việc này rất quan trọng đối với em .
-Cô khẩn khoản cầu xin giống như đứa trẻ khiến người ta không nhẫn tâm từ chối .

- Được rồi, được rồi. Chị sẽ cố gắng tìm giúp em. - Âu Dương San San đáp, - Nhưng mà, thành phố này to như vậy, em cũng đừng nuôi hy vọng quá lớn nhé.

- Chị San San, chị thật là tốt! - Cô hào hứng reo lên, -Hôm khác em sẽ bảo anh Lý Bối Lỗi mời chị đến ăn cơm.

- Ăn cái đầu em ý. - Âu Dương San San đỏ bừng mặt.

Trên điện thoại mà Lý Bối Nhĩ vẫn vậy, cô không kìm được phá lên cười:

- Chị đừng ngại như vậy mà.

- Em còn nói nữa. - Cô ấy hét lên, - Em không muốn chị giúp em nữa hả?

- Đừng đừng. Chị San San, em xin chị. Nhất định chị phải tìm anh ấy giúp em nhé.

- Được rồi. - Cô ấy đồng ý với cô. Nhiều lúc, cô ấy không sợ đối diện với những lời mắng mỏ, nhưng cô lại không thể nào đối diện với những lời cầu xin khẩn thiết.

Sau khi đặt điện thoại xuống, cô viết cái tên Dã Tốt lên giấy nháp rồi khoanh vòng tròn và viết một câu hỏi thật lớn dưới vòng tròn đó.

Trong ngăn kéo ở phòng Lý Bối Nhĩ luôn cất giữ lá thư Dã Tốt gửi cho cô khi anh ấy bỏ đi năm đó:

Bối Nhĩ à, mấy hôm trước, chúng ta cùng diễn một vở kịch kể về một chàng trai nghèo yêu một cô gái mà cô ấy sẽ mãi không bao giờ có thể yêu được chàng trai. Rõ ràng biết rằng tình yêu này quá ngốc nghếch, quá khổ sở nhưng chàng trai vẫn bất chấp tất cả để yêu cô ấy. Vì cô ấy, chàng trai đã thay đổi rất nhiều. Chỉ cần hàng ngày được gặp cô ấy thì chàng trai đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi. Mọi cử chỉ của cô ấy đều làm trái tim của chàng xao xuyến. Cô ấy mỉm cười, chàng cũng sẽ mỉm cười theo; cô đau khổ, chàng cũng đau khổ theo, thậm chí còn đau Khổ gấp trăm nghìn lần cô ấy. Chàng trai chỉ theo đuổi một điều duy nhất đó chính là có thể ở bên cô ấy đến trọn đời. Nhưng cô ấy chưa bao giờ để tâm đến nỗi khổ của chàng trai. Cuối cùng, chàng đã dùng tính mạng của mình để đổi lấy sự đồng cảm của cô ấy với tình yêu của chàng. Chàng trai đã chết và cô ấy đã khóc. Cuối cùng, cô ấy đã vì chàng mà khóc, nhưng bất hạnh thay chàng lại không nhìn thấy được điều đó nữa .

Khi tấm màn sân khấu buông xuống, mọi người tay trong tay bước đi, họ nói rằng chàng trai đó quá ngốc nghếch. Nhưng chỉ mình anh đứng trên sân khấu lặng lẽ khóc .

Bối Nhĩ, em biết không ? Anh cũng giống như chàng trai đó, yêu em sâu sắc . Mỗi nụ cười của em đều làm ấm lòng anh . Rõ ràng biết là trong trái tim em không hề có anh nhưng anh vẫn không thể nào bắt mình ngừng yêu em . Em tìm thấy anh, em bắt anh bỏ vai diễn của mình, anh đã đồng ý . Anh không hề nghĩ sẽ dùng cách này để đổi lấy tình yêu của em, anh chỉ muốn để em hiểu rằng, anh sẽ hoàn toàn phục tùng mọi mệnh lệnh của em .

Anh đi rồi . Anh có thể cảm nhận được em đang đứng lặng phía sau anh . Dưới ánh nắng như thiêu đốt của tháng Bảy, em giống như một đám lửa nhẩn chìm anh . Anh cháy lên vì em rồi sau đó tắt dần đến nguội lạnh . Anh không dám nhìn em thêm lần nữa . Anh giả vờ không bận tâm, giả vờ xóa sạch hình bóng của em trong ký ức của anh . Nhưng em có biết không ? Bối Nhĩ, anh không nỡ làm như vậy .

Anh yêu em. Bối Nhĩ, xin em hãy sống thật hạnh phúc nhé.

Dã Tốt

Lý Bối Nhĩ mới chỉ đọc lá thư đó đúng một lần, nó giống như chất độc ngấm sâu trong cơ thể cô. Cô không dám nhắc đến nó, càng không dám tùy tiện động đến nó. Hôm nay, sau khi gọi điện cho Âu Dương San San xong, cô chợt nhìn thấy nó ở trong ngăn kéo, liền đọc một mạch từ đầu đến cuối, mắt cô cay cay, tim cô như tan chảy. Cô không thể nào quên được những chuyện xảy ra vào mùa hè nóng nực năm đó.

Năm năm trước, cô và Dã Tốt vẫn còn là sinh viên khoa Diễn xuất của Học viện Điện ảnh. Một hôm, có một đạo diễn đến Học viện Điện ảnh tuyển diễn viên. Đạo diễn vừa nhìn đã nhắm trúng ngay Lý Bối Nhĩ. Ông nói cô rất hợp với nữ diễn viên chính trong vở kịch sắp tới của ông. Sau khi chọn lọc, nam diễn viên chính sẽ là Tỉnh Điền hoặc Dã Tốt. Vì nam diễn viên chính trong vở kịch là một kiện tướng bơi lội nên đạo diễn đã quyết định cho họ thi bơi với nhau, ai thắng người đó sẽ là nam diễn viên chính.

Khi đó, Dã Tốt và Bối Nhĩ đã bí mật đi cùng nhau. Cô hiểu rất rõ lý tưởng của anh và càng hiểu rằng cơ hội lần này đối với anh quan trọng thế nào. Tối hôm trước khi diễn ra cuộc thi, cô đã lén đến tìm Dã Tốt hỏi xem anh đã chuẩn bị xong chưa?

- Em hy vọng là mai ai sẽ thắng? - Dã Tốt hỏi thẳng cô.

- Em không biết. - Cô cúi đầu không nhìn anh.

- Nếu anh thắng, em có vui không?

- Em... - Cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

- Em không biết. - Cô nói.

Nhưng anh có thể nhìn rõ giọt nước mắt lấp lánh trên khoé mắt cô. Anh bỗng hiểu ra tất cả. Cô không muốn anh thắng. Trước sau, tình cảm của cô đều dành cả cho người khác.

- Em muốn anh làm thế nào? - Anh hỏi cô.

- Liệu anh có thể... Liệu anh có thể dừng thắng được không? - Cô buồn bã nhìn anh.

- Nếu anh như vậy thì em sẽ vui chứ?

Cô chăm chú nhìn anh, đầu lòng lắc đầu rồi sau đó lại cúi đầu xuống, lặng lẽ gật đầu

- Anh hiểu rồi. - Anh nói.

Anh không nói thêm câu nào nữa, xoay người bỏ đi. Cô gọi anh từ phía sau:

- Dã Tốt ...

Anh dừng lại .

- Em xin lỗi . -Cô nói .

Anh bước vội về phía trước, thậm chí anh còn không quay lại nhìn cô .

Đến hôm diễn ra cuộc thi, cô và Tỉnh Điền đã đến bể bơi của Học viện từ rất sớm . Cô nắm chặt tay anh và nói:

- Anh cố lên nhé.

Anh cười xoa đầu cô:

- Em yên tâm. Nhất định anh sẽ trở thành nam diễn viên chính của em.

Cô nặng nề gật đầu, còn Dã Tốt lặng lẽ đi qua họ.

Cuộc thi bắt đầu. Dã Tốt giống như một con cá kình nổi giận liều mạng lao về phía trước, vượt qua nửa thân Tỉnh Điền. Nhưng khi sắp đến đích thì anh bỗng biến mất, kèm theo đó là một tiếng thét đau đớn. Khi mọi người kéo anh lên bờ thì anh đã như một con cá kình mắc cạn, mắt nhắm chặt, nằm sõng soài bên bể bơi. Đạo diễn lắc đầu tiếc nuối rồi tiếp tục đến bắt tay Tỉnh Điền:

- Chúc mừng cậu. Cậu đã trở thành nam diễn viên chính mà tôi đang muốn tìm. - Lúc đó, Bối Nhĩ đã khóc. Tỉnh Điền kéo cô vào lòng, xoa đầu cô:

- Đồ ngốc, anh không ngờ là em lại vui đến vậy.

Anh nghĩ rằng cô khóc vì quá vui mừng chứ không biết rằng cô thật sự rất đau lòng. Từ khi đạo diễn quyết định dùng cuộc thi bơi làm hình thức tuyển chọn nam diễn viên chính thì cô đã biết Tỉnh Điền sẽ thua. Anh Lý Bối Lỗi đã từng nói với cô, hồi học cấp ba, Dã Tốt đã từng đoạt giải quán quân cuộc thi bơi lội các trường trung học toàn thành phố. Thế mà chỉ một câu nói của cô thôi đã làm thay đổi mọi thứ. Cô mong Tỉnh Điền sẽ chiến thắng trong cuộc thi, nhưng vào giây phút Dã Tốt bỗng nhiên chìm ngấm xuống bể bơi, cô bỗng nhận ra mình thật xấu xa.

Nhiều ngày sau đó, Tỉnh Điền vẫn ngập tràn trong niềm vui chiến thắng. Tuy anh ngày càng vui hơn nhưng lòng cô lại ngày càng cảm thấy tội lỗi. Cuối cùng, trước khi bộ phim bấm máy một ngày, cô đã đến gặp anh để nói rõ mọi chuyện. Cô không ngờ anh lại tỏ vẻ chẳng liên quan gì đến mình như vậy.

- Cơ hội là do tự anh giành được. - Anh nói với cô.

- Nhưng anh ấy đã hy sinh cơ hội của mình để tạo cơ hội cho anh.

- Bối Nhĩ, em đừng ngốc như vậy. Lúc đó, bọn anh cạnh tranh công bằng mà. Chẳng ai cầu xin ai rút lui cả. Cậu ta bỏ cuộc là sự lựa chọn của cậu ta, không liên quan gì đến em, không liên quan gì đến anh và cũng chẳng liên quan đến bất kỳ ai cả.

- Đồ tồi! - Cô giận dữ, - Chính em đã cầu xin anh ấy đừng thắng. Anh ấy nghe lời em nên mới cố ý thua anh.

- Vậy em muốn anh làm thế nào? - Anh hỏi lại cô, - Đi cảm ơn cậu ta, cảm kích trước hành động của cậu ta hay là nhường vai nam diễn viên chính cho cậu ta?

Cô ngồi sụp xuống đất. Đúng vậy- Việc đã đến nước này, cô còn có thể làm gì cho anh ấy đây? Đầu tiên là làm hại một người rồi sau đó lại đem sự đồng cảm đi cầu xin anh ấy sao?

Mấy ngày sau ngày bấm máy, tâm trạng cô hoàn toàn thay đổi. Mỗi lần soi gương, trong đầu cô lại hiện lên khuôn mặt méo xệch và đau khổ của Dã Tốt khi anh nằm bất tỉnh ở bên bể bơi. Ba ngày sau, cô buồn bã đến đề nghị đạo diễn cho rút khỏi nhóm làm phim và xin được chịu toàn bộ tổn thất do cô gây ra. Cô không thể nào dằn vò trên nỗi đau khổ của người khác để hưởng thụ thành công cho riêng mình được.

Tỉnh Điền đã tìm mọi cách để khuyên cô: - Tại sao em lại từ bỏ dễ dàng như vậy? Em có biết bao nhiêu người muốn có được cơ hội giống như em không?

Cô nắm lấy vai anh, cầu xin anh:

- Anh và em cùng bỏ đi được không? Vai diễn đó vốn không thuộc về anh. Nó thuộc về...

Cô còn chưa nói hết câu thì anh đã đẩy cô ngã xuống nền nhà:

- Sau này, em đừng nói với anh chuyện vợ vãn này nữa. Nghề diễn là ước mơ của anh, là sinh mạng của anh nên không thể nói bỏ là bỏ được ngay.

Cô từ từ bò dậy:

- Em xin lỗi. - Cô nói. - Vậy thì em sẽ ra đi, anh ở lại mà tận hưởng cuộc sống của anh nhé.

- Bối Nhĩ! - Anh thất thanh gọi cô, - Em phải nghĩ cho kỹ. Em đi như vậy, em không chỉ mất đi một vai diễn mà rất có thể là toàn bộ ước mơ của em và cả...

- Và cả tình yêu của em nữa đúng không? - Cô cười lạnh lùng, - Chúc anh thành công.

Đúng như lời chúc của cô, anh ta đã thật sự thành công. Nhờ vào vai diễn đó, anh ta cũng nhanh chóng trở nên nổi tiếng, bao gồm cả giải thưởng điện ảnh Diễn viên mới xuất sắc nhất, giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất của năm đó ...giải thưởng chồng chất giải thưởng . Còn Dã Tốt thì buồn bã đóng những vai phụ mà ít người biết đến . Khi nghề diễn không thể nuôi sống anh thì anh đã từ bỏ . Anh sẽ không bao giờ quên được mùa đông lạnh giá năm đó, chủ nhà đã đuổi anh ra khỏi nhà trọ sau ba tháng không thể nộp tiền trọ như thế nào . Anh xách chiếc túi du lịch màu đen nặng trĩu đi ra đường phố lớn . Thành phố phồn hoa không thể nào lấp đầy nỗi cô đơn và lạnh lẽo trong anh, anh hoàn toàn tuyệt vọng .

Lý Bối Nhĩ không hề nhận thêm bất kỳ vai diễn mới nào. Sau khi tốt nghiệp, cô chỉ ở nhà viết kịch bản cho Đài truyền hình. Cô cũng cố ý không xem bất kỳ bộ phim ở rạp hay bộ phim truyền hình nào, coi như một sự trừng phạt đối với bản thân. Nhiều năm nay, Dã Tốt luôn là vết thương không thể lành trong trái tim cô.

Vài ngày sau, Âu Dương San San gọi điện đến:

- Bối Nhĩ, hình như chị đã gặp anh ta, người mà em muốn tìm ấy.

- Dã Tốt ư? - Cô vừa lo lắng vừa vui mừng.

- Phải. Chắc là anh ta.

-Ở đâu ạ?

- Trong một lễ tang. - Cô ấy nói.

- Lễ tang ư? - Bối Nhĩ kinh ngạc, - Là lễ tang của ai?

- Cô Tần, một giảng viên trong Học viện Điện ảnh! Nghe nói, cô đã từng đào tạo nên rất nhiều minh tinh. Hai ngày trước, do bệnh tim tái phát nên cô đã đột ngột qua đời.

Lý Bối Nhĩ ngồi sụp xuống sàn nhà:

- Là cô Tần...

- Em biết cô ấy ư?

- Năm đó, cô ấy cũng dạy em. Cô giống một người mẹ hiền từ. - Cuối cùng, cô đã biết tại sao Dã Tốt lại xuất hiện ở đó. Dù sao hồi còn học đại học cô Tần cũng đã rất thương yêu anh ta. Hầu như vở kịch nào, cô cũng phân cho anh đảm nhận vai nam chính. Từ ngày đầu tiên họ vào lớp, cô đã dạy họ rằng:

- Muốn diễn xuất tốt trước mặt người khác thì trước hết các em cần diễn tốt trước bản thân mình đã. Cho dù sau này các em có thành công đến thế nào thì cũng phải làm một người lương thiện, chính trực. - Dã Tốt luôn thấm nhuần những lời dạy đó của cô nên anh đã đóng một vai diễn viên chính trong bối cảnh là chính cuộc đời mình. Có thể vì tính cách của anh thân thiện nên cô Tần mới đặc biệt yêu quý anh. Cô từng nói:

- Dã Tốt là nam diễn viên chính bẩm sinh trên sân khấu. - Chỉ là, chẳng ai có thể ngờ rằng, cuối cùng, một nam diễn viên chính bẩm sinh trên sân khấu lại sa sút đến như vậy.

-Hoá ra là thế. - Âu Dương San San nói tiếp, - Chị thấy anh chàng Dã Tốt đó thật hèn hạ. Khi mọi người đứng trong nghĩa trang thì anh ta đứng tít ngoài xa như thể anh là người ngoài chẳng hề liên quan gì hay sao đấy. May mà, trước đó chị đã đến chân cầu dành cho người đi bộ ở trước Đài truyền hình để mua đĩa lậu của anh ta nên vừa nhìn là nhận ra ngay. Chị từng nghĩ thành phố này lớn như vậy, chị biết đi đâu để tìm người đó cho em đây.

- Chị và anh ấy có nói chuyện không?

- Không. Nhưng chị đã biết địa chỉ của anh ta, - Âu Dương San San đặc ý nói, - Đúng là chị đã không uống công vô ích.

- San San, em cảm ơn chị. - Bối Nhĩ chân thành nói.

- Có gì đâu. Em nói vài câu trước mặt anh trai em là được rồi. Khi khi! - Vừa thốt ra câu nói đó, cô bỗng có chút ngại ngùng.

- Anh Bối Lỗi không hợp với chị đâu. Em giới thiệu cho chị một người tốt hơn thế nhé. - Cô khuyên cô ấy.

- Bối Nhĩ, em vẫn không hiểu sao? Đối với chị, anh ấy là người tốt nhất. Trong lòng chị chỉ có một mình anh ấy và chắc chắn chị không cần một người tốt hơn nữa. - Âu Dương San San trở nên nghiêm túc. Cảm giác rằng mọi điều liên quan đến Lý Bối Lỗi đều có thể khiến cô cảm thấy vui vẻ và giống như nguồn sức mạnh để cô vượt qua những khó khăn vậy.

- Được rồi, được rồi. Em sẽ nhắn với anh ấy là chị hỏi thăm nhé.

- Khi khi! Như vậy mới là chị em tốt của chị chứ. Cảm ơn em nhé. - Cuối cùng, tâm trạng của cô đã chuyển từ mây mù sang nắng ấm. - Phải rồi. Bối Nhĩ, em thử đoán xem hôm nay chị đã gặp ai?

- Chắc chắn là một ngôi sao lớn nào đó .

Cô cười:

- Sao em biết?

- Có Tần dạy nhiều học sinh ưu tú như vậy, chắc chắn họ sẽ đến đám tang của cô rồi. - Nói đến đây, sống mũi cô bỗng cay cay. Có cứ tưởng mình đã quen sống xa lánh mọi người, nhưng khi nghe tin người quen cũ qua đời, cô vẫn không thể nào kìm được nước mắt. Cô Tần đã từng đối xử rất tốt với cô, thậm chí cô ấy còn hiểu rõ con người cô sau tấm rèm sân khấu. Khi không lên lớp, Bối Nhĩ thường đi dạo một mình trong vườn trường hoặc là ngồi một góc lặng lẽ quan sát mọi thứ xung quanh. Nhưng một khi bước lên sân khấu, cô giống như một chú ngựa hoang nhỏ tuột dây cương, thể hiện hết tâm tư tình cảm đang dâng trào bên trong cơ thể mình, điên cuồng đến cực độ . Đó cũng là lý do tại sao đạo diễn vừa nhìn thấy cô đã chọn cô luôn . Cô Tần chưa bao giờ có bất kỳ yêu cầu hà khắc gì với cô . Cô ấy luôn tạo cho học sinh của mình không gian thoải mái, tự do để họ có thể thỏa sức phát huy tính cách của bản thân .

-Vậy là em đã đoán đúng rồi . -Âu Dương San San hào hứng nói, -Chị còn gặp nam minh tinh bị thương lúc ghi hình mấy ngày trước .

-Chị nói đến Tỉnh Điền ư ?

-Sao vậy ? Lẽ nào em cũng quen anh chàng đó ?

- Không quen ạ . - Cô lập tức phủ nhận, - Chỉ là em đã nghe nói đến thôi .

-Chị đã nói rồi mà . Người ta là ngôi sao lớn, làm sao em có thể quen anh ta được chứ ?

- Đúng thế . - Cô đáp . Cô chưa bao giờ nói cho bất kỳ ai nghe về năm đó mình đã từng học ở khóa Diễn xuất, càng không có ai biết ngôi sao lớn nổi như cồn hiện nay lại chính là mối tình đầu của cô . Cô luôn từ chối về tất cả những chuyện này . Không phải là ngại nói đến mà là cô cảm thấy không cần thiết phải nói đến . Dù sao những chuyện trong quá khứ cũng đã sớm giống như những lời hứa mãi mãi không thể thực hiện được và nó cũng khiến trái tim cô trở nên yếu mềm, không còn khả năng chịu đựng thêm bất kỳ đợt sóng nào nữa . Cô đã từng yêu và cũng từng được yêu, đã từng hy sinh và cũng đã từng được nhận tình cảm của người khác . Đối với cô, như vậy là đủ rồi . Ít nhất, đường tình của cô cũng không đến mức mờ nhạt .

Sau khi gác điện thoại, cô ngồi co người trên ghế sofa giống như con ốc sên thu mình trong vỏ. Ánh nắng chiều tà chiếu khắp trên cơ thể cô, đến cuối cùng, khi hoàng hôn lặng lẽ rời đi, cô lại khóc. Trong đầu cô hiện lên hình ảnh cô Tần năm đó. Cô không thể nào quên được lần đầu tiên cô lên sân khấu, cô đã nói linh tinh như chú chim nhỏ bị bủa vây trong nỗi sợ hãi, cô Tần đã bóp nhẹ vai cô và dạy cô cách lấy lại bình tĩnh rồi cô ấy còn lấy một hộp kẹo nhỏ trong cặp ra đưa cho cô.

- Trước đây, mỗi lần cảm thấy căng thẳng cô thường ngậm một viên kẹo. Và bây giờ cũng thế' nó sẽ giúp em làm giảm áp lực đấy. Em thử xem. - Cô Tần nhẵn nài nói với cô.

Cô nắm chặt hộp kẹo đó trong lòng bàn tay. Sau này mỗi khi bước lên sân khấu là cô lại ngậm một viên kẹo trong miệng, không phải vì căng thẳng mà vô tình nó đã trở thành thói quen.

Anh Lý Bối Lỗi đi làm về khiến Bối Nhĩ giật bắn cả mình.

- Em làm gì ở đây thế ? - Anh lớn tiếng hỏi cô.

- Em vẫn ở đây mà. - Cô trả lời tỉnh bơ.

Cô nói không sai. Năm năm nay, cô vẫn ngồi im ngắm sự đời thay đổi, rất nhiều người đến và cũng có rất nhiều người đi, nhưng cuối cùng cô vẫn lặng lẽ ngồi đây.

- Sao em không bật đèn?

- Em quên.

-Bối Nhĩ, em sao thế ? - Anh bước lại gần rồi ngồi xuống đối diện hỏi cô .

- Cô Tần mất rồi . -Cô buồn bã nói .

-Cô Tần nào cơ ?

-Cô Tần dạy em ở Học viện Điện ảnh hồi trước ấy .

Anh ngồi thẳng lên lặng lẽ xoa đầu cô:

- Em đừng buồn quá!

- Cô ấy bị bệnh tim . - Một nỗi đau khủng khiếp dồn lên cô, cô khóc và nói, - Một người tốt như vậy, sao nói đi là đi ngay thế ?

- Sinh lão bệnh tử, chúng ta chẳng thể làm được gì đâu . - Anh khuyên cô .

Cô ngẩng đầu nhìn anh, bỗng cô khóc không thành tiếng:

-Vậy chúng ta, bố mẹ và bạn bè của chúng ta rồi cũng có một ngày sẽ ra đi đột ngột như vậy sao ?

Anh không biết nên trả lời cô thế nào . Trên thực tế thì đúng là như vậy . Dù bạn có yêu người đó đến chừng nào thì khi tính mạng của anh ta gặp nguy hiểm, bạn cũng chỉ có thể nhìn anh ta ra đi thôi . Bạn không thể làm gì được . Ngay cả khi bạn dùng tính mạng của mình để bảo vệ một người, nhưng trước giây phút đối mặt với cái chết, bạn bỗng phát hiện ra rằng, bạn chẳng thể làm gì được cả . Điều đau khổ nhất là bạn không thể chết thay anh ta .

Cô dùng hai tay tự bịt mắt mình mà nói:

- Anh có thể đàn em nghe một bản nhạc được không ?

Anh gật đầu, lặng lẽ bước đến bên cây đàn dương cầm. Lần này, anh đánh bản nhạc Giọt nước mắt của nhạc sĩ dương cầm người Hàn gốc Hoa. Giai điệu trầm lắng mang theo nỗi buồn man mác như đã từng có người xuất hiện trong cuộc đời của chúng ta và những chuyện đã qua mãi mãi không thể nào trở lại, từng phím đàn như đọng thành những giọt nước mắt đau thương, lặng lẽ chảy ở các đầu ngón tay anh.

Lý Bối Nhĩ im lặng. Cô chưa bao giờ cảm thấy nhớ người thân da diết như lúc này. Trước đây, dù bố' mẹ cô có ở nơi nào, trong lòng cô vẫn luôn biết rằng họ còn sống và chắc chắn sẽ có ngày họ trở về bên cô. Nhưng tin cô Tần đột ngột ra đi khiến cô cảm nhận được tính mạng con người thật mong manh, rất có thể một tai nạn bất ngờ sẽ khiến cô và bố mẹ mình âm dương cách biệt.

Cô bỗng cảm thấy như mình đang rơi vào vực sâu sợ hãi...

Những ngày ở thị trấn nhỏ của Giang Nam thật yên bình đối với bà Hách Huệ Tử, không có bất kỳ cuộc họp nào, không có những công văn cần phải ký, không hề vướng bận bất kỳ chuyện gì. Bà giống như người phụ nữ bình thường nhất. Mỗi ngày sống ở đây đều khiến bà nhớ lại những chuyện quá khứ ngọt ngào trước đây. Đến lúc này, bà mới phát hiện ra rằng, hóa ra bà yêu ông Lý Dân Hưởng sâu đậm đến vậy.

Có bao nhiêu người, sau khi quay lưng bước đi mới thấy tiếc nuối, lại có bao nhiêu tình cảm, sau khi mất đi chúng ta mới biết trân trọng.

Thời gian này, bà Hách Huệ Tử béo hơn một chút thì phải. Bà mong rằng có thể dựa vào những hồi ức đẹp này để sống tiếp những ngày tháng sau đó nhưng không dễ dàng như vậy, bởi hàng đồng công việc đang xếp hàng đợi bà. Một ngày sau, bà đành phải rời khỏi nơi đây và khởi đầu một cuộc chiến mới. Hay cũng có thể bà lại bắt đầu trồng những hạt giống mới trên khắp thế giới này, bởi đó là số phận của bà chăng?

Khi nhận được điện thoại của Bối Nhĩ, bà vui mừng khôn xiết:

- Bối Nhĩ, là con ư? Đúng là con thật sao?

- Là con ạ.

- Sao bỗng nhiên con lại gọi cho mẹ thế?

- Cái đó... Bây giờ, mẹ vẫn ổn chứ ạ? - Bối Nhĩ hỏi bà.

- Mẹ ư? - Con gái bà bao nhiêu năm nay chưa từng chủ động gọi điện cho bà. Cú điện thoại bất ngờ của Bối Nhĩ lần này khiến bà không thể tin nổi vào tai mình nữa, dường như trong lòng bà chợt có một luồng khí ấm áp đang thổi tới.

- À! Gần đây, mẹ vẫn ổn. - Bà nói.

- Còn sức khỏe của mẹ thế nào ạ? - Bối Nhĩ chưa bao giờ lo lắng cho sức khỏe của bà như lúc này. Trong lòng cô mẹ cô mãi là một hình mẫu mạnh mẽ không thể đánh đổ. Nhưng chuyện cô Tần mất đã khiến cô chợt nghĩ đến quá nhiều chuyện, dù sao bố mẹ cô đã có tuổi và dù một người kiên định đến mấy cũng có lúc phải già yếu. Thực sự trước đây, cô chưa từng nghĩ đến việc họ có thể có lúc già yếu. Thế nên, sáng sớm hôm nay, khi ánh nắng vẫn chưa chiếu khắp phòng, nỗi nhớ bỗng đến với cô và cô muốn gọi điện cho mẹ.

- Mẹ... Mẹ vẫn khỏe. - Bà Hách Huệ Tử cố gắng kìm nén nỗi xúc động của mình nhưng những giọt nước mắt của bà đã rơi xuống từ lúc nào không hay.

- Cảm ơn con. - Bà run rẩy nói.

- Không có gì đâu ạ. - Dường như Bối Nhĩ đã sớm nhận ra tâm trạng của mẹ mình đã thay đổi, cô nhẹ nhàng dặn dò bà. - Dù mẹ ở đâu thì hằng ngày mẹ cũng phải chú ý theo dõi dự báo thời tiết, nhớ giữ gìn sức khỏe, mẹ đừng để bị ốm đấy.

-Ừ ...

Bà vẫn không thể kìm được cảm xúc trong lòng mình và cuối cùng bà đã bật khóc thành tiếng.

- Mẹ đừng như vậy. - Bối Nhĩ nói tiếp. - Nếu mẹ thấy mệt mỏi hay nhớ nhà thì mẹ về ngay nhé.

- Ừ ...-Bà ngồi sụp trên nền xi măng lạnh giá thu người khóc nức nở như một đứa trẻ phải chịu ảm ức lâu ngày.

Sau khi Bối Nhĩ gác điện thoại, mãi sau đó tâm trạng của cô vẫn không bình tĩnh lại được . Đây là lần đầu tiên cô biết rằng mẹ mình cũng biết xúc động, cũng khóc nức nở như một đứa trẻ . Hồi trước, bà chưa bao giờ rơi nước mắt trước mặt họ, thậm chí đến cả lúc buồn bà cũng rất ít khi để lộ ra ngoài . Cô luôn cho rằng, cuộc sống của mẹ cô rất tốt, bà sống rất vui vẻ nhưng vừa rồi, cô bỗng thay đổi cách nghĩ bao năm nay của mình. Cô bỗng hiểu ra rằng, dù mẹ cô có kiên cường, giỏi giang đến mấy thì rốt cuộc bà cũng chỉ là một người đàn bà, bà cũng khát khao được yêu, khát khao được quan tâm. Lý Bối Nhĩ cũng hiểu rằng bao năm cô quá ích kỷ, cô luôn oán hận mẹ mình không quan tâm và yêu thương cô. Tuổi thơ của cô sống trong cô đơn và oán hận. Nhưng cô không ngờ, bao năm phiêu bạt bên ngoài mẹ cô cũng cô đơn và buồn tủi biết nhường nào. Trong những đêm đau ốm, ai sẽ mang thuốc cho bà, giữ cho bà ngon giấc?

Vài ngày sau, bà Hách Huệ Tử rời thị trấn nhỏ ở Giang Nam. Bà vẫn còn nhớ bà và ông Lý Dân Hương đã trải qua một tình yêu thật đẹp ở đây và cũng chính tại mảnh đất này một viễn cảnh tươi đẹp về một cuộc sống mới được vẽ ra. Đến giờ, bà phải một mình cô đơn rời khỏi đây với nỗi đau chua xót trong lòng. Đúng đêm bà đến đây, bà đã gọi điện cho ông Lý Dân Hương, bà nói:

- Em đang ở thành phố mà chúng ta đã từng đến nghỉ tuần trăng mật.

- Ừ! - Ông chỉ đáp một câu cụt ngủn. Người phụ nữ Nga đang nằm bên ông, đang thì thầm gì đó bên tai ông, ông dụi dằm nói:

- Em đừng làm ồn. Anh đang nói chuyện điện thoại.

Bà Hách Huệ Tử nghe rõ mọi thứ, nhưng bà vờ như không để ý mà vẫn nói tiếp:

- Không có gì đâu. Chỉ là bỗng nhiên em muốn báo cho anh biết em đã đến đây.

Ông nói:

- Em nhớ chăm sóc bản thân nhé.

Bà cúp máy. Ngay lúc này đây bà cũng không biết mình nên làm thế nào? Bởi bên cạnh ông đã có một người đàn bà khác. Nhưng điều càng khiến bà buồn hơn đó là chính bà đã bỏ rơi tình yêu của họ, vì thế việc ông có tình yêu mới là điều đương nhiên và bà không có tư cách để ghen tị.

Bà rời khỏi nơi chứa đựng những ký ức ảm áp của họ. Có lẽ ra đi chính là lựa chọn đúng đắn nhất. Khi bạn biết rõ những thứ không thể thuộc về mình, nếu bạn không thể quên thì hãy chôn chặt nó ở trong lòng, dù điều đó không dễ chút nào. “Hãy biết trân trọng những gì con đang có, đừng bao giờ làm những việc khiến mình phải hối hận.” Đây là điều trước khi xa nhà bà Hách Huệ Tử đã viết thư lại cho Bối Lỗi .

Lý Bối Lỗi hiểu rất rõ mẹ mình, việc bà gửi cho anh một lá thư như vậy có nghĩa là gì? Nhưng anh sẽ không thể phản bội một người con gái để đi yêu người con gái khác được và anh cho rằng như vậy là vô đạo đức .

Sau hôm bà Hách Huệ Tử rời nha đi, anh đã hẹn Âu Dương San San ở một quán cà phê yên tĩnh. Anh ngồi trước mặt cô, thưởng thức ly cà phê Ý chính hiệu, cười hỏi cô:

- Em có muốn làm em gái tôi không? Giống như Bối Nhĩ ấy.

Cô bàng hoàng, sau đó buồn bã lắc đầu:

- Em muốn làm người yêu của anh. - Cô nói một cách đầy tự tin.

- Không được đâu. - Anh từ chối dứt khoát.

Bị người đàn ông mình yêu từ chối là một điều thật mất mặt nhưng vì yêu anh nên mặt cô cũng đã dày lắm rồi. Cô nói:

- Cả đời này em sống là người yêu của anh, chết cũng là người yêu của anh.

Anh hết kiên nhẫn đứng lên bỏ đi. Đối với sự thẳng thắn và tình yêu của cô, anh không thể không cảm động, nhưng chỉ có điều trái tim của chúng ta quá nhỏ bé, chỉ đủ chỗ cho một người, không thể có thêm chỗ trống cho một người khác. Trước đây từng có một thánh giả gọi điện đến hỏi anh:

- Một người có thể yêu đồng thời một lúc hai người hoặc nhiều hơn hai người hay không?

Anh trả lời:

- Trái tim con người có giới hạn, không phải là không thể cùng một lúc yêu hai người mà chỉ có thể khẳng định chắc chắn rằng đó không phải là tình yêu thật sự.

Bao nhiêu năm nay, dù đoàn tụ hay chia ly, anh vẫn luôn hiểu rằng đó là tình yêu thật sự của anh và anh luôn đợi cô quay về. Tuy anh không thể chắc chắn kết quả chờ đợi của anh sẽ ra sao nhưng dù thế nào, trong tim có thứ để chờ đợi cũng là một điều tốt. Điều này có thể chứng tỏ rằng anh đã mạnh mẽ hơn mẹ anh. Cuối cùng, khi bà Hách Huệ Tử hiểu ra tình yêu thật sự thì cũng là lúc bà đã đánh mất đi tình yêu thật sự của mình và không còn chuyện gì có thể khiến người ta buồn hơn chuyện này.

13. Chương 12

Chương 12

Lý Bối Nhĩ theo địa chỉ Âu Dương San San đưa cho mà tìm đến nơi ở của Dã Tốt. Cô cũng không biết mình sẽ nói gì với anh, chỉ là cô muốn gặp anh thôi. Khi cô rời bỏ anh, cô cũng từng gửi cho anh rất nhiều tin nhắn nhưng đều không được trả lời lại. Cô biết anh không hề đổi số điện thoại, chỉ là anh không muốn nói chuyện với cô nữa. Dù cô có thừa nhận hay không thì đúng là cô đã làm tổn thương anh. Cô đã gửi cho anh tin nhắn cuối cùng nói rằng: “Sau này, em sẽ không làm nghề diễn nữa. Đây là sự trừng phạt mà em đáng phải nhận. Em biết anh hận em. Nếu anh không muốn để ý đến em thì sau này em sẽ không gửi tin nhắn cho anh nữa.” Anh vẫn không trả lời, điều đó khiến cô thật sự thất vọng nhưng cô không trách anh vì cô đã từng lợi dụng tình yêu của anh dành cho để anh từ bỏ cuộc thi. Đó đúng là một thủ đoạn đáng khinh bỉ. Ban đầu, cô cho rằng anh chỉ từ bỏ một cuộc thi, nhưng không thể ngờ rằng cô đã hủy hoại cả cuộc đời anh.

Nơi Dã Tốt sống là một tầng hầm đơn sơ, cả năm không nhìn thấy ánh mặt trời, bức tường bong tróc nhám nhở. Nếu tận mắt nhìn thấy thì Bối Nhĩ sẽ không tin rằng, trong thành phố phồn hoa này lại có một nơi hẹp và cũ nát như vậy. Cô càng không thể tin rằng, diễn viên chính bẩm sinh mà cô Tần từng nói năm đó, bây giờ lại có thể sống ở một nơi như thế này.

Cô đứng phía sau cánh cửa gỗ và trên cánh cửa đó có mấy chữ lớn được viết bằng mực đen: “Xin hãy để cho tôi yên tĩnh một lát.” Cô nhận ra nét chữ đó. Từng câu từng chữ trong bức thư tạm biệt cứ hàng đêm hiện ra trong giấc mơ của cô. Đó là nét chữ của Dã Tốt. Chúng thật mạnh mẽ nhưng cũng pha chút tuyệt vọng. Xung quanh tay nắm cửa và những chữ viết đều bị vòng tròn đen bôi nhem nhuốc. Bức tường bên trái gần cửa còn bị người ta đề lên đó một bài thơ:

Tôi không muốn biết tình cảm của em sẽ hướng về phương nào.

Tôi phát cuồng vì em.

Tôi nguyện chết vì em..

Em là người tôi yêu.

Vì em tôi cam tâm tình nguyện chịu đựng mọi nỗi khổ của tình yêu.

...

Có lẽ vì tường ẩm ướt nên nửa cuối bài thơ đã rơi xuống theo lớp sơn tường. Lý Bối Nhĩ đoán, đây chắc là dấu tích của một chàng trai yêu văn thơ nào đó để lại, rằng nó không phải là “kiệt tác” của Dã Tốt.

Cảnh cửa được khoá bằng một chiếc khóa rất chắc, giống như trái tim anh đã phủ kín bụi từ lâu rồi. Ngoài anh ra, không ai có thể mở được nó. Bối Nhĩ đứng đợi ở hành lang ẩm ướt và chật hẹp suốt nửa tiếng đồng hồ mà Dã Tốt vẫn chưa về. Cô buồn bã bỏ đi. Trước khi đi, cô còn dán lên cửa nhà anh một mảnh giấy “Em đã đến.” Cô không hề để lại tên, nhưng cô biết nhất định anh sẽ biết đó là cô.

Trời chạng vạng tối, Dã Tốt lê tấm thân mệt mỏi bước vào tầng hầm. Chả là gần đây anh tìm được một công việc mới là bán hàng khuyến mại. Hằng ngày, anh phải chạy hết các phố lớn ngõ nhỏ, có lúc còn đến tận nhà người ta để giới thiệu hàng khuyến mại nhưng thường bị người ta đuổi ra ngoài. Chẳng hạn như hôm nay, một người phụ nữ trung niên đã nhìn anh với ánh mắt coi thường khi anh đem sản phẩm khuyến mại đến nhà bà ta giới thiệu, không những thế, bà ta còn hung hãn đuổi anh ra khỏi nhà. Anh quyết không bỏ cuộc mà vẫn cố gắng tiếp tục giải thích nên người phụ nữ đó đã thả chó ra khiến anh phải ba chân bốn cẳng chạy thẳng xuống nhà. Không ngờ, con chó đó rất khỏe, đuổi theo anh mãi, đến tận khi anh chạy ra khỏi ngõ, nó mới chịu bỏ cuộc.

- Đúng là thời xã hội suy thoái, con người không bằng con chó. - Anh nằm trên chiếc giường đơn bản thủ thỉ thở dài.

Thực ra, không phải anh chưa từng đi tìm những công việc giữ thể diện hơn. Còn nhớ mấy ngày trước, khi anh bị chủ nhà trọ đuổi ra ngoài, anh đã đến xin việc ở một công ty quảng cáo. Người phóng vấn anh là một phụ nữ trung niên. Bà ta hỏi anh:

- Cậu học chuyên ngành gì?

- Diễn xuất ạ. - Anh nói.

- Vậy tại sao anh không đi làm diễn viên.

- Tôi nghĩ nghề người mẫu thích hợp với tôi hơn.

Bà cười nhìn anh, một khuôn mặt to lù béo múp ra vẻ mập mờ:

- Năm nay, cậu bao nhiêu tuổi? - Bà “mặt bự” hỏi anh.

- Hai mươi hai ạ.

- Cậu có bạn gái chưa?

- Việc này có liên quan đến công việc tôi xin làm không?

- Tất nhiên là có chứ. - Bà “mặt bự” cười vẻ mập mờ và tham lam. – Nếu cậu chưa có bạn gái thì cậu có thể đi làm ngay lập tức.

- Tôi xin lỗi đã làm phiền bà. - Anh thản nhiên đứng lên. - Tôi nghĩ rằng công việc này không phù hợp với tôi.

Bà “mặt bự” lăm bắm một dây số Ả Rập sau lưng anh rồi gọi với theo:

- Cậu có thể đến tìm tôi bất cứ lúc nào.

- Tìm cái đầu của bà ấy. - Trong nháy mắt, anh đáp lại và bước ra khỏi văn phòng của bà “mặt bự” đó.

Kể từ đó, anh không đến những tòa nhà đầy bê tông cốt thép như thế để tìm việc nữa. Dù anh biết không phải tất cả những người giám đốc đều giống bà “mặt bự” đó nhưng anh thật sự cảm thấy mệt mỏi. Sau khi phải trải qua nỗi đau ly biệt, anh đã nhìn thấu sự đời và sự bó buộc của công việc văn phòng. Anh muốn có khoảng trời tự do cho riêng mình.

Lý Bối Nhĩ lê bước một mình trên phố lớn, đèn hoa vừa sáng lên, dưới ánh đèn nê ông những chiếc ô tô sang trọng lao vụt qua cô. Thành phố phồn hoa này khác hoàn toàn so với tầng hầm ẩm ướt mà Dã Tốt đang sống. Thực sự, cô không thể nào nói rõ tâm trạng của mình khi đứng trước căn phòng nhỏ của Dã Tốt khi ấy, hình như chỉ thấy khó thở mà thôi. Cô cho rằng việc mình bỏ nghề diễn năm đó có thể coi là một sự trừng phạt đối với bản thân. Nhưng trong giây phút đó cô bỗng phát hiện ra rằng, thực ra tất cả những gì cô làm chẳng là gì cả. Mặc dù cô đã từ bỏ ước mơ của mình nhưng cô vẫn có một cuộc sống thoải mái, còn anh thì sao? Ngoài căn hầm chật hẹp đó, anh chẳng có thứ gì khác.

Năm đó anh đã hy sinh tình yêu và tương lai rạng rỡ của mình vì cô và việc đó vô tình trở thành lời nguyện để trói buộc đối phương và cũng để trói buộc chính bản thân mình. Cô bỗng ngồi xuống dưới chân một chiếc đèn đường, những khuôn mặt quen thuộc lần lượt hiện về trong những hồi ức tốt đẹp ngày xưa, trở thành giọt nước mắt nặng trĩu.

Dã Tốt nằm trên giường, thần thờ nhìn tấm bản đồ thế giới trên đỉnh đầu. Mất anh cứ nhìn chần chú vào một vị trí - Hàn Quốc. Hoá ra, năm năm trước, anh đã có cơ hội đến đó. Khi ấy, anh đã từ bỏ bộ phim có cảnh quay ở Hàn Quốc, bởi lúc đầu anh không có hứng thú với đất nước đó, nhưng cũng chính việc từ bỏ vào năm năm trước và những việc anh đã lỡ làng trước đây đã khiến tình cảm anh dành cho thành phố này cũng như đất nước đó rất chân thành. Năm đó, khi anh bị chủ nhà đuổi ra khỏi phòng trọ, anh đã không kịp thu dọn tất cả đồ đạc, nhưng anh vẫn không quên mang theo tấm bản đồ thế giới. Vì trên đó có ước mơ mãi mãi không thể thành hiện thực của anh. Sau này, anh phát hiện ra rằng, anh đang ngày càng rời xa ước mơ của mình và sự lựa chọn dừng cảm năm đó cũng luôn trở thành vết thương mãi không bao giờ lành

trong lòng anh. Khi bình tĩnh nghĩ lại, anh đã không ngừng tự hỏi bản thân, nếu có một lần nữa, liệu anh có lựa chọn như vậy không? Câu trả lời là có, vì trước sau anh không thể cùng một lúc vừa làm cho mình hạnh phúc lại vừa làm tổn thương người khác. Huống hồ, đó vẫn luôn là người con gái anh yêu.

Bàn chân anh vừa chạm phải nền xi măng, bỗng nghe thấy tiếng gì đó. Anh vội ngồi dậy xem, đó là một mẩu giấy nhàu màu hồng nhạt. Một cảm giác sắp có điều gì đó bỗng ứa đến, anh run rẩy mở mảnh giấy đó ra, mấy chữ thanh thoát hiện lên bên trên “Em đã đến”. Giống như có một luồng điện chạy qua người anh làm anh bất giác giật lùi lại ngồi phịch xuống giường. Bởi anh nhận ra nét chữ đó nhưng anh không dám tin là cô đã đến đây. Năm năm rồi, cô giống như một cơn gió thoảng qua và nó đã sớm xa rời theo năm tháng. Cũng lâu lắm rồi anh không nhớ đến cô, nhưng có lẽ không phải là không nhớ mà thực sự anh không dám. Anh sợ rằng một lúc nào đó nhớ đến nó, anh sẽ chạm phải dây thần kinh mẫn cảm nào đó của mình. Chỉ trong giấc mơ, tất cả những gì liên quan đến cô mới hiện ra trong đầu anh.

Vội vã xách giày, chạy như điên lao ra khỏi phòng. Anh nhìn thấy cô ngồi dưới cột đèn, vóc dáng nhỏ bé của cô ngồi thu mình giống như một đứa trẻ bị lạc đường. Một cảm giác chua xót dâng trào trong lòng anh. Anh ngỡ rằng, việc từ bỏ giấc mơ hồi đó là sẽ tác thành cho tình yêu của cô, anh cũng cho rằng, có tình yêu đó thì cuộc sống của cô sẽ tốt hơn, hạnh phúc hơn, nhưng kết quả hoàn toàn không như anh dự tính.

Năm đó, khi anh làm thuê ở nhà hàng đồ ăn Tây và quen Lý Bối Lỗi, nhờ một chuyện nhỏ mà anh và anh ấy đã trở thành bạn tốt của nhau. Anh đã nhiều lần nghe Lý Bối Lỗi nhắc đến em gái của anh ấy. Anh biết mọi chuyện liên quan đến cô ngay từ hồi còn nhỏ. Sau này, khi họ trở thành bạn học của nhau, anh lại càng hiểu kỳ với cô hơn. Vì thế, ngày nào anh cũng quan sát cô thật kỹ. Anh có cảm giác cô như một chú cừu nhỏ kiêu ngạo. Mỗi lần mọi người nô đùa, tụ tập trên sân khấu thì cô lại chỉ ngồi một góc ngẩng đầu kiêu sa. Nhưng khi bước lên sân khấu thì cô lại hóa thành một con người hoàn toàn khác. Càng ngày anh càng hiểu rõ cô, càng muốn được chăm sóc cô hơn. Anh không biết đây có phải là tình yêu không? Cho đến một ngày, anh phát hiện ra cô và anh chàng Tỉnh Điền đi bên nhau, lòng anh xót xa và cũng từ giây phút đó anh bỗng hiểu rằng đó chính là tình yêu.

Anh bước đến chỗ cột đèn đó, nhẹ nhàng gọi cô:

- Bối Nhi...

Cô ngẩng đầu, vẻ mặt ngạc nhiên không thốt nên lời. Trong chớp mắt, những chuyện quá khứ bỗng hiện về trước mắt, họ đứng nhìn nhau, chẳng ai nói câu nào. Năm năm qua, mọi chuyện đều trở thành kỷ ức nhạt nhòa.

Mãi sau, cô mới mở miệng nói:

- Chào anh!

Anh nói:

- Chào em!

Cô mỉm cười gật đầu.

- Sao em lại đến đây? - Anh hỏi cô.

- Chỉ là bỗng nhiên em muốn đến thăm anh thôi.

- Ủ! - Anh không biết nên trả lời thế nào. Bởi đứng trước mặt người mình yêu, lúc nào các chàng trai cũng trở nên ngốc nghếch.

- Cuộc sống của anh vẫn ổn chứ? - Cô hỏi anh. Thực ra không cần hỏi cũng biết, cô đã sớm nhìn thấy mọi thứ rồi mà.

- Cũng được. - Anh nói.

- Vậy thì tốt quá! - Rõ ràng biết anh đang nói dối nhưng cô không nỡ vạch ra điều đó.

- Anh mời em đi uống cà phê nhé. - Dã Tốt đề nghị.

- Được ạ. - Cô cúi đầu đi theo anh. Vóc dáng của anh cao lớn, trông anh có vẻ giống người lớn rồi, cô thầm nghĩ. Vốn dĩ, cô rất muốn nói với anh một câu: - Hay là em mời anh nhé.

Nhưng cô nhanh chóng bỏ qua ý nghĩ đó, vì cô biết anh không muốn để người khác thấy tình cảnh của mình lúc này, đặc biệt là cô.

- Em còn nhớ cái quán nhỏ ở góc đường Hồng Kỳ không? - Anh bỗng quay lại hỏi cô.

Cô thần thờ. Anh vừa cười vừa bước đến bên cạnh rồi nhẹ nhàng đẩy cô vào phía trong còn anh thì đi ra phía ngoài, song song với cô.

- Em nhớ ra rồi. - Cô bỗng nói, - Hồi trước, đó là một quán sữa đậu nành.

- Bây giờ, quán đó bán cà phê Ý cũng được lắm đấy.

Cô ngạc nhiên nhìn anh:

- Chủ quán là người khác rồi sao?

- Không, vẫn là anh béo đó.

Cô cười, anh cũng cười. Trong giây phút đó, dường như họ đã tìm lại được quãng thời gian của mấy năm về trước. Cô chưa bao giờ quên quán sữa đậu nành của anh béo hồi đó. Khi ấy, Dã Tốt đã từng đánh nhau với anh nhưng ngay sau đó, họ đã trở thành những người bạn tốt của nhau.

- Trước đây, anh béo nhận mình là vua sữa đậu nành. - Khi Bối Nhĩ ngồi trong quán cà phê Chanson, cô bỗng nói.

- Không ngờ em vẫn còn nhớ - Dã Tốt mỉm cười nhìn cô. Bao nhiêu năm qua, cô chẳng hề thay đổi chút nào. Thời gian dường như không để lại bất cứ dấu tích gì trên khuôn mặt thơ ngây, thanh tú của cô.

- Em cứ tưởng anh ấy vẫn còn bán sữa đậu nành cơ. - Cô nói.

- Có rất nhiều việc chúng ta không thể ngờ được.

- Cũng phải. - Cô cúi đầu nhâm nhi một ngụm cà phê. Thời gian như lắng đọng làm dung hòa nhiều thứ trong đầu cô. Dã Tốt nói đúng, năm đó khi cô và anh uống sữa đậu nành ở đây, và chắc chắn họ cũng không thể ngờ sẽ có một ngày nào đó của nhiều năm sau, họ vẫn ngồi cùng nhau tại đây.

- Tầm biến này cũng đã thay rồi. Nói thế nào nhỉ? Chỉ có con người là không thay đổi. - Anh bỗng nói.

- Quán cà phê Chanson... - Cô ngẩng đầu đọc dòng chữ màu vàng ánh phía trước quầy rồi hỏi anh, - Sao nó lại có tên như vậy?

- Chuyện này nói ra dài lắm.

- Lại là một chuyện tình lãng mạn ư?

- Chẳng gì có thể giấu được em.

Cô cười:

- Anh kể đi.

Anh nhấp một ngụm cà phê và kể câu chuyện đó cho cô nghe.

Ba năm trước, khi nơi đây vẫn còn là quán sữa đậu nành, anh chủ quán béo đã tình cờ gặp được cô gái của đời mình. Đó là một cô gái lai giữa ba dòng máu Anh - Pháp - Nhật. Nghe nói, bà nội cô ấy là một phụ nữ người Pháp vô cùng xinh đẹp. Sau này, khi bà đến Anh chơi, tình cờ đã gặp ông hội cô ấy và tình yêu của hai người nhanh chóng nảy nở rồi họ đã sinh ra bố cô. Sau đó, bố cô lại lấy một phụ nữ người Nhật và sinh ra cô. Ban đầu, khi đến đây uống sữa đậu nành, “cô gái lai” đó đeo cặp kính râm trên sống mũi, dùng mấy câu tiếng Trung bập bõm hỏi anh:

- Ở đây có thể nghe nhạc không?

- Cô thích nghe nhạc gì? - Anh béo cười khì khì hỏi cô.

Cô tháo chiếc kính râm xuống nhìn anh, nói từng từ một:

- Muốn... ngủ...

- Cô muốn gì cơ? - Anh béo ngượng ngùng hỏi cô.

Cô ấy cố gắng nhắc lại:

- Muốn... ngủ.

Anh béo căng thẳng đến toát cả mồ hôi, anh cân nhắc:

- Tư tưởng của người nước ngoài thật là phóng khoáng nhỉ. Vừa gặp mặt đã muốn...

Sau này, anh mới biết, khi đó ý cô ấy nói là bài “Chanson” - một bài hát rất thịnh hành ở Pháp.

Suýt nữa thì Bối Nhĩ phun cả cà phê trong miệng ra chiếc khăn trải bàn trước mặt.

- Sau đó thì sao? - Cô hỏi anh.

- Sau đó, mấy ngày liền cô ấy không đến quán sữa đậu nành của anh béo nữa và một cảm giác trống trải chột dậy lên trong lòng anh. Bất ngờ một hôm, cô gái đó uống rượu say xỉn và ngã trước cửa quán sữa. Khi đóng cửa hàng, anh mới phát hiện ra, bèn dìu cô vào quán. Cô ấy mơ mơ màng màng hỏi một câu.

- Làm ơn cho tôi xin một tách cà phê.

Anh rầu rĩ nói với cô rằng quán của anh chỉ có sữa đậu nành.

- Anh béo đáng thương, anh yêu cô gái đó mất rồi. – Bối Nhĩ buồn bã thở dài.

- Đúng vậy. Khi một người yêu một người khác, anh ta sẵn sàng vì cô ấy mà giành lấy cả thế giới, vì cô ấy mà hy sinh mọi thứ. - Anh nói.

Cô cười đau khổ:

- Sau đó thì sao ạ?

- Sau đó, cô gái đó cũng không quay lại quán sữa đậu nành của anh ấy nữa.

- Có phải vì thế anh béo mới đổi quán sữa đậu nành thành quán cà phê?

Dã Tốt lặng lẽ gặt đầu:

- Anh ấy không chắc là cô gái đó có còn ở thành phố này hay không, thậm chí anh cũng không biết cô ấy có còn ở đất nước này hay không? Anh chuyển quán sữa đậu nành thành quán cà phê và đặt tên cho nó là Chanson với hy vọng ngày nào đó, cô ấy sẽ quay lại.

- Nhưng rất có thể cô gái đó đã sớm quên anh ấy. - Lý Bối Nhĩ bỗng trở nên đầy thương cảm.

- Cho dù thế nào, trong lòng có thứ để chờ đợi vẫn hơn. - Anh nói.

Cô cúi đầu nhấp một ngụm cà phê. Bao nhiêu năm nay cô vẫn luôn chờ đợi điều gì? Rất nhiều ký ức đều đã phai mờ theo năm tháng, nhưng đến lúc gặp nhau thì chúng lại hiện về. Thời gian làm phai nhạt những chuyện không vui trong quá khứ, nhưng nó không thể làm phai nhạt những lưu luyến và tình cảm mãi ẩn chứa trong tim. Cô bỗng hỏi anh:

- Nếu đổi lại là anh, anh có chờ đợi giống anh béo không?

- Anh nghĩ anh cũng sẽ đợi. - Anh trả lời dứt khoát.

Nước mắt cô cứ thế trào ra. Cô không biết là mình cảm động vì tấm chân tình của anh béo hay vì câu nói của Dã Tốt nữa.

Năm năm qua, rốt cuộc bên cạnh Dã Tốt đã xảy ra bao chuyện khiến trái tim anh tan nát? Những chuyện đó dù lớn hay nhỏ cũng đều không có cô bên cạnh. Cô từ bỏ nghề diễn vì khi diễn trước mặt người khác

cô không được làm chính mình. Còn Dã Tốt, dù từ bỏ nghề diễn nhưng anh vẫn luôn diễn tốt vai diễn của bản thân bằng chính trái tim mình.

- Cô Tần mất rồi. - Cô khóc nói với anh.

- Anh biết. - Anh muốn giơ tay ra gạt những giọt nước mắt còn đọng lại trên má cô, nhưng tay anh giơ ra được nửa chừng thì lại hạ xuống. Anh bỗng nhớ đến ngày họ chia tay nhau, anh đã hỏi cô:

- Nếu anh bỏ cuộc thì em có vui không? - Cô buồn bã nhìn anh lắc đầu, rồi lại buồn bã gạt đầu. Anh nhìn hai dòng nước mắt của cô mà chỉ muốn giơ tay ra vuốt nhẹ khuôn mặt nhỏ bé đó, nhưng cuối cùng anh không làm gì cả mà chỉ từ từ quay người rồi chạy nhanh như bay về phía trước.

- Cô ấy là một giáo viên tuyệt vời. - Cô nói.

- Nhưng từ sau khi ra trường, anh đã không còn gặp lại cô nữa. - Anh chán nản khuấy tách cà phê trước mặt.

- Nếu năm đó không phải vì em, anh cũng sẽ không trở nên thế này. - Cô nhìn anh, ngoài cảm giác tội lỗi có còn có sự đồng cảm vô hạn.

- Mọi chuyện đều đã qua rồi. - Anh nhún vai như chẳng hề quan tâm.

- Anh không thấy tiếc vì mất đi cơ hội lần đó sao?

- Có gì đáng tiếc đâu? Trong đời người, ngoài nghề diễn vẫn còn rất nhiều việc có ý nghĩa cho chúng ta làm mà.

Anh lại một lần nữa nhún vai, cúi đầu nhấp một hớp cà phê.

Anh không nói thật với cô là anh đã từng ghen tị với Tỉnh Điền như thế nào, và cô cũng chẳng thể biết được rằng sau khi bộ phim năm đó được công chiếu, anh đã thay hết những bức ảnh có mặt Tỉnh Điền trong bộ phim. Hằng đêm trái tim anh từng thổn thức, đáng lẽ cơ hội đó thuộc về anh.

Mỗi lần bước đi trên phố lớn, anh cố ý không nhìn những tấm áp phích đầy màu sắc trên đường, bởi anh sợ sẽ có một cảnh nào đó khiến anh sụp đổ hoàn toàn. Có lúc, anh cảm giác rằng mình đã bước tới bờ vực của sự suy sụp. Tất nhiên, anh sẽ không nói cho Bối Nhĩ biết những điều này. Anh cố gắng tỏ vẻ chẳng hề quan tâm. Như vậy, ít nhất anh cũng có thể giữ được một chút tự hào và tôn nghiêm cuối cùng trước mặt cô.

Từ quán cà phê đi ra, họ bước trên con phố lớn. Ánh đèn đường rực rỡ chiếu trên khuôn mặt trầm tư của họ giống như họ đang quay một cảnh phim buồn.

- Cảm ơn anh đã mời em uống cà phê. - Cô nói.

Anh cười lắc đầu:

- Có gì đâu.

- Vậy... em đi trước nhé. - Cô đứng bên đường tạm biệt anh.

- Em có cần anh tiễn không?

- Không cần đâu. Em tự bắt xe về được mà.

- Vậy thì... tạm biệt em nhé. - Anh giơ tay phải lên gượng gạo vẫy chào cô.

- Vâng, tạm biệt anh. - Cô xoay người đi về hướng khác.

- Bối Nhĩ... - Anh bỗng gọi cô thật lớn.

Cô xoay người nhìn anh tràn đầy chờ đợi, hỏi anh:

- Có chuyện gì vậy?

- Cái đó...Cám ơn em đã đến thăm anh - Dường như anh bỗng quay trở về thời đại học. Mỗi lần đối mặt với cô, lòng anh luôn có hàng trăm con nai tơ cứ chạy lung tung.

- Hãy hứa với em, anh phải sống thật hạnh phúc đấy. - Cô giơ hai tay lên miệng tạo thành chiếc loa hét thật lớn về phía anh.

- Em cũng vậy nhé. - Tiếng của anh chìm vào trong dòng người đang đi lại tấp nập. Năm năm qua, anh cho rằng né tránh cô tức là sẽ tránh được hình bóng cô trong trái tim anh nhưng vừa rồi, chính vào lúc cô xoay người bước đi, bỗng anh phát hiện ra mình còn yêu cô nhiều hơn cả trước kia. Tình yêu này đã ẩn sâu trong huyết quản của anh. Mỗi lần cô quay lại đều khiến dòng máu chảy trong huyết quản anh sôi lên. Anh vẫn không thể nào gạt bỏ cô ra khỏi cuộc đời anh.

Lý Bối Nhi bước một mình trên con phố lớn. Những cơn gió lạnh thổi qua mặt, dù chưa muốn về nhà nhưng cô cũng không biết mình muốn đi đâu. Cô cứ tiến bước đi rồi bỗng dừng chân trước một quán mì. Cô còn nhớ, anh Bối Lỗi từng đưa cô đến đây. Lúc đó, anh còn vui mừng nói cho cô biết:

- Quán này có món mì giống với hương vị món mì mà bà nội nấu năm đó. - Nhưng anh hoàn toàn không biết rằng, cô đã sớm quên những gì bà nội dành cho cô, hay cũng có thể nói rằng trước đây, cô đã sớm né tránh những điều đó và hương vị đó cũng không quay lại nữa.

Cô bước vào quán mì. Quán đó rất đông khách vì thế những người phục vụ không ngồi tay. Trong quán không còn chỗ trống, một người phục vụ đội mũ đầu bếp trắng hỏi cô:

- Cô có ngại ngồi ghép không?

Cô xua tay:

- Không sao.

- Cô đi theo tôi. - Người phục vụ dẫn cô đến một chiếc bàn vuông ở trong góc rồi chỉ chỗ cho cô ngồi. Cô ngẩng đầu nhìn, trước mặt cô là một chàng trai trẻ. Anh ấy vừa ăn mì vừa cầm bút cúi xuống hí hoáy viết gì đó trên giấy.

- Làm ơn cho tôi nhiều rau thơm một chút. - Cô dặn người phục vụ.

- Được ạ.

- Thêm một chút canh nữa.

Cô vẫn giữ thói quen này từ hồi còn nhỏ. Lúc đó, mỗi lần bà nội nấu mì xong đều cho vào bát mì của anh Bối Lỗi thật nhiều canh và rau thơm rồi bê đến cho anh. Còn cô thì chưa từng được quan tâm như vậy. Vì thế, từ đó về sau, mỗi lần ăn mì cô đều muốn bát mì của mình có thêm nhiều rau thơm và nước canh. Cô muốn như vậy không phải vì cô thích hương vị đó mà chỉ muốn thể hiện rằng mình hoàn toàn bình đẳng như anh Bối Lỗi.

- Cô có cho ớt không? - Người phục vụ hỏi cô.

- Có. Anh cho nhiều một chút. - Cô trả lời.

- Vâng. Cô đợi một lát.

Cô cười gật đầu với người phục vụ. chàng trai trước mặt bỗng ngẩng đầu lên nhìn cô, dường như anh không thể ngờ rằng việc ăn một bát mì đối với cô lại cầu kỳ như vậy.

- Con gái ăn nhiều ớt sẽ không tốt cho da đâu - chàng trai trước mặt nói.

- Liên quan gì tới anh... Đặng Bành! - Cô ngoái đầu kinh ngạc.

-Thật trùng hợp! BốiNhĩ!

- Đúng vậy. Sao anh lại ở đây?

- Sao tôi lại không thể đến đây chứ? - Anh cười hỏi cô.

- À không, tôi chỉ nghĩ là anh không thích những nơi rẻ tiền như thế này thôi. - Cô giải thích.

- Hoàn toàn ngược lại. Tôi thường xuyên đến đây. Nhưng cô thì khác, tôi chưa bao giờ thấy cô đến đây cả.

Cô cười:

- Tôi rất ít khi đến đây.

- Vậy mà cô còn nói tôi. - Anh vẫn mỉm cười. Tuy cô và anh ta cũng chỉ gặp nhau có vài lần nhưng trong ký ức của cô, nụ cười đó luôn rất tươi. Cô cũng không hiểu được tại sao, chỉ là cô cảm giác nụ cười đó có năng lượng sưởi ấm lòng người. Lần này gặp anh, dường như anh vui hơn hôm ở quán cà phê, và anh đã thoát ra khỏi khói mù của cuộc ly hôn rồi thì phải.

Cô cười cúi đầu, chỉ tay vào mấy tờ giấy nháp, hỏi anh:

- Anh đang làm gì thế?

- À! Cái này hả? Đây là một dự án quảng cáo của Công ty JS. - Anh cười đáp.

- Không ngờ anh lại hết lòng vì công việc như vậy. - Cô nói.

Anh nhún vai:

- Tôi cũng chẳng còn cách nào khác. Có quá nhiều việc mà. Tôi đâu được tự do như cô.

Cô cười, anh cũng cười. Họ thưởng thức bữa tối rẻ tiền trong không khí vui vẻ.

- Cô đi đâu để tôi đưa cô đi. - Từ quán mỳ bước ra, anh cười hỏi cô.

- Không cần đâu. Tôi tự về được mà. - Cô nói.

- Con gái đi một mình ngoài đường ban đêm sẽ nguy hiểm. Nào, cô lên xe đi. - Anh kéo tay ép cô lên xe.

Cô bất đắc dĩ phải làm theo ý anh. Vài tiếng trước nếu Dã Tốt cũng dùng cách đó để ép cô lên taxi đòi đưa cô về nhà thì có lẽ cô cũng không thể từ chối, nhưng Dã Tốt lại không làm thế. Trước mặt cô, anh luôn cảm thấy sợ hãi và bối rối. Năm năm trước là thế, năm năm sau vẫn như vậy.

Cô nhẹ nhàng mở cửa kính xe, ngả đầu tựa vào ghế nói với anh:

- Gió đêm thổi thật là dễ chịu.

Anh nắm chặt vô lăng, cười lớn!

- Anh cười cái gì? - Cô hỏi anh.

- Trông cô giống như một cô gái của nghệ thuật vậy. - Anh nói.

-Tôi vốn là thế mà.

Anh quay đầu nhìn cô, vào giây phút họ nhìn nhau đó, cô bỗng sống người, vội vàng nhìn ra ngoài cửa xe.

- Tôi biết một nơi gió đêm còn tuyệt hơn! Cô có muốn đi không? - Anh hỏi cô.

- Bây giờ ư?

- Phải. Bây giờ thì sao?

- Tôi không làm lỡ việc của anh chứ?

- Không đâu. Tôi cũng phải tìm cơ hội thư giãn chứ. Anh nói.

- Tôi đã tạo cho anh cơ hội này ư?

- Tất nhiên rồi.

Cô cười:

- Vậy anh đưa tôi đến đó đi, anh tài xế.

Họ lái xe đến bên bờ biển, gió biển thổi tới mang theo hương vị mặn mòi. Cô cao hứng nhảy xuống xe, ngồi trên lan can dang rộng cánh tay, nhắm mắt để tận hưởng giây phút yên bình trong tâm hồn.

- Cô thích chỗ này không? - Anh hỏi cô.

Cô gật đầu thật mạnh:

- Sao anh lại biết chỗ này?

- Trước đây, mỗi lần tâm trạng không vui, tôi thường đến đây. - Anh nói.

- Tâm trạng anh có thường xuyên không vui không?

- Thường là khi làm việc gì đó khiến mình phải ân hận mới như vậy. - Anh cười.

- Anh đã từng làm những việc khiến mình phải ân hận rồi ư? - Cô hỏi anh như một phóng viên đang phỏng vấn.

- Nói thế nào nhỉ? - Anh nghĩ ngợi, rồi thật thà nói với cô. - Chia thành hai loại. Một loại là ân hận một chút thì có thể dễ dàng quên đi.

- Thế còn vô cùng ân hận thì sao? - Cô chen vào.

Anh cười.

- Là như thế này.

- Anh nói xem.

- Đến giờ, việc tôi đã làm khiến tôi ân hận nhất chính là yêu một người con gái nhưng lại lấy một người con gái khác làm vợ. - Ánh mắt cô nhìn ra mặt biển xa xăm, còn không rõ rốt cuộc anh đang nhìn gì nữa.

- Nói như vậy là lúc đầu anh...

Anh lặng lẽ gật đầu rồi bỗng anh quay lại nhìn cô. Ánh mắt anh thật sự dịu dàng! Tim cô bỗng đập dồn dập như linh cảm điều gì đó. Anh đang định nói thì cô ngăn lại:

- Muộn rồi. Anh đưa tôi về nhà nhé.

Anh cười buồn:

- Được rồi.

Đây là một đêm vui vẻ và đầy huyền bí. Lý Bối Nhĩ về nhà, nằm lên giường nghĩ lại những chuyện đã xảy ra trong ngày hôm nay. Cô linh cảm rằng, có chuyện gì đó sắp xảy ra. Linh cảm đó ngày càng dữ dội khiến cả đêm cô không tài nào chợp mắt được.

14. Chương 13

Chương 13

Ở nước Anh xa xôi, Khả Lam bỗng được tin bà ngoại cô qua đời. Cô vội vàng thu dọn hành lý để bay về thành phố mà cô vẫn luôn nhớ nhung. Mấy ngày liền cô như rơi vào vực sâu đau khổ mà chẳng có cách nào leo lên được. Trong cuộc sống này có những chuyện chúng ta không thể điều khiển được, ví như cái chết. Đối mặt với nó, dù người ta có khỏe mạnh đến mấy cũng sẽ trở nên bất lực.

Đưa tang bà ngoại từ nghĩa trang trở về, cô lê tấm thân mệt mỏi đến gõ cửa nhà Lý Bối Lỗi. Cô thấy mình bơ vơ, lẻ loi, chẳng có nơi nào để về, một cảm giác yếu đuối bủa vây quanh cô khiến cô khao khát được ở trong vòng tay anh. Năm năm qua, mỗi khi màn đêm buông xuống nơi đất khách quê người, có thường ôm chặt lấy mình và tưởng tượng ra cảnh có anh đang ở bên. Đến giờ, cô không muốn làm như vậy nữa. Với những người yêu nhau, từ bỏ hay tác thành chẳng qua chỉ là cách tự lừa dối mình. Sau khi trải qua nỗi đau tột cùng, cô đã nghĩ thông suốt và muốn quay về bên anh.

Nhưng cô không ngờ, người mở cửa không phải là Bối Lỗi mà là một cô gái xinh đẹp mặc chiếc áo phông. Trong chớp mắt, mọi suy nghĩ của cô bỗng hoàn toàn sụp đổ. Năm năm qua, cô đã sớm nghĩ đến việc bên anh sẽ có người con gái khác. Tại sao cô có thể bảo đảm rằng anh sẽ đợi cô về chứ?

Cô lùi lại xua tay với cô gái đó:

- Tôi xin lỗi. .. Tôi... có thể là tôi nhầm địa chỉ.

- Không có gì. - Cô gái đó lịch sự lắc đầu rồi đóng cửa.

Cô đứng ngây ra để hồi tưởng lại quãng thời gian tươi đẹp đã qua.

- Có lẽ, cuộc sống hiện tại của anh đang rất hạnh phúc. - Cô thầm nghĩ. Không biết cô nên mừng cho anh hay nên buồn cho mình. Cô đã từng hy vọng anh sẽ có được cuộc sống hạnh phúc, nhưng cô không ngờ, hạnh phúc của anh lại không có cô trong đó. Cô bỗng có cảm giác như mình đang rơi vào vực sâu đau đớn.

- Ai bấm chuông thế chị? - Bối Nhĩ bước từ trên nhà xuống hỏi.

- À! Không có ai. Người ta nhầm địa chỉ... - Âu Dương San San vội giải thích.

Đúng vào giây phút vừa mở cửa đó, Âu Dương San San cũng lo lắng vô cùng, bởi cô đã nhận ra người con gái đứng ngoài cửa. Đó chính là người cô từng vô cùng ghen tị, cũng là người cô muốn trở thành nhất. Cô biết rõ mọi chuyện về người con gái ấy, chỉ vì đó là người con gái cô không thể nào quên được. Cô đã từng bắt chước cách ăn mặc, cách trang điểm của cô gái đó, thậm chí còn bắt chước mọi hành động của cô ấy. Nhưng sau này, cô đau khổ phát hiện ra rằng, Bối Lỗi vẫn không hề yêu cô.

- Vậy ư? Đúng là một người hồ đồ. - Bối Nhĩ nằm trên ghế sofa nhìn Âu Dương San San, một lần nữa nhắc nhở cô ấy. - Gần đây, anh Bối Lỗi rất hay làm thêm ở Đài truyền hình. Ngày nào anh ấy cũng về rất muộn. Có lúc anh ấy còn không về cơ, chị không đợi được đâu.

Cô nhún vai cười nói:

- Không sao. Dù sao chị vẫn sẽ đợi, không đợi được cũng không sao.

Mỗi lần như vậy, Bối Nhĩ đều không biết phải khuyên cô thế nào. Một mặt, cô hy vọng cô ấy vẫn kiên trì với tình cảm của mình, dũng cảm giành lấy kết quả tốt nhất. Nhưng mặt khác, cô lại quá hiểu Bối Lỗi, cô biết dù Âu Dương San San có khổ sở chờ đợi đến mấy thì cô ấy cũng không thể có được kết quả như cô ấy mong đợi, vì thế cô rất muốn khuyên cô ấy từ bỏ. Nhưng làm gì có cô gái nào yêu mà lại không mù quáng chứ?

- Bối Nhĩ, xin em hãy ủng hộ chị. - Âu Dương San San nói với cô bằng giọng cầu khẩn. - Chị rất cần sự ủng hộ của em. Cho dù kết quả thế nào, xin em đừng khuyên chị bỏ cuộc.

- Chị San San! - Lý Bối Nhĩ bỗng thấy cô ấy thật đáng thương.

- Bối Nhĩ, em đừng đồng cảm với chị. Yêu anh ấy khiến chị cảm thấy rất cô đơn và cũng rất mệt mỏi, nhưng tất cả những niềm vui cũng từ nỗi cô đơn và mệt mỏi đó mà sinh ra. Đừng đồng cảm với chị, chỉ cần em ngầm ủng hộ chị là tốt rồi.

- Được ạ. - Lý Bối Nhĩ nhẹ nhàng vỗ vai cô ấy. - Chúc chị may mắn!

Cô ấy cười, ôm lấy cô.

- Bối Nhĩ, cảm ơn em.

Khả Lam đau khổ về nhà, cô mệt mỏi nói với bố mình.

- Bố đặt vé máy bay ngày mai đi Anh cho con được không ạ?

- Sao thế? Con vừa mới về được hai ngày mà. - Cô không giải thích với bố mẹ mình. - Bây giờ con không chơi vi ô lông được nữa, con ở lại đó cũng có ý nghĩa gì đâu? Hay là con về nhà để bố mẹ tiện chăm sóc con.

Cô gần như phát điên mà to tiếng với bố mẹ:

- Ai bảo là con không thể chơi vi ô lông được nữa. - Ly thủy tinh trong tay bị cô ném xuống nền nhà vỡ tan, những mảnh vụn thủy tinh bắn tung toé khắp nhà.

Bố mẹ cô chưa bao giờ thấy cô tức giận như vậy, nên vội chạy đến an ủi cô:

- Bố mẹ không có ý gì khác. Bố mẹ chỉ nghĩ con là con gái, nếu ở bên ngoài sẽ rất vất vả nên muốn khuyên con ở nhà để bố mẹ có thể chăm sóc cho con...

- Con xin lỗi. - Cô bình tĩnh lại, cúi đầu lặng lẽ đi vào phòng mình rồi khoá trái cửa. Cô tựa lưng vào cánh cửa, rồi từ từ trượt xuống nền nhà. Khi cô ngồi xuống sàn thì không thể kìm nén được nữa mà bật khóc nức nở.

Tại sao cô lại đi tìm anh chứ? Dù cô đã sớm nghĩ đến chuyện sống trong nhịp sống hối hả này, ai nguyện đợi chờ một người không biết khi nào sẽ quay về trong năm năm như cô chứ? Cô không trách anh Bối Lỗi mà chỉ tự trách mình. Tại sao năm đó cô quyết tâm ra đi vậy mà đến giờ cô mới quay trở về tìm anh? Nếu cô không quay lại thì chắc hẳn cô vẫn đang sống một cuộc sống tươi đẹp của riêng mình. Nhưng cô đã nhìn thấy người con gái khác xuất hiện trong nhà anh, vì thế cô không thể tiếp tục lừa dối mình được nữa. Anh cũng không còn thuộc về cô rồi.

Gần đây, Lý Bối Nhĩ rất hay đến tiệm mì đó để thưởng thức bát mì mang hương vị ụt. Mỗi khi quán vắng khách, cô thường lặng lẽ ngồi trong góc để tận hưởng hương vị của những sợi mì. Trước khi về, cô cũng không quên mang theo một bát mì về cho anh Lý Bối Lỗi. Nếu quán đông người, cô sẽ mua hai bát mang về nhưng bát của cô bao giờ cũng nhiều rau thơm và canh hơn bát của anh Bối Lỗi.

Cô không gặp lại Đặng Bành ở quán mì đó nữa. Anh ta giống như chiếc điều bay đi khắp nơi, xuất hiện vào những lúc cô không ngờ tới, lặng lẽ lướt qua cuộc sống cô đơn của cô. Gần đây, cô thường nghĩ đến lời anh nói bên bờ biển hôm đó. Anh nói, ban đầu anh yêu một người con gái, nhưng cuối cùng lại lấy một người con gái khác làm vợ. Như thế tức là, người anh yêu không phải là Kim Na. Nhắc đến Kim Na, cô bỗng nhớ đến vẻ tự hào và ra oai của Kim Na năm đó. Cô ấy từng kể cho bạn bè họ trong ký túc xá về những trò tán tỉnh cuồng nhiệt của Đặng Bành với cô trước ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người. Chẳng ai có thể ngờ rằng, người con gái anh chàng đó yêu lại không phải cô ấy. Có lẽ, cô ấy đã biết trước điều này, nhưng vẫn bất chấp tất cả để lấy anh. Tại sao vậy? Vì tài sản kếch sù của anh hay vì cô thật lòng yêu anh? Lý Bối Nhĩ vẫn luôn nghĩ về câu hỏi này. Mỗi lần suy nghĩ như thế cô luôn cho rằng: Kim Na thật đáng thương.

Có lần, khi anh Lý Bối Lỗi ăn bát mì Bối Nhĩ mang về anh bỗng hỏi cô:

- Em định nhớ mãi chuyện quá khứ sao? Hay là quên chúng đi sẽ tốt hơn đấy.

Cô nhìn anh, thật lòng nói:

- Nếu cảm thấy mệt mỏi thì chi bằng hãy quên chúng đi.

Anh cúi đầu tiếp tục ăn mì. Bao nhiêu ngày nay, anh luôn biết ngày nào Âu Dương San San cũng đến tìm anh. Anh không dám về nhà, nhiều lúc anh không dám đối diện với cô ấy. Cô ấy là một cô gái tốt, nhưng anh không thể dành tình yêu của mình cho cô. Có hôm, nửa đêm anh lái xe về nhà, nhưng vừa mới đặt chân đến trước cửa khu biệt thự, anh nhìn thấy một bóng người lặng lẽ đi ngang qua xe của anh. Cô ấy cúi đầu như một đứa trẻ lúc buồn. Lúc đó, anh chợt thấy mềm lòng, anh rất muốn chạy đến ôm cô. Anh đã từng nghĩ, nếu Khả Lam không quay về nữa thì anh có nên quên chuyện quá khứ và bắt đầu tình yêu mới với một người con gái khác hay không? Anh không dám chắc nữa.

- Có lẽ anh nên thử yêu một người khác. - Bối Nhĩ đề nghị anh. Trong lòng cô biết rõ chị Khả Lam là cô gái lương thiện nhưng cũng là một người rất kiên quyết, chị ấy đã lựa chọn ra đi thì chắc chắn sẽ không quay về tìm anh nữa. Suốt một thời gian dài, Bối Nhĩ thấy thương cảm cho chị Khả Lam. Nếu hồi đó không xảy ra tai nạn thì có lẽ họ đã là một đôi hoàn hảo. Nhưng rất nhiều chuyện đã xảy đến, chúng ta chỉ có thể lặng lẽ chấp nhận, chúng ta không thể thay đổi được gì.

- Thử yêu một người khác ư? Liệu anh có làm được không? - Anh chán nản hỏi cô.

- Anh cứ thử xem. - Cô nói.

Hôm nay, Bối Lỗi cũng lấy hết dũng khí để gọi điện cho Âu Dương San San, anh nói:

- Tối nay, em đến ăn cơm cùng tôi nhé.

Cô mừng rỡ đồng ý. Gác điện thoại xong, cô giống như một chú chim sẻ nhảy nhót hết chỗ này đến chỗ khác trong khắp căn phòng, cô không thể kiềm chế nổi mình nữa rồi, một niềm vui sướng tột độ.

Cô lục lọi trong tủ quần áo, tìm chiếc váy giống váy của Khả Lam để mặc. Cô đứng trước gương xoay vòng hạnh phúc và nhớ lại khuôn mặt dịu dàng của anh khi lần đầu tiên trông thấy có mặc chiếc váy này. Nghĩ vậy cô cười mãi không thôi.

Anh đến đón cô. Cô mỉm cười bước lên xe anh.

- Chúng ta đi đâu đây? - Cô hỏi anh.

- Tùy em chọn. - Anh nói. Lúc gặp cô, anh bỗng chẳng còn muốn ăn nữa. Chiếc váy đó đã khiến cho anh nhớ lại chuyện quá khứ. Lúc này, anh chỉ hy vọng người ngồi bên mình là Khả Lam. Còn Âu Dương San San, dù có trang điểm giống Khả Lam đến mấy thì cô ấy cũng chỉ là vật thể thân đáng thương mà thôi.

Họ đến quán ăn Tây mà hồi trước anh thường cùng Khả Lam đến. Ngồi ở chỗ cũ mà lòng anh nhấp nhối không yên. Năm năm qua, anh chưa bao giờ thấy nhớ Khả Lam như lúc này. Anh không dám nhìn vào mắt Âu Dương San San, bởi anh sợ anh không kìm nén được cảm xúc của mình mà nói ra những câu khiến người khác bị tổn thương. Còn Âu Dương San San lại giống một con chim hỷ tước vừa bay ra khỏi lồng, vui mừng nhảy nhót. Cuối cùng anh cũng đã hẹn cô đi ăn, đây chẳng phải là anh đang bắt đầu học cách tiếp nhận cô rồi sao? Nghĩ vậy, mọi sợ hãi trong lòng cô đều bị xoá sạch. Cô cho rằng, đây một bữa cơm làm thay đổi mối quan hệ của họ, nhưng cô không ngờ, cũng chính ngày đó lại càng khiến anh kiên định quyết tâm chờ đợi người con gái kia.

- Xin lỗi San San... - Khi cô đang vui mừng hớn hở kể chuyện cười cho nghe, anh bỗng ngắt lời. - Tôi cảm thấy không được khoẻ lắm. Ý tôi là, tôi đưa em về sớm hơn một chút được không?

- Anh sao thế? - Cô lo lắng nhìn anh.

- Tôi xin lỗi. - Anh tiếp tục nói. - Tôi nghĩ tôi không nên mời em đi ăn bữa cơm này. Tôi xin lỗi. Ý tôi là... tôi...

- Anh đừng nói nữa. - Cô ngắt lời anh. - Tôi hiểu rồi.

- Tôi xin lỗi.

- Anh không cần xin lỗi. - Cô nhẹ nhàng đứng lên. - Chúng ta đi thôi.

- Đừng, không cần phải vội như vậy đâu. Em cứ ăn xong đi đã. - Anh nói.

- Anh nghĩ rằng tôi vẫn còn tâm trạng để tiếp tục thưởng thức bữa ăn này sao? - Cô cười lạnh lùng nhìn anh, một nụ cười mỉa mai nhưng cũng thật đáng thương. Chàng trai trước mặt cô mới ngốc nghếch làm sao. Năm năm qua, anh luôn nhớ đến những chuyện trong quá khứ, nhớ về người con gái đã đi xa, nhưng anh lại không hề để ý đến người con gái cam tâm tình nguyện dâng hiến tình yêu cho anh. Rốt cuộc là do anh quá ngốc hay do cô quá si tình?

Sau khi về nhà, cô đã cắt nát chiếc váy màu đỏ đó. Cô nghĩ lần này chắc chắn nó sẽ đem lại may mắn, nhưng kết quả lại hoàn toàn không như cô mong muốn. Cô đã cố ý chọn chiếc váy giống với chiếc váy của Khả Lam để đến buổi hẹn với anh. Cô khát khao biến thành người con gái trong trái tim anh nhưng cô đâu biết rằng điều anh để ý không phải là bộ quần áo, cũng không phải là đồ dùng mà chính là con người. Cô nằm cuộn tròn trên ghế sofa trong khi trên người không có một mảnh vải, cô cố tưởng tượng ra mình đang được anh ôm, nước mắt cô dâng đầy trên khoé mắt. Khi cô nhắm mắt lại, nước mắt lại lăn xuống ướt đầm hai gò má. Bao năm qua, cô vẫn cố tỏ ra mạnh mẽ, vui vẻ giống như khi anh đang ở bên cô. Nhưng đêm nay, cảm giác mà cô hằng mong muốn bỗng trở nên đau khổ, bi thương vô hạn. Cuối cùng cô đã hiểu: Cô không thể thắng nổi người con gái có tên Khả Lam đó. Cô không thua có ấy về vẻ xinh đẹp hay trí thông minh, mà là tình yêu anh dành cho cô ấy không gì có thể thay thế được.

Bối Lỗi về đến nhà, mệt mỏi nằm vật ra giường. Anh hối hận vì đã hẹn Âu Dương San San. Phải chăng anh đang lợi dụng tình yêu của một cô gái dành cho anh để tìm cách giải thoát cho chính mình, nhưng kết quả anh lại làm cho cô gái đáng thương đó càng thêm đau khổ. Bối Nhĩ đã từng nói với anh:

- Yêu một người, ta cần phải có trái tim biết cảm động. - Đúng là Âu Dương San San đã làm anh cảm động, nhưng anh lại không thể yêu cô được.

Lý Bối Nhĩ gõ cửa phòng anh:

- Sao anh về sớm thế? - Cô hỏi anh.

- Anh không thể quên được cô ấy. - Anh bỗng nói, đôi mắt to u sầu đầm lệ.

Năm năm nay, cô chưa từng thấy anh như vậy. Anh luôn cố kìm nén tình cảm của mình, vờ như không để ý đến. Nhưng tối nay, một chiếc váy đỏ xinh đẹp và một cuộc hẹn tan vỡ đã khiến anh suy sụp, anh không thể che giấu nỗi cô đơn trong lòng mình thêm nữa.

Cô bước đến, quỳ xuống nền nhà, nắm chặt lấy tay anh rồi bước ra khỏi phòng. Khi cánh cửa phòng đóng lại, cô đã nghe thấy tiếng khóc đau khổ của một chàng trai, tiếng khóc đó chua xót và đầy tuyệt vọng.

Lý Bối Nhĩ vội chạy về phòng, lên gọi điện cho chị Khả Lam. Cô thực sự không muốn thấy anh Bối Lỗi như vậy. Anh không đáng phải chịu nỗi khổ chia ly này nữa. Nhưng người bạn ở cùng phòng với Khả Lam nói với Bối Nhĩ rằng, vài ngày trước Khả Lam đã về nước.

- Nghe tin người thân qua đời nên cô ấy đã vội về ngay. - Bạn Khả Lam nói.

- Vậy ạ? Cảm ơn cô.

- Không có gì. Nếu cô gặp cô ấy thì cho tôi gửi lời hỏi thăm cô ấy nhé. Tôi rất nhớ cô ấy. - Bạn cũng phòng Khả Lam nhờ cô.

- Được ạ. Chắc chắn rồi.

Sau khi gác điện thoại, tâm trạng của Bối Nhĩ thật sự hỗn loạn. Cô mặc áo khoác rồi đi ra cửa. Không hiểu tại sao gần đây, mỗi lần thấy buồn cô đều muốn đến quán mỳ đó. Tối nay, cô lại tình cờ gặp Đặng Bành ở đó.

- Thật trùng hợp. - Cô nói.

- Không phải đâu. - Tôi chủ động đến đây xem mình có được gặp cô hay không thôi? - Anh cười trêu đùa cô.

- Có bao giờ anh muốn quên một ai đó nhưng lại không thể quên không? - Khi ngồi xuống, cô bỗng hỏi anh.

- Trong lòng mỗi người đều có một người như vậy. - Anh đáp.

- Anh không giống với một người đang nhớ một người khác. - Cô nói thẳng.

- Ồ! Vậy rốt cuộc trong mắt cô, tôi là người như thế nào? - Anh hỏi cô.

- Anh giống như người được người ta nhớ hơn.

Anh cười lớn:

- Nhưng tôi làm gì có cơ hội được người khác nhớ nhưng chứ. Thường là tôi nhớ người khác thì đúng hơn.

Lý Bối Nhĩ cười:

- Anh cứ đùa.

- Vậy còn cô? - Anh hỏi. - Cô có bao giờ muốn quên một ai đó nhưng lại không thể quên được không?

- Anh vừa đưa ra câu trả lời rồi mà. Mọi người đều có và tôi không phải là trường hợp ngoại lệ.

- Thế mà tôi cứ nghĩ là cô không có.

- Tại sao? Chẳng lẽ tôi không phải là người sao?

Anh vội vàng giải thích:

- Không không, tôi không có đó. Ý tôi là cô cũng không giống một người được người khác nhớ nhưng.

- Trên thực tế, tôi đúng là như vậy đấy. - Cô cười nói.

- Thực ra, tôi cũng chỉ nói bừa thôi. - Anh đùa cô.

Cô chớp lấy tờ khăn lau trên bàn vò lại rồi ném vào anh. - Anh chấp hai tay xin cô. Đêm nay thật buồn nhưng vì tình cờ gặp Đặng Bành mà tâm trạng Bối Nhĩ đã thay đổi hẳn.

- Anh giống như người khổng lồ trong cây đèn thần của A la đánh vậy. - Cô nói.

- Tôi không xấu đến thế đâu. - Anh cực lực phản đối.

Cô cười phá lên:

- Ý tôi là anh như có phép thuật gì đó.

- Hả? Cô nói thử xem.

- Mỗi lần tôi buồn, đều tình cờ gặp anh.

- Tôi làm cho tâm trạng của cô tốt hơn ư?

Cô nhìn anh lặng lẽ gật đầu.

- Nếu như vậy thì tôi có biến thành hình dáng xấu xí hơn một chút cũng đáng. - Anh cười nói.

Cô mỉm cười gật đầu.

Tối nay, họ lại cùng nhau ra bờ biển. Cô đã kể rất nhiều chuyện hồi nhỏ cho anh nghe. Đây là lần đầu tiên cô hoàn toàn thoải mái tâm sự chuyện của mình với một người khác. Không biết có phải không khí dễ chịu ở biển đã cho cô khát vọng hay là con người Đặng Bành đã khiến cho cô cảm thấy tin tưởng và yên lòng. Lúc đó, thậm chí cô còn mong thời gian ngừng trôi để cô có thể tiếp tục kể chuyện cho anh nghe...

- Thực ra, hồi nhỏ tôi cũng từng sống ở nông thôn. - Đặng Bành kể.

- Thật thế ư? - Cô cảm thấy không thể tin nổi.

- Ủ, nhưng mà không lâu lắm! - Anh nói. - Mẹ tôi rất thích vẽ tranh. Năm đó, bà đưa tôi về một trang trại để sáng tác. Tôi đã sống những ngày tuyệt đẹp ở đó. Khi ấy, hằng ngày tôi đều cùng bạn bè trong thôn ra sông bắt cá, đó là quãng thời gian rất vui.

- Nghe có vẻ thoải mái nhỉ?

- Cô không có những ngày như vậy sao? - Anh hỏi cô.

- Không. Ở nông thôn, các cậu bé thường không thích dẫn các cô bé đi cùng. - Cô hậm hực nói.

Anh nhìn cái môi cong cớn của cô mà phá lên cười:

- Đúng thế. Đúng thế. Lúc đó, chúng tôi rất ghét chơi với bọn con gái. Bọn họ thật phiền phức.

- Các anh như vậy là phân biệt nam nữ đấy.

- Được rồi. Được rồi. Tôi chịu thua. Là tôi không đúng. - Anh giơ tay đầu hàng như thể năm đó chính anh đã không cho cô đi chơi cùng vậy.

Cô cười, nhìn ra mặt biển:

- Ở đây yên tĩnh thật đấy. - Cô nói.

- Cô có thể ước điều gì đó tại đây. - Anh nói.

- Thật thế ư?

Anh gạt đầu hỏi cô:

- Cô có ước mơ nào vẫn chưa thành hiện thực không?

Cô không nói. Năm đó, khi cô học ở Học viện Điện ảnh, ước mơ lớn nhất của cô là trở thành một diễn viên, mỗi vai diễn khác nhau, cô có thể thể hiện tất cả những cô đơn và cảm xúc ẩn chứa trong lòng. Nhưng cuối cùng, cô không thực hiện được ước mơ của mình. Cô đã đem lý tưởng của mình gửi cho một chàng trai, vậy mà anh ta lại lợi dụng tất cả những thứ cô dành cho anh ta rồi bỏ rơi cô. Nửa cuộc đời trước đây của cô đều là một vở kịch dài ly kỳ. Cô đã thành công trong vai giúp một chàng trai, nhưng cô cũng làm tổn thương một chàng trai khác. Từ đó, nỗi đau và cảm giác tội lỗi đã chôn chặt mọi ước mơ của cô.

- Cô sao thế? - Đặng Bành hỏi cô.

- Không có gì. - Cô co người lại nói. - Chỉ là tôi thấy hơi lạnh thôi.

- Hay là tôi đưa cô về nhé.

- Vâng.

Họ xoay người đi về hướng chiếc xe, nhưng đi một quãng đường không xa thì tình cờ gặp Tĩnh Điền, người đã từng làm trái tim cô đau đớn.

Có một số người sinh ra để làm tổn thương người khác, cũng có một số người sinh ra để bị người khác làm tổn thương. Đường như Tĩnh Điền được sinh ra là để làm tổn thương Bối Nhĩ. Cô đã từng yêu anh tha thiết, quên cả bản thân, nhưng anh đáp lại cô bằng cách khiến cô thất vọng. Tuy vậy cô vẫn cảm thấy mình đã từng được hạnh phúc và cô cũng không ân hận vì mình đã hy sinh tất cả cho anh. Bởi từ ngày quyết định yêu anh, cô đã tự tước đi cái quyền hối hận của chính mình. Cô chỉ hối hận một điều là cô không nên yêu anh theo cách đó, và cô cũng không hề muốn làm tổn thương Dã Tốt.

Lúc này, chàng trai mà cô đã dành trọn tình yêu đầu đang đứng trước mặt cô. Bối Nhĩ nhận ra ngay người con gái đứng bên Tĩnh Điền. Khi Bối Nhĩ đến bệnh viện lên thăm Tĩnh Điền lần trước, cô gái bê nước và đưa thuốc cho anh uống trong phòng bệnh chính là cô ấy. Xem ra chân của Tĩnh Điền không có gì đáng ngại nữa. Anh đứng trước mặt Bối Nhĩ giống như một minh tinh từ ti vi bước ra, cười chào cô.

- Chào em!

Cô nói:

- Chào anh!

Họ cứ thế đứng trước mặt nhau, chẳng nói điều gì. Mọi chuyện trong quá khứ tựa như đang vượt qua không gian và thời gian ulla về, tất cả đều như ngưng đọng. Những nỗi niềm tâm sự đang sánh bước cùng ký ức, lấp dần những chỗ trống của năm năm qua trong trái tim yếu đuối đó. Cô quay đầu bước đi không nhìn anh. Hai tay anh đút trong túi quần mà run lên bần bật.

- Tỉnh Điền, đã lâu không gặp. - Đặng Bành bỗng phá vỡ không khí trầm lặng đó, cười hỏi anh. - Tôi nghe nói anh bị thương. Bây giờ thế nào rồi?

- Ổn rồi. - Tỉnh Điền cười đáp lại, ánh mắt anh vẫn nhìn về phía Bối Nhĩ.

- Trông anh đúng là hồi phục rồi đấy.

- Bác sĩ nói không gì đáng ngại nữa. Sắp có thể bắt đầu công việc được rồi, Phó tổng giám đốc Đặng à. - Trợ lý anh nhanh nhẹn đáp.

- Tỉnh Điền, anh thật may mắn vì tìm được một người trợ lý tốt như cô Dương Tử. - Đặng Bành cười nói.

- Phó tổng giám đốc Đặng quá khen rồi. Tôi chỉ làm việc tôi nên làm thôi.

Đặng Bành cười gật đầu, quay sang Tỉnh Điền nói:

- Anh phải mau khỏe lại đấy. Anh nhớ là chúng ta vẫn còn một hợp đồng quảng cáo đấy nhé.

- Cảm ơn Phó tổng giám đốc Đặng đã nhắc nhở. - Tỉnh Điền chưa xốt nói. Khi anh nhìn thấy Lý Bối Nhĩ sánh vai bên người đàn ông khác đi về phía anh, trái tim anh bỗng dấy lên nỗi chưa xốt vô ngần. Cảm giác ghen tị và không cam lòng dần chiếm lấy trái tim anh, nó tích dần thành cơn giận vô cớ.

- Vậy thì... chúng tôi đi trước nhé. - Đặng Bành cố chạm vào tay Bối Nhĩ, lúc đó anh phát hiện tay cô lạnh ngắt.

- Hả? Gì cơ? - Cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh.

- Cô sao thế? Cô không khỏe à?

- Không... không có gì. - Cô phủ nhận, nhìn anh với vẻ hối lỗi. - Anh vừa nói gì vậy?

- Tôi nói là tôi đưa cô về nhà nhé.

- Vâng. - Cô cúi đầu bước qua Tĩnh Điền, trong giây phút bước đến gần anh, cô thì thầm một câu. - Tạm biệt.

- Bối Nhĩ... – Tĩnh Điền bỗng quay người lớn tiếng gọi.

- Chúng ta cũng phải đi rồi. - Dương Tử kéo vạt áo anh, thì thầm nhắc nhở.

- Có chuyện gì vậy? - Bối Nhĩ xoay người nhìn anh.

Ánh mắt anh tràn đầy vẻ ghen tị. Dường như anh có rất nhiều điều muốn nói với cô, nhưng cuối cùng, anh chỉ có thể chán nản xua tay nói:

- Tạm biệt.

Gió biển lạnh lẽo thổi vào mặt, họ bước những bước nặng nề đi ngược hướng nhau. Những ký ức dồn dập kéo về rồi thoáng chốc lại tan thành cát bụi. Nhiều lúc, chia ly cũng chỉ là khoảng cách của một cái quay người.

Trên đường về, Bối Nhĩ không nói câu nào. Tình yêu nồng thắm của nhiều năm trước đã kéo cô và Tĩnh Điền lại gần nhau hơn, gần đến mức có thể chạm da thịt nhau. Họ vô cùng hiểu nhau, đến mức không cần mở miệng thì đối phương cũng có thể đoán ra người đó muốn nói gì. Tình yêu đã từng khiến họ từ xa lạ trở nên thân thiết, nhưng đến giờ họ còn trở nên xa lạ hơn cả người qua đường. Cô tựa lưng vào thành ghế, buồn bã nghĩ: Hoá ra, không có sợi dây tình yêu thì giữa họ chẳng còn gì nữa, họ mãi mãi không thể trở thành bạn bè. Nhưng họ đã từng có những ngày tháng tuyệt vời bên nhau. Cô không dám quay đầu lại, bởi một khi quay đầu lại có nghĩa là cô sẽ tiếp tục rơi vào vòng đau khổ.

- Cô đang nghĩ gì thế? - Đặng Bành bỗng hỏi.

- Tôi đang nghĩ, nếu sớm biết không thể có được thì thà đừng có còn hơn.

- Cô ám chỉ thứ gì thế? Là một đồ vật hay là... một con người? - Anh hỏi cô.

- Tất cả đều hết rồi. - Cô nói. Bây giờ, cô lại nghĩ nếu lúc đó cô không bắt đầu với Tĩnh Điền thì tốt biết mấy. Ít nhất họ vẫn có thể thẳng thắn gặp nhau giống như bạn bè, giống như cô và Dã Tốt.

- Nhưng nếu thật sự yêu mà không giành lấy tình yêu thì chắc chắn sau này cô sẽ hối hận. - Anh nắm lấy vô lăng, quay lại nhìn cô.

Cô vẫn luôn ngoảnh đầu ra cửa sổ, nhìn ánh đèn màu rực rỡ treo trước các cửa hàng. Những sắc màu rực rỡ đó gợi cô nhớ về tình yêu tươi đẹp trong quá khứ. Vậy mà hôm nay, màu sắc đẹp đẽ đó lại như chiếc gai đâm vào trái tim nhạy cảm của cô. Cô và Tĩnh Điền đã từng lén trốn khỏi trường và trải qua một đêm

đông lạnh giá trên chiếc ghế dài bên đường dưới ánh đèn màu ảm áp đó. Ký ức về tình yêu của họ đã bị năm tháng ăn mòn dần. Cô đau buồn nghĩ.

- Nếu trong tương lai, tôi yêu một nơi nào đó thì tôi sẽ ở đó mãi mãi, không bao giờ rời xa. Dù nó có ở bên bờ nào trong cuộc sống của tôi thì tôi nhất định sẽ tìm cách đến đó.

- Nếu cô yêu một người thì sao? - Anh hỏi cô.

- Nếu yêu một người... - Cô ngập ngừng, nhìn ánh đèn đường lướt qua cửa sổ xe, buồn bã nói. - Tình yêu không phải là chuyện đơn phương, không phải anh muốn giữ thì có thể giữ được. Nhiều lúc chúng ta chỉ có thể nhìn thấy nhau ở bên bờ nào đó, nhưng lại mãi mãi không thể đến đó, không thể đến đó được...

- Bối Nhĩ, cô biết không? Dường như lúc nào cô cũng mang một tâm sự u buồn.

- Anh phát hiện ra điều đó từ khi nào? - Cô ngoái đầu nhìn anh.

- Từ lần đầu tiên gặp cô.

- Trong hôn lễ của anh ư? - Cô bỗng bật cười.

- Không. Nói chính xác là bảy năm trước. - Anh cũng quay đầu nhìn cô nói tiếp:

- Khi đó, cô ở trên sân khấu, còn tôi là khán giả.

Đó là lần đầu tiên Bối Nhĩ bước lên sân khấu, bạn bè của Đặng Bành ở Học viện Điện ảnh kéo anh đến xem biểu diễn. Hôm đó có rất nhiều người, anh ngồi lọt thỏm giữa đám đông ồn ào. Trên sân khấu xuất hiện một cô gái mặc chiếc váy trắng dài, chậm chậm bước đến, hai tay chống cằm ngồi xuống sân khấu nhẹ nhàng nói một câu:

- Yên tĩnh thật đấy! - Thế là dưới sân khấu bỗng trở nên yên tĩnh lạ thường. Cô gái đó đã khiến lòng anh trở nên tĩnh lại giữa đám đông ồn ào. Từ đó, anh luôn nhớ tên cô, Lý Bối Nhĩ. Nhưng sau khi vở diễn kết thúc, bạn bè lại giới thiệu cho anh một cô gái khác cũng biểu diễn ở trên sân khấu khi ấy...

- Anh nhìn đường đi. - Bối Nhĩ nhắc. - Bây giờ, tôi vẫn chưa chán sống đâu đấy.

- Cô phải tin tưởng vào tay lái của tôi chứ. - Anh cười rồi quay đầu nhìn về phía trước.

- Anh lại nói linh tinh rồi.

- Tôi nói thật mà...

- Anh dừng lại được không? - Cô ngắt lời anh, học cách ngâm nga như một nhà thơ. – Nếu không thể hiểu được nỗi sầu của tôi thì xin hãy cho tôi được yên tĩnh.

Anh cười nhún vai, tăng tốc độ, chiếc xe lao như bay trên đường cao tốc thổi bay lớp bụi mờ của năm tháng để lại.

15. Chương 14

Chương 14

Sau khi Khả Lam ra đi, Lý Bối Lỗi cho rằng việc đau buồn nhất trên thế gian này chính là sự chờ đợi, đặc biệt là bạn lại không hề biết sự chờ đợi đó có mang lại kết quả như bạn muốn hay không. Nhưng từ sau cuộc hẹn thất bại đó, anh bỗng nhận ra rằng, việc còn khiến người ta buồn hơn đó là bạn còn không có cả cơ hội để chờ đợi.

Khi Khả Lam bay đến nước Anh, cô đã từng nghĩ chia ly là chuyện khiến người ta đau lòng nhất trên thế gian, đặc biệt là khi phải rời xa người mình yêu. Nhưng từ khi cô nhìn thấy cô gái đứng trước cửa nhà Lý Bối Lỗi, cô bỗng hiểu rằng, có việc còn đau khổ hơn cả sự chia ly, đó là khi hai người không còn hy vọng đoàn tụ nữa.

Hôm nay, sau khi Bối Lỗi làm xong chương trình bỗng anh nhận được điện thoại của “bà cô”:

- Có thời gian, cháu đến gặp cô một chút. - “Bà cô” nói.

- Giám đốc, có chuyện gì thế ạ? - Anh cẩn thận hỏi lại.

“Bà cô” đã bước vào tuổi trung niên nhưng vì độc thân nên cũng khó tránh khỏi tính khí thất thường. Vì thế, cấp dưới không dám làm bà nổi giận, bởi họ sợ sẽ phải hứng chịu trận trách mắng khủng khiếp, thế nên mọi người ăn nói với bà đều phải hết sức dè dặt.

- Cháu đến thì khắc biết. - Bà nói dứt khoát, sau đó gác điện thoại.

- Nếu có cơ hội đi Anh thì cháu thấy thế nào? - Khi Bối Lỗi ngồi trước mặt bà, bà hỏi thẳng.

- Ý cô là...

- Cô nghĩ cháu là đối tượng thích hợp nhất. Mặc dù hiện tại chương trình của cháu rất “hot” nhưng tôi vẫn có giác là cháu nên đi. Tâm trạng của cháu gần đây không được tốt lắm.

- Công việc của cháu có sai sót gì ạ?

- Không không. - Bà xua tay nghiêm túc nói. - Cô đã nói, đây là một cơ hội chứ không phải là một hình thức trừng phạt.

- Đi bao lâu ạ?

- Một năm.

- Cô có thể cho cháu thời gian để suy nghĩ không ạ?

- Được. Cháu cứ suy nghĩ đi. Nghĩ cho kĩ rồi trả lời cho cô nhé. - Bà đứng lên vỗ vai anh – Cháu đã bỏ lỡ cơ hội lần trước, cô hy vọng cháu có thể nắm lấy cơ hội lần này.

- Cháu sẽ suy nghĩ thật kỹ ạ.

- Vậy thì tốt.

Từ phòng làm việc của “bà cô” bước ra, Bối Lỗi không về thẳng nhà mà ngồi trong xe ở bãi đỗ xe lặng yên suy nghĩ một vài chuyện. Anh có nên đi Anh không? Anh có nên đi tìm người con gái mà anh hằng nhung nhớ bấy lâu nay không? Nếu không tìm được cô ấy thì phải làm thế nào? Nếu để Bối Nhĩ ở nhà một mình liệu em ấy có sợ không? Em ấy nhìn thấy người thân cuối cùng của mình cũng bỏ mình ra đi thì em ấy có buồn không? Lòng anh vừa hào hứng lại vừa mâu thuẫn.

Trời tối dần, anh vẫn ngồi thẩn thờ một mình trong bóng tối.

Lý Bối Nhĩ gọi điện báo cho anh:

- Chị San San không đến. Mấy ngày rồi, chị ấy đều không đến. Có thể sau này, chị ấy cũng sẽ không đến nữa. Sau này, anh không cần phải trốn chị ấy mà không về nhà nữa đâu.

Anh cảm thấy cổ họng mình nghẹn ứ, anh hỏi Bối Nhĩ:

- Có phải anh đã làm tổn thương cô ấy không?

Bối Nhĩ lạnh lùng nói:

- Em không thể không nói với anh rằng, đúng là anh đã làm tổn thương chị ấy.

- Em chuyển lời xin lỗi của anh đến cô ấy được không?

- Tại sao anh không tự đi mà nói?

- Có thể anh sắp đi công tác một chuyến.

- Vâng.

- Em không hỏi anh đi đâu sao?

- Anh có cuộc sống và lựa chọn riêng của anh. Em không nên trở thành vật cản. Cho dù anh lựa chọn thế nào, dù anh đi đâu, em cũng đều ủng hộ.

- Cảm ơn em. - Anh bỗng cảm thấy lòng mình nhẹ hơn rất nhiều.

- Anh về nhà đi. Em mua mỳ rồi đây. - Cô cười nói.

Trước đây, từng có một khoảng thời gian rất dài, Bối Lỗi cảm thấy mình đã hy sinh cho Bối Nhĩ quá nhiều, một người anh chỉ hơn cô có bốn tuổi nhưng cùng lúc phải đảm đương vai trò của một người cha và một người mẹ. Anh đã vì cô mà từ bỏ cơ hội đi du học Anh, vì cô mà từ bỏ tình yêu của mình, thậm chí là mơ ước. Đến một ngày, khi anh cảm thấy khó khăn không còn chỗ dựa, Bối Nhĩ bỗng đi đến vỗ Vai và giúp anh trở nên phần chần hơn. Anh chợt hiểu, bao nhiêu năm nay, không chỉ có anh là người hy sinh, mà cả Bối Nhĩ cũng vậy, nhưng họ đã dựa vào nhau để bù đắp nỗi thiếu vắng tình thương và hơi ấm của bố mẹ suốt bao năm qua.

Hôm nay, anh thấy rất vui và cảm kích vì cô đã hiểu và ủng hộ anh.

Cuối cùng, anh đã quyết theo đuổi tình yêu của mình. Trong năm năm xa cách Khả Lam, anh đã từng đau buồn thất vọng, thậm chí là hối hận. Quãng thời gian hơn một nghìn ngày đó, anh đã luôn khổ sở nhớ nhung và chờ đợi cô. Sau đó, anh cũng nghĩ thông suốt, tình yêu thật sự không chỉ là tác thành cho người khác mà cũng là tác thành cho chính mình.

Về đến nhà, anh vừa nhai mỳ trong miệng vừa khẳng định với Bối Nhĩ:

- Anh đã quyết định rồi. Anh sẽ đi tìm cô ấy.

Bối Nhĩ ngạc nhiên:

- Đi tìm ai cơ ạ?

- Khả Lam. - Anh bê bát lên, húp từng ngụm nước canh thật lớn. Cuối cùng, anh cũng đã đưa ra quyết định và cảm thấy rất nhẹ nhõm.

- Ý anh là anh sẽ đến nước Anh ư?

- Đúng vậy. Nước Anh. Dường như anh sinh ra đã có duyên với đất nước đó thì phải. - Anh cười nói.

- Vâng. - Cô không biết có nên nói cho anh biết tất cả mọi chuyện đã xảy ra năm năm trước không. Cô bỗng chạy về phòng gọi điện cho chị Khả Lam ở nước Anh, nhưng cô được biết chị Khả Lam chưa quay lại đó. Cô bước ra khỏi phòng, buồn bã nhìn anh, phân vân chẳng biết có nên nói rõ tất cả mọi chuyện cho anh biết không.

- Em sao thế? - Lý Bối Lỗi buông bát đĩa xuống nhìn cô - Em không muốn để anh đi à?

- Không ạ. - Cô lặng lẽ lắc đầu. - Chỉ là...

- Chỉ là làm sao?

- Anh sẽ đi bao lâu?

- Khoảng một năm, có thể lâu hơn một chút.

- Anh đi học nâng cao ư?

- Cứ coi là vậy đi.

- Nếu... Nếu anh không tìm thấy chị ấy thì sao?

Anh cười:

- Hoá ra là em lo lắng chuyện này. Lẽ nào, em quên mất là anh làm nghề gì sao? Nếu anh không biết tìm người mình yêu ở đâu thì chẳng lẽ anh cũng không biết tìm một nghệ sĩ vi ô lông nổi tiếng ở đâu sao?

Cô bỗng ngẩng đầu nhìn anh, nhưng cô lại không biết nên nói với anh thế nào. Người anh yêu đã không còn chơi đàn vì ô lỏng nữa và cũng đã về nước rồi, nhưng chị ấy vẫn không dám đến gặp anh. Thực lòng có không nhẫn tâm làm tổn thương anh một lần nữa. Cuối cùng, anh đã bước ra khỏi vực sâu và bắt đầu đối diện với tình cảm chân thật của mình, vui vẻ theo đuổi khát vọng đích thực của bản thân, làm sao cô có thể ngăn cản anh được chứ? Nó sẽ như dội một gáo nước lạnh vào đầu anh. Cô không muốn làm như vậy.

- Nếu chị ấy đã có người khác rồi thì sao? - Cô hỏi anh, thử xem có dập tắt được hy vọng đi tìm chị ấy của anh không.

Anh ngẩn người khoảng một phút rồi xua tay cười nói với cô:

- Không đâu. Anh có linh cảm rằng cô ấy sẽ đợi anh đến đón cô ấy về.

- Nếu lỡ chị ấy không đợi anh nữa thì sao?

- Bối Nhì! Hôm nay em sao vậy? Tại sao em lại cứ nghĩ như vậy?

- Không... không có. - Cô vội vàng giải thích. - Chỉ là em... chỉ là em lo chuyện đó có thể xảy ra thôi.

- Nếu như vậy thì anh cũng sẽ mỉm cười chúc cô ấy hạnh phúc. - Anh nói. - Khả Lam là một cô gái tốt, cô ấy đáng được hưởng hạnh phúc. Nếu anh không thể đem hạnh phúc đến cho cô ấy thì anh hy vọng sẽ có một người khác thay anh làm điều đó.

Lý Bối Nhì thờ dãi. Cô biết có nói nữa cũng không thể ngăn được bước chân của anh. Chỉ là, cô có nên nói cho anh biết, thực ra chị Khả Lam đã về nước rồi không?

Gần đây, Lý Bối Nhì luôn bận rộn chuẩn bị cho chuyến đi ra nước ngoài lần này. Còn Bối Nhì thì ngày nào cũng thấy mâu thuẫn và bất an, bởi cô vẫn chưa đủ dũng khí để nói cho anh biết sự thật. Đêm nay, Âu Dương San San bỗng gọi điện cho cô:

- Bối Nhì! Bây giờ em có rảnh không?

Tiếng trong điện thoại rất ồn, Lý Bối Nhì vỗ trán, ngồi dậy hỏi lại:

- Bây giờ, chị đang ở đâu?

- Chị đang quán rượu trên đường Thượng Hải. - Giọng cô ấy nghe thật buồn bã và mệt mỏi.

- Chị khóc ư? - Bối Nhĩ hỏi cô.

Bối Nhĩ! Chị không chịu nổi nữa. Chị cảm thấy mình sắp sụp đổ rồi. Chị không muốn tiếp tục thế này nữa. Chị phải làm sao mới có thể thoát khỏi tình trạng này đây? - Cô hét lên trong điện thoại như thể đang cãi nhau với những âm thanh hỗn tạp trong quán rượu. - Bối Nhĩ! Em nói cho chị biết. Chị nên làm thế nào mới thoát khỏi chuyện này đây?

- Chị đừng như vậy. - Bối Nhĩ khuyên cô. - Chị hãy nghĩ thoáng một chút, có rất nhiều việc không thể miễn cưỡng được.

- Chị biết. Nhưng chị không thể vượt qua được nỗi khổ này. Chị thật sự rất đau khổ! Chị chỉ muốn chết quách đi cho xong.

- Chị San, San, chỉ đừng nghĩ quẩn. Chị đợi em nhé, em sẽ đến ngay. - Bối Nhĩ vừa cởi bộ đồ ngủ vừa hét lên trong điện thoại. - Chị đừng đi đâu đấy. Đợi em nhé.

Gác điện thoại, cô với chiếc áo phông trắng và chiếc quần bò màu lam trong tủ quần áo, mặc vào rồi vội vàng chạy ra ngoài.

Gió đêm rất lạnh! Bước từ trên taxi xuống, cô nhìn ánh đèn chói mắt ở cửa quán rượu, trầm nghĩ, rốt cuộc thành phố này có bao nhiêu kẻ cô đơn có thể dùng rượu để bầu bạn qua đêm đây? Có thể ban ngày họ rạng rỡ là vậy nhưng khi màn đêm buông xuống, họ lại biến thành những con quỷ cô đơn không nơi nương tựa.

Lý Bối Nhĩ bước vào quán rượu, đứng gần cửa ra vào, thấy Âu Dương San San. Cô ấy đang tì một tay trên quầy rượu, đầu gục trên cánh tay, cả người giống như một chiếc bình rỗng.

- Sao chị lại uống đến nồng nức này? - Bộ dạng của cô ấy khiến Bối Nhĩ kinh hãi.

- Tình yêu của chị hết thật rồi, chẳng còn gì nữa. - Cô ấy nói trong nước mắt.

Bối Nhĩ ngồi xuống bên cạnh cô ấy, xót xa nói:

- Chị vẫn có thể gặp được người tốt hơn mà.

Cô ấy buồn bã lắc đầu.

- Bao nhiêu năm qua, cái gì có thể thử chị đã thử cả rồi nhưng chị không thể quên được tình yêu của mình. Chị vẫn yêu anh ấy. Thậm chí, chị còn không thể kìm nén được nỗi nhớ anh ấy.

- Chị nên tha cho bản thân chị đi.

- Chị không làm được. - Cô ấy vẫn xoa tay. Từ ngày đầu tiên gặp anh, mọi tâm tư suy nghĩ của cô ấy đều dồn cả cho anh. Cô ấy vốn nghĩ rằng sẽ có một ngày làm cho anh cảm động, nhưng cô đã nhầm. Anh nói rõ với cô ấy rằng anh không yêu cô ấy và dù cô ấy có vì anh mà làm bất cứ chuyện gì thì cũng chỉ có thể khiến anh cảm kích mà thôi. Tuy nhiên, cảm kích không phải là yêu, cô ấy không cần sự cảm kích của anh.

- Hay là chị ra ngoài đi, đi du lịch, hoặc là đi thay đổi không khí, tâm trạng của chị sẽ khá hơn đây. - Lý Bối Nhĩ đề nghị.

Cô ấy ngừng đầu uống cạn ly rượu rồi nói với Bối Nhĩ trong giọng ngà ngà:

- Dù chị có đi đến đâu thì anh ấy vẫn mãi ở bờ bên này của chị. E là cả đời này chị cũng không thể nào bước qua được.

- Có chuyện này em không biết có nên nói với chị không? - Bối Nhĩ bỗng nói.

- Còn có chuyện tệ hơn cả chuyện chị thất tình sao? - Cô ấy hỏi.

- Anh Bối Lỗi sắp đi Anh.

Cô ấy ngừng người nhìn Bối Nhĩ, mãi sau mới nói được một câu hoàn chỉnh:

- Nhưng... nhưng Khả Lam đã về rồi mà.

Sao chị biết chị Khả Lam đã về rồi? - Bối Nhĩ ngạc nhiên nhìn cô ấy.

- Chị... chị đoán thế. - Cô ấy vội uống một ngụm rượu nữa như đang muốn che giấu điều gì.

- Có phải chị đang giấu em điều gì không? - Bối Nhĩ hỏi.

Cô ấy lặng lẽ gật đầu, buồn bã nói:

- Thực ra, hôm đó Khả Lam đã đến nhà em.

- Hôm nào cơ ạ?

- Hôm đó, chị ra mở cửa, cô ấy nghĩ rằng mình đến nhầm địa chỉ nên đã bỏ đi luôn. Sau đó, chị cũng không nói với em. Chị xin lỗi. Chỉ vì... chỉ vì chị quá sợ mất anh ấy. - Cô ấy đau khổ nói.

Bối Nhĩ thở dài, cô tiện tay chop lấy ly rượu trên tay Âu Dương San San, ngẩng đầu lên uống cạn. Men rượu nồng nặc trong cổ họng khiến cô ho sặc sụa.

- Em không nên động đến mấy thứ này. - Âu Dương San San cười lạnh lùng nhìn cô.

- Thứ này đáng thật đấy!

- Lòng chị còn cay đắng hơn- Cô ấy nói.

- Chị đã từng nghe câu chuyện nào thế này chưa? - Bối Nhĩ hỏi cô ấy.

- Chuyện gì cơ?

- Có một người pha rượu bị mắc bệnh ở giai đoạn cuối. Anh ta rất yêu một cô gái và anh ta thề rằng sẽ pha cho cô loại rượu ngọt ngào nhất thế gian. Vì việc đó mà anh ta quên ăn quên ngủ nên cuối cùng anh đã bị lao lực, lại thêm bệnh rất nặng. Anh ta đã để lại cho cô gái đó ly rượu ngọt ngào nhất thế gian, nhưng khi cô gái đó uống ly rượu anh ta cho thì cô lại cảm thấy nó cay đắng hơn bất cứ thứ gì cô từng uống.

- Vì lòng cô ấy đắng cay. - Cô ấy nói.

Bối Nhĩ gật đầu.

- Người pha rượu đó thật là ngốc!

- Bây giờ, chị cũng ngốc hệt như anh ta.

Cô ấy bỗng bật cười:

- Em nghe câu chuyện đó ở đâu vậy?

- Em tự bịa ra đấy.

- Đúng là chỉ có em thôi. - Âu Dương San San đặt tay phải lên vai Bối Nhĩ, nói với cô. - Chị phải tiếp tục sống cho tốt.

- Chỉ có sống mới có thể đem lại vị ngọt ngào cho người mình yêu. - Bối Nhĩ bổ sung.

- Bối Nhĩ, cảm ơn em.

Lý Bối Nhĩ cười lắc đầu:

- Em có làm gì đâu.

Khi họ từ quán rượu bước ra thì trời cũng đã hừng sáng. Lý Bối Nhĩ giơ tay vẫy một chiếc taxi, ngoái đầu nói với cô ấy:

- Chị San San, em đưa chị về nhà nhé.

Âu Dương San San không lên xe mà chỉ lặng lẽ nhìn cô:

- Em sẽ nói với anh ấy thế nào?

- Nói gì cơ?

- Chuyện Khả Lam về rồi ấy.

- Em cũng không biết nữa. - Lý Bối Nhĩ nhún vai, cố thử làm cho mình thoải mái hơn.

- Nếu chị nói cho em biết chuyện này sớm hơn thì tốt biết mấy. Tất cả đều là lỗi của chị. - Cô ấy lại nói.

- Không phải lỗi của chị.

- Em nghĩ tình yêu là gì? - San San hỏi cô.

- Tác thành. - Bối Nhĩ trả lời.

Âu Dương San San lặng lẽ gật đầu:

- Tác thành cho tình yêu của anh ấy cũng là cách để giải thoát cho chị.

Người lái xe taxi hết kiên nhẫn nhăn cò inh ỏi:

- Hai cô à, hai cô có thể lên xe rồi nói chuyện tiếp được không?

Hai người nhìn nhau cười. Lý Bối Nhĩ ngồi lên xe taxi đi trước. Còn Âu Dương San San một mình lê bước trên con phố lớn vắng vẻ. Cô ấy không muốn về nhà, không muốn nghe mẹ cô phàn nàn mãi không thôi. Những cơn gió lạnh thổi vào mặt khiến những lọn tóc vương trên mặt cô dạt ra. Cảm giác nôn nao là điều khiến cho người ta thật đau đầu nhưng cô chưa bao giờ tỉnh táo với tình cảm của mình như lúc này.

- Đến lúc buông tay rồi. - Cô tự nói với bản thân. Những chiếc lá rụng trên mặt đất đang cuộn bay dưới chân cô. Cô bỗng cảm thấy mùa thương cảm này sắp đi xa rồi.

Cô đã từng coi người đàn ông đó là mùa ấm áp nhất, vậy mà bây giờ, mùa đó đang làm tan nát toàn bộ trái tim cô.

- Em ra ngoài từ lúc nào thế? - Lý Bối Lỗi sa sầm mặt mày nhìn Bối Nhĩ vừa bước vào cửa, lớn tiếng hỏi cô.

- Từ tối qua ạ. - Cô mệt mỏi đổ vật ra ghế sofa trả lời anh.

- Trước đây, em chưa bao giờ qua đêm ở ngoài.

- Em đi tìm chị San San. Tâm trạng của chị ấy rất tệ!

- Cô ấy làm sao?

- Anh nói xem. - Cô hết kiên nhẫn nhìn anh, giận dữ nói. - Anh nghĩ rằng chị ấy cũng có thể vui vẻ nhảy múa giống như anh lúc này sao?

- Em đang chỉ trích anh sao?

- Em xin lỗi. - Cô mệt mỏi xua tay nói với anh. - Chỉ là em muốn chắc chắn rằng liệu anh có thể không đi Anh không thôi.

Anh rút chiếc vé máy bay trong túi ra đưa cho cô xem:

- Em muốn anh xé nó đi giống như năm năm trước sao.

Cô không nói gì, ngồi dậy đi lên phòng mình. Thực ra cô cũng không biết nói với anh thế nào. Không phải là cô không muốn anh đi Anh, chỉ là cô sợ anh đang tràn đầy hy vọng sang đó rồi nó lại biến thành nỗi thất vọng tràn trề mà thôi.

Trước khi Bối Lỗi bước đến chỗ cây dương cầm thì mười đầu ngón tay của anh đã chạm vào các phím đàn rồi. Trong nháy mắt, những tiếng nhạc phát ra đã đi vào tận nơi sâu thẳm trong tâm hồn anh. Anh nhớ rất rõ buổi biểu diễn ở Nhật Bản năm đó, Khả Lam nắm chặt tay rồi giơ lên nói với anh một câu: “Cố lên!”. Chỉ hai chữ giản dị đó thôi nhưng nó cũng cho anh sức mạnh của niềm hạnh phúc.

Lần này, anh sẽ không do dự nữa. Anh đã để lỡ cuộc hẹn năm năm trước, lần này anh không muốn buông xuôi tình cảm của mình nữa. Dù là nơi chân trời góc bể, anh cũng quyết đi tìm cô.

- Em vẫn không biết nên nói với anh ấy thế nào? - Lý Bối Nhĩ hết kiên nhẫn nói với Âu Dương San San.

- Hay để chị đi nói chuyện với anh ấy nhé. - Bổng Âu Dương San San nói.

- Chị định nói với anh ấy thế nào?

- Chị cũng chưa nghĩ ra. Chị chỉ biết là chị không thể để anh ấy đi uống công vô ích như vậy được.

- Chị San San, em cảm ơn chị.

Âu Dương San San thở dài nói:

- Em đừng nghĩ là chị giúp anh ấy. Thực ra là chị đang giúp bản thân chị. Chỉ khi anh ấy tìm thấy hạnh phúc của chính mình thì chị mới có thể giải phóng cho chị được.

- Em hiểu rồi. - Bối Nhĩ tỏ ra hiểu cô ấy.

Cô hiểu tâm sự của Âu Dương San San hơn bất cứ ai. Chỉ có nhìn thấy người mình yêu thật sự bước trên con đường hạnh phúc thì chị ấy mới yên tâm quay lưng mà đi đến nơi chân trời xa lạ. Năm đó, Bối Nhĩ cũng đã làm như vậy với Tỉnh Điền. Ban đầu, khi cô bỏ anh đi, anh đã nói với cô rằng:

- Một khi em ra đi, em không chỉ mất đi cơ hội làm diễn viên mà còn mất đi cả tình yêu của em nữa. - Cô đã nhất quyết ra đi. Cô vốn cho rằng anh sẽ ngăn cô lại nhưng anh đã không làm điều đó. Cô giống như một tên thám tử ngầm, ngày nào cũng thâm theo dõi mọi thông tin về anh, rồi đến một ngày nọ, tấm áp phích in ảnh anh dán đầy đường phố thì cô mới yên tâm và không tìm thông tin về anh nữa.

Sau hôm tình cờ gặp cô ở bờ biển, Tỉnh Điền đã gọi điện cho cô, anh hỏi:

- Bây giờ em vẫn chỉ có một mình ư?

- Một mình hay không thì liên quan gì đến anh? - Cô hỏi lại.

- Anh không có ý gì cả. - Anh giải thích. - Anh chỉ hy vọng em có thể tìm thấy hạnh phúc của mình.

- Nhờ phúc của anh, em đã tìm thấy rồi. - Thái độ của cô vẫn hết sức lạnh lùng.

- Là Phó tổng giám đốc của Công ty JS ư? - Anh hỏi cô.

- Tại sao anh lại nghĩ như thế? - Cô quát anh. Tôi đi với ai thì liên quan gì đến anh? Anh không làm đảo lộn thế giới của tôi thì anh không chịu buông tha cho tôi sao?

- Anh xin lỗi. - Anh nói. - Anh chỉ không muốn thấy em bị tổn thương.

Cô cười lạnh lùng:

- Một con rắn cắn người nông dân, cắn xong lại còn nói: “Xin lỗi. Chỉ là vì tôi sợ đồng loại của tôi sẽ lại đến cắn anh.” Thật là nực cười!

- Em đừng nghĩ anh như vậy. - Anh buồn bã nói.

Cô im lặng. Cô không hề cố ý nói những lời ác ý làm tổn thương anh như vậy, nhưng cô không thể kìm nén được cảm xúc của mình. Vào lúc con người bị xúc động, họ thường nói ra những điều khiến bản thân phải hối hận. Cô vốn là một cô gái lạnh lùng và có lý trí nhưng vì yêu anh, cô đã huỷ hoại cả lý trí của mình. Năm năm rồi, hoàng hôn đã lặng lẽ trôi qua, nhưng khi gặp lại anh, cô vẫn không thể bình tĩnh được. Nước mắt cứ thế rơi xuống mu bàn tay. Đường như có thứ gì đó đang mắc trong cổ họng khiến cô không thể nào thốt nên lời.

- Có lẽ anh không nên gọi điện cho em. - Anh buồn bã nói. Chỉ là anh muốn nhắc nhở em, anh chàng Đặng Bành đó không phải là một người đơn giản, còn em thì lại quá ngây thơ. Anh ta không hợp với em đâu.

Cô lặng lẽ gác điện thoại. Cô không cần anh nhắc nhở cũng không cần anh phải quan tâm hay nhớ nhung gì cả. Nếu anh hận cô một chút thì cô đã có thể cố gắng quên anh trong tuyệt vọng, dù có phải mất mười năm hay hai mươi năm có cũng muốn thử. Nhưng trong đêm khuya vắng như vậy, anh lại gọi điện cho cô để nhắc nhở cô những lời đó, lòng cô bỗng thấy run lên bần bật, lo lắng vô cùng. Một lần cảm động có nghĩa là một lần nữa cảm xúc lại ulla về.

Cô thấy mệt mỏi, cô không muốn nhớ lại chuyện quá khứ nữa.

Âu Dương San San đến Đài Huyền hình tìm Lý Bối Lỗi. Khi tan xa, anh lặng lẽ ra cổng sau nhưng lại phát hiện ra cô đang đứng đó cười với anh. Bao lâu nay, cô không hề quên những trò của anh nên cô cố tình

đứng sẵn ở chỗ cũ để đợi và hy vọng một ngày nào đó anh sẽ nghĩ thông suốt, sẽ cam lòng đi về phía cô. Nhưng cô vẫn không đợi được ngày đó, cuối cùng, cô vẫn chưa thể bước vào trái tim anh.

- Chào! - Anh lúng túng vẫy tay chào cô.

- Gặp em anh bất ngờ lắm hả? - Cô nhìn anh với ánh mắt chất chứa vẻ u buồn.

- Có... có một chút bất ngờ. - Anh bỗng cảm thấy hình như lúc nào anh cũng nằm trong tầm kiểm soát của người khác.

- Chúng ta nói chuyện một chút nhé. Em sẽ không làm mất nhiều thời gian của anh đâu. - Cô thành khẩn nói với anh.

- Được. - Anh gật đầu.

Họ cùng đến một quán cà phê cách Đài không xa. Anh gọi một tách cà phê Jablum, còn cô gọi một tách cà phê Mocha, sau đó hai người lặng lẽ ngồi xuống ghế. Anh thả hồn ngoài cửa sổ như đợi cô mở miệng nói gì đó.

- Xem ra tinh thần của anh cũng rất ổn. - Cô cúi đầu nhấp một ngụm cà phê, nhẹ nhàng nói với anh.

- Cũng ổn. - Anh không dám quay đầu lại nhìn cô, đành phải hướng ánh mắt mình lên trên trần nhà.

- Em nghe Bối Nhĩ nói, anh sắp ra nước ngoài.

- Đến Anh. - Anh nói.

- Anh đi tìm cô ấy ư? - Cô bỗng tự cười nhạo mình. - Xem ra thật sự em không còn hy vọng gì nữa rồi.

- Tôi xin lỗi. - Anh nói xin lỗi rồi cúi đầu uống một hớp cà phê.

- Anh đừng đi nữa. - Cô bỗng mở to mắt nhìn anh, ánh mắt cô chứa đầy vẻ u buồn.

- Tại sao? - Anh kinh ngạc hỏi cô.

- Em không muốn để anh đi.

- Chúng ta không thể ở bên nhau. - Anh nói thẳng với cô không chút do dự.

Cô cúi gầm xuống, bất chấp thể diện của mình.

- Anh không thể vì em mà ở lại sao? - Cô khẩn cầu anh.

- Tôi xin lỗi. Tôi không thể ở lại. - Anh thấp giọng nói.

Cô uống cạn nước mắt hoà với chỗ cà phê còn lại trong tách. Cô đã sớm biết kết cục sẽ là như vậy thì sao lại cô hỏi anh chứ? - Cô đã tự hạ nhục mình.

Trước mặt anh, cô chỉ là một kẻ ngưỡng mộ thấp hèn, cô lấy tư cách gì để xin anh vì cô mà ở lại chứ?

- Thực ra, chị ấy đã về nước rồi. - Cô nói với anh.

- Ai cơ?

- Khả Lam.

- Sao cô biết?

- Chị ấy đã đến nhà tìm anh. - Cô buồn bã nói. Vào lúc này, cô chẳng còn hy vọng giành được tình yêu của anh nữa nên cô chỉ muốn nói cho anh biết sự thật thôi.

- Hôm đó, anh không có nhà. Em đã ra mở cửa cho chị ấy. Chị ấy nghĩ rằng mình đến nhầm địa chỉ nên đã quay người bỏ đi. - Cô lại nói.

- Tại sự cô không nói cho tôi biết sớm hơn? - Anh tức giận nhìn chăm chăm vào cô như thể trong chớp mắt, cô đã biến thành kẻ thù của anh.

- Vì em ghen tị với chị ấy.

Nhất thời, anh không thể nói được gì mà chỉ có thể ngẩn người nhìn cô, tức đến nỗi không thốt ra lời.

- Em bắt đầu thích anh kể từ khi em mới mười mấy tuổi. Bao nhiêu năm như vậy, khi cô ấy ở bên anh, anh đều chưa từng nhìn em một lần, nhưng sau khi cô ấy đi, em đã bắt chước giống cô ấy để xuất hiện trước mặt anh. Nhưng anh thì sao? Anh có ngẩng đầu nhìn em lấy một cái không? Không hề. Đến cả câu nói bố thí đáng thương cũng không có. Trong mắt em, anh như bầu trời cao chẳng thể nào với tới. Em dựa vào cái gì mà có thể ghen tị với cô ấy chứ? Em dựa vào cái gì chứ? - Cô phần nộ nói, cả người run rẩy.

- Tôi không để ý đến cô là do tôi không đúng nhưng tại sao cô lại giấu tôi chuyện cô ấy đã quay về chứ? Rõ ràng cô biết là cô ấy quan trọng với tôi nhường nào mà. Cô có thể oán trách tôi, thậm chí là căm hận tôi nhưng cô đã từng nghĩ, cô làm như vậy có công bằng với cô ấy không?

- Thế anh có công bằng với cắt không? - Cô giận dữ hét lên.

Anh bỗng ngậy người ra. Mọi người trong quán cà phê đều ngoái đầu lại nhìn như thể họ đang xem một màn biểu diễn đặc sắc. Ai cũng mở to mắt chờ đợi xem vở kịch đó sẽ được diễn tiếp như thế nào?

Cô tức giận chạy ra khỏi cửa, anh vội vã thanh toán rồi đuổi theo.

- Tại sao anh lại làm cho em đau khổ như vậy? - Cô đứng bên đường gào khóc.

Anh buồn bã nhìn cô giống như một đứa trẻ mắc lỗi. Cô nói đúng, anh chưa bao giờ yêu cô, thậm chí là hiểu cô. Lúc nào cũng có một người con gái khác chiếm trọn trái tim anh, nên anh đã vô tình làm tổn thương cô.

- Cô đừng làm tổn thương mình nữa. Tôi sẽ không chịu nổi đâu. - Anh gào lên với cô.

Cô bỗng lao qua đường, bổ nhào về phía anh, ôm chặt lấy anh.

- Anh công bằng với em một chút có được không? - Cô khóc lóc cầu xin.

Anh không trả lời mà chỉ nhẹ nhàng đẩy cô ra, nhìn cô với ánh mắt vô tội như thể cầu xin cô hãy tha cho anh, cho tình yêu của anh một con đường sống.

Cô cắn chặt môi, mặt đầm đìa nước mắt:

- Anh ôm em một chút được không? Đây là lời cầu xin cuối cùng của em. - Cô lấp bắp một cách đáng thương.

Anh kéo cô vào lòng, nhẹ nhàng như chú chuồn chuồn đập nước. Cái ôm này là mơ ước suốt mười năm của cô nhưng nó cũng đặt dấu chấm hết cho tình yêu đơn phương đó.

Cô cách anh chỉ một lần áo, cô tức giận cắn vào vai anh một cái rồi xoay người đi, cũng không ngoái đầu lại mà vội vàng chạy về phía trước. Từ năm mười bảy tuổi đến năm hai mươi bảy tuổi, cô đã dùng trọn thời gian mười năm để đi yêu người đàn ông này. Cuối cùng, cô chỉ có thể để lại trên vai anh một vết tích. Có thể không lâu sau, vết tích đó sẽ biến mất, nhưng anh đã nung trong tim cô một dấu ấn mà không biết đến bao giờ mới có thể xóa bỏ hoàn toàn.

- Anh làm sao thế? - Bối Nhĩ thấy anh buồn bã bước vào cửa liền đi đến hỏi anh.

Lý Bối Lỗi xua tay, rồi lặng lẽ đi lên nhà. Anh đang đau lòng. Tại sao anh lại đau lòng như vậy? Nhìn thấy bộ dạng đau khổ của Âu Dương San San mà tim anh bỗng như bị người ta bóp chặt. Anh đã rất muốn lấy tay lau những giọt nước mắt trên khuôn mặt của cô.

Trong bóng tối anh đi chân đất xuống nhà, ngồi bên cây dương cầm và nhẹ nhàng đưa tay vuốt lên bàn phím. Tiếng đàn vượt qua nỗi buồn đi thẳng đến bên bờ hạnh phúc. Duy nhất chỉ có lần này, khi đôi tay mình chạm vào những nốt nhạc mà anh không hề nhớ đến tuổi thơ của mình, cũng không hề nhớ đến Khả Lam. Anh giống như một thủy thủ quên hết hạnh phúc và u sầu đưa mình phiêu du trên đại dương âm nhạc.

Lý Bối Nhĩ đứng trên lầu lắng nghe. Từ tay anh Bối Lỗi tuôn ra những tiếng nhạc giống như một cơn gió hạnh phúc nhẹ nhàng thổi lên má làm cho người ta cảm thấy dễ chịu và cũng làm cho trái tim người ta cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều. Cô chắc chắn rằng, đây là bản nhạc tuyệt vời nhất mà cô từng được nghe.

Hóa ra hạnh phúc chính ở bờ bên này.

Âu Dương San San khóc chạy về nhà. Bà Nghiêm Lập Thu ra mở cửa, đang định mắng cô một trận thì đôi mắt sưng đỏ của con gái đã khiến bà giật mình.

- Có chuyện gì vậy con? - Bà hỏi cô.

Âu Dương San San ôm chặt lấy mẹ. Trong ngày đau khổ tồi tệ nhất này, mẹ cô đã trở thành người duy nhất để cô có thể dựa vào. Cô muốn tiếp tục sống, cô không muốn chết trong đại dương buồn thảm, cô cố sức ôm mẹ thật chặt như khát khao nắm lấy cơ hội sống cuối cùng của mình.

Bà Nghiêm Lập Thu kéo cô vào nhà để cô ngồi trên ghế sofa, hai tay giữ chặt vai cô, không kìm lòng mà an ủi cô:

- Không sao. Không sao. Bây giờ con về nhà rồi. Có mẹ ở đây, mọi chuyện đều qua rồi.

Âu Dương San San khóc càng to hơn, nước mắt hỏi bà:

- Có phải con sinh ra là để người ta ghét bỏ không? Tại sao mọi người đều không yêu con? Tại sao mọi người đều không thèm để ý đến con? Con đã làm sai điều gì? Tại sao mọi người lại trừng phạt con như vậy?

- Ai nói con đáng ghét? Trong lòng mẹ, con luôn là cô con gái tuyệt vời nhất. Chỉ là mẹ... mẹ không biết bày tỏ tình cảm của mình đối với con như thế nào thôi. Mẹ đã mất bại khi làm một người mẹ nhưng mẹ nguyện sẽ hiểu con, làm bạn với con. Con gái, mẹ thật sự xin lỗi. Con tha thứ cho mẹ nhé.

- Mẹ... - Âu Dương San San gục mặt vào ngực mẹ mà khóc nức nở. Cô nói: - Mẹ, con khổ quá! Thật sự là rất khổ!

- Rồi sẽ qua thôi. Mọi thứ rồi sẽ qua thôi. - Bà Nghiêm Lập Thu xót xa an ủi con gái.

Đợi đến khi cô bình tĩnh trở lại, bà mới vào bếp rót một cốc nước nóng.

- Con lạnh quá! - Cô giữ chặt cốc nước trong tay mà vẫn run rẩy.

- Trong cuộc sống, có rất nhiều chuyện không đơn giản như chúng ta tưởng tượng. Con hãy nghĩ thoáng một chút, chẳng có ai đáng để con vì người đó mà đau khổ như vậy.

- Nhưng con không kiểm chế được trái tim mình. Con chỉ muốn chết quách đi cho xong.

- Con gái ngốc! - Bà Nghiêm Lập Thu nắm lấy tay cô, nhấn nạy khuyên nhủ. - Bây giờ, con chỉ mất đi một người đàn ông, nhưng nếu con làm chuyện ngốc nghếch gì thì con sẽ mất đi cả thế giới.

Cô ngạc nhiên nhìn mẹ. Cô luôn cho rằng, mẹ cô chưa bao giờ quan tâm đến những chuyện tình cảm của cô, càng không biết gì về cô nhưng hóa ra mẹ cô lại biết tất cả.

Cô đã hiểu tấm lòng của mẹ. Nhưng bao nhiêu năm nay, Lý Bối Lỗi đã chiếm trọn thế giới tâm hồn cô. Anh lựa chọn không yêu cô thì cũng tức là thế giới tâm hồn cô cũng sẽ sụp đổ theo. Muốn cô vứt bỏ tình yêu thì chắc chắn cô sẽ chẳng khác một cái xác không hồn là bao. Dòng máu cạn khô, trái tim ngừng đập, cuối cùng cũng chẳng còn gì, chỉ còn biết trông chờ vào người khác cứu mà thôi.

- Con lạnh quá! Con rất lạnh! - Cô co rúm người lại giống như một đứa trẻ đang sợ hãi.

Bà Nghiêm Lập Thu kề má mình vào trán cô, giật mình kêu lên:

- Con gái, con bị sốt rồi.

- Dạ! - Cô vẫn tiếp tục co người lại.

- Chúng ta đến bệnh viện thôi.”- Bà Nghiêm Lập Thu kéo cô đi.

- Không. Con không đi đâu hết. Con chỉ muốn ở nhà đợi thôi - Cô ương bướng không chịu nhúc nhích.

Bà không ép cô mà đành đứng lên đi lấy thuốc hạ sốt rồi khuyên cô uống. Cô khóc xong, do quá mệt mỏi nên ngủ thiếp đi thì bà mới xót xa vuốt trán cô. Bà dần vật tự trách mình. Bao nhiêu năm qua, bà luôn

bận rộn với sự nghiệp của mình, chưa từng dành thời gian để chăm sóc con gái. Bà luôn cho rằng con gái mình tự lập và kiên cường giống như bà, nhưng bà không hề nghĩ rằng, cô cũng chỉ là một người con, cô vẫn cần sự quan tâm và yêu thương của người khác. Bà nghĩ đến lời dặn của chồng trước khi đi công tác:

- Em hãy chăm sóc cho bản thân và con gái, đợi anh quay trở về. - Chuyến khảo sát năm đó bỗng gặp tuyết lở, và chồng bà cũng không trở về nữa. Bà không ngờ, câu nói đó lại trở thành lời dặn dò cuối cùng trước lúc ông ra đi. Bà đau khổ lao vào công việc như để cố gắng xua đi nỗi đau khổ nhưng bà chưa từng nghĩ xem con gái mình có hạnh phúc hay không? Đêm nay, bà nhìn con gái đang ngủ say mà thấy buồn vô cùng, bà có cảm giác mình không đủ tư cách làm một người mẹ, bà đã phụ sự ủy thác của chồng.

16. Chương 15

Chương 15

Lý Bối Lỗi đứng trước cửa nhà Khả Lam khổ sở cầu xin nhưng cô không chịu gặp anh. Bố mẹ của Khả Lam đã nói cho anh biết mọi chuyện liên quan đến vụ tai nạn năm năm về trước, liên quan đến việc vì không muốn liên lụy đến anh mà cô đã nói dối, liên quan đến cuộc sống khó khăn cô đơn của cô ở Anh. Anh ôm đầu sầm thẫm để lắng nghe mọi chuyện. Tại sao anh không nhận ra nguyên nhân thật sự của việc cô ra đi? Đến tận giờ phút này, anh mới phát hiện ra rằng mình thật sự không hiểu rõ về cô. Anh không biết cô đã vì anh mà hy sinh mọi thứ, không biết nỗi khổ trong lòng cô, thậm chí anh còn không biết rốt cuộc trong lòng cô đang nghĩ gì. Anh giật mình phát hiện ra rằng, bao nhiêu năm nay, cô đã vì anh mà làm mọi thứ, còn anh, ngoài chờ đợi ra, anh chưa hề làm cho cô điều gì. Năm năm qua, thậm chí anh rất ít khi gọi điện cho cô, như thể không biết tí gì về cuộc sống của cô.

Anh cho rằng sự chờ đợi trọng đau khổ là tình yêu đớn đau nhất. Từ trước đến nay, anh luôn lấy danh nghĩa yêu cô để giải thích cho những cảm nhận của mình.

- Cháu xin bác cho cháu gặp cô ấy một chút thôi. Cháu có rất nhiều điều muốn nói với cô ấy. - Anh khấn khoản cầu xin mẹ cô.

- Khả Lam đã có cuộc sống mới. Tất cả những chuyện quá khứ đã làm khổ con bé quá nhiều điều. Cậu đừng làm phiền con gái tôi nữa. Hãy để cho Khả Lam được sống một cuộc sống bình yên. - Mẹ cô ừ ừ nói.

- Cháu chỉ cần gặp cô ấy một lần để nghe chính miệng cô ấy nói với cháu, cháu sẽ ra đi. - Anh khổ sở van nài.

Mười năm trước, khi lần đầu tiên anh đến nhà cô chơi, anh cũng dùng ánh mắt khổ sở van nài để bố mẹ Khả Lam cho họ qua lại với nhau. Năm đó, anh hai mươi tuổi, Khả Lam hai mươi một tuổi. Họ dắt tay nhau bước đến trước mặt bố mẹ Khả Lam hứa rằng cả đời này sẽ ở bên nhau, mãi mãi không bao giờ rời xa. Hai người trung niên đã hết thời bông bột vẫn bị họ làm cho cảm động. Cuối cùng bố mẹ cô đã đồng ý cho họ ở bên nhau. Năm đó, chẳng ai có thể ngờ rằng, nguyên nhân hai đứa nhỏ chia ly lại có thể dễ dàng như vậy. Mười năm, thời gian đủ để chôn chặt một câu chuyện tình, làm phai nhòa một lời hứa. Nhưng tại sao anh quay lại tìm cô? Thậm chí, điều này cũng khiến bố mẹ Khả Lam mất đi cả lý do để trách anh.

- Cháu à, nếu đã như vậy thì sao hồi đó hai đứa lại chia tay nhau? - Hai ông bà già buồn bã nhìn anh.

- Là cháu đã sai. - Anh buồn rầu nói. - Cháu đã phụ tình cảm của cô ấy.

Bỗng nhiên, anh cảm thấy một nỗi đau khủng khiếp đang lan dần khắp cơ thể, như anh cảm nhận được nỗi đau mà Khả Lam đã phải chịu đựng suốt năm năm qua.

- Cháu đi đi. Nó sẽ không gặp cháu đâu. - Mẹ Khả Lam khuyên anh.

Anh không còn cách nào kìm nén được cảm xúc của mình nên đành phải lặng lẽ quay người bỏ đi.

Khả Lam đứng bên cửa sổ nhìn bóng anh cô đơn đang kéo dài, kéo dài dưới ánh nắng. Trái tim cô như muốn tan ra. Bạn có thể tưởng tượng ra cảnh như vậy không. Bạn và người mình yêu phải xa nhau, có lẽ hai bạn sẽ không còn cơ hội gặp lại nữa, không liên lạc gì với nhau, thậm chí không hề biết bất kỳ tin tức gì của nhau. Hai bạn không phải là không yêu nhau, mà là không biết làm thế nào để có thể ở bên nhau. Hai bạn có rất nhiều rất nhiều nỗi băn khoăn lo lắng. Hai bạn sợ sau này sẽ làm tổn thương đến nhau, sợ không làm cho người mình yêu được hạnh phúc. Mâu thuẫn đó cứ liên tục giày vò, khiến bạn ngày đêm lo sợ. Bởi vì khi thật sự yêu một người, bạn mới phát hiện ra rằng, bạn đã đánh mất chính mình.

Bối Lỗi buồn bã trở về nhà. Anh ngồi xuống bên chiếc dương cầm, mười đầu ngón tay điên cuồng bả xuống mặt phím đàn như thể đang trút cảm xúc gì đó trong lòng mình ra. Lý Bối Lỗi đứng từ xa nhìn anh mà không biết nên an ủi anh như thế nào.

- Em đã biết chuyện này từ lâu lắm rồi, đúng không? - Anh vừa trút giận lên những phím đàn vừa lớn tiếng hỏi cô.

- Vâng. Em biết từ lâu rồi ạ.

- Tại sao em không nói với anh? Em nghĩ rằng che giấu điều đó là tốt sao?

- Hoàn toàn ngược lại. Em cảm thấy nó thật vô nghĩa, chẳng ích lợi gì. - Cô đáp.

- Em cố ý làm thế với anh phải không? Từ nhỏ tới lớn em đều như vậy. Em cho rằng cả thế giới này đều có lỗi với em, em ghen tị, em buồn, em nghĩ cách làm cho anh phải đau khổ. Bây giờ thì em hài lòng rồi chứ? Trong lòng em thấy thoải mái lắm, đúng không? - Anh dừng lại ngoái đầu, lớn tiếng hỏi cô.

- Phải. Mọi điều anh nói đều đúng. Là do em ghen tị với anh, do em muốn làm cho anh đau khổ. Thế thì sao nào? - Cô điên cuồng hét vào mặt anh, khiến cả chú chó cũng sợ hãi chui vào ổ của mình.

Lý Bối Lỗi nhìn cô bằng ánh mắt đầy oán hận. Đây là lần đầu tiên anh nhìn cô bằng ánh mắt như vậy và chính thức ngày hôm đó cuộc chiến tranh lạnh bắt đầu xảy ra.

- Em khiến anh thấy rất buồn. - Anh oán hận nói.

Cô không nói gì mà chỉ cầm chiếc áo khoác lên rồi đẩy cửa chạy ra ngoài.

Buổi chiều, thành phố này thật ồn ào. Bối Nhĩ chạy xuyên qua dòng người và dòng xe cộ hỗn loạn. Cô nghe bên tai không ngừng vang lên tiếng còi xe inh ỏi. Nhưng ánh mắt vừa rời của anh Lý Bối Lỗi khiến cô cảm thấy mệt mỏi, uất ức. Bỗng cô cảm thấy như mình đã đánh mất đi thứ gì đó rất quan trọng. Rốt cuộc thứ mất đi đó là cái gì, cô cũng không biết nữa.

Một mình cô đi ra biển. Cô ngồi trên chiếc ghế dài bên bờ biển và nghĩ về rất nhiều chuyện. Cô là một người đầy mưu mô, vui mừng trên nỗi đau khổ của người khác sao? Không, cô không phải là người như vậy. Cô thừa nhận rằng mình luôn ghen tị với anh Bối Lỗi nhưng cô luôn mong anh có một cuộc sống hạnh phúc. Trong lòng cô hiểu rất rõ, anh đã vì cô mà hy sinh mọi thứ. Thực sự là cô rất cảm động. Nhưng sao vừa rồi cô lại không giải thích với anh, sao cô lại để cho anh hiểu lầm về cô như thế?

Dường như từ nhỏ, cô đã quen bị người khác ghẻ lạnh và hiểu nhầm rồi. Còn nhớ khi còn bé, con mèo của bà nội bò lên khung cửa sổ ăn vụng cả khô mà bà nội phớt. Sau đó, bà nội lại lôi cô vào nhà mà giáo huấn cho một trận. Cô gạt nước mắt, không nói một lời. Có lẽ khi ấy, cô không hiểu thế nào là yêu nên cô thường bày tỏ cảm xúc của mình bằng cách làm ngược lại, và cũng vì thiếu sự chăm sóc của bố mẹ nên tuổi thơ của cô cô đơn lạ thường. Cô không biết cách bày tỏ cảm xúc và thiếu đi khả năng biết yêu thương người khác. Lại thêm tính ương bướng và ngỗ ngược càng làm cho cô trở thành chiếc gai trong mắt bà nội. Đối mặt với tất cả những điều này, cô chưa bao giờ kêu ca mà chỉ một mình chịu đựng. Nhiều năm sau, cuối cùng cô đã tha thứ cho sự vắng mặt của mẹ mình năm đó nhưng trong lòng cô vẫn luôn có một chỗ trống rất lớn, không thể nào bù đắp được.

Bối Lỗi ngồi một mình bên chiếc đàn dương cầm, đánh những khúc nhạc buồn thương. Nhiều lúc sự ra đi và thức tỉnh đều đau khổ như nhau, vì chúng đều dự báo những điều không thể xoay chuyển được nữa. Điều khiến anh buồn hơn cả việc Khả Lam ra đi là Bối Nhĩ đã giấu và lừa dối anh. Anh đã từng thương yêu cô như vậy. Trong những ngày không có bố mẹ ở bên, anh một mình đảm đương gánh vác trách nhiệm của một người thân, cưng chiều cô, dung túng cô, nhưng anh không thể ngờ rằng cô lại có thể đối xử với anh như vậy. Hồi trước, cô thường trêu đùa anh, anh hiểu những trò đó của cô nhưng anh chưa bao giờ hỏi tội cô để cô luôn cảm thấy vui vẻ. Nhưng lần này thì khác, anh bắt đầu yêu Khả Lam từ khi anh mười mấy tuổi. Bao nhiêu năm đó, Khả Lam không chỉ là người yêu trong lòng anh mà còn như một người thân của anh. Không ai có thể hiểu anh hơn cô, không ai có thể rõ anh cần gì hơn cô. Tuy nhiên, việc Bối Nhĩ che giấu đã khiến anh phản lại lời thề, để Khả Lam phải một mình lưu lạc nơi đất khách quê người, sống những tháng ngày cô đơn không nơi nương tựa. Anh đã nợ cô ấy rất nhiều, e rằng cả đời này, anh cũng không thể nào trả hết được.

Bối Nhĩ trở về nhà cũng đã nửa đêm. Thành phố lớn là vậy nhưng cũng chẳng có nơi nào để cô đi, cuối cùng cô vẫn phải về nơi này. Bối Lỗi nghe thấy tiếng chân bước vào cửa mà lặng lẽ đứng dậy trong bóng tối, một mình bước lên lầu, trở về phòng mình. Tiếng chốt cửa làm thức tỉnh Bối Nhĩ đang mệt mỏi. Anh ấy định mặc kệ cô. Lần này, anh ấy giận thật rồi.

- Chúng ta nói chuyện nhé. - Cuối cùng cô không kìm được mà lao vào phòng, gọi anh. Anh quay lưng lại phía cô, lặng lẽ tắt đèn để cô một mình đứng ở cửa. Cô bỗng cảm thấy mình giống như bà lão ăn xin ở chân cầu dành cho người đi bộ, bị người đời nhìn với ánh mắt ghẻ lạnh. Cô từng bước từng bước lùi ra khỏi phòng và đóng cửa lại. Nỗi tuyệt vọng đang gào thét trong lồng ngực cô, nước mắt cô trên đầm hai gò má. Anh không muốn nghe cô giải thích, thậm chí còn chẳng thèm nhìn cô lấy một cái. Cô đã từng vô số lần trêu đùa anh, thậm chí cô còn mong sẽ làm cho anh nổi giận để anh giơ tay đánh cô một trận vì chỉ có tay anh đánh lên người cô thì cô mới có thể ở gần anh đến như vậy. Tuổi thơ của anh quá ưu tú, quá hoàn mỹ. Còn cô, chỉ giống như một chú vẹt con xấu xí bị lạc đường. Cô rất mong có thể đứng bên anh, cũng nhận lời khen ngợi và thừa nhận của mọi người. Nhưng anh chưa bao giờ giơ tay đánh cô cả. Sự dung túng của anh càng khiến cô trở nên ngỗ nghịch. Đến giờ, cuối cùng anh cũng tức giận vì hành vi của cô. Nhưng hình phạt anh dành cho cô lại chính là sự ghẻ lạnh. Vậy là cô cũng đã hiểu đối lập với yêu thương không phải là sự thù hận, mà là sự ghẻ lạnh.

Mấy ngày liền, Lý Bối Nhi rơi vào nỗi sợ hãi khủng khiếp. Cô cũng không hiểu rốt cuộc mình sợ cái gì? Mỗi đêm mất ngủ, cô đều ngồi thẩn thờ một mình bên cửa sổ. Gần khu nhà cô ở có một quán rượu cao cấp. Hằng đêm, đèn trong quán rượu thấp lên sáng rực, những vòng sáng xoay chuyển trên mái nhà giống như một bữa tiệc hoa lệ. Khi mặt trời mọc, ánh đèn mới tắt và tất cả mới trở lại yên tĩnh. Cô ngồi bên cửa sổ nói lời chào buổi sáng với ông mặt trời. Trong phòng cô, ngoài một chiếc giường đơn và một chiếc máy tính ra thì chẳng có gì nữa. Phòng cô trống trải đến mức có thể nghe thấy tiếng vọng của chính mình. Cô bắt đầu thấy chán ngán căn phòng này. Bỗng nhiên, cô rất muốn đến một nơi nào đó, mua một căn phòng nhỏ đến mức chỉ đủ chỗ cho một mình cô, để bụi trần không thể quấy nhiễu, càng không thể len vào các khe hở trong sâu thẳm tâm hồn cô.

Cô gọi điện cho Âu Dương San San, là mẹ của chị ấy nghe điện thoại và bảo với cô rằng:

- San San đang ở bệnh viện.

- Chị ấy làm sao thế ạ?

- Nó sốt cao mấy ngày nay rồi. Dù uống thuốc, truyền dịch nhưng vẫn không đỡ sốt chút nào. - Bà Nghiêm Lập Thu buồn rầu nói.

- Sao chị ấy lại thành ra như vậy ạ?

- Có lẽ là vì một người nào đó.

Lý Bối Nhi hiểu “người nào đó” mà bà ám chỉ chính là ai. Sau khi gác điện thoại, cô thu dọn một chút rồi đi ra khỏi nhà. Cô vào nhà xe lái chiếc xe là quà sinh nhật mẹ cô đã tặng năm cô hai mươi tuổi. Hồi đó, mỗi đêm mất ngủ, cô đều một mình lái xe ra ngoài. Trong đêm, chiếc xe lao nhanh như bay. Ngoài cửa sổ xe, cô chỉ nhìn thấy sự xơ xác phía sau về phồn hoa, nét dữ tợn sau về hiền hòa. Và cả nỗi đau xót sau về hoàn mỹ. Tiếng động cơ xe dội lại khiến cô cảm thấy nỗi buồn khổ đang bủa vây xung quanh mình. Trong số những người bạn của cô chẳng ai biết cô biết lái xe, cũng chẳng ai biết cô đã phải trải qua những ngày tháng cô đơn đó như thế nào. Đến tận sau này, khi cô và Tỉnh Điền chia tay nhau, cô mới cảm thấy mệt mỏi vì những thứ quanh mình. Cô đem cắt tất cả những gì liên quan đến quá khứ và quyết định sẽ không

động đến chúng nữa. Nhưng tối nay, bỗng nhiên cô muốn lái xe đi thăm Âu Dương San San. Vì anh Bối Lỗi đã không thêm quan tâm đến cô thì cô cũng muốn đi tìm “người bạn” luôn trung thành với mình.

Chiếc xe chạy thẳng đến bệnh viện. Bối Nhĩ đứng ngoài buồng bệnh nhẹ nhàng gõ cửa phòng Âu Dương San San. Bà Nghiêm Lập Thu thấy vậy liền đứng dậy, mượn cớ là ra ngoài hít thở một chút để cho hai cô gái có không gian riêng nói chuyện với nhau.

Mấy ngày không gặp mà trông Âu Dương San San đã tiêu tụy như vậy. Mặt cô trắng bệch, môi nứt nẻ như quả táo khô bị rút hết nước.

- Sao chị lại thành ra nông nổi này? - Cô xót xa nhìn cô ấy.

Cô ấy nhếch miệng cười, khóe môi lập tức chảy ra một chút máu. Cô ấy nói:

- Bối Nhĩ à, thật kỳ lạ! Cơ thể ốm yếu thì lòng chị bỗng nhiên lại thấy nhẹ nhõm vô cùng.

Trông cô ấy bị tình yêu làm “tổn thương” đến như vậy, khổ đến mức chẳng thể nói lên lời nữa.

- Bối Nhĩ, em đừng như vậy. - Âu Dương San San quay lại khuyên nhủ cô. - Hãy để cho cơ thể và cả trái tim mình được nghỉ ngơi. Đó chẳng phải là điều rất tốt sao.

Cô nắm chặt tay San San, nước mắt cứ thế tuôn rơi. Cô nói:

- Anh Bối Lỗi là đồ tồi. Em cũng là đồ tồi.

San San cười cầm tay cô, khuyên nhủ:

- Em đừng như vậy. Trong lòng chị hiểu rõ, hai người đều rất tốt. Nhưng tình yêu không đo đếm bằng sự tốt xấu, nó chỉ cần thu hút lẫn nhau. Chị không có khả năng, chị không thể thu hút được anh ấy. Chị thua rồi.

- Chẳng có ai dừng cảm bằng chị.

Cô ấy cười:

- Anh ấy vẫn ổn chứ?

- Anh ấy vẫn ổn ạ.

Lý Bối Nhĩ không hề nói cho cô ấy biết chuyện mới xảy ra. Trước khi về, cô quay lại ôm cô ấy:

- Chị nhất định phải khoẻ lại đây. - Bối Nhĩ cầu xin cô ấy.

- Em yên tâm. Chị đã nghĩ thông suốt rồi. - Cô ấy dùng đôi tay yếu đuối vỗ vỗ lên vai Bối Nhĩ.

Lý Bối Nhĩ lái xe như bay trên đường cao tốc. Trong đầu cô cứ hiện lên khuôn mặt trắng bệch của Âu Dương San San. Chị ấy đã phí phạm tuổi trẻ của mình. Chị ấy đã dùng tình yêu cuối của mình để làm màn cảm tạ cuối cùng dành cho tuổi trẻ. Đối với chị ấy mà nói, rốt cuộc đó là điểm cuối kết thúc một cuộc tình hay là điểm bắt đầu của một cuộc tình khác?

Lý Bối Nhĩ dừng Xe trước một tòa nhà cũ. Cô lặng lẽ bước xuống tầng hầm của tòa nhà rồi gõ cửa nhà Dã Tốt.

- Sao em lại đến đây? - Anh kinh ngạc nhìn cô.

- Em vào nhà ngồi được không?

Anh lúng túng đứng ngoài cửa, ánh mắt anh vẫn chưa hết kinh ngạc.

Cô nhìn qua khe cửa thấy một cô gái đang ngồi trên giường anh:

- Em có làm phiền anh không? - Cô nói.

- Không đâu. - Anh mở hần cửa ra mời cô vào.

Trong phòng anh có một cô gái trông rất hấp dẫn. Cô ấy có làn da trắng ngần và đôi chân đang vắt chéo.

- Chào cô! - Cô ấy cười khúc khích nhìn Bối Nhĩ.

Lý Bối Nhĩ giống như một kẻ thứ ba, lúng túng đứng giữa Dã Tốt và cô gái đó vội vàng, lo lắng đáp lại một câu:

- Chào cô!

Cô ấy đứng lên đi quanh căn phòng chật hẹp một vòng, chiếc quần bó sát người của cô ấy rất hấp dẫn, trông giống như người mẫu vừa bước từ sàn diễn thời trang xuống vậy.

- Tôi vẫn chưa kịp dọn dẹp chỗ này. - Cô ấy bỗng bước đến trước mặt Dĩ Tốt, ghé sát vào tai anh, dịu dàng nói, - Tất cả là tại anh đấy.

Giọng cô ấy đầy vẻ mập mờ của nữ chủ nhân.

- Em thấy, hay là em đi trước vậy. - Lý Bối Nhĩ xoay người bước ra phía cửa.

- Anh tiễn em. - Dĩ Tốt đuổi theo ra ngoài. Anh vẫn không nhấc tâm nhìn thấy cô cô đơn bỏ đi một mình.

- Xem ra anh đã tìm được tình yêu của mình rồi. - Cô đứng trước mặt anh giả vờ chúc mừng. Không khí lạnh dần dần xâm chiếm. Cô bỗng cảm thấy những người đã từng dành cho cô tình yêu đang lần lượt xa rời cô, để cô lại quay về tuổi thơ cô đơn và không người giúp đỡ.

Anh đau lòng nhìn cô, không biết phải giải thích thế nào. Có lẽ giải thích cũng chính là một cách phản bội và làm tổn thương đối phương. Trước mặt cô, anh chưa bao giờ là một người thông minh. Cô đã từng cho anh tràn ngập hy vọng về tình yêu, nhưng mỗi khi đối mặt với cô, anh lại trở nên ngốc nghếch lạ thường. Chính anh đã nhu nhược và nhượng bộ khiến anh mất cô hoàn toàn và phải nếm mùi đau khổ của tình yêu tan vỡ.

- Em có cần anh tiễn em không? - Anh hỏi cô.

- Không cần đâu. Anh vào với cô ấy đi. Em tự về được.

- Được rồi. - Anh không mở miệng giữ cô lại, cũng không nhiệt tình tiễn cô về. Sự thỏa hiệp của anh một lần nữa lại khiến cho cô thất vọng.

Anh lê bước buồn bã quay về phòng. “Người đẹp chân dài” nhìn anh cười khì khì. Ánh mắt cô dịu dàng ngọt ngào.

- Cô ấy chính là lý do anh luôn cự tuyệt em đúng không? - Cô hỏi anh.

Anh không nói gì mà đè cô ấy xuống, lớn tiếng hỏi:

- Em có yêu anh không?

Cô ấy dùng đầu lưỡi liếm vào mũi anh, nhẹ nhàng đáp:

- Có. Em yêu anh.

Anh dồn toàn bộ tình cảm bị kìm nén lên cô một cách điên cuồng. Anh không ngừng hỏi người con gái đang nằm dưới cơ thể anh:

- Em có yêu anh không? Em có yêu anh không?

Cô gái vẫn trả lời anh:

- Có. Có. Em yêu anh.

- Anh cũng yêu em, Bối Nhĩ. Yêu em rất nhiều, rất nhiều, yêu... - Nước mắt làm nhoà mắt anh. Anh không còn nhìn rõ hình dáng của người con gái đó nữa. Bao nhiêu năm qua, anh không dám dừng cảm nói với Bối Nhĩ câu đó.

Người con gái nằm dưới cơ thể anh bò dậy, mặc quần áo, nhẹ nhàng hôn lên trán anh rồi ôm đầu anh vào ngực mình, đổ dành anh như thể đang dỗ một đứa trẻ bị đau vậy.

- Hoá ra cô ấy chính là Bối Nhĩ. – Người con gái đó nhẹ nhàng nói.

Anh ghen ngào trong lòng người con gái đó. Đó là một đêm đầy dục vọng. Người con gái bên anh dần dần khám phá nỗi cô đơn trong anh.

Năm năm trước, lần đầu tiên Dã Tốt đến công ty xin việc. Ánh mắt ám áp của vị giám đốc “mặt to” đã khiến anh mất đi lòng nhiệt tình với công việc. Cũng cùng hôm đó, anh tình cờ gặp một người mẫu quảng cáo trong công ty ấy. Vì chuyện chụp ảnh mà cô gái có khuôn mặt xinh đẹp đó đã tranh cãi với nhiếp ảnh gia đến mức kích động đập máy ảnh và tuyên bố rằng sẽ không làm người mẫu trang bìa nữa. Hai người không vui cùng vào nhà hàng dưới tòa nhà của công ty quảng cáo đó uống rượu. Khi nhà hàng đó sắp đóng cửa, anh mới nhìn thấy cô ấy trong góc cửa hàng. Trong nhà hàng trống không, cô ấy cũng nhìn thấy anh không chịu đi. Như hai kẻ địch quen nhau đã lâu, họ nhìn nhau cười rồi bước về phía nhau...

Cô gái đó biết rằng trong lòng anh luôn có hình bóng của một người con gái khác. Cô ấy chưa bao giờ hỏi về cuộc sống của anh, càng không ép anh vì cô ấy mà làm bất cứ chuyện gì. Thậm chí, anh cũng rất ít khi đưa cô ấy về nơi ở của mình. Họ đều hiểu rằng, vui vẻ chỉ là nhất thời, còn tình yêu càng sâu nặng sẽ càng là áp lực. Không ai trong họ phải chịu trách nhiệm với người kia. Họ luôn giữ mối quan hệ nhạt nhẽo đó. Trong nháy mắt, Sc gái đó đã trở thành một người con gái yêu kiều xinh đẹp. Họ vẫn ở cùng nhau. Loại quan hệ này như thể rất bền chặt mà lại có thể tan vỡ bất cứ lúc nào. Đêm nay, anh vùi đầu vào ngực cô ấy, bỗng nói:

- Chúng ta kết hôn đi.

Cô ấy ngẩng đầu nhìn anh. Rất lâu sau, nước mắt trên khuôn mặt cứ thế rơi xuống. Cô ấy nói:

- Anh đứng ngốc như vậy. Nếu anh muốn lấy em thì mối quan hệ giữa chúng ta sẽ chấm dứt hoàn toàn.

Anh nâng đôi tay cô ấy lên môi mình hôn lấy hôn để. Anh nói:

- Anh mệt mỏi lắm rồi. Anh muốn có một gia đình.

Cô ấy rút tay mình ra khỏi miệng anh, tiếp tục xoa đầu anh. Cô nói:

- Anh yêu, điều anh cần chỉ là một cảng tránh gió.

- Anh cần em. - Anh ngẩng đầu, buồn bã nhìn cô ấy.

Có bình tĩnh đứng lên, thu dọn đồ đạc rồi lặng lẽ bỏ đi. Gió đêm rất lạnh! Chúng thổi như quạt vào da thịt. Cô ngồi bên đường mà khóc. Người đàn ông cô yêu suốt năm năm qua bỗng nhiên hỏi cưới cô. Anh ấy nói, anh ấy chỉ cần có cô. Thứ anh ấy yêu chỉ là tình cảm ấm áp mà cô mang đến cho anh ấy.

Dã Tốt nằm trên giường uể oải trở mình. Anh vui cả mặt mình xuống dưới gối. Năm năm qua, anh đã từ chối yêu bất kỳ người nào. Tổn thương mà Bối Nhĩ gây ra cho anh luôn nhắc anh rằng, yêu một người là một việc rất nguy hiểm. Anh không dám để mình rơi vào tình yêu tuyệt vọng một lần nữa và lại tiếp tục vòng luân hồi đau khổ. Nhiều năm nay, anh và một người con gái luôn giữ mối quan hệ như gần như xa. Anh cảm thấy như vậy là tốt nhất. Họ cũng không hiểu nhau và càng không có lý do để gây tổn thương cho nhau. Nhưng đêm nay, Bối Nhĩ bỗng xuất hiện tạo nên một vết thương lớn trong lòng anh. Anh rất muốn tìm một người bên cạnh để anh có thể thoát khỏi tâm trạng cô đơn đáng sợ này. Nhưng anh không thể ngờ rằng, trong đêm nay, chính anh lại khiến một người con gái khác bị tổn thương sâu sắc.

Bối Nhĩ lại đến tiệm mỹ đó. Thành phố này về đêm luôn mang theo những tiếng ồn ào, nhốn nháo, hỗn tạp như để lấp vào khoảng trống cô đơn càng lúc càng nhiều trong lòng cô. Tiệm mỹ đó đã trở thành nơi tránh nạn của cô. Ở đó, cô cùng rất nhiều người xa lạ ngồi cùng nhau, lặng lẽ thưởng thức những bát mì nóng hổi, tìm lại mùi vị của gia đình. Đêm nay, cô bỗng thấy nhớ bà nội vô cùng. Hồi trước, rất ít khi cô nhớ đến người bà khắc nghiệt đó. Bà nội không thích cô mà dường như thái độ căm ghét còn càng tăng thêm nữa. Trước đây, cô luôn không hiểu cô và anh Lý Bối Lỗi cùng là cháu của bà, tại sao thái độ của bà đối với họ lại khác nhau như vậy. Đến tận khi bà nội mất, anh Lý Bối Lỗi nói với cô rằng, thực ra bà nội luôn nhớ đến cô. Cô bỗng sực tỉnh, nhiều lúc, chính cô đã hiểu nhầm tâm ý của người khác. Cô luôn sống trong oán hận nên chỉ có thể cảm thấy hận người khác mà đã không nhận ra tình yêu của người khác dành cho cô.

Như cô mong muốn, một lần nữa, cô tình cờ gặp lại Đặng Bành ở đây. Trong đêm cô liêu này, cô bỗng rất mong có thể tìm được một người ở bên mình.

- Tôi đang nghĩ, liệu tôi có thể tình cờ gặp anh ở đây không? - Cô nói.

- Nếu tôi nói rằng, tôi cũng nghĩ giống như cô thì liệu cô có tin không? - Anh hỏi cô.

- Tôi tin. - Cô lại nói.

Anh ngờ ngờ ngác ngác, dường như anh không ngờ cô lại trả lời như vậy.

- Hình như tâm trạng của cô không được tốt cho lắm. - Anh nói.

- Tôi vẫn luôn như vậy mà.

- Hình như hôm nay có khác một chút.

- Khác thế nào?

- Trông cô buồn hơn, sầu muộn hơn.

Lòng cô chua xót, vội cúi đầu, gấp hai sợi mỳ đưa vào miệng.

- Nếu có cỡ mấy thời gian thì cô muốn quay lại thời điểm nào? - Anh bỗng hỏi cô.

- Năm tôi năm tuổi.

- Tại sao lại cứ phải là năm cô năm tuổi?

Cô cúi đầu không nói. Cô không nói với anh rằng, năm đó anh Lý Bối Lỗi đã giành được giải quán quân trong cuộc thi thiếu nhi tài năng ở Nhật Bản và được một nhạc sĩ để ý tới, có cơ hội đi du học ở Anh. Nhưng chính vì cô mà anh Lý Bối Lỗi đã từ bỏ chuyến đi tươi sáng và thú vị đó. Nếu như gian có thể quay ngược trở lại, cô sẽ nghe lời bà nội, khuyên anh ấy đừng từ bỏ. Vậy thì hôm nay, anh ấy sẽ không oán hận cô. Cô không bao giờ ngờ rằng, sẽ có một ngày, anh Lý Bối Lỗi lại có thái độ lạnh lùng với cô như bây giờ. Cô có cảm giác sự lạnh lùng và thờ ơ mà anh ấy đối xử với cô là điều khiến cô đau khổ nhất.

- Anh muốn quay trở lại thời điểm nào? - Cô hỏi lại anh.

- Ngày mùng một tháng sáu của bảy năm trước. - Anh đáp.

- Ngày hôm đó có gì đặc biệt ư?

- Ngày hôm đó, tôi bỗng cảm thấy muốn sống chung với một người.

- Thảo nào. - Cô nói. - Đó chính là ngày anh gặp Kim Na đúng không?

Anh gạt đầu, lấy chiếc thìa khuấy trong bát canh nóng, nhẹ nhàng nói:

- Hôm đó, tôi không chỉ tình cờ gặp cô ấy mà còn tình cờ gặp cả cô. - Anh bỗng ngẩng đầu lên nhìn cô.

Cô ngơ ngác nhìn anh, tay run run, không cẩn thận làm đổ bát canh nóng phía dưới. Đồ ăn nóng té lên khắp người cô. Cô vẫn không hề nhúc nhích.

- Cô không sao chứ? - Đặng Bành vội vàng đứng lên, lo lắng bước đến trước mặt hỏi cô.

Cô sực tỉnh, ngơ ngác xua tay với anh:

- Tôi không sao. - Cô nói. Nhưng tay phải cô rõ ràng đã bị bỏng rồi.

- Cô đi theo tôi. - Anh kéo cô vào nhà bếp vặn vòi nước lạnh xả lên vết bỏng đỏ ở tay phải. Tay anh cứ nắm chặt lấy tay cô như không hề có ý buông ra.

- Tôi vào nhà vệ sinh xả nước lạnh lên là được mà. Cô lúng túng quay đầu nhìn anh.

- Cô đứng yên. - Anh ra lệnh cho cô. - Sao cô lại bất cẩn như thế chứ. Bị bỏng thật thì phải làm thế nào?

- Không đến mức thế đâu. - Cô cười với anh.

- Ai bảo không đến mức thế? - Anh quát lên với cô như thể người bị bỏng là anh vậy.

Cô nhìn anh với ánh mắt vô tội, không biết làm thế nào mới được.

- Tôi xin lỗi. - Anh xin lỗi. - Chỉ là tôi không muốn thấy cô bị thương.

- Chỉ là tôi bất cẩn thôi mà.

- Bất cẩn đủ để làm người ta đau lòng đấy.

Cô cười chế giễu anh:

- Giờ còn có ai đau lòng vì tôi chứ?

- Tôi đau lòng.

Cô bàng hoàng vội vàng rút tay ra khỏi tay anh:

- Cảm ơn anh đã an ủi tôi. - Cô nói.

- Tôi không đùa đâu.

- Tôi phải về nhà rồi. - Cô cúi đầu chạy ra cửa.

- Tại sao em không thể thẳng thắn đối diện với tình cảm của mình chứ? - Anh đứng chặn cô ở cửa.

- Người ở bên tôi đều không có kết cục tốt đẹp đâu.

- Tôi nguyện vì em mà vào nơi nước sôi lửa bỏng.

Cô gắng sức vùng vẫy, hai tay vùng lên liên tục.

- Rốt cuộc anh muốn thế nào?

- Tôi muốn được ở bên em.

- Nhưng Kim Na là bạn tôi.

- Chúng tôi đã ly hôn rồi. Huống hồ, bảy năm trước chúng tôi quyết định ở bên nhau là một sai lầm. Thật sự tôi rất yêu em. Chính là em đấy, Bối Nhĩ ạ. - Tâm trạng của anh lộ rõ vẻ kích động.

Anh chưa bao giờ nói với ai rằng, bảy năm trước, người thật sự thu hút anh trên sân khấu lại là một cô gái khác. Cô ấy tên là Bối Nhĩ, một cô gái có nụ cười thuần khiết. Sau khi buổi diễn hôm đó kết thúc, bạn bè đã lôi anh đến nhà hàng để nhậu. Trước đó, có một nữ diễn viên vừa biểu diễn trên sân khấu cũng đến. Đó là Kim Na. Hôm đó, anh chỉ nghe bạn bè nói chuyện với nhau, còn miệng anh thì chẳng thốt ra nửa lời. Rõ ràng tâm hồn anh đang treo ngược cành cây. Kim Na chủ động tiếp cận anh, mời anh uống rượu. Trước sự cổ động của mọi người, anh đã uống hết ly này đến ly khác, đến tận khi men rượu đã khiến anh mất hết cảm giác. Anh gục xuống bàn.

Hôm sau, khi tỉnh dậy, anh phát hiện mình không mặc gì và đang nằm bên cạnh một cô gái.

- Tối qua anh uống nhiều quá đấy! - Cô gái đó cười khúc khích nhìn anh, chẳng có chút ngại ngùng gì cả.

- Tôi xin lỗi. Ý tôi là tôi đã làm chuyện gì đó không nên làm ư? - Anh hỏi cô.

- Anh có chịu trách nhiệm với em không? - Mặt cô gái đó bỗng bao phủ một tầng mây u ám.

Lúc đó, anh chỉ muốn đập đầu vào tường. Không lâu sau, họ đã kết hôn. Tình một đêm trở thành cuộc hôn nhân vô số người ngưỡng mộ, thực ra chỉ là một vở kịch hoang đường không có tình cảm được sắp đặt. Tất cả mọi người đều cho rằng sự kết hợp của họ giống như một hoàng tử và một nàng công chúa xinh đẹp trong truyện cổ tích. Thực ra, sau khi kết hôn, cuộc sống của họ không hề hạnh phúc. Kim Na biết rõ người con gái anh yêu thật sự không phải là cô. Anh đã cưới cô, nhưng tâm tư của anh lại không hề ở bên cô. Từ khi bắt đầu đã một “tảng đá” chặn ngay ở cửa trái tim cô. Cô tìm mọi cách thuyết phục anh, ghét bỏ anh. Thậm chí khi anh hoàn toàn thờ ơ trước những hành động của cô, cô đã cãi nhau với anh. Cuối cùng, anh đã mệt mỏi, buồn bã đề nghị ly hôn.

Đặng Bành kể những điều này cho Bối Nhĩ nghe. Cô hoang mang xua tay, không ngừng lẩm bẩm.

- Không thể nào, không thể nào...

- Bối Nhĩ, em nhìn tôi đi. - Anh giữ chặt vai cô, cầu xin. - Em cho tôi một cơ hội và cũng là cho em một cơ hội, được không?

- Anh làm tôi đau đấy. Anh buông tôi ra. - Cô gạt tay anh ra khỏi vai mình, lao ra xe, vội vã bỏ chạy để lại anh đứng một mình thẫn thờ trên con phố lớn, những giọt nước mắt không kìm nén được cứ thế nhỏ xuống đất, vỡ tan.

Lý Bối Nhĩ dừng xe bên đường. Cảnh tượng vừa xảy ra quá bất ngờ khiến cô không có thời gian để nghĩ thật kỹ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Bảy năm trước, nói lâu cũng không phải là lâu nhưng nó đủ để khắc vào cuộc sống một người đàn ông ưu tú những bản nhạc “ướt át”. Đặng Bành muốn dùng tấm lòng chân thành của mình để bày tỏ tình yêu với cô. Anh nói, anh luôn yêu cô. Bảy năm rồi, tình yêu của anh không hề thay đổi. Cô có cảm động không? Hay là cảm kích? Cô cũng không rõ nữa. Cô gục đầu vào vô lăng. Cô cảm thấy rất mệt, mệt mỏi đến mức chỉ muốn ngủ thiếp đi.

Anh cảnh sát giao thông vô cùng trách nhiệm, đã dán phiếu phạt đỗ xe sai quy định lên xe cô. Cô ngẩng đầu lên giận dữ, xuống xe nói lý với anh cảnh sát. Cô cũng không biết tại sao mình lại có thái độ như vậy, chắc là cô muốn tìm ai đó để cãi nhau. Những uất ức dồn nén trong lòng cô bao nhiêu năm nay đã khiến cô vô cùng mệt mỏi, cô muốn xả hết chúng ra bên ngoài.

- Anh biết mùi vị của việc bị người khác hiểu lầm, bị người khác bỏ rơi không? - Cô thét vào cảnh sát.

Anh cảnh sát đứng trước mặt cô tốt bụng nhắc nhở:

- Cô có thể căn cứ theo thông tin trên giấy phạt này đi nộp phạt.

- Đi cái đầu anh ấy. - Cô bỗng mở miệng ra mắng anh ta.

- Cô làm sao vậy?

- Tôi làm sao? Ai bảo anh chọc giận tôi chứ? Bấy năm thì có gì ghê gớm nào. Nếu ban đầu đã bỏ rơi thì sao giờ còn quay lại với tôi? Tại sao lại muốn xen vào cuộc sống của tôi chứ? Anh là đồ tồi!

- Đồ thần kinh! - Anh cảnh sát mắng một câu rồi hậm hực bỏ đi.

Cô giật tờ biên lai phạt trên cần gạt nước xuống và xé vụn ra rồi ném chúng lên bầu trời đen như mực. Cô bỗng cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn. Khi cô rơi vào trạng thái hoàn toàn tuyệt vọng, cô đã không khóc vì ý chí của cô cũng chẳng còn gì nữa, chỉ còn lại một chiếc bình rỗng không.

Bỗng bà Hách Huệ Tử gọi điện cho cô, hỏi:

- Tại sao muộn như vậy rồi mà con vẫn chưa về nhà?

Cô biết anh Lý Bối Lỗi đã gọi điện nhờ mẹ cô. Lòng cô se lại, cảm động rồi lại buồn bã. Cô nói:

- Con chỉ muốn ra ngoài hít thở không khí thôi.

- Con đừng đi chơi quá khuya. Con làm mẹ lo lắng đấy. - Bà Hách Huệ Tử dịu dàng nói.

Đây đúng là một đêm khiến người ta mệt mỏi. Cô đang đứng cô đơn bên đường thì mẹ cô gọi điện đến, cô như kẻ chết đuối vớ được cọc, cô bỗng rất muốn nghe giọng mẹ mình. Cô nói:

- Mẹ, mẹ đã bị hiểu lầm bao giờ chưa?

- Rồi. - Bà Hách Huệ Tử đáp. - Có rất nhiều việc, chúng ta không thể làm hoàn hảo hết tất cả mọi thứ. Có nhiều lúc, chúng ta bị người khác hiểu lầm. Đương nhiên, cũng có lúc chúng ta hiểu lầm người khác. Nhưng những điều đó đều không quan trọng. Điều quan trọng là khi đối diện với những vấn đề này, chúng ta cần phải giữ một thái độ lạc quan. Phàm là những chuyện không cần quá bận tâm thì càng không cần phải theo đuổi nó.

- Nếu như là người thân hiểu lầm thì sao ạ?

- Để tất cả cho thời gian.. Rồi sẽ có ngày anh ấy hiểu con.

- Mẹ nghĩ yêu là gì? - Cô lại hỏi.

- Yêu là hiểu, bao dung và cả tác thành nữa.

- Hiểu, bao dung và tác thành... - Cô lặng lẽ nhắc lại lần nữa.

- Đúng như vậy đấy. - Bà Hách Huệ Tử nói tiếp. - Yêu một người là nếu con không thể đem đến hạnh phúc cho anh ta thì đừng nên làm phiền anh ta nữa. Yêu một người là nếu con trở thành gánh nặng của anh ta thì con nên rời xa anh ta đi. Yêu một người là đừng nên lấy tổn thương để làm cái giá phải trả cho đối phương. Như vậy thì nhiều năm sau, hai người vẫn có thể mỉm cười với nhau. - Bà giống như một người mẹ bình thường đang dạy con gái mình yêu như thế nào. Đây là lần đầu tiên bà kiên nhẫn dạy con gái làm việc gì đó. Sau khi ly hôn với ông Lý Dân Hưởng, bà bỗng hiểu ra những thứ này. Toàn bộ bầu nhiệt huyết của tuổi trẻ bà đều đã dành cả cho sự nghiệp nhưng bà lại không hề để ý đến người luôn lặng lẽ bên bà. Bây giờ, khi bà đã bước vào tuổi trung niên, bà bỗng phát hiện ra những thứ mà bà đã dùng tuổi trẻ của mình để đổi lấy không hề đem lại hạnh phúc như bà nghĩ. Bà cũng thử cứu vãn. Bà đến nơi họ đã từng nghỉ tuần trăng mật để tìm lại những ký ức đã mất, sau đó, cứ đến đêm bà là lại gọi điện cho ông và kể cho ông nghe rất nhiều chuyện đã từng xảy ra với họ. Nhưng cuối cùng, ông chỉ nói xin lỗi bà, ông không thể nói chuyện với bà được nữa, vợ ông đang gọi ông. Bà nhận ra rằng người đàn ông đó không còn thuộc về mình nữa, bà chẳng có lý do gì để bắt ông không chung thủy với người vợ hiện tại của ông. Từ sau lần đó, bà không gọi điện cho ông nữa. Cuối cùng, sau khi bà đã hiểu tình cảnh của mình dành cho ông, bà lựa chọn rút lui. Chính vì yêu ông nên bà không muốn quấy rầy cuộc sống của ông. Ông đã từng yêu bà mãnh liệt là vậy, từng cùng muốn sống bên bà đến trọn đời, nhưng bà đã không trân trọng nó. Sau này, khi ông rơi vào lòng người phụ nữ khác, bà chỉ có thể chúc ông hạnh phúc mà thôi.

- Trước đây, mẹ chưa từng nói với con những điều này. - Bối Nhĩ thở dài.

- Là mẹ đã không để ý đến cảm nhận của con, anh trai con và bố con nữa. Mẹ nợ bố con con tấm chân tình này. E là cả đời này, mẹ cũng không thể trả hết được. - Bà Hách Huệ Tử buồn bã nói.

Trước đây, bà dùng vật chất để tạo cho họ một cuộc sống xa xỉ. Bà có cảm giác là bà luôn cố gắng phấn đấu và hy sinh vì họ, nhưng đến ngày hôm nay, bà mới phát hiện ra rằng, tất cả những gì bà đã làm chẳng qua chỉ mượn cố vì người khác mà làm nên những thành công cho bà thôi. Bà không thật sự quan tâm đến họ, thậm chí bà cũng chưa từng chứng kiến sự trưởng thành của con gái mình.

- Không phải là mẹ cho con quá ít mà là những gì con đòi hỏi quá nhiều. - Bối Nhĩ dựa vào thành ghế trong xe nhìn ánh đèn lấp lánh ngoài cửa sổ, bỗng cô nói. - Anh Bối Lỗi nói đúng, con luôn sống trong oán hận nên con chỉ nhìn thấy nỗi thù hận mà không thấy được tình yêu.

- Chúng ta đều rất yêu con. - Bà Hách Huệ Tử an ủi cô.

- Nhưng con lại luôn làm cho mọi người đau lòng.

- Con là công chúa nhỏ của chúng ta, không ai trách cứ con đâu.

- Nhưng anh Bối Lỗi không còn để ý đến con nữa rồi.

- Vớ vẩn! Anh con vừa gọi điện cho mẹ, và bảo mẹ hỏi sao muộn như vậy mà con vẫn chưa về. Điều đó chứng tỏ nó vẫn rất quan tâm đến con.

Bối Nhĩ nắc lên như có thứ gì đó bồng mắc trong cổ khiến cô không thể nói nên lời.

Sau khi gác điện thoại, cô khởi động xe và ngoan ngoãn về nhà. Anh Lý Bối Lỗi nghe thấy tiếng mở cửa thì lặng lẽ đứng lên, một mình đi lên nhà. Lần này, cô không chạy đến phòng anh cãi cọ to tiếng nữa mà cúi đầu lầm lũi bước về phòng mình.

Gió đêm thổi qua khung cửa sổ vào phòng đem theo cái lạnh tận xương tuỷ. Cả thành phố đều đã ngủ say, chỉ có hai anh em họ vẫn thức trong mệt mỏi.

17. Chương 16

Chương 16

Trước khi sang nước Anh hai ngày, Lý Bối Lỗi lại đến nhà Khả Lam, anh thành khẩn nói với bố mẹ cô:

- Cháu không có ý gì khác, một lần thôi. Chỉ cần cô ấy được sống hạnh phúc, cháu sẽ không bao giờ bước chân vào cuộc sống của cô ấy nữa.

Bố mẹ Khả Lam thấy chàng trai trẻ si tình và chân thành nên cũng không biết nên làm thế nào.

- Con ra gặp nó một lần đi. Nó làm cho chúng ta trông thấy mà đau lòng quá – Bố mẹ Khả Lam vào phòng khuyên cô.

Khả Lam quay lưng lại với bố mẹ, mắt không chớp cứ nhìn mãi những đám mây đang trôi trên bầu trời, cô nói:

- Bố mẹ bảo anh ấy về đi ạ. Không có con, cuộc sống của anh ấy sẽ tốt hơn.

- Nhưng mẹ trông nó có vẻ không ổn. - Mẹ cô đau lòng nói. - Bây giờ hai con thành ra thế này thật khiến bố mẹ rất lo. Tại sao hai con không thể nói chuyện với nhau chứ?

- Có rất nhiều chuyện đã được định sẵn rồi, có nói cũng chẳng ích gì đâu ạ.

- Việc gì con phải ương bướng như thế? Mẹ thấy nó vẫn còn rất yêu con. Tại sao con không cho nó một cơ hội chứ? - Mẹ cô khuyên.

- Mẹ đừng nói nữa. Con muốn được yên tĩnh một mình. - Cô ngồi sụp xuống, hai tay bưng lấy mặt, đôi vai cô co lại, tấm thân gầy gò dựa vào tường như thể bức ảnh cũ bị bụi phủ đầy. Cô không nói với mẹ cô rằng cô đã từng đến nơi anh ở để tìm, nhưng người mở cửa cho cô lại là một người con gái khác. Chính vào phút giây đó, toàn bộ ý chí của cô đều sụp đổ. Tuy đau lòng nhưng cô không hề trách anh, thậm chí cô còn hiểu anh. Chẳng ai yêu cầu ai nhất định phải đợi đối phương quay về. Tất cả những nhớ nhung và chờ đợi chẳng qua chỉ là một mình cô tình nguyện thôi. Nhưng ai có thể hiểu cho cô đây? Không có ước mơ, bây giờ đến cả tình yêu cũng rời bỏ cô, chẳng lẽ cô có thể thành kẻ không nơi nương tựa thế sao? Rốt cuộc cô đã làm sai điều gì? Là người yêu phản bội hay là số phận trêu đùa cô? Cho dù thế nào, đến giờ cô vẫn yêu anh. Nếu chuyện tình cảm bắt buộc phải làm tổn thương người khác thì cô nguyện gánh chịu tất cả. Cô không thể gặp lại anh. Cô sợ nếu gặp anh rồi thì cô sẽ không nỡ bỏ anh. Nếu anh đã có lựa chọn mới của mình thì cô cũng không thể chiếm giữ anh nữa.

- Nó vẫn không chịu ra. - Mẹ Khả Lam từ phòng cô bước ra nói với Lý Bối Lỗi.

- Xin cô chuyển lời với cô ấy giúp cháu rằng, cháu sẽ đợi cô ấy, cho dù là năm năm hay mười năm, cháu vẫn sẽ đợi cô ấy, đợi đến khi cô ấy chịu ra gặp cháu mới thôi.

- Haizzz! Sao hai đứa con lại ương bướng như vậy chứ. Chúng ta thật sự không biết phải làm thế nào mới được đây. - Mẹ Khả Lam chán nản lắc đầu.

- Cháu cũng không biết nữa. Nếu có ấy đã về thì tại sao cô ấy lại tránh mặt cháu? Nhưng cháu nghĩ là Khả Lam có lý do để làm như vậy, cháu sẽ không ép cô ấy. Mai cháu đi công tác ở Anh. Cháu chỉ muốn gặp cô ấy một chút thôi. Cô ấy không muốn gặp cháu cũng không sao, cháu sẽ đợi cô ấy. Cháu cảm ơn cô chú. Cháu xin lỗi vì đã làm cô chú lo lắng. - Lý Bối Lỗi nói năng có chút lộn xộn. Cuối cùng, anh khom lưng cúi chào hai ông bà.

- Rồi nó sẽ nghĩ thông suốt thôi. Cháu nhớ chăm sóc bản thân đấy nhé - Hai ông bà dặn dò anh.

- Vâng ạ.

Lý Bối Lỗi từ trong nhà Khả Lam bước ra, anh ngồi thẩn thờ một mình trong xe. Đã có lúc, những bộn bề của cuộc sống trói buộc tình cảm anh, khiến anh không thể nào thích ứng được. Khi Khả Lam ra đi, anh vô cùng đau lòng nhưng anh không biết mình có cần giữ cô ở lại hay không. Cô là một cô gái có cá tính tự lập và đầy những ước mơ hoài bão, nên anh không muốn dùng tình yêu để níu bước chân cô theo đuổi cuộc sống tốt đẹp của mình. Nhưng anh không thể ngờ rằng, có đã lựa chọn ra đi để mong anh được hạnh phúc. Khi đó, cô đã hoàn toàn không thể chơi đàn vì ô lòng được nữa còn anh cũng bị dằn vặt đau khổ. Cô không ngờ, quả cân đè trên người anh lại càng nặng hơn. Một mình cô đến đất nước xa lạ đó, sống những ngày

tháng lạnh lẽo không người chăm sóc, sống ở thành phố đầy những ước mơ mà lại không thể chạm tới ước mơ của mình là chuyện khiến người ta đau lòng biết mấy.

Đến giờ, anh đã hiểu được nỗi khổ tâm của cô, anh quyết định đến tìm cô, tìm lại những tình cảm đã mất trong năm năm qua, nhưng cô không chịu gặp anh. Anh đau khổ và phiền não, không biết nên làm thế nào để có được hạnh phúc.

Anh vùi đầu vào vô lăng, cảm thấy trái tim đang đập loạn nhịp. Bỗng nhiên, có người gõ cửa kính xe, anh ngẩng đầu lên, một cô gái gầy gò đang cười với anh. Anh nhanh chóng mở cửa xe lao ra ôm chặt lấy người con gái trước mặt.

- Anh khỏe thật đấy! Anh sắp bóp vỡ vụn xương em ra rồi đây này. - Cô nói.

Lúc này anh vẫn không nỡ buông cô ra mà nhìn cô với ánh mắt đầy yêu thương:

- Tại sao em không chịu ra gặp anh? - Anh hỏi cô.

Cô tránh không trả lời mà dùng tay gạt mấy sợi tóc rối nước trán anh, cô nói:

- Anh làm sao thế này? Anh không còn đẹp trai như trước nữa.

- Em trả lời câu hỏi của anh đi.

- Em cũng đã thay đổi rất nhiều. - Cô vẫn chuyển chủ đề câu chuyện.

Anh nhìn cô, sắc mặt trắng bệch, giống một cô gái đáng thương đang bị bệnh nặng.

- Em vẫn rất xinh đẹp. - Anh an ủi.

- Anh nói dối. - Cô lật lại ngay nhưng cô vẫn cười. Đây là nụ cười đầu tiên kể từ khi cô về nước, nụ cười như nắng xuân chiếu sáng.

Khi bạn yêu một người, bạn sẽ phát hiện ra rằng, trong những ngày tháng đầy u ám, chỉ cần người bạn yêu mỉm cười thì nụ cười đó có thể thắp sáng cả thế giới của bạn.

- Anh xin lỗi. - Anh bỗng nói.

- Tại sao anh lại xin lỗi?

- Anh không nên để em đi một mình. Nếu anh biết...

- Anh đừng nói nữa. - Cô bịt miệng anh. - Chẳng phải cuộc sống của anh đang rất tốt sao?

- Chẳng tốt chút nào. - Anh nói. - Anh đã thử quên em anh không làm được.

- Em đã đi tìm anh nhưng kết quả là em lại nhìn thấy một người con gái ra mở cửa. Em nghĩ đó là...

Anh lại ôm cô vào lòng thật chặt, dịu dàng nói:

- Em đừng khóc như vậy. Em nghĩ là anh sẽ ở bên người khác sao?

- Em không chắc nữa. - Cô gục mặt vào vai anh khóc mà nói. - Năm năm rồi, em không dám chắc mọi chuyện.

- Em muốn anh làm thế nào?

- Em không biết. Em chỉ có cảm giác là sớm muộn anh cũng sẽ rời bỏ em giống như chiếc đàn vi ô lông vậy. Rồi sẽ có một ngày anh cũng bỏ rơi em thôi.

- Không bao giờ. - Anh khẳng định chắc chắn.

Cô gục đầu vào vai anh không nói lời nào. Năm năm qua, mọi buồn đau oán hận giờ chỉ còn là con số không.

- Bao giờ anh đi Anh? - Họ vào trong xe, cô vẫn ở trong vòng tay anh, hỏi.

- Anh không đi nữa được không?

- Đây là một cơ hội đấy. - Cô nhắc nhở anh.

- Em đã quay về, anh không cần phải ra đi nữa. Chúng ta đã xa nhau năm năm rồi. - Anh nói.

- Nhưng anh đã mong chờ nơi đó mười mấy năm rồi.

Họ tranh cãi không ngừng. Cô nói:

- Anh đã đợi em năm năm, giờ em lại đợi anh một năm được không?

- Anh không muốn vừa gặp nhau lại phải xa nhau, nỗi khổ biệt ly và nhớ nhung một lần là quá đủ rồi.

Họ dựa vào nhau ngồi nói chuyện đến tận lúc hoàng hôn buông xuống, cô nói:

- Muộn quá rồi! Anh về đi kẻo Bối Nhĩ lo.

Anh thở dài nói cho cô biết những chuyện mới xảy ra gần đây.

Cô giật mình vội giải thích:

- Lúc đó, chính em đã bắt Bối Nhĩ giấu anh. Anh đừng trách em ấy. Có rất nhiều lần, em ấy đã gọi điện cho em nói là em ấy không thể giấu anh được nữa. Nhìn thấy anh đau lòng như vậy, em ấy muốn nói cho anh biết sự thật nhưng rồi bị em ngăn lại. Em ấy nghe lời cầu xin khổ sở của em và đành phải tiếp tục giấu anh.

- Hoá ra là vậy. - Bối Lỗi nghĩ đến những lời mắng trách Bối Nhĩ hôm đó mà ân hận vô cùng.

- Bối Nhĩ là một cô gái tốt. Thật sự anh không nên hiểu nhầm em ấy như vậy. - Khả Lam lại nói.

- Anh xin lỗi. Anh nghĩ anh phải về nhà ngay đây - Anh hôn nhẹ lên trán cô nói. - Mai anh lại đến tìm em nhé.

Cô gật đầu:

- Em đợi anh. - Ánh mắt cô chứa chan tình yêu.

Khi Lý Bối Lỗi về đến nhà, trong thùng thư có một lá thư, nhưng trên phong bì lại không đề chữ. Anh nghĩ là thính giả nào đó bỏ vào nên không để ý lắm. Anh cầm bức thư, mở cửa vào. Trong nhà chỉ có một ngọn đèn, chú chó con đang nằm lim dim dưới ánh đèn. Anh lại gần ánh đèn rồi mở bức thư ra, bên trong đó là một tệp ảnh. Anh mở to mắt ra nhìn, đó là bức ảnh một đôi nam nữ đang hôn nhau bên bờ biển. Điều khiến anh sửng sốt hơn nữa là nhân vật chính trong bức ảnh lại chính là em gái anh, Lý Bối Nhĩ. Trong phong bì còn có một mảnh giấy: “Bối Nhĩ thân yêu! Tôi sẽ không từ bỏ em đâu. Cuộc hôn nhân của tôi không thể thành vật cản giữa chúng ta. Em đừng để ý đến việc người khác nghĩ gì. Nếu em đồng ý, chúng ta sẽ vẫn tiếp tục thế này...”.

Lý Bối Lỗi như bị người ta quật mạnh vậy, đầu óc choáng váng. Khi Bối Nhĩ bước vào, anh bỗng vịn đèn sáng lên khiến cô giật mình. Anh không nói gì, sắc mặt lạnh lùng nhìn cô như nhìn một con quái vật đáng

ghét! Cô cúi đầu đi ngang qua anh. Anh túm lấy cánh tay cô, siết thật mạnh, khiến cánh tay cô hằn lên vết đỏ.

- Anh làm gì thế? - Cô gạt ra hỏi anh.

Anh cầm tập ảnh trên bàn trà ném xuống chân cô.

- Anh bị dở hơi à? - Cô chẳng thèm để ý đến mấy tấm ảnh đó mà quay đầu bước tiếp lên nhà.

- Anh thật không ngờ em lại sa ngã đến mức này. - Anh hét lên với cô.

Cô quay người bước xuống:

- Em sa ngã thế nào? Anh nói rõ đi xem nào.

- Em nhìn những bức ảnh đó đi, xem chuyện tốt đẹp mà em đã làm đi.

Cô thẫn thờ nhìn anh rồi cúi xuống nhặt những bức ảnh đó.

- Đây là cái gì? - Cô kinh ngạc. - Sao lại có những thứ vớ vẩn này?

- Thật không ngờ em lại đi dụ dỗ chồng người khác. Rốt cuộc đầu óc em đang nghĩ gì thế hả?

- Đây không phải là em. - Cô hét lên, tiếng hét phá tan màn đêm yên tĩnh.

- Vậy thì là ai? - Anh lớn tiếng hỏi lại cô. Nước mắt cô trào dâng trên khoé mắt, cô nói:

- Anh không tin em. Anh luôn không tin em. - Cô khóc chạy lên nhà, cánh cửa phòng bị cô đập mạnh đánh rầm. Anh tức giận, tức phát điên lên. Khi bình tĩnh lại, anh mới nhặt những bức ảnh đó lên xem và phát hiện ra rất nhiều lỗi ghép.

Lý Bối Nhĩ gọi điện cho Đặng Bành:

- Anh đang làm gì thế hả? - Cô hỏi anh.

- Tôi đang làm thêm. - Anh trả lời - Em sao thế?

- Anh nói sao là sao? Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy? Anh định làm gì thế hả? - Cô chất vấn anh trên điện thoại.

Đặng Bành từ tốn khuyên cô:

- Em đừng giận được không? Tôi đang họp. Chúng ta nói chuyện với nhau sau nhé.

- Họp cái đầu anh ấy. Cô giận dữ ngắt điện thoại, tháo pin ra ném lên ghế sofa. Cô ngồi trong phòng nhấp nhẩm không yên như một kẻ điên đắm lên tấm đệm.

Ngày hôm sau, Lý Bối Lỗi nhờ bạn anh kiểm tra những tấm ảnh đó.

- Là ảnh ghép thôi. - Bạn anh nói.

- Vậy tức là đó không phải là Bối Nhĩ ư? - Anh hỏi.

- Cả nhân vật nam và nữ trong ảnh đều là bị ghép. - Bạn anh lại nói.

- Tôi lại trách nhầm nó rồi. - Anh đau khổ vò đầu bứt tóc nói.

- Cậu mau về nói chuyện với cô bé đi. Bối Nhĩ là cô gái hiểu tình lý. - Bạn anh khuyên.

Anh u sầu trở về nhà. Trước mặt cô, anh đã xé vụn những bức ảnh chết tiệt đó. Còn bức ảnh cuối cùng, anh vò nát nó rồi nói:

- Chắc chắn anh sẽ tìm ra kẻ nào đã làm việc này.

Bối Nhĩ thản nhiên nhìn anh như nhìn người xa lạ chẳng hề liên quan gì đến mình. Cô nói:

- Anh diễn xong chưa? Xin hỏi em có thể đi được chưa?

- Anh xin lỗi. - Anh nhìn cô với ánh mắt đầy hối lỗi.

Cô chẳng nói gì, xoay người lặng lẽ bước lên nhà.

Lý Bối Lỗi không biết làm thế nào để bù đắp những sai lầm của mình, chỉ còn cách đợi cho cô nguôi giận rồi tìm cô nói chuyện. Buổi chiều, anh đến Đài truyền hình dần xếp chuyện ra nước ngoài. Anh đã quyết định từ bỏ cơ hội đi Anh, bởi Khả Lam đã quay về, anh không cần phải đi nữa.

“Bà côa” chau mày hỏi anh:

- Cháu đã nghĩ kỹ chưa?

- Cháu nghĩ kỹ rồi. - Anh nói. - Cảm ơn lãnh đạo Đài coi trọng cháu.

- Cháu nên biết cơ hội này không phải là chỉ dành cho một mình cháu.

- Cháu biết. Cháu không hối hận đâu.

- Vậy thì tốt. - Bà nói.

- Giám đốc, vậy cháu đi làm việc đây ạ. Bỗng bà gọi anh lại hỏi:

- Gần đây mẹ cháu thế nào?

- Vẫn ổn ạ. - Anh trả lời.

- Được rồi. Cháu đi đi.

Gần đây, bà Hà Hữu Lệ thường mơ thấy những cảnh hồi đại học của mình. Khi đó, bà và bà Hách Huệ Tử thường đi với nhau, hai người thân nhau như chị em một, nhưng thực ra là luôn ngầm so sánh hơn kém, cao thấp với nhau. Từ học tập đến cuộc sống, từ việc ăn mặc đến trang điểm, không chuyện gì là không so bì. Bao năm trôi qua mà trong lòng bà vẫn tồn tại một hiềm khích nhỏ với bà ấy. Bà Hách Huệ Tử như có một loại cảm giác ưu việt bẩm sinh. Ưu điểm này đã khiến bà ghen tị. Nhưng gần đây, bà thường hay nghĩ đến bà ấy, nghĩ đến những ngày tươi đẹp mà họ đã từng ở bên nhau thời tuổi trẻ.

Hồi ức là biểu hiện của sự già đi, bà bỗng cảm thấy đúng là mình đã già thật rồi.

Từ Đài truyền hình về, Lý Bối Lỗi bỗng muốn rủ Khả Lam và Bối Nhĩ ra ngoài ăn cơm. Hai người anh yêu quý và khiến anh lo lắng nhất cuối cùng đã quay về trong sự che chở của anh. Cảm giác trách nhiệm với việc làm cho người khác hạnh phúc như tiếp thêm sức mạnh cho anh. Anh dừng xe dưới nhà, chạy vào vừa tháo giày vừa gọi Bối Nhĩ, nhưng gọi mãi mà chẳng thấy một tiếng đáp lại. Lý Bối Lỗi bỗng có một linh cảm chẳng lành, anh liền chạy lên phòng cô xem sao. Phòng cô chẳng có gì thay đổi, rất nhiều sách và đĩa nhạc xếp thành đồng trên nền nhà giống như một ngọn núi nhỏ dựng đứng. Duy chỉ có một điều không bình thường là chiếc va ly du lịch màu đỏ của cô không còn ở đó. Năm ấy, khi họ từ nhà bà nội ở vùng nông thôn chuyển đến đây, cô đã mang theo chiếc va ly du lịch đó. Khi ấy, cô từng nói với anh rằng:

- Nếu có một ngày, em cảm thấy chán chường và mệt mỏi với cuộc sống này, em sẽ đem nó đi lang thang.

Anh còn nhớ lúc đó, anh đã hỏi lại cô:

- Nếu có một ngày bỗng nhiên anh không thấy nó nữa có phải anh cũng sẽ không tìm thấy em nữa đúng không?

Cô lặng lẽ gật đầu nói:

- Nếu như em đã chán chường, mệt mỏi với mọi thứ anh cũng đừng tìm em làm gì.

Anh véo tai cô mà nói:

- Em đừng có mơ. Bố mẹ không ở bên chúng ta, anh có nghĩa vụ chăm sóc em. Dù em có chạy đến nơi chân trời góc bể thì anh cũng sẽ lôi em về.

Bây giờ, cô đã đi thật, đúng như lời cô đã nói lúc đó, ngoài chiếc va ly du lịch nhỏ màu đỏ ra, cô không hề đem theo bất cứ thứ gì. Những hiểu nhầm của anh đã khiến cô thật sự chán chường, mệt mỏi với cuộc sống này. Anh xót xa ân hận nghĩ lại.

Anh đến Công ty quảng cáo JS tìm Đặng Bành hỏi anh ta:

- Bối Nhĩ có đến đây tìm anh không?

- Có chuyện gì thế? - Anh ta hỏi.

- Tôi hỏi anh, nó có đến tìm anh không? - Lý Bối Lỗi gần như xông đến quát vào mặt anh ta.

Hai nhân viên bảo vệ đi đến trước mặt, họ hỏi:

- Phó tổng giám đốc Đặng, anh có cần chúng tôi giúp gì không ạ?

- Không cần đâu. Vị này là bạn tôi. Hai anh đi lo việc của các anh đi. - Đặng Bành nói năng thân thiện.

- Tối qua, cô ấy có gọi điện cho tôi. - Anh quay đầu lại nói với Lý Bối Lỗi. - Khi đó tôi đang họp, chúng tôi chỉ mới nói chuyện với nhau được hai câu thì gác điện thoại. Khi họp xong, tôi gọi lại nhưng cô ấy đã tắt máy.

- Bối Nhĩ không giống những người con gái luôn ở bên cạnh anh. Anh tránh xa nó một chút. - Lý Bối Lỗi nhắc nhở.

- Tôi yêu cô ấy thật lòng. Tôi không hề muốn làm tổn thương cô ấy. - Đặng Bành giải thích.

- Anh không yêu nó mà anh chỉ yêu thể diện của mình. - Lý Bối Lỗi giận dữ nói. - Cho dù thế nào, Bối Nhĩ cũng không thể chịu được bất kỳ tổn thương nào. Anh có gia đình của anh, xin hãy tránh xa nó ra.

- Anh có thành kiến với tôi.

- Tôi vốn không có hứng thú tìm hiểu xem rốt cuộc anh là người như thế nào. Tôi chỉ quan tâm đến em gái tôi thôi. Tôi không cho phép bất kỳ ai làm tổn thương nó. Ai muốn làm tổn thương nó, tôi sẽ liều mạng với kẻ đó.

- Rốt cuộc Bối Nhĩ làm sao vậy? - Đặng Bành hết kiên nhẫn hỏi anh.

- Chẳng liên quan gì đến anh. - Anh xoay người bước về phía thang máy.

Đặng Bành đuổi theo, Lý Bối Lỗi quay lại quát:

- Anh đứng lại. Từ nay về sau, đừng bao giờ xuất hiện ở nhà tôi nữa.

- Anh vốn không để ý đến những cảm nhận của cô ấy. Anh vốn không hiểu rốt cuộc Bối Nhĩ cần gì.

- Anh càng không hiểu đâu.

Cửa thang máy phát ra tiếng “tinh tinh”, tâm trạng của anh cũng sụp xúng như cơ thể anh. Anh luôn cho rằng không có ai hiểu Bối Nhĩ bằng anh nhưng hôm nay, anh đã để mất cô rồi.

Lý Bối Nhĩ ngồi co ro trên chếc ghế dài ở bến tàu điện ngầm, thẫn thờ nhìn những đoàn tàu lao nhanh về phía trước, bóng người trong các toa tàu vụt qua trước mặt cô. Hồi cô còn rất nhỏ, cô từng mơ ước mình được ngồi trong một toa tàu rộng và trở thành một thành viên của nhóm người lang thang trong đó. Khi ấy, cô và anh Lý Bối Lỗi đang sống ở nhà bà nội. Lần đầu tiên gặp anh em họ, người hàng xóm có hỏi:

- Lớn lên, các cháu muốn làm gì?

- Cháu muốn trở thành một nhạc sĩ dương cầm. - Anh Lý Bối Lỗi ngẩng đầu lên đáp.

- Cháu muốn đi lang thang. - Lý Bối Nhĩ cúi đầu nhìn xuống chân mình nói.

Người hàng xóm và bà nội của họ đều ngỡ ngàng, sao một bé gái năm tuổi lại có thể nói ra những điều như vậy chứ.

Ngày sinh nhật tròn năm tuổi, mẹ cô đã tặng cho cô cuốn Tam Mao lưu lạc ký. Mỗi tối, trước khi đi ngủ, cô đều tựa vào mẹ và nghe mẹ đọc một câu chuyện trong đó. Bối Nhĩ biết Tam Mao, biết cậu bé lang thang khổ sở không nơi nương tựa từ khi đó. Cậu ấy còn nhỏ như vậy mà đã phải chịu đựng một cuộc sống khổ khổ, nhưng cậu ấy vẫn dựa vào ý chí ngoan cường của bản thân, vẫn không từ bỏ dũng khí sống của mình.

Ngày bố mẹ đưa cô đến nhà bà nội, cô đã từng cho rằng mình đã biến thành Tam Mao cô đơn không ai yêu thương. Cô không thể đối diện với tình yêu mà bà nội dành cho anh Lý Bối Lỗi, cô càng không thể chấp nhận việc mình bị coi thường. Cô muốn rời khỏi nơi đó, đi lang thang một mình. Cô đã từng thử bỏ nhà đi năm cô năm tuổi nhưng cô chẳng biết đi đâu. Cuối cùng, cô đã trốn vào nhà kho nhỏ phía sau nhà bà nội. Cô mãi không thể nào quên ngày hôm đó. Cô trốn trong nhà kho đứng vô số đồ đạc linh tinh, gió lạnh lùa qua khung cửa sổ chưa đóng thổi vào mặt cô. Cô kiễng chân, cố bám vào tường, rướn người lên để đóng cửa sổ nhưng mảnh vôi phía trên bờ rơi đầy lên đầu cô. Cô sợ hãi ngồi sụp xuống nền xi măng. Hai đầu gối cô đều bị trầy xước. Cô dùng đôi bàn tay nhỏ bé lấm lem của mình để bịt vết thương đang chảy máu. Nỗi sợ khủng khiếp và cảm giác cô đơn dần dần xâm chiếm cả con người cô. Cuối cùng, anh Lý Bối Lỗi đã tìm thấy và công cô ra khỏi nhà kho đáng sợ đó. Cũng từ đây, cô từ bỏ ý định bỏ nhà ra đi. Anh Lý Bối Lỗi đã hy sinh mọi thứ để cô có niềm tin vào cuộc sống, gạt bỏ ý định đi lang thang để được tự do của cô. Nhưng gần đây, những hiểu lầm của anh Lý Bối Lỗi khiến cô cảm thấy không yên, cảm giác cô độc bị cuộc sống bỏ rơi lại đến với cô. Cô muốn trốn chạy.

Cô đặt chiếc va ly du lịch màu đỏ xuống dưới chân, nhẹ nhàng gục đầu lên chiếc va ly đó, lặng lẽ nhìn thành phố ồn ào náo nhiệt mà không biết mình sẽ đi đâu. Một cô gái trẻ, cao ráo ngồi xuống bên cô, mãi sau, cô ấy mới mở miệng hỏi cô:

- Xin hỏi, cô có phải là Bối Nhĩ không?

Cô ngẩng đầu nhìn cô gái xinh đẹp xa lạ bên cạnh và có cảm giác hình như cô đã gặp cô ấy ở đâu rồi, nhưng cô không thể nhớ ra nổi.

- Chúng ta đã từng gặp nhau một lần, ở nhà anh Dã Tốt. Có thể là cô không nhớ tôi.

Ánh nắng chiếu lên làn da trắng ngần của cô gái đó càng làm cho khuôn mặt của cô trở nên ửng hồng. Dưới ánh nắng chói chang, Bối Nhĩ mở mắt nhìn cô ấy và chợt nhớ ra, đây chính là cô gái ở nhà Dã Tốt hôm đó.

Cô ấy ngồi bên Bối Nhĩ nở một nụ cười thân thiện, cô ấy nói:

- Cô sắp đi xa sao?

- Tôi không biết mình sẽ đi đâu nữa. - Bối Nhĩ tiếp tục gục đầu vào chiếc va ly, buồn bã nói. - Tôi bị lạc đường rồi...

-Ồ! Hóa ra là vậy. - Cô ấy đứng lên kéo tay cô, dịu dàng nói. - Tôi đưa cô về nhà nhé.

Bối Nhĩ không nói gì, chỉ thẫn thờ nhìn đoàn tàu chạy qua trước mặt như một đứa trẻ bị người ta bỏ rơi. Cô ấy nhìn cô, trong ánh mắt cô hiện lên vẻ hoảng hốt bất an. Dung nhan xinh đẹp của cô bị một làn sương u ám che khuất khiến người ta đều cảm thấy xót thương. Đây chính là nguyên nhân Dã Tốt không thể nào quên được cô Cô gái đó trầm nghĩ.

Khi trời tối dần, cô gái đó đã đưa cô về nhà mình. Cô ấy không hiểu tại sao mình lại đưa cô về nhà. Cô ấy chỉ muốn làm gì đó cho cô mà thôi.

- Cô ngồi nghỉ một lát đi. Tôi đi chuẩn bị nước tắm cho cô. Lát nữa chúng ta ra ngoài ăn cơm. - Cô gái đó nói.

Bối Nhĩ vẫn không nói lời nào. Tại sao cô lại đi theo cô gái xa lạ mới chỉ gặp nhau có một lần về nhà, đến cả cô cũng không hiểu nữa. Dù sao cô cũng không còn nơi nào để đi. Thành phố này lớn như vậy nhưng chẳng hề có chỗ nào cho cô sống cả. Khi cô thật sự ra ngoài, cô mới phát hiện ra rằng cuộc sống lang thang khiến cho con người ta mệt mỏi. Cô chạy ra ngoài để bản thân tỉnh táo hơn một chút nhưng cô đâu ngờ rằng, mới chỉ xa nhà có vài tiếng đồng hồ mà cô lại càng đau lòng hơn thế này.

Năm nay cô đã hai mươi sáu tuổi nhưng cô vẫn giống cô bé không hiểu sự đời năm đó, cô cảm thấy mình thật ngốc nghếch.

- Cô muốn ăn gì? - Cô gái đó từ nhà tắm bước ra, ngồi xuống trước mặt cô hỏi.

- Tôi chỉ muốn yên tĩnh một lát thôi. - Cô nói.

- Cô như vậy sẽ khiến người khác lo lắng đấy. Cô mệt à? Cô có muốn tắm nước nóng không? - Cô gái đó mỉm cười hỏi cô như thể đang nịnh một đứa trẻ.

- Tại sao cô lại đưa tôi về nhà? - Bối Nhĩ bỗng hỏi.

- Tôi không muốn cô đi lang thang trên phố.

- Tại Sao?

- Vì nếu cô đi lang thang trên phố sẽ có người đau lòng. Tôi không muốn thấy người đó đau lòng.

- Cô yêu Dã Tốt ư? - Cô mở to mắt hỏi cô ấy.

Cô ấy không nói gì mà chỉ đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ. Phòng trọ cô ấy thuê là một nơi phồn hoa. Cô ấy sống ở tầng mười lăm. Mỗi đêm nhớ anh, cô ấy đều ngồi thu mình bên ban công, ngắm nhìn thành phố ồn ào và náo nhiệt này. Cô ấy chưa bao giờ nói rằng cô ấy yêu anh. Anh cũng chưa bao giờ hứa với cô ấy bất kỳ điều gì.

Họ giống như hai kẻ lang thang trong thành phố này, gặp gỡ rồi lại chia tay và chờ đợi lần gặp gỡ sau... Nhưng cảm giác an toàn của một người con gái chính là cảm giác an toàn trong tâm hồn, niềm vui thể xác mà cô nhận được chỉ là cảm giác an toàn nhất thời, tuy nhiên, an toàn và cảm giác an toàn là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Nhiều lúc, cô ấy đứng đây nhìn anh mặc đồ ra đi, chịu đựng nỗi cô đơn xâm chiếm lấy nhưng cô ấy chưa bao giờ níu giữ anh, cũng chưa bao giờ đòi hỏi anh phải có bất kỳ trách nhiệm gì. Tận sâu trong lòng mình, cô ấy biết rõ, cuối cùng sẽ có một ngày đường ai nấy đi, sẽ chẳng có ai rơi nước mắt đau lòng vì ai. Đây chính là điều họ đã thống nhất với nhau ngay từ đầu. Nhưng cô ấy không thể nào quên được những lúc anh ôm cô ấy mà miệng anh lại gọi tên Bối Nhĩ. Cô ấy có thể chịu đựng việc anh không yêu mình, nhưng điều khiến cô ấy không thể nào bỏ qua được đó là trong mắt anh, cô ấy chẳng qua chỉ là một vật thể thân đáng thương mà thôi.

- Nếu cô không muốn ra ngoài, vậy tôi đi làm chút gì đó cho cô ăn nhé. - Trên khuôn mặt thanh tú của cô ấy vẫn nở nụ cười rạng rỡ.

- Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.

- Có gì đáng nói đâu.

- Cô yêu anh ấy đúng không?

- Vậy còn cô, cô đã từng yêu anh ấy ư? - Cô ấy hỏi lại.

- Tôi... - Cô bỗng khựng lại không biết phải trả lời thế nào. Đúng là cô cũng có tình cảm đặc biệt với anh, tình cảm không thể cắt bỏ nhưng lại không phải là tình yêu. Có lẽ chính vì vậy nên cô mới đào con đường nhỏ trong sâu thẳm linh hồn với hy vọng sẽ được sự quan tâm và chăm sóc của anh ấy, nhưng cô lại không thể nào yêu anh ấy.

- Tôi nghĩ, chúng ta chuyển sang chủ đề khác nhé. - Cô gái nói.

- Cô không cần phải thương hại tôi đâu.

- Tôi không thương hại cô. Tôi không những không thương hại mà thậm chí còn ghen tị với cô.

- Ghen tị với tôi ư?

- Được một người con trai ngày đêm nhớ đến trong suốt bao nhiêu năm như vậy, lẽ nào chẳng phải là điều khiến cho người ta ghen tị sao?

Bối Nhĩ cúi đầu không nói gì. Chính nỗi nhớ nhưng đó đã khiến cô cảm thấy mệt mỏi không thể nào thở nổi. Nếu anh hận cô thì lòng cô có thể đã dễ chịu hơn một chút.

Lý Bối Lỗi giống như chú ruồi đi lùnh sục mọi ngõ ngách của thành phố này. Anh đi tìm mọi nơi Bối Nhĩ có thể đến, thậm chí còn đến tìm cả Tỉnh Điện, nhưng chẳng ai biết rốt cuộc cô đã đi đâu. Anh ngồi bên lề đường, buồn bã hút thuốc như thể người nông dân bị người ta quýt tiền công vậy.

Khả Lam gọi điện đến, anh sốt sắng hỏi:

- Em nói thử xem liệu nó có thể đi đâu chứ? - Anh lo đến phát khóc tới nơi rồi.

- Anh đã hỏi cô ấy chưa? - Khả Lam nhắc anh.

- Ai cơ?

- Cô gái mà em gặp ở nhà anh hôm đó ấy.

- Em nói là Âu Dương San San ư?

- Vâng.

- Sao anh lại quên mất cô ta nhỉ? - Anh vội gác điện thoại, lái xe đến thẳng nhà Âu Dương San San.

- Em ấy không nói gì với tôi cả. - Âu Dương San San mặc một chiếc áo phông bằng vải bông, khuôn mặt mệt mỏi trả lời anh.

- Cô sao thế? Cô bị ốm à? - Anh đứng ngoài cửa lo lắng hỏi cô.

- Không sao. Chỉ là ốm vặt thôi.

- Cô đi khám bác sĩ chưa?

- Tôi đi rồi. Hôm qua, tôi vừa mới từ bệnh viện về. - Cô mệt mỏi nói.

- Ồ! - Anh ngần ngại hỏi cô. - Có phải là vì tôi nên cô mới...

- Không liên quan gì đến anh. - Cô ngắt lời anh. - Là chuyện riêng của tôi. Anh không phải tự trách mình.

- Cô nhớ giữ gìn sức khỏe đấy. - Anh nói.

- Tôi biết rồi.

Hai người họ một người đứng trong, một người đứng ngoài, lặng lẽ nhìn nhau, khoảng một phút sau, anh nói

- Tôi đi đây. Cô nghỉ ngơi đi nhé.

Cô chẳng nói gì, lặng lẽ đóng cửa lại. Cô không để cho anh vào, anh chỉ cần bước thêm một bước là ý chí của cô sẽ đổ theo. Cô không muốn tiếp tục như vậy nữa. Cô quá mệt mỏi rồi. Cô đang cố gắng để đẩy anh ra khỏi ký ức của mình.

Cô đi vào bếp mở tủ lạnh ra, lấy một hộp kem và dùng thìa xúc một miếng thật lớn đưa vào miệng. Cô ăn mà nước mắt cứ trào ra. Cô một tay gạt nước mắt, một tay xúc kem đưa lên miệng, nhưng nước mắt rơi ngày càng nhiều hơn. Cuối cùng, cô ném chiếc thìa xuống nền nhà và bò ra ghế sofa khóc đau khổ. Cô đau đớn phát hiện ra rằng, cô đã yêu người đó đến mức không còn thuốc chữa nữa rồi. Cô khóc, không phải vì anh mà là vì thương cho cô. Trước đây, khi cô buồn, cô thường ăn rất nhiều để dung hoà nỗi đau với đồ ăn. Nhưng bây giờ, dù cô có ăn bao nhiêu đi chăng nữa, cũng không thể lấp kín chỗ trống lớn trong lòng cô.

Lý Bối Lỗi thất vọng bước xuống cầu thang. Trông bộ dạng của Âu Dương San San thật khiến cho người ta đau lòng. Anh không hề muốn làm tổn thương cô nhưng sao sự việc lại đến nông nỗi này chứ? Bối Nhĩ bỗng nhiên biến mất, còn Âu Dương San San thì lại tiêu tụy như thế, anh có cảm giác như ai đó dùng dao móc tim mình ra vậy.

Ngày đầu tiên Tỉnh Điền bình phục trở lại, anh đã nhận hợp đồng quay quảng cáo cho một hãng dầu gội đầu. Anh đã rất cố gắng nhưng vẫn không thể nào nhập vai được, đạo diễn có chút chán nản, chau mày hỏi anh:

- Rất cuộc cậu có quay được không?

- Tôi làm được. - Tỉnh Điền trả lời ngay.

- Cậu nghỉ ngơi một chút đi. - Đạo diễn trầm lặng nói, một khuôn mặt khó coi giống như một tấm vải lụa phủ đầy bụi.

- Anh đang lo lắng cho cô ấy ư? - Dương Tử đưa cho Tĩnh Điền một chai nước suối và hỏi anh.

- Cô nói xem liệu cô ấy có thể đi đâu? – Tĩnh Điền lo lắng hỏi cô.

- Tôi không biết. - Dương Tử đáp. – Nhưng, nếu đã đi, tôi nghĩ cô ấy sẽ không chịu đến một nơi mà người ta có thể dễ dàng tìm thấy mình đâu.

- Haizzz! – Tĩnh Điền thở dài. - Bao nhiêu năm rồi mà cô ấy vẫn ương bướng như vậy, giống như một đứa trẻ luôn làm người khác phải lo lắng.

- Cô ấy cũng đã trưởng thành rồi. Cô ấy biết tự lo cho mình.

- Nhưng tôi không thể không lo cho cô ấy.

Dương Tử không nói gì nữa mà chỉ cúi đầu chỉnh lại trang phục cho anh.

Từ trường quay đi ra, Tĩnh Điền trầm tư ngồi trên xe rồi vội đến buổi họp báo.

- Trông anh rất mệt. Anh có muốn về nghỉ không? - Dương Tử hỏi anh.

- Không cần đâu. Tôi đã nghỉ quá lâu rồi. - Anh nói.

Vì chân bị thương nên anh đã nghỉ ở nhà gần hai tháng. Một diễn viên nếu không có phim để đóng thì cũng giống như người công nhân bị mất việc, là một chuyện vô cùng đáng buồn. Anh có được như ngày hôm nay không chỉ đơn thuần là dựa vào vận may mà thực sự anh đã trải qua rất nhiều nỗi khổ, nhưng mọi người xung quanh không hề biết, anh cũng phải bỏ ra rất nhiều công sức. Anh vì chuyện này mà đã phải từ bỏ nhiều thứ, kể cả tình yêu của anh. Anh không cho phép mình dừng lại. Đáng ra, tình trạng sức khỏe hiện nay của anh chưa thể quay phim được nhưng anh không cần để ý nhiều đến thế, trong mắt anh, không có gì quan trọng hơn sự nghiệp diễn viên của mình.

Dương Tử nhìn anh, há hốc mồm như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại chẳng nói gì cả. Cô hiểu Tĩnh Điền, chỉ cần là chuyện anh đã quyết sẽ không dễ gì thay đổi được, không ai có thể làm lung lay quyết tâm của anh. Cô ở bên anh, đi cùng con đường với anh, chứng kiến sự thành công của anh và cũng thấy cả sự hoang đường của anh. Cô sùng bái anh nhưng cũng đau lòng vì anh. Cô biết tình yêu của cô sẽ không bao giờ dẫn đến kết quả gì, nhưng chỉ cần được ở bên anh, hàng ngày có thể nhìn thấy anh là cô đã mãn nguyện lắm rồi.

- Đến giờ uống thuốc rồi. - Cô ngồi xuống đối diện với anh, đặt lọ thuốc vào tay anh.

- Cảm ơn cô. - Anh bỏ hai viên thuốc vào miệng rồi ngẩng đầu lên hỏi cô. – Tối nay, tôi có việc gì nữa không?

Cô giở sổ tay ra xem, nhẹ nhàng đáp:

- Hết rồi ạ.

- Ngày mai thì sao? - Anh lại hỏi.

- Hai giờ chiều mai có một cuộc phỏng vấn, còn những lúc khác chưa có lịch.

- Ồ! - Anh tựa vào cửa xe, lim dim đôi mắt, dáng vẻ thật sự mệt mỏi.

Cô biết anh đang nghĩ gì. Sáng nay, khi anh vừa đến trường quay, anh bỗng nhận được một cuộc điện thoại, cô nghe thấy anh hét lớn trong điện thoại:

- Biến mất ư? Sao cô ấy có thể biến mất được chứ?

Cô không biết người ở đầu bên kia nói gì nhưng sau khi nói chuyện xong, anh ngồi thẫn thờ trên ghế trong trường quay, đầu óc anh cứ để đi đâu đó.

- Anh không sao chứ? - Cô bước đến hỏi anh.

- Bối Nhĩ biến mất rồi. - Anh buồn bã nói.

Vốn dĩ, cô muốn nói gì đó để an ủi anh, nhưng khi cô vừa định mở miệng nói thì đạo diễn đã gọi anh.

- Tỉnh Điện, có thể bắt đầu được chưa?

- Được rồi. - Anh đứng dậy, dáng vẻ uể oải, đến trước gương...

Sau vài cảnh quay, đạo diễn cực kỳ không hài lòng với sự diễn xuất của anh, không ai biết rốt cuộc anh đang nghĩ gì, chỉ có cô mới hiểu tất cả những nỗi khổ tâm trong anh. Cô nhìn anh xót xa, cô tưởng tượng xem rốt cuộc người con gái anh luôn nhớ đến trông như thế nào.

Sau một ngày làm việc, khi ánh mặt trời đã tắt, họ ngồi trên xe nhìn ánh đèn của thành phố bật sáng, rất nhiều biển giảm giá của các cửa hiệu được bày ra, những chiếc biển quảng cáo đồ dựng đứng trong gió như bị người yêu cũ lãng quên, cứ ngốc nghếch chờ đợi thứ tình yêu mãi mãi không bao giờ quay lại nữa.

Tỉnh Điện xuống xe trước.

- Tôi muốn đi bộ một mình. - Anh nói.

- Chân của anh vẫn chưa khỏi hẳn. - Dương Tử nhắc nhở anh.

- Không sao đâu.

- Vậy anh cẩn thận một chút. Anh đừng quên cuộc phỏng vấn ngày mai đấy nhé.

Anh gạt đầu, lê bước chân mệt mỏi đi về phía trước, bỏ lại cô đứng đó cô đơn một mình.

- Anh tìm thấy Bối Nhĩ chưa? - Anh ngồi trong quán cà phê yên tĩnh gọi điện cho Lý Bối Lỗi.

- Vẫn chưa. - Giọng Bối Lỗi khô khốc, hoàn toàn không giống với lúc dẫn chương trình. - Tôi không tìm thấy nó. Tôi sắp phát điên rồi. - Anh buồn bã nói trong điện thoại.

Hôm nay, anh đã dùng hết nỗi lo lắng và tuyệt vọng của cả đời mình, nhưng vẫn không tìm thấy cô. Đến đây đã bao nhiêu năm nhưng cô không hề quen thuộc thành phố này, đã muộn như vậy rồi, anh lo cô gặp chuyện gì đó, thậm chí anh còn tưởng tượng ra những cảnh vô cùng hoang đường. Mỗi cảnh hiện ra lại khiến anh sợ đến lạnh cả sống lưng. Anh tự nhủ, nhất định không được nghĩ ngợi linh tinh, anh không ngừng phả khói thuốc ra như thể sợ rằng nếu nuốt chúng vào thì sẽ không thể làm được gì.

Tĩnh Điện an ủi:

- Cô ấy sẽ không sao đâu. Tôi không để cô ấy gặp chuyện gì đâu. Lý Bối Lỗi không nói gì, chỉ lặng lẽ gác điện thoại.

- Liệu người nhà có lo cho cô không? - Khi ngồi ăn cơm cùng nhau, “người đẹp chân dài” bỗng hỏi Lý Bối Nhĩ.

- Chẳng có người nhà nào lo cho tôi đâu. - Cô lạnh lùng trả lời.

- Cô đang cãi nhau với ai sao?

- Tại sao cô lại hỏi như vậy? Cô cho rằng tôi là đứa trẻ lên ba sao?

- Tôi xin lỗi. - Cô gái đó cười xin lỗi. - Tôi chỉ có cảm giác cô bỏ đi như vậy, người nhà sẽ rất lo cho cô.

- Cô đưa tôi về để lôi tôi ra làm trò cười đúng không? - Cô bỗng trở nên giận dữ, nhìn cô ấy với ánh mắt đầy căm hận. - Cô muốn biết rốt cuộc người con gái mà Dã Tốt yêu như thế nào chứ gì. Giờ thì cô thấy rồi đấy. Chẳng qua cũng chỉ như vậy thôi, chắc là trong lòng cô đang thầm cười nhạo tôi đúng không?

Cô gái đó nhẹ nhàng lắc đầu đưa thìa canh cho cô:

- Cô mau ăn đi. Đồ ăn sắp nguội hết rồi. - Cô ấy nói.

Bối Nhĩ đặt chiếc thìa lên bàn rồi lại quay đầu đi về phía phòng khách, tiếp tục gục đầu trên chiếc va ly du lịch màu đỏ mà cô mang theo. Cô không biết rốt cuộc mình nên làm thế nào? Nỗi tủi thân trong cô giống như một chiếc mụn nhọt ác tính, nó đang lớn dần trong cô.

“Người đẹp chân dài” trốn vào nhà vệ sinh gọi điện cho Dã Tốt. Đây là lần đầu tiên cô ấy chủ động gọi điện cho anh. Trước đây, dù cô ấy có nhớ anh đến mấy, cũng không bao giờ chủ động gọi điện cho anh. Cô ấy luôn xuất hiện vào lúc anh cần và ra đi trước khi anh cảm thấy chán. Cô ấy chưa bao giờ đem đến cho anh bất kỳ phiền phức nào. Có thể chính vì như thế nên quan hệ của họ mới kéo dài được lâu đến thế. Có một lần, khi cô ấy từ công ty quảng cáo bước ra thì trời bỗng đổ mưa rào, cô ấy không mang theo áo mưa hay ô che mà đành đội mưa đội gió về. Về đến nhà, bị ướt như chuột lột, nhưng cô ấy vẫn tự an ủi.

- Không sao. Sau cơn mưa sẽ có cầu vồng.

Nhưng cô ấy chưa kịp đó cầu vồng thì đã bị ngay một trận ốm nặng. Nửa đêm, cô ấy bỗng sốt cao, cả người nóng rực như hòn than. Cô ấy cuộn tròn người trong chăn, bỗng thấy rất nhớ anh. Cô ấy lấy điện thoại ra nhìn màn hình màu xanh, mãi sau mới bấm ra dãy số, nhưng cuối cùng, cô ấy lại không đủ dũng cảm để gọi điện cho anh. Không phải là cô ấy sợ bị từ chối, cô ấy biết nếu cô ấy mở miệng nói, chắc chắn anh sẽ đến. Nhưng cô ấy không muốn tạo áp lực và gây khó dễ cho anh. Cô ấy không muốn lấy danh nghĩa tình yêu để trói buộc anh.

- Anh xin lỗi. - Dã Tốt mở miệng nói trước. Anh đang xin lỗi về chuyện cầu hôn cô ấy hôm trước. Gần đây, anh thường nghĩ đến chuyện hôm đó. Anh cảm thấy rất buồn vì hành động của mình. Từ khi bắt đầu, họ đã thống nhất, không ai được nhắc đến chuyện tương lai của ai. Họ chỉ là hai đứa trẻ cô đơn trong thành phố này. Bây giờ, họ ở bên nhau, cho nhau hơi ấm, nhưng cuối cùng sẽ có một ngày đường ai nấy đi. Anh không nên nói những điều đó với cô ấy. Cô ấy là người con gái có lập trường, sao có thể dễ dãi như vậy chứ? Cô ấy không màng đến chuyện anh báo đáp, cô ấy đã cùng anh trải qua những ngày tháng buồn khổ nhất của cuộc đời.

- Trước đây, chúng ta đã thống nhất. Không ai phải nói xin lỗi ai hết. - Cô nói.

- Ừ.

- Có chuyện này, em không biết có nên nói với anh hay không?

- Chuyện gì vậy? Đây là lần đầu tiên cô ấy chủ động gọi điện cho anh nên anh cho rằng chắc cô ấy gặp phải rắc rối gì. Anh nguyện sẽ cố gắng hết sức để giúp cô ấy. Những năm qua, cô ấy luôn lặng lẽ ở bên anh, cùng anh trải qua những ngày tháng lạnh lẽo u ám, nghe những tâm sự của anh, giải tỏa những buồn khổ cho anh, những việc mà anh có thể làm cho cô ấy thật quá ít ỏi.

- Bối Nhĩ đang ở đây. - Cô ấy nói thẳng với anh.

- Sao cô ấy lại đến tìm em?

- Không phải cô ấy đến tìm em, mà là em tình cờ gặp cô ấy ở bến tàu điện ngầm. Hình như cô ấy bỏ nhà đi.

- Vậy bây giờ Bối Nhĩ thế nào? - Anh vội hỏi.

Lòng cô ấy chợt thấy xót xa, cảm thấy có chút không hài lòng, là cảm giác ghen tị, cô ấy cũng không rõ nữa. Anh chưa bao giờ lo lắng cho cô như vậy. Cô cho rằng mình sẽ không để ý nhưng khi nghe giọng anh lo lắng như vậy, sống mũi cô bỗng cay cay như thể bị người ta rắc hạt tiêu vào vậy.

- Cô ấy không sao. Anh có đến thăm cô ấy không? - Cô hỏi.

- À! Em thấy, bây giờ liệu cô ấy có muốn gặp anh không?

- Em không biết. - Giọng cô tràn đầy ghen tị, đến chính bản thân cô cũng không thể nào kiềm chế được.

- Vậy giờ anh phải làm thế nào?

- Anh tự xem nên làm thế nào đi. - Cô chưa xót nói.

- Em sao thế? - Anh hỏi.

Ở bên anh bao lâu nay nhưng cô chưa bao giờ nói giọng đó với anh.

- Không có gì. Em thấy hơi mệt. - Cô giải thích.

- Lát nữa anh đến nhé.

- Vâng.

Cô gác điện thoại rồi dựa vào bức tường gạch men trắng trong nhà tắm và cứ thế từ từ trượt xuống đến tận khi ngồi bệt dưới sàn nhà. Cô không biết rốt cuộc mình làm sao nữa, cảm giác lạc lõng và bất an bỗng xâm chiếm lấy cô. Cô có cảm giác mình sắp mất anh. Tuy cô đã sớm nghĩ đến chuyện sẽ có một ngày như vậy nhưng khi sự thực bày ra trước mắt, nó lại trở thành một thứ hoàn toàn khác.

Đợi khi bình tĩnh lại một chút, cô đứng dậy rửa mặt, đứng trước gương lấy lại nụ cười rồi mới đẩy cửa bước ra.

- Cô có muốn vào phòng nghỉ một lát không? - Cô hỏi. Nhưng tiếng nói bị căn phòng trống vắng trở lại bên tai cô. Phòng khách không có người. Lý Bối Nhĩ và cả chiếc va ly du lịch màu đỏ đã biến mất. Cô vội vàng không kịp thay dép đi trong nhà chạy ra ngoài tìm. Cửa thang máy tầng một mở ra, cô gặp ngay Dã Tốt đang lo lắng bước tới.

- Sao thế? Có chuyện gì vậy? - Dã Tốt hỏi cô.

- Cô ấy đi rồi.

- Ai đi rồi cơ?

- Bối Nhĩ.

Anh sống người, vội lao ra khỏi tòa nhà, bỏ lại cô thẫn thờ đứng đó với tâm trạng đầy lo lắng và chua xót. Gió lạnh thổi qua đầu gót chân lộ ra ngoài làm cô không chịu được cảm giác lạnh giá. Trong nháy mắt, toàn bộ cảm giác đau buồn đều đổ dồn lên cô. Tại sao anh lại nhẫn tâm bỏ cô ở đây một mình? Vì cô yêu anh nên anh có thể vô tâm bỏ rơi cô như vậy sao?

- Sao em không để ý đến cô ấy chứ? - Anh đứng bên đường lớn tiếng trách móc cô.

Tối nay, họ đã chia ra đi tìm ở khắp nơi nhưng đều không thấy bóng dáng Bối Nhĩ đâu cả. Dã Tốt lo quá hoá giận trút hết nỗi lo lắng lên người cô.

- Em xin lỗi. - Cô nói.

- Xin lỗi thì ích gì chứ? Muộn như vậy, em bảo một cô gái như cô ấy sẽ đi đâu đây?

- Em sẽ đi tìm tiếp. - Cô nói.

- Tìm ở đâu? Cả thành phố này đã bị chúng ta lật tung lên rồi, em còn định đi đâu để tìm đây?

- Anh quát tháo em thì ích gì chứ? - Cuối cùng, cô đã không kìm nén được tâm trạng của mình, lớn tiếng nói lại anh. - Anh dựa vào cái gì mà trách móc em? Là em đuổi cô ấy đi sao?

Anh mệt mỏi nhìn cô. Trong gió lạnh, mặt cô đã đỏ ửng lên. Anh bước tới kéo đầu cô áp vào ngực mình.

- Anh xin lỗi. - Anh nói.

- Em không biết cô ấy lại bỏ đi. Em thật sự không biết mà. - Ở trong lòng anh, cô bỗng ảm ức. Từ ngày đầu quen nhau, cô đã tư nhủ với bản thân sẽ không bao giờ nói dối hay che giấu anh điều gì. Cô không muốn sau bao nhiêu năm họ lại phải chia tay nhau. Cô luôn vì vậy mà áy náy và lo lắng. Cô biết trong lòng anh luôn có một người con gái khác. Cô cho rằng mình sẽ không để ý đến quá khứ của anh nhưng tối nay, khi anh vì cô ấy mà lớn tiếng trách móc, cô có cảm giác trái tim mình như bị đặt trong băng tuyết lạnh, lạnh lắm!

- Anh xin lỗi. Tại anh lo lắng quá! - Anh an ủi cô.

- Vậy bây giờ chúng ta không tìm thấy cô ấy thì phải làm thế nào? - Cô ngẩng đầu lên, nước mắt đã chảy rơi nhìn anh.

- Em về nghỉ trước đi. Anh sẽ đi tìm tiếp. Nhất định anh phải tìm thấy cô ấy.

Cô thở dài, nhẩm nại nói:

- Hay là em cùng anh đi tìm nhé.

Hai người họ giống như hai đứa trẻ không biết mệt mỏi, vừa đi vừa nhìn xung quanh. Lá rụng bên đường bị gió thổi cuốn tung lên tạo thành những tiếng lá khô xào xạc như một bữa tiệc cô đơn hoa lệ.

Thành phố lớn như vậy, rốt cuộc cô ấy đi đâu đây?

18. Chương 17

Chương 17

Lý Bối Nhĩ tìm được một nhà trọ nhỏ. Phòng trọ vừa oi bức vừa ẩm ướt, góc phòng có một cái mạng nhện lớn, giống như nó có thể ngăn cản phòng làm đôi bất cứ lúc nào. Do đi quá vội nên cô chỉ nhét vào va ly du lịch mấy bộ quần áo, trong túi cũng chỉ có vài đồng nhân dân tệ đủ cho cô thuê được căn phòng ở cái nhà trọ nhỏ và cũ nát này. Từ trong va ly, cô lấy ra một chiếc khăn tắm và một chiếc ga trải giường rồi đặt người lên đó luôn. Đời người là một chặng đường dài, rốt cuộc nơi đâu mới là chỗ dừng chân của cô đây.

Đêm nay, cô đã mơ rất nhiều giấc mơ, một mình nằm trên chiếc giường nhỏ bé, bần thỉu đó mà khóc lóc thảm thiết như vừa chết đi sống lại vậy. Nhưng cứ mở mắt ra là cô lại không thể nhớ nổi rốt cuộc cô đã mơ thấy gì.

Khi trời còn tờ mờ sáng, cô đã trả phòng rồi. Cô không muốn ở lại đây thêm nữa. Căn phòng ẩm ướt đó khiến cả trái tim cô cũng trở nên mệt mỏi theo.

Cô ngồi trên chiếc ghế dài bên đường, ngược nhìn bầu trời chưa sáng hẳn. Cô có cảm giác bầu trời đang ngày càng xám xịt, cô gắng nhìn mà chẳng thấy rõ đường chân trời đâu. Nhớ lại năm bố mẹ đưa cô và anh Bối Lỗi đi leo núi. Cô mệt quá nên đòi bố cõng trên lưng. Đến khi họ lên đến đỉnh núi, trời cũng đã tối. Vì trên lưng bố, cô được ngắm những vì sao long lanh tựa như đôi mắt của các em bé đang lấp lánh trên bầu trời. Trên núi rất lạnh! Bốn người họ ngồi sát bên nhau, hơi ấm tỏa ra khiến họ cảm thấy ấm lòng. Bầu trời lúc đó trông giống như tâm trạng của họ vậy. Nhưng bây giờ, họ không còn ở bên nhau nữa, nỗi đau đó cứ thế trào ra. Cô gục mặt vào đầu gối khóc thút thít.

Đến khi ngẩng đầu lên thì đã có một chàng trai ngồi bên cạnh cô. Cô nhìn anh trong làn nước mắt giống như một đứa trẻ phải chịu ảm ức khi bị đánh đòn vậy.

- Khóc xong rồi thì về nhà thôi. - Chàng trai nói.

- Sao anh lại ở đây? - Cô gạt nước mắt hỏi anh.

- Anh trai em lo sắp phát điên lên rồi đấy.

Cô gục đầu vào ngực anh sụt sịt nói:

- Tỉnh Điện, em cứ nghĩ là cả đời này chúng ta sẽ không gặp lại nhau nữa.

- Đồ ngốc.

Cô không nói mà chỉ gục đầu vào sát ngực anh. Cô có thể nghe rõ tiếng trái tim anh đập.

Anh đưa tay vuốt mái tóc dài của cô. Sáng sớm, có rất ít người qua đường, trông họ như một đôi tình nhân vừa mới làm lành sau khi cãi nhau vậy. Bao năm qua, dù bên cạnh cô có bao nhiêu người nhưng cô vẫn không thể nào quên được anh. Tình yêu cô dành cho anh tựa như chiếc nhọt mọc trong đầu, cô chẳng biết làm cách nào để chữa được nó nên đành để nó tiếp tục lớn lên. Nhiều lúc, cô có cảm giác mình thật bất lực, tình cảm đã không còn nghe theo sự điều khiển của lý trí. Ngoài việc nhớ anh ra, cô chẳng thể làm được gì khác.

- Sao em lại bỏ nhà đi như vậy? - Anh hỏi cô.

Cô ngẩng đầu lên cười, nhưng nước mắt cứ thế trào ra, ướt đầm cả khuôn mặt.

- Anh đừng nhìn em. - Cô che mặt lại

Anh ôm chặt cô vào lòng, ôm chặt đến mức cô không thể thở nổi, nhưng cô vẫn không muốn đẩy anh ra.

- Bối Nhĩ...

- Gì ạ?

-Anh xin lỗi...

Họ chia tay nhau đã năm năm và anh vẫn luôn nợ cô một lời xin lỗi. Nếu không có cô thì cũng chẳng thể có anh của ngày hôm nay. Nhìn bộ dạng của cô lúc này khiến anh rất đau lòng. Rốt cuộc thứ cảm xúc trong anh là cảm kích hay là thương xót đây, đến anh cũng không rõ nữa.

- Mọi chuyện đều qua rồi. - Cô nói.

- Anh Bối Lỗi nói đúng, khi trong trái tim chỉ có lòng thù hận thì trước mặt cũng chỉ có thể nhìn thấy thù và hận. Khi tin tưởng vào tình yêu mới có thể có được tình yêu.

- Vậy tại sao em bỏ nhà đi?

- Chỉ là em quá mệt mỏi! Em có cảm giác mình giống như người thừa, giống như một gánh nặng. Anh Bối Lỗi nên có cuộc sống riêng của anh ấy, không thể vì một cô em gái như em mà làm lỡ mất cuộc sống tốt đẹp của anh ấy được.

- Em nghĩ rằng em chơi trò mất tích như vậy thì anh ấy sẽ sống tốt sao?

- Em không biết. Trong lòng em rất trống trải. Bao nhiêu năm rồi nhưng em vẫn chẳng có gì cả.

- Em về nhà đi. - Anh khuyên cô.

Cô ở trong lòng anh nhẹ nhàng gật đầu:

- Đợi trời sáng hẳn rồi em sẽ về.

Anh lặng lẽ ngồi cùng cô trên chiếc ghế dài bên đường, lắng nghe nhịp đập của trái tim, tựa như đang gắng vẫy gọi những ký ức của ngày xưa quay về. Nếu năm đó cô không ương bướng bỏ đi hoặc anh cố gắng giữ cô ở lại thì có lẽ họ vẫn ở bên nhau. Nhưng nếu cũng chỉ là nếu, còn thực tế họ vẫn chia tay.

- Em không hề ở bên Đặng Bành. - Cô bỗng nói.

Anh thần thờ không biết nên nói gì.

- Anh có yêu cô gái đó không? - Cô lại hỏi anh.

- Cô gái nào cơ?

- Cô gái ở bên anh hôm đó ấy.

- Em nói Dương Tử hử? - Anh cười. - Cô ấy chỉ là trợ lý của anh thôi.

- Nhưng cô ấy yêu anh.

- Sao em biết?

- Trực giác của người phụ nữ mách em điều đó.

- Bọn anh không thể đâu.

- Tại sao lại không thể?

- Cô ấy là một cô gái tốt! Anh không muốn làm tổn thương cô ấy.

- Ở bên anh thì nhất định sẽ bị tổn thương sao?

Anh vẫn cười:

- Anh là một diễn viên tốt nhưng không phải là một người đàn ông tốt.

- Anh nên sớm nói cho em biết điều đó.

- Bây giờ vẫn chưa muộn mà.

Cô cười, anh cũng cười. Cô ngẩng đầu lên rồi ngồi thẳng người. Trời đã sáng, người đi lại trên phố càng lúc càng đông.

- Anh nên đi đi, bị người ta nhận ra sẽ không hay đâu. - Cô đứng dậy nói với anh. Cô vẫn luôn nhìn thấu lòng người khác như vậy.

- Vậy còn em?

- Em cũng về nhà đây. Chắc anh Bối Lỗi lo đến nỗi sắp phát điên rồi đấy. - Cô nói, nghiêng đầu cười như đang đạo diễn một vở hài kịch tẻ nhạt.

- Chúng ta sẽ gặp lại nhau chứ?

- Không nên gặp nữa thì tốt hơn. - Cô ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu rồi nhìn anh mỉm cười. - Em sẽ tiếp tục xem những bộ phim anh đóng.

- Bối Nhĩ...

- Anh đừng nói gì nữa. - Cô ngắt lời – Cảm ơn anh đã đến tìm em. Em cảm thấy thoải mái hơn nhiều rồi. Chúng ta đều có cuộc sống riêng của mình. Chúc anh hạnh phúc.

Cô chìa tay ra, anh nắm lấy.

- Tạm biệt anh. - Cô nói.

- Tạm biệt em.

Năm năm trôi qua, cuối cùng họ cũng đã có một kết cục tốt đẹp. Họ từng yêu nhau mặn nồng là vậy, rồi cãi nhau, thậm chí là chia tay, nhưng sau đó, họ cũng có cuộc sống và trong ký ức đâu đó vẫn còn nhiều nỗi dằn vặt. Đến giờ họ cũng chính thức cắt đứt sợi dây tình cảm giữa họ, có lẽ chia tay là kết cục tốt nhất, cô được bình yên mà anh cũng yên bình.

Họ chia tay nhau giữa ngã tư đường. Cơn gió thu lạnh thổi trên mặt đất cuốn theo những chiếc lá khô. Mặt trời chiếu sáng rực rỡ khiến lòng người cũng mang chút hơi ấm.

Sự xuất hiện đột ngột của Tỉnh Điền khiến cô nhớ lại ký ức về những chuyện đã qua. Năm năm rồi, cô không dám hồi tưởng lại những ký ức ảm áp đó, vì dù có làm cách nào đi chăng nữa nó cũng không còn như xưa nữa. Cô giống như chú ếch ngồi trong giếng nước, mãi mãi không thoát ra khỏi sự trói buộc của số

phận. Nỗi hận anh trở thành liều thuốc lãng quên duy nhất của cô, nhưng chỉ có cô mới hiểu rõ nhất, hận càng sâu thì yêu càng đậm.

Năm năm qua, thực ra họ chỉ thiếu thủ tục nói lời từ biệt, vì thế cuộc chia tay của họ mới chưa chính thức. Đến giờ, họ cũng đã hoàn thành thủ tục đó, cuối cùng cô cũng từ bỏ được anh và sẽ không còn cảm thấy nuối tiếc gì nữa. Cô xách va ly đi về hướng ngược lại. Từ nay, họ sẽ không còn bất cứ ràng buộc gì nữa, những chuyện đã qua cũng đều đã trở thành một phần ký ức tươi sáng trong cuộc đời cô.

Cô tình cờ gặp Dã Tốt và “người đẹp chân dài” ở chỗ rẽ trên đường. Họ đã đi tìm cô suốt cả đêm qua, nỗi lo lắng và bàng hoàng hiện rõ trên khuôn mặt mệt mỏi của họ.

- Em xin lỗi. - Cô cười với họ và nói.

Dã Tốt bước lên phía trước, kéo cô vào lòng:

- Anh lo cho em nhiều lắm, em có biết không?

- Là em không tốt. Em không nên ương bướng bỏ đi như vậy.

“Cô gái chân dài” nhìn họ, giống như cô là người ngoài cuộc vậy. Cô đi qua Dã Tốt, nỗi cô đơn và lạc lõng chảy đầy bên trong lồng ngực. Cô dừng bước, ngoái đầu nhìn anh như để khắc ghi dáng vẻ của anh trong đầu. Anh cao gầy, tiêu tụy, mày chau lại, vẫn là dáng vẻ mà cô quen thuộc nhưng anh đã không còn thuộc về cô nữa, hoặc là anh chưa từng thuộc về cô. Cô đau đớn nghĩ, anh giống như một thứ đồ chơi mà cô mượn của người khác vậy. Dù cô có thích nó đến mấy thì cuối cùng vẫn phải trả lại cho chủ nhân của nó. Nhưng có điều đáng buồn hơn đó là anh không phải một món đồ chơi, mà anh là một động vật có cảm xúc, một con người bằng xương bằng thịt. Cô không thể khiến anh động lòng thì cô đành phải bỏ cuộc, bởi dù sao bỏ cuộc cũng là điều cuối cùng mà cô có thể làm cho anh.

Cây cuối thu, cành lá thưa thớt thiếu sức sống. Chỉ nhìn cũng thấy dáng vẻ tiêu điều hiu hắt như tâm trạng của cô vậy. Cô châm một điếu thuốc, làn khói thuốc luồn qua kẽ tay bay vào không trung. Cô ho sặc sụa, vị cay cay sộc lên mũi. Cô ngẩng đầu lên, nhưng không thể ngăn được dòng nước mắt cứ thế trào ra.

- Sau này em đừng bỏ đi như vậy nữa nhé. - Khi buông tay Bối Nhĩ, Dã Tốt nói với cô.

- Cảm ơn anh đã đến tìm em.

- Người em nên cảm ơn là... - Anh ngoái đầu lại nhưng bóng dáng “người đẹp chân dài” đã biến mất. - Ý! Cô ấy đâu rồi?

Anh nhìn xung quanh rồi hỏi. Ặ

- Hai người đã tìm em suốt cả đêm ư? - Bối Nhĩ hỏi.

- Ủ! - Anh chẳng để ý cứ thế đáp. Ánh mắt anh vẫn hướng về đám đông đang đi lại.

- Cô ấy là một cô gái tốt. - Cô nói.

- Đúng vậy. - Anh ngoái đầu lại, buồn bã nói. - Thực ra, bọn anh ở bên nhau đã năm năm rồi. Năm năm qua, có ấy luôn lặng lẽ hy sinh vì anh nhưng cô ấy chưa bao giờ đòi hỏi điều gì. Anh nợ cô ấy quá nhiều.

- Anh có yêu cô ấy không?

- Anh rất muốn ở bên cô ấy. - Anh thẳng thắn nói. - Bao nhiêu năm nay, anh cho rằng anh không thể yêu thêm lần nữa, rất nhiều mất mát, đau thương đã làm đảo lộn trái tim anh. Cô ấy giống như một liều thuốc không chỉ cầm máu mà còn dần xoa dịu nỗi đau của anh. Có thể anh chẳng bao giờ yêu cô ấy như anh từng yêu em, nhưng bao năm qua anh cũng nhận ra rằng, một người có được hạnh phúc hay không, không phải là khi họ nhận được tình cảm mãnh liệt ban đầu, mà chính là cảm giác yên bình của người đó có được sau này.

- Cô ấy đã đem đến cho anh hạnh phúc yên bình ư?

Anh gật đầu:

- Cô ấy luôn đem đến cho trái tim anh sự yên bình. Trải qua bao nhiêu chuyện, bỗng nhiên anh rất muốn được sống cùng cô ấy.

- Vậy anh còn đợi gì nữa? - Cô vỗ vai anh. - Anh mau đuổi theo cô ấy đi.

- Anh... - Anh ngẩn người nhìn cô, buồn rầu nói. - Vậy còn em thì sao?

- Anh cho rằng em là đứa trẻ lên ba vẫn cần anh dắt qua đường sao?

- Anh không có ý đó. - Anh giải thích. - Ý anh là, em vẫn cứ đi lang thang như thế này sao?

- Không đâu. Em sẽ về nhà. - Cô nói.

Anh nhìn cô nở nụ cười vui mừng, thanh thản.

- Thấy anh tìm được hạnh phúc cho mình, em thật sự rất vui! - Cô nói tiếp. - Anh biết không? Bao năm nay, em luôn sống trong dằn vặt. Em luôn nghĩ đáng lẽ anh phải có một tiền đồ tốt đẹp, nhưng chỉ vì một câu nói của em lúc đó mà...

- Em đừng nhắc đến chuyện đó nữa. Bối Nhĩ, tất cả đều đã qua em còn nhắc lại nó làm gì?

- Không đâu. Dã Tốt, anh nghe em nói hết đã. - Cô ngắt lời anh. - Em cũng đã thử từ bỏ mọi thứ để tác thành cho người em yêu. Cảm giác đó không dễ chịu chút nào. Cảm ơn anh đã vì em mà hy sinh mọi thứ. Dù sau này có chuyện gì xảy ra thì xin anh hãy nhớ, em mãi là người bạn tốt nhất của anh.

Anh gật đầu, dang tay ôm lấy cô. Cô vỗ nhẹ lên vai anh giống như đang an ủi một đứa trẻ vậy. Lúc đó, anh rất xúc động, nước mắt chỉ trực trào ra. Anh đã chờ đợi cái ôm này suốt bao năm nay, nhưng thứ anh có được lại là sự chia ly.

- Được rồi. Anh mau đi tìm cô ấy đi. - Cô cười, vỗ vai khích lệ anh. - Nhất định anh phải cố lên đấy.

- Bối Nhĩ, cảm ơn em.

- Thực ra, em phải nói cảm ơn anh mới đúng.

Anh lắc đầu cười.

- Anh cười cái gì?

- Không có gì. Chỉ là anh nhớ lại lần đầu tiên chúng ta gặp nhau thôi.

Cô cũng cười. Đó là buổi sáng ngày Học viện Điện ảnh công bố điểm thi. Rất nhiều học sinh chen nhau trước bảng điểm để tìm tên mình. Lý Bối Nhĩ cũng nằm trong số đó. Bỗng có một chàng trai chạy đến bên cạnh bế bổng cô lên quay vài vòng, miệng lẩm bẩm:

- Tôi đỗ rồi. Tôi đỗ rồi.

Đến đến khi cô đứng vững trên mặt đất thì anh chàng đó đã chạy đi xa rồi.

- Lúc đó thật là thú vị!

- Anh còn nói nữa.

Anh cười lớn, ghé sát mặt cô, chân thành nói:

- Bối Nhĩ, em nhất định phải tìm được hạnh phúc cho mình đấy nhé.

- Em sẽ tìm được. - Cô gật đầu.

Họ mỉm cười tạm biệt nhau. Chia tay nhưng vẫn là bạn. Điều đó đã trở thành hẹn ước đẹp nhất của họ.

Dã Tốt đến nhà “người đẹp chân dài” tìm cô. Anh dùng chiếc chìa khoá cô đưa cho để mở cửa. Trước đây khi cô đưa chìa khoá cho anh, cô từng nói rằng:

- Anh có thể đến tìm em bất cứ lúc nào. - Vì thế, mỗi lần cảm thấy cô đơn hay những đêm mất ngủ, anh đều lê bước chân mệt mỏi đến gõ cửa nhà cô. Những lúc cô có nhà, cô sẽ mở cửa cho anh. Còn những khi cô ngủ rồi thì anh tự mở cửa vào. Cô sẽ ôm anh để anh ngủ giống như ôm một đứa trẻ đang bị tổn thương. Bất kể lúc nào, chỉ cần đến bên cô, lòng anh đều sẽ yên bình trở lại. Họ cứ thế ở bên nhau và tìm được cảm giác an toàn, hạnh phúc nhất.

Cô vẫn chưa về nhà. Anh đứng từ cửa sổ tầng thứ mười lăm nhìn ra ngoài, bỗng anh nhớ đến một câu cô đã từng nói trong một đêm đông lạnh, cô tựa vào lòng anh mà hỏi:

- Anh biết lúc nào thì một người cảm thấy cô đơn nhất không?

Anh lắc đầu.

Cô nói:

- Lúc cô đơn nhất chính là khi anh đứng từ cửa sổ tầng mười lăm nhìn ra ngoài, người anh yêu bỏ anh mà đi, anh không thể nào giữ người ta lại được mà chỉ có thể đứng nhìn người ta ra đi. Lúc đó, cảm giác cô đơn sẽ giống như có một con côn trùng cứ dần dần gặm nhấm trái tim anh.

Khi đó, anh không hề để ý đến những điều cô nói. Nhưng hôm nay, khi đợi cô quay về, đứng nhìn ra ngoài cửa sổ, anh mới hiểu được ý cô nói lúc đó. Sống với nhau lâu vậy mà anh chưa hề hiểu cô. Anh bỗng có linh cảm rằng, cô sẽ không quay về nữa.

Bên ngoài có tiếng mở cửa, anh vội chạy ra xem.

- Cậu là Dã Tốt ư? - Người phụ nữ trung tuổi bước đến hỏi anh.

- Vâng ạ.

- Tôi là chủ căn hộ này. - Bà ta nói. - Cô ấy đi rồi. Trước khi đi cô ấy có dặn tôi đến nhà xem qua và cô ấy cũng nói cậu sẽ đến đây. Cậu thấy đấy, tôi vừa đánh mặt chườm xong, định vào kiểm tra thì không ngờ cậu đến thật.

- Cô ấy đi đâu rồi ạ?

- Cô ấy không nói. Nhưng cô ấy đã trả trước hai tháng tiền nhà và bảo tôi nhắn cậu chuyển đến đây ở. - Bà ta vỗ vai anh. - Lúc đấy, tôi cũng thấy lo, sợ cậu là người không đứng đắn. Bây giờ nhìn thấy cậu, cậu đúng là một chàng trai tốt, tôi yên tâm rồi. Cậu cứ yên tâm ở lại đây đi. Tôi sống ở tầng trên. Có chuyện gì thì cậu cứ lên đó tìm tôi. Bà ta nói liền một mạch, nhưng hầu như anh chẳng để tâm.

- Cô có biết ở đây cô ấy có họ hàng hay người thân nào không ạ? - Anh hỏi.

- Ôi! Cái này thì tôi không biết đâu. Cô ấy sống ở đây lâu như vậy nhưng ngoài lên trả tiền nhà ra thì cô ấy rất ít khi lên tầng trên tìm tôi. - Người phụ nữ đó cười ngại ngùng. - Tôi thường xuyên ra ngoài đánh bài, ít khi ở nhà nên cũng không để ý đến cô ấy lắm.

- Vậy ạ! Cảm ơn cô.

- Khi nào cậu chuyển đến đây? Đồ đạc ở đây vẫn vậy. Tuy cô ấy đã trả trước hai tháng tiền nhà nhưng cậu vẫn phải tự trả tiền điện và tiền nước đấy...

- Vâng. Cháu biết rồi ạ. - Dã Tốt hết kiên nhẫn xoa tay. - Cháu muốn ở một mình một lát được không ạ?

- Được chứ. - Người phụ nữ đó díp hết cả mắt vào. - Đồ nội thất rồi xoong nồi cậu cứ dùng tự nhiên. Đừng gây rắc rối gì cho tôi đấy.

Anh ngán ngẩm xoay người, người phụ nữ đó hậm hực bước ra. Anh đứng bên cửa sổ gọi điện cho cô nhưng điện thoại không liên lạc được. Anh cố gắng lục lại trí nhớ để tìm những người có liên hệ với cô. Cuối cùng, anh buồn bã phát hiện ra rằng, anh chẳng biết gì về cô hết. Anh ở bên cô bao nhiêu năm nay nhưng anh không hề biết cô có bạn bè nào, không biết cô có người thân hay không, nếu có thì người ta ở đâu... Cô luôn lặng lẽ nghe anh tâm sự nhưng anh lại chẳng biết bất cứ điều gì về cô.

Thường khi đã mất đi, chúng ta mới nhận ra rằng, đối phương tốt chừng nào và cũng từ đó chúng ta phải đeo chiếc gông xiềng dẫn vật lên người. Có bao nhiêu tình cảm sau khi mất đi mới thấy ân hận? Có bao nhiêu tình cảm có thể khiến chúng ta bất chấp tất cả để quay lại lần nữa?

Lý Bối Nhĩ về đến nhà. So với lúc cô bỏ đi thì nhà cô vẫn chẳng có gì thay đổi. Chú chó nghe có tiếng động vội chạy đến, nhìn thấy cô, nó quẩn quýt dưới chân như thể gặp lại người thân sau bao ngày xa cách.

Cô ôm chú chó lên, nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông của nó, dịu dàng hỏi:

- Mày vẫn ổn chứ?

Chú chó như hiểu được điều đó, sủa lên mấy tiếng.

- Anh Bối Lỗi đâu rồi? - Cô hỏi nó.

Chú chó nhảy từ trên lòng cô xuống, cắn lấy gấu quần cô rồi lật đà lật dật chạy vào bếp. Cô bỏ hành lý đẹp qua một bên rồi đi theo chú chó vào trong bếp. Căn bếp thật bừa bộn, những chiếc vỏ lon bia vứt lăn lóc trên bàn, dưới đất, cửa thông gió đã được mở ra, vậy mà căn bếp vẫn ngửi thấy mùi bia nồng nặc.

Cô vội chạy về phòng, nhặt chiếc điện thoại di động trên ghế sofa lắp pin vào và gọi cho anh Bối Lỗi. Cô vừa mở miệng ra là đã chỉ chiết anh:

- Lý Bối Lỗi, anh làm cho nhà cửa bừa bộn như vậy, anh định làm phản hả?

- Em đang ở đâu?

- Vậy anh đang ở đâu? - Cô hỏi lại anh. Cô nghe đầu bên kia rất ồn ào, có người nói chuyện bên cạnh, có cả tiếng gió thổi qua, rất hỗn tạp!

- Anh đang đi tìm em. - Khi nói câu này, giọng anh vừa phẫn chấn lại vừa bức tức.

- Ô! - Cô chẳng hề để ý, nói. - Em đã về nhà rồi.

- Em đợi anh ở đây.

Anh vội vàng gác điện thoại. Khi nghe đầu dây bên kia chỉ còn tiếng “tút tut” cô bỗng cảm thấy anh thật buồn cười, nhưng cười thì cười, nước mắt cô vẫn cứ thế trào ra. Từ nhỏ tới lớn, cô luôn mang đến cho anh biết bao phiền phức, còn anh lúc nào cũng lo lắng cho cô như vậy, vì cô mà chấp nhận mọi thứ. Chuyện “bức ảnh” lần này cô đã không còn trách anh nữa. Nghĩ lại những năm qua, vì ghen tị với anh nên cô đã nghĩ ra đủ trò, đến cả cô cũng bắt đầu cảm thấy chán ngán những trò vô bổ đó.

Khi còn nhỏ, anh được mọi người rất yêu quý. Nhiều lúc, mọi người vì quá yêu quý anh mà quên mất cô, nhưng đó đâu phải lỗi của anh chứ. Anh chẳng nợ gì cô cả. Vì sao cô lại giày vò anh, làm anh bị tổn thương như vậy?

Anh bước vào cửa với bộ dạng phong trần đầy bụi bặm. Hai ngày không gặp mà trông anh tiêu tụy đi rất nhiều, râu không cạo, môi khô, mặt mệt mỏi.

Anh nói:

- Em đã làm anh lo chết đi được, em có biết không hả?

Cô nói:

- Không phải em đã nói với anh từ lâu rồi sao. Nếu em đi thì anh không cần phải tìm đâu.

- Vớ vẩn! - Tâm trạng anh lộ rõ vẻ kích động, anh thở dài buồn bã nhìn cô. - Nhưng anh cũng đã nói với em rồi. Dù em có đi đâu thì anh cũng sẽ tìm được em. Em là em gái của anh. Anh không thể để cho em phải chịu bất kỳ tổn thương nào.

- Ai cần anh lo chứ? - Nước mắt cô trào ra, không thể nào ngăn lại được. Cô quay mặt đi, vẫn giữ vẻ mặt thờ ơ.

Anh nhìn cô với ánh mắt u buồn và tuyệt vọng, gật đầu rồi lại gật đầu.

Cô không dám ngẩng lên nhìn anh, bởi những điều cô nói thực ra không phải là những điều cô nghĩ trong lòng. Nhiều lúc cô rất muốn nói với anh rằng, sự tồn tại của anh đã bù đắp vào chỗ thiếu vắng tình thương yêu của bố mẹ dành cho cô. Nhưng cô đã không thể nói được, cô không biết dùng từ nào để diễn tả cảm xúc của mình, thậm chí cô còn thường xuyên dùng cách ngược lại để bày tỏ tình cảm đó.

- Dù sao, chuyện bức ảnh cũng là do anh không đúng. Anh không nên chưa tìm hiểu kỹ sự việc đã trách móc em như thế. - Anh nói.

Nhắc đến chuyện bức ảnh, cơn giận của cô bỗng nổi lên:

- Tên bỉ ổi nào dám hãm hại em như vậy?

- Em có đoán ra ai làm việc đó không? - Lý Bối Lỗi nhìn cô, một dấu hỏi lớn hiện ra trên mặt anh.

Cô lắc đầu:

- Em cũng không biết nữa.

- Liệu có phải là...

- Không phải Đặng Bành đâu. - Cô ngắt lời anh Lý Bối Lỗi.

- Em cũng đã nghi ngờ anh ta, nhưng khi nghĩ kỹ lại, anh ta không phải là người như vậy, anh ta sẽ không làm chuyện bẩn thỉu này đâu.

- Nhưng anh ta là một thương nhân.

- Thương nhân thì sao?

- Anh luôn không có cảm tình với các thương nhân.

- Bố mẹ chúng ta cũng là thương nhân. - Cô nhắc nhở anh.

Anh nhất thời bị chặn họng, há hốc miệng không biết nên nói gì tiếp theo.

Trong lòng Lý Bối Lỗi luôn có một điều day dứt. Năm đó, bố mẹ họ vì việc làm ăn buôn bán mà gửi anh và Bối Nhĩ ở nhà bà nội. Hằng ngày, mỗi lần tan học, khi nhìn mấy bố mẹ bạn mình đến đón họ, dắt tay họ về nhà mà lòng anh thấy chua xót. Tuy bà nội rất thương anh nhưng không bao giờ có thể thay thế được tình yêu thương của bố mẹ. Từ lúc đó, anh bắt đầu ghét thương nhân, ghét họ vì mãi kiếm tiền mà bỏ mặc tình thân như vậy. Sau này, khi anh lớn lên, mỗi lần tiếp xúc với các thương nhân, thấy họ tính toán hẹp hòi, anh lại càng ghét hơn.

- Phải rồi. Ngoài những bức ảnh đó ra còn có một lá thư. - Lý Bối Lỗi bỗng nhớ ra.

- Thư gì ạ

- Một lá thư đánh máy.

- Để anh đi tìm - Anh bối trong thùng rác trong bếp lấy ra một cục giấy vo tròn nhàu nhĩ đưa cho cô. - Đây! Nó đây này.

Bối Nhĩ đọc kỹ từng chữ trên đó, bỗng như nhớ ra điều gì đó, cô thở dài một cái rồi nói:

- Em biết là ai làm rồi.

Tĩnh Điền tham gia buổi phỏng vấn trong một chương trình giải trí theo kế hoạch đã định, trông tâm trạng trả lời phỏng vấn của anh khá nhẹ nhõm và vui vẻ.

Lúc đó, một vị phóng viên bỗng hỏi anh:

- Anh đã từng đóng chung với rất nhiều diễn viên nữ, anh cảm thấy ai là người hấp dẫn nhất.

Anh cười đáp:

- Mỗi diễn viên nữ đều có những điểm hấp dẫn riêng.

- Nói như vậy là anh đều thích họ?

- Phải! Tôi đều thích họ. - Anh nói.

- Anh không sợ mọi người có ấn tượng không tốt về sự đào hoa của anh sao?

- Không đâu. - Anh trầm tư nói. - Thích và yêu là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

- Vậy người anh yêu ở đâu? - Người phóng viên dồn hỏi.

- Ở đây. - Anh đặt tay lên ngực cười đáp.

Dương Tử đứng ngoài ống kính nhìn chàng trai làm say lòng biết bao cô gái này mà lòng trào dâng một cảm xúc khó nói thành lời. Tối qua, cô đã gọi điện đến nhà anh nhưng không ai nhắc máy. Cô biết anh đi tìm cô gái có tên Lý Bối Nhĩ đó. Cả đêm, cô ngồi co ro ngoài ban công nhìn những vì sao lấp lánh trên bầu trời, hát bài Đêm dài miên man của Tỉnh Điền: Đêm nay, ánh sao lung linh, chúng ta cách chân trời chỉ trong gang tấc mà lòng rối bời. Đêm dài miên man, nhưng anh mãi mãi không hiểu nổi cô đơn của em. Yêu anh nhưng không thể ở bên anh. Ôi, đêm dài miên man.

Cô nhớ lần đầu tiên nghe anh hát bài này ở phòng thu, cô đang bê một tách cà phê nóng mà gần người như có luồng điện chạy qua, cả người cô lạnh toát, bởi cô có cảm giác bài hát đó viết về cô. Cô đã cùng anh đi qua nhiều nơi, trải qua biết bao khó khăn, nhiều đêm không ngủ được... Cô nằm trên giường, nhìn trần nhà, hát bài hát và nhớ đến anh.

Trước mặt cô, anh chưa hề che giấu bất cứ việc gì. Anh rất thích nói chuyện với cô, còn cô chỉ cười mà chẳng nói chẳng rằng. Cô biết anh đã từng có quan hệ với không ít mình tình nữ và cô cũng chưa từng để ý đến những chuyện đó, nhưng đêm hôm ấy, cô cuộn tròn trên chiếc ghế tựa bên ban công, một cảm giác hoảng sợ, hoang mang chưa từng xuất hiện chợt trào dâng trong tim. Nhìn anh như kẻ mất hồn, điều đó chứng tỏ anh đang lo lắng cho một người, một người con gái luôn ở trong trái tim anh. Ghen tị, cô không thể nào ngăn được nó lan tràn khắp tim cô, cảm giác đó khiến cô không tài nào thở được.

Sau khi buổi phỏng vấn kết thúc, anh đứng lên bắt tay các phóng viên, rồi ngẩng đầu lên nhìn cô, anh nheo mắt với cô như một đứa trẻ tinh nghịch.

- Anh định tổ chức sinh nhật thể nào đây?

- Sinh nhật ư?

- Hôm nay. - Cô cười nhắc nhở anh.

Anh lấy tay gõ vào trán mình, lắc đầu nói:

- Tôi bận quá nên quên mất.

- Tôi nhớ giúp anh là được rồi. - Cô nói.

Anh xúc động nhìn cô:

- Cảm ơn cô. - Anh dịu dàng nói.

- Đó là việc tôi nên làm mà.

- Chúng ta cũng đi hát nhé.

- Hai chúng ta thôi ư?

- Tất nhiên là không rồi. - Anh cười. - Gọi mọi người cùng đi. Đông người mới vui chứ.

-Ồ! - Cô cúi xuống rót cho anh một cốc nước, lòng cô chợt thấy chua xót.

- Cô sao thế? - Anh hỏi cô.

- Không có gì. - Cô nhẹ nhàng đáp.

- Vậy cô còn đứng ngây ra đó làm gì? - Đôi bàn tay to lớn ấm áp của anh vỗ vỗ vào đầu cô. - Cô mau đi báo cho mọi người đi.

- Vâng.

Cô quay người mà lòng tê tái. Anh mãi không hiểu tình cảm của cô, cũng mãi không hề quan tâm xem cô đang nghĩ gì. Đối với anh, cô chẳng qua chỉ là một trợ lý mà thôi.

Tĩnh Điền nhìn bóng dáng gầy gò nhỏ bé của Dương Tử giống như một đứa trẻ vẫn chưa trưởng thành. Thực ra, anh hiểu tâm tư của cô. Bản thân anh cũng thích cô, nhưng trái tim anh luôn phiêu du nên không thể đem lại cho cô hạnh phúc lâu dài và bền vững được. Cô là một cô gái tốt và anh cũng không muốn làm cô bị tổn thương.

Buổi tiệc sinh nhật hôm đó thật náo nhiệt. Mọi người bao trọn một phòng Vip ở quán karaoke. Lúc đó, Tĩnh Điền đưa micrô cho Dương Tử, bảo cô hát cho anh nghe một bài nhưng cô từ chối, nói rằng mình hát không hay. Vì thế, một gái khác đã cướp micrô và hát bài Đêm dài miên man. Tĩnh Điền ngồi trên chiếc sofa vỗ tay khen ngợi. Cô gái đó hôn anh, anh cũng rướn cổ ra thơm lên trán cô ấy. Mọi người đều vỗ tay cổ vũ, không khí vô cùng náo nhiệt, còn cô chỉ im lặng ngồi trong góc, nhìn mọi thứ mà lòng chua xót. Cô ân hận vì mình không dám cầm micrô hát như người ta. Thực ra, cô đã thuộc bài hát đó từ lâu rồi, bao nhiêu đêm cô lẩm nhẩm hát đi hát lại bài hát đó. Nhưng đêm nay, cô lại không có dũng khí hát cho anh nghe.

Từ quán karaoke bước ra, cô lấy trong túi ra một chiếc hộp bọc rất đẹp để tặng anh.

- Đây là cái gì thế?

- Quà sinh nhật! - Cô nói.

- Tôi mở nó ra xem được không?

- Tất nhiên rồi.

Anh một tay cầm chiếc hộp, một tay bóc lớp giấy bọc ra “soạt” một tiếng, mười mấy tầng giấy bọc đều bị anh xé hết. Cô thần thờ đứng đó mà nước mắt cứ thế trào ra.

Cô nói:

- Tôi về nhà trước đây. Chúc anh sinh nhật vui vẻ! - Anh muốn giữ cô lại nhưng cô đã leo lên taxi rồi.

Cô đã chuẩn bị món quà này từ nửa tháng trước. Cô mua rất nhiều giấy bọc ở hàng lưu niệm về để bọc hết lớp này đến lớp khác. Cô cho rằng, anh sẽ lần lượt bóc từng lớp áo xinh đẹp ra, anh sẽ ngạc nhiên về sự cầu kỳ của cô sau mỗi lớp giấy học. Cô cho rằng anh sẽ cảm động, nhưng không, anh đã xé sạch, cảnh tượng những chiếc giấy bọc đầy màu sắc giống như trái tim bỗng nhiên bị xé nát trong chớp nhoáng.

Tĩnh Điền nhìn theo bóng chiếc taxi xa dần. Tay anh vẫn giữ chặt những tờ giấy bọc đã rách nát đó, lòng anh bỗng trào dâng một nỗi xót xa. Anh cảm thấy mình phải làm gì đó, anh không thể để Dương Tử tiếp tục yêu anh một cách ngốc nghếch như vậy...

19. Chương 18 (end)

Chương 18

Dã Tốt tìm thấy “người đẹp chân dài” ở một công ty quảng cáo. Cô đang chụp quảng cáo cho một hãng đồ thể thao. Trước ống kính, cô trang điểm nhẹ, khi cười, ánh mắt cô long lanh và hiện lên hai má lúm đồng tiền. Mọi thứ đều quen thuộc với anh, nhưng khi bước ra khỏi nơi chụp hình, cô trở nên u sầu như kẻ mất hồn. Từ công ty quảng cáo bước ra, cô đứng bên đường thần thờ nhìn dòng người qua lại. Khi nhìn thấy anh, cô vô cùng ngạc nhiên nhưng sau đó, cô vội xoay người, không nhìn anh nữa.

- Anh biết là em sẽ không rời khỏi thành phố này mà. - Anh mở miệng nói trước.

- Ý anh là em không có nơi nào để đi sao?

- Không đâu. Anh không có ý đó.

- Vậy ý anh là gì?

- Ý anh là chắc chắn em sẽ không nỡ.

Cô cười lạnh lùng rồi xoay người hỏi anh:

- Anh nghĩ rằng em không nỡ điều gì?

- Em... - Anh sững sờ đứng đó không biết nên nói gì.

- Quan hệ giữa chúng ta đã hết rồi. Sau này, anh đừng đến tìm em nữa. - Cô dứt khoát nói.

- Đó không phải là những lời tự đáy lòng em. - Anh thét lên với cô. - Nếu quan hệ giữa chúng ta đã hết thì tại sao em lại muốn anh chuyển đến nơi đó ở, tại sao em còn trả trước hai tháng tiền phòng cho anh?

Vai cô run lên:

- Coi như là kết thúc thôi. - Cô buồn bã nói.

- Kết thúc ư?

- Phải. Kết thúc.

Anh bước đến bên cạnh, ôm lấy cô và nói:

- Em đừng lừa anh, cũng đừng tự lừa chính mình nữa được không?

Cô dựa vào vai anh, mặt đầm đìa nước mắt, cô nói:

- Em đã chuẩn bị sẵn sàng để quên anh, sao anh còn đến tìm em chứ?

- Anh muốn ở bên em. - Anh nói.

- Vậy còn Bối Nhĩ thì sao?

- Anh và cô ấy không thể. Từ năm năm trước, quan hệ giữa bọn anh đã kết thúc rồi.

- Em xin lỗi. - Cô ngẩng mặt lên khỏi vai anh, nhẹ nhàng nói: - Em nghĩ, em không thể ở bên anh được nữa.

Những ngày vừa qua, cô đã nghĩ rất nhiều. Năm năm qua, cô luôn dành tất cả tình yêu cho anh. Thực sự, cô đã quá mệt mỏi, mệt đến mức cô chẳng còn sức để cho và để nhận nữa.

- Anh sẽ đợi em. - Anh nói. - Em đã vì anh mà hy sinh quá nhiều. Bây giờ là lúc đến lượt anh làm chút gì đó cho em.

- Đừng ngốc như vậy. - Cô lấy tay vuốt tóc anh, buồn bã nói. - Chẳng phải trước đây, chúng ta đã thống nhất rồi sao? Tròn trọn hiện tại, đợi đến khi muốn chia tay sẽ chia tay trong êm đẹp.

- Nhưng anh không muốn mất em.

Cô quay mặt đi, rút một điều thuốc trong túi ra, run rẩy đưa lên miệng. Nếu anh nói những điều này với cô sớm hơn một chút thì cô sẽ bất chấp tất cả để ở bên anh, nhưng bây giờ tất cả đều quá muộn rồi. Cô đã ký hợp đồng với một công ty quảng cáo nước ngoài và sắp phải rời khỏi đây, chụp ảnh quảng cáo ngày hôm nay là công việc cuối cùng của cô. Hoàn thành nó là cô sẽ rời khỏi đây ngay.

Cuộc sống luôn là vậy. Có nhiều lúc, chúng ta không thua người khác mà lại thua chính mình. Năm năm qua, anh có rất nhiều cơ hội để giữ cô lại nhưng anh đã không làm như thế. Đến giờ, khi anh đã nghĩ thông suốt, anh muốn được ở bên cô trọn đời thì không còn kịp nữa rồi. Vì sao chúng ta luôn đợi đến khi đã mất đi thứ gì đó rồi mới theo đuổi nó chứ?

- Em phải đi rồi. - Cô dụ điều thuốc trong tay, ngẩng đầu nhìn anh nói.

- Đi ư?

- Em đã ký hợp đồng với một công ty quảng cáo ở Anh. Ba ngày nữa, em sẽ đi. - Cô nói.

- Vậy hả! - Anh thấp giọng nói với cô. - Em nhớ giữ gìn sức khỏe nhé.

Cô gật đầu rồi xoay người đi. Khi không còn thấy bóng cô nữa, anh mới vội vàng đưa tay gạt nước mắt. Trong chớp nhoáng, cả thế giới trở nên tĩnh lặng vô cùng. Cô cố sức chạy về phía trước, còn anh đứng đó nhìn theo bóng cô, những hy vọng trong lòng anh dần dần chìm xuống. Anh cảm thấy khóe mắt mình cay cay, anh nhắm mắt lại, một khoảng trời u tối bỗng hiện ra. Anh hiểu rằng anh sắp mất cô.

Hai ngày sau, anh chuyển đến chỗ cô ở. Ngày chuyển đến, anh mua hai chú cá vàng nuôi trong chiếc bể cá hình tròn mà cô để lại. Anh còn nhớ cô từng nói, cô rất thích cá vàng, thích nhìn chúng bơi lội tự do trong nước. Khi ấy, anh chỉ vào bể cá hình tròn đó hỏi cô:

- Em mua bể cá thì sao lại không mua cá?

Cô cười nói:

- Em muốn cùng người em yêu nuôi chúng.

- Tại sao vậy? - Anh hỏi.

- Vì em sợ nhờ chúng đột nhiên bị chết, sợ cảm giác đột nhiên mất đi những thứ mình có. Nếu có người em yêu ở bên thì có thể em sẽ dũng cảm hơn một chút.

- Vậy em định nuôi mấy con cá? - Anh hỏi cô.

- Hai con.

- Tại sao lại là hai con?

- Một con sẽ buồn, nhiều thì sẽ tranh nhau ăn. - Cô cười nói. - Hai con cá sống cùng nhau sẽ không cảm thấy buồn, lại có thể yêu thương nhau giống như con người vậy.

Anh còn nhớ, cô đã nói như thế, nhưng khi đó, anh hoàn toàn không hiểu ý cô.

Ngày cô đi, anh gọi điện cho cô. Cô ngồi ở phòng chờ trong sân bay và nói với anh:

- Em sắp lên máy bay rồi, anh đừng gọi cho em nữa.

- Anh đã mua cá vàng nuôi trong chiếc bể cá em để lại rồi. - Anh bỗng nói.

Cổ họng cô bỗng như có thứ gì đó mắc lại, không nói nên lời.

- A lô, em vẫn nghe đây chứ? - Anh hỏi.

- A lô, em đang nghe. - Cô thở dài hỏi anh. - Anh mua mấy con?

- Hai con.

- Tốt rồi! Hai con thì chúng sẽ không thấy buồn. - Cô nói.

- Nếu anh đã mang về thì hãy chăm sóc chúng thật tốt nhé.

- Nhưng anh chưa bao giờ nuôi bất cứ một sinh vật sống nào.

- Vậy anh đem trả lại cửa hàng đi.

- Không kịp nữa. Anh đã có tình cảm với chúng rồi. Anh không nỡ xa chúng.

Cô cúi người, gục đầu giữa hai đầu gối, nói:

- Tại sao anh không mang chúng về sớm hơn chứ?

- Anh xin lỗi. - Anh nói.

- Không cần nói xin lỗi người kia. Chúng ta đã thống nhất rồi mà. - Cô run rẩy nói.

- Em đi bao lâu? - Anh hỏi cô.

- Em không biết.

- Em không về thì anh sẽ không biết phải chăm sóc chúng như thế nào?

- Dĩ Tốt, cảm ơn anh. - Cô nghẹn ngào trong nước mắt. - Em sẽ quay về.

- Anh sẽ đợi em.

Cô gấp điện thoại lại. Năm năm yêu say đắm và đau đớn, một lần nữa vì một câu nói của anh mà dấu chấm câu đã trở thành dấu phẩy tạm dừng. Cô vẫn không thể nào rời khỏi anh. Anh chính là kiếp nạn của cuộc đời cô. Cô chỉ có thể mong đợi qua kiếp nạn đau khổ này, cô sẽ đón chờ kiếp nạn hạnh phúc phía sau.

Âu Dương San San hết phép, cô chính thức quay trở lại tòa soạn đi làm. Trong ngày đi làm đầu tiên, cô nhìn thấy một chiếc phong bì kỳ lạ được đặt trên bàn mình. Cô xé phong bì rồi từ từ rút những thứ trong đó ra. Đó là một tệp ảnh. Cô ngồi xuống ghế lật tệp ảnh đó, từ đầu đến cuối, một linh cảm xấu từ từ len lỏi trong đầu cô. Cô lấy điện thoại gọi cho Bối Nhĩ, nhưng điện thoại đổ chuông cả buổi mà không có ai nhắc máy. Cô đành mặt dày gọi đến số điện thoại nhà cô ấy.

Anh Bối Lỗi nhắc máy. Cô mở miệng mà cổ họng cứng lại không phát ra nổi âm thanh gì.

- A lô ai đấy? Xin hãy nói đi. - Đầu bên kia hỏi dồn dập.

- Là... là tôi... Âu Dương San San. - Cô run run nói.

- San San ư? - Anh hàng hoàng chuyển ống nghe từ tay trái sang tay phải.

- Cô thấy khỏe hơn chưa? - Anh hỏi.

- Cũng tạm ổn. Tôi đã đi làm rồi. - Cô nói.

- Vậy thì tốt. Vậy thì tốt rồi.

- Anh thế nào rồi?

- Tôi cũng vẫn khỏe. À... tôi sắp kết hôn.

Cô bỗng trở nên ngơ ngác, sau đó cười nói:

- Chúc mừng anh. Người có tình cuối cùng cũng được toại nguyện. Đây đúng là một chuyện đáng mừng. - Nhưng trong lòng cô tràn ngập đau thương và ghen tị.

- Cảm ơn cô. - Anh nói. - Cô gọi điện đến có việc gì không?

- À! - Lúc này, cô mới sực tỉnh. - Tôi tìm Bối Nhĩ. Tôi vừa gọi vào di động cho em ấy, nhưng gọi mãi mà chẳng có ai nghe nên tôi mới thử gọi vào điện thoại bàn.

- Hình như nó vẫn chưa ngủ dậy. Tôi đi gọi nó giúp cô nhé?

- Không cần đâu. Đợi khi nào em ấy thức dậy thì anh bảo em ấy gọi điện cho tôi cũng được.

- Được rồi.

- Cảm ơn anh.

- Không có gì.

Cô gác điện thoại, ngồi thẩn thờ trên ghế. Đã từng có vài lần anh khách sáo với cô. So với việc không thèm để ý và coi thường trước đây thì cô càng không thể chịu đựng được vẻ khách sáo này. Nó khiến cho cô cảm thấy mình rất xa anh, rất xa...

- Á! Có bí mật gì đó ư? - Một đồng nghiệp bỗng chạy đến giật lấy những tấm ảnh trên tay cô, lớn tiếng hô lên.

- Đây, anh mau trả lại cho tôi. - Cô chau mày, nghiêm mặt nhìn đồng nghiệp, cảnh cáo anh ta. - Anh không được xem.

- Cô căng thẳng gì chứ? - Anh đồng nghiệp không hiểu hỏi cô.

- Không. Không có gì. Đó là ảnh riêng của tôi. Tôi không muốn...

- Tôi hiểu rồi. - Anh đồng nghiệp tung những tấm ảnh trong tay, cười nói: - Ái chà! Tôi cứ tưởng là ảnh của mình tỉnh nào, ai ngờ lại là ảnh riêng của tiểu thư Âu Dương.

- Anh đi đi. - Cô bước lên phía trước, giật lấy những tấm ảnh trong tay đồng nghiệp, cười nói. - Có ảnh đẹp thì chắc chắn tôi phải đem cho “Đại vương xấu xí” nhà anh xem trước chứ.

Sau khi anh đồng nghiệp đi rồi, cô mới cẩn thận nhét những tấm ảnh đó vào trong túi xách, lòng thầm nghĩ, việc quan trọng nhất bây giờ là phải tìm được Bối Nhĩ để làm rõ về những tấm ảnh đó.

- Ai gọi điện đến thế anh? - Khả Lam ôm chú chó từ trong bếp bước ra, mỉm cười hỏi Lý Bối Lỗi.

- À! Người ta tìm Bối Nhĩ.

- Bối Nhĩ có bạn trai rồi đúng không anh? Tối qua, em nghe mấy cuộc điện thoại gọi cho em ấy đấy. - Cô ngồi trên ghế, xoa đầu chú chó nói.

- Em cũng nghe... À! Ý anh là em có biết ai tìm em ấy không?

- Hình như là người họ Đặng - Cô nói, vỗ vỗ vào trán. - Chà! Người đó tên là Đặng gì đó, em quên mất rồi.

- À! - Anh thở phào nhẹ nhõm. Anh sợ cô nhận được điện thoại của Âu Dương San San. Mỗi lần Khả Lam cố tình hay vô ý nhắc đến cô ấy là anh luôn tìm cách né tránh. Rốt cuộc anh sợ điều gì, đến anh cũng không biết nữa.

- Anh làm sao thế? Sao trông anh như người mất hồn vậy?

- Không có gì. - Anh vội chuyển đề tài. - Không biết Bối Nhĩ dậy chưa nhỉ. Hình như bạn nó tìm nó có việc gấp.

- Để em đi xem giúp anh. - Khả Lam đặt chú chó xuống nền nhà, ỳnh ạch chạy lên lầu.

Lý Bối Lỗi nhìn theo bóng Khả Lam nhưng trong đầu anh lại cứ hiện lên hình ảnh của Âu Dương San San. Gần đây, khuôn mặt ướt đầm nước mắt của cô cứ bồng chốc lại hiện lên trong đầu anh. Mỗi khi anh và Khả Lam tựa vào nhau là anh luôn cảm giác có một đôi mắt u buồn đang nhìn anh rồi cười thê lương.

Đối với anh mà nói, thê lương đã trở thành định luật mà anh không thể thay đổi được.

- Bối Nhĩ! Chị vào được không? - Khả Lam gõ cửa phòng Bối Nhĩ. Thực ra, cô có một chuyện quan trọng muốn nói với Bối Nhĩ.

- Chị Khả Lam, chị vào đi.

- Anh trai em nghĩ em vẫn còn ngủ.

- Em tỉnh rồi ạ. - Bối Nhĩ cười nói.

- Bạn em gọi điện đến tìm em đây.

- Cảm ơn chị. Lát nữa em sẽ gọi lại.

- Bối Nhĩ ngồi xuống thảm, dang tay làm vài động tác yoga.

- Bối Nhĩ! Thực ra, chị vẫn còn một chuyện quan trọng muốn nói với em. – Khả Lam nhìn cô, nở một nụ cười ngọt ngào.

Bối Nhĩ dừng lại, chăm chú nhìn Khả Lam rồi hỏi:

- Chuyện gì thế chị?

- Chị và anh Bối Lỗi... Anh chị...

- Anh chị sắp kết hôn ư?

- Ủ. – Khả Lam gật đầu. Năm năm qua, tình cảm lưu lạc đau khổ của cô cuối cùng đã trở về điểm bắt đầu. Tối qua, anh đã cầu hôn cô, không nhiều nghi thức và ngôn từ, nhưng dường như cô không hề suy nghĩ gì mà đồng ý ngay. Bao lâu nay họ đã để lỡ quá nhiều thứ, họ không muốn tiếp tục để lỡ cơ hội lần nữa.

- Chúc mừng chị. - Bối Nhĩ nói điều tự đáy lòng mình. Nếu năm đó không phải vì cô thì có lẽ họ đã sớm sống bên nhau từ lâu rồi. Vì chuyện này mà cô thường cảm thấy day dứt. Bây giờ thì tốt rồi! Trải qua chia ly và đoàn tụ, cuối cùng hai kẻ cô đơn đã được ở bên nhau. Từ nay, họ sẽ càng trân trọng tình cảm không dễ gì có được này. Điều đó khiến Bối Nhĩ cảm thấy được an ủi rất nhiều.

- Cảm ơn em. – Khả Lam mỉm cười nói nhưng trong mắt cô vẫn thoáng hiện vẻ u buồn.

- Chị sao thế? - Bối Nhĩ hỏi cô. Khó khăn lắm anh chị mới được ở bên nhau. Đây là chuyện rất đáng mừng, chị vẫn còn điều gì không vui ư?

- Có lẽ là do chị nghĩ ngợi quá nhiều. Gần đây, chị luôn cảm thấy trong lòng anh Bối Lỗi như đang giấu tâm sự gì đó. Không biết chị có nên hỏi anh ấy không? - Cô thở dài nói. - Bất kể chị có thừa nhận hay không thì trong thời gian năm năm qua cũng có rất nhiều thứ đã thay đổi. Tuy bây giờ anh chị đã bắt đầu, nhưng chị cảm giác anh ấy và chị vẫn xa nhau lắm, giống như anh chị cách nhau trăm sông nghìn núi vậy.

- Là chị nghĩ nhiều quá đấy. - Lý Bối Nhĩ an ủi cô. - Có rất nhiều thay đổi nhưng cảm giác yêu một người thì không hề thay đổi. Nếu không thì anh ấy đã không cầu hôn chị, đúng không ạ?

- Cũng phải. – Khả Lam cười tự giễu chính mình. - Có lẽ đúng là chị đã nghĩ quá nhiều!

Từ phòng Bối Nhĩ bước ra, cô đứng trên chiếu nghỉ cầu thang nhìn xuống. Lý Bối Lỗi vẫn ngồi đó thần thờ nhìn chiếc thoại không đổ chuông. Chú chó chạy đến chân cô, ngửi ngửi gấu quần cô và kêu lên những tiếng khe khẽ. Anh bỗng giật mình ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô. Cô mỉm cười với anh nhưng trong lòng lại đang ngạc nhiên và xót xa.

- Anh đã từng nghĩ đến chuyện, nếu chúng ta không ở bên nhau thì sẽ thế nào chưa? - Khi ngồi xuống bên anh, cô hỏi.

- Chưa bao giờ. - Anh nói.

- Tại sao?

- Vì anh chắc chắn rằng chúng ta sẽ được ở bên nhau. Từ buổi biểu diễn ở Nhật Bản, anh đã chắc chắn chúng ta sẽ ở bên nhau đến già.

- Nếu có một ngày, chúng ta bắt buộc phải chia ly lần nữa, anh có nhớ em không?

- Anh không cho em nói những lời như vậy. - Anh ngăn cô. - Chúng ta sẽ không xa nhau nữa, mãi mãi không xa nhau nữa.

Cô cười trong nước mắt, nhào người nhẹ nhàng hôn lên môi anh. Nước mắt lăn từ gò má xuống miệng hai người mằn mặn. Khả Lam lại chợt cảm nhận được mùi vị của chia ly.

Điện thoại di động của Bối Nhĩ có tới mười mấy cuộc gọi nhỡ, đa số là của Đặng Bành. Bối Nhĩ không thèm để ý, cô chỉ gọi lại cho Âu Dương San San.

- Bà cô nhỏ của tôi ơi, sao đến bây giờ em mới gọi điện lại cho chị chứ? - Âu Dương San San nghe điện thoại vội nói.

- Sao thế chị? Có chuyện gì vậy?

- Còn sao nữa? Em có biết em bị người ta chụp ảnh trộm không?

- Chụp ảnh trộm ư? - Lý Bối Nhĩ nghĩ ngay đến những bức ảnh anh Lý Bối Lỗi cầm hôm đó. Cô thở dài, từ tốn nói. - Em biết.

- Em biết ư?

- Sao vậy chị? Chị cũng nhận được những bức ảnh đó à?

- Tất nhiên là chị nhận được rồi. Chị làm ở tuần báo giải trí, chẳng lẽ chị lại không biết những tin nhảm nhí như vậy sao?

- Nhảm nhí ư? - Lý Bối Nhĩ không hiểu hỏi. - Em không phải là minh tinh gì cả. Họ quan tâm đến chuyện nhảm nhí của em làm gì?

- Em hồ đồ hay là giả hồ đồ thế? - Âu Dương San San lo lắng đập cả tay xuống bàn. - Em không phải là minh tinh nhưng Tỉnh Điền người ta là minh tinh, lại còn là minh tinh lớn của làng giải trí nữa chứ...

- Khoan đã, chị San San. - Lý Bối Nhĩ ngắt lời cô. - Chị nói ai cơ? Tỉnh Điền ư? Những bức ảnh đó có liên quan gì đến Tỉnh Điền chứ?

- Em định làm chị tức chết đấy à? Tỉnh Điền là nam diễn viên chính của những bức ảnh đó mà. Em và anh ta có quan hệ gì vậy? - Âu Dương San San giận dữ nói.

- Chị nói là những bức ảnh trong tay chị là ảnh của em và Tỉnh Điền...

- Em nghĩ là ai chứ?

Đầu Lý Bối Nhĩ cứ ong ong lên như thể cô bị một vật nặng nào đó va vào đầu.

- Chị San San, bây giờ chị có ở tòa soạn không? Em sẽ đến gặp chị ngay. Chúng ta gặp nhau rồi nói chuyện.
- Giọng cô trở nên run run.

- Em đừng đến đây tìm chị. Ở đây có nhiều người lắm chuyện lắm. Chúng ta đến chỗ khác nói chuyện đi.

- Vâng. Thế đi đâu ạ? Chị quyết định đi.

- Bên đường Thượng Hải có quán trà Tĩnh Tâm. Lát nữa, chúng ta gặp nhau ở đó nhé.

- Vâng ạ. Lát nữa gặp lại chị.

Sau khi gác máy, Lý Bối Nhĩ vội vàng lấy chiếc áo khoác rồi chạy xuống nhà.

- Em đi đâu mà vội thế Bối Nhĩ? - Lý Bối Lỗi đang ôm vai Khả Lam ở phòng khách dưới nhà, nhẹ nhàng hỏi.

- Em đi gặp bạn có việc.

- Cứ phải là hôm nay sao? Khả Lam muốn em cùng anh chị đi thử áo cưới.

- Để hôm khác được không ạ? Hôm khác... - Lý Bối Nhĩ nhìn Bối Lỗi và Khả Lam với ánh mắt tiếc nuối.

- Bỏ đi. Anh đừng làm khó Bối Nhĩ. – Khả Lam cười giải vây cho cô. - Lúc nào đi thử áo cưới chẳng được. Bối Nhĩ có việc cứ để em ấy đi lo việc của em ấy trước đi.

- Em cảm ơn chị dâu tương lai. - Lý Bối Nhĩ chạy đến ôm Khả Lam nũng nịu như một đứa trẻ.

- Em mau đi đi. Đừng để bạn em đợi lâu. - Khả Lam cười xoa đầu cô.

Đợi Bối Nhĩ vội vàng chạy ra khỏi cửa, Bối Lỗi mới dịu dàng nhìn Khả Lam cười tủm tỉm.

- Sao anh lại nhìn em như vậy? Trên mặt em có gì à?

- Đúng là có đấy.

- Có gì? Anh mau lau cho em đi.

- Có sự lương thiện, có cả tình yêu nữa. - Lý Bối Lỗi cười nói.

Cô ngẩn người giơ tay đẩy anh.

- Anh đi đi.

- Em biết không? Bối Nhĩ lớn như vậy nhưng nó chưa bao giờ gọi anh một tiếng “anh trai”. Thế mà vừa rồi nó lại gọi em là chị dâu. Em có nghe thấy không?

Khả Lam cười kéo cổ anh lại, uy hiếp:

- Anh thấy ưu thế của em chưa? Sau này, anh mà chọc giận em, em sẽ rủ Bối Nhĩ cùng em khởi nghĩa đấy.

- Em dám sao?

- Em...

Không đợi cô nói hết câu, anh đã dùng môi mình khóa chặt miệng cô... Cô gái này đã hy sinh cho anh quá nhiều, thậm chí dù ở nơi xa nhưng vẫn mong mỗi tình yêu của anh. Trong phút giây ôm chặt cô vào lòng, anh có cảm giác như cả thế giới này trở nên tươi sáng hơn trước rất nhiều. Đó chính là sắc màu của hạnh phúc. Anh nghĩ thế.

Ấu Dương San San đến quán trà đó sớm hơn Bối Nhĩ một chút. Cô ấy chọn chỗ ngồi ở gần cửa sổ. Ánh nắng đầu đông nhạt nhòa xuyên qua kính cửa sổ chiếu lên người cô. Cô mơ màng nhìn dòng người đi lại trên đường mà tưởng tượng ra cảnh Bối Lỗi mặc vest cùng Khả Lam sánh bước trên thảm đỏ mà lòng trào dâng nỗi chua xót. Cô lấy tay bịt mắt, hận bản thân vẫn còn vướng vào nỗi đau khổ của ngày hôm qua.

Lý Bối Nhĩ vỗ vai cô từ phía sau.

- Chị đang nghĩ gì thế? - Cô hỏi.

- Chị đang nghĩ sao em vẫn chưa tới.

- Chị nói dối. Em vừa đứng ngoài cửa sổ vậy chị nhưng chị nhìn ra ngoài mà chẳng nhìn thấy em.

- Vậy ư? - San San cười, cố che giấu tâm sự của mình - Xem ra chị phải đi kiểm tra lại thị lực thôi.

- Chị có tâm sự à? - Lý Bối Nhĩ chăm chọc cô.

- Đừng nói chuyện của chị nữa. - Cô xua tay rồi rút tập ảnh trong túi ra đưa cho Bối Nhĩ. - Đây, em xem đi.

Lý Bối Nhĩ mau chóng lật em, chưa xem xong, cô đã hậm hực ném tập ảnh xuống bàn. - Chết tiệt! Em đắc tội với ai cơ chứ?

Cô giận đến mức lông mày dựng ngược cả lên.

- Em nói nhỏ một chút. Ấu Dương San San vội xếp tập ảnh đó lại, để sang một bên rồi nhả nài hỏi cô. - Nếu chị đoán không nhầm thì trong tay chị em mình có những bức ảnh khác nhau.

- Vâng. - Bối Nhĩ buồn bã gật đầu.

- Trời ơi! Bối Nhĩ! Rốt cuộc em đã làm gì thế hả?

- Những bức ảnh trong tay em chỉ là ảnh ghép. Đó vốn không phải là em.

- Vậy còn những bức ảnh này thì sao? - Âu Dương San San chỉ vào những bức ảnh bên tay hỏi cô.

- Những bức... những bức này là thật. - Lý Bối Nhĩ vô tội nói. - Nhưng chị San San à, chị phải tin em. Giữa em và Tĩnh Điền thật sự không có gì cả. Sáng sớm hôm đó, chúng em... chúng em chỉ tình cờ gặp nhau... Em phải nói thế nào đây? Tóm lại sự việc hoàn toàn không như chị tưởng tượng đâu. Những bức ảnh này không thể đăng lên báo được. Sự nghiệp của anh ấy hiện đang rất tốt. Em không muốn anh ấy phải buồn phiền vì những chuyện như thế này.

- Chị hiểu rồi. - Âu Dương San San nói. - Chị hẹn em ra đây là muốn nhắc nhở em, từ sau phải hết sức cẩn thận khi gặp mặt những minh tinh như anh ta. Bị người ta chụp trộm thì sẽ không hay đâu.

- Sau này, chúng em sẽ không gặp lại nhau nữa. - Cô buồn bã nói.

Âu Dương San San vỗ vai cô an ủi:

- Em đừng lo. Chị sẽ không để những bức ảnh này bị đăng lên báo đâu.

- Chị San San, em cảm ơn chị.

- Nhưng nghĩ kỹ lại, chị thấy chuyện này hình như không đơn giản chỉ là chụp trộm thôi đâu. Em thử nghĩ xem, nếu là phóng viên làm thì sao anh ta lại không tự đăng báo mà lại đi gửi cho chị?

- Em biết ai làm chuyện này rồi. - Cô thở dài nói.

- Là ai?

- Em vẫn chưa chắc chắn. Đợi em điều tra rõ chuyện này rồi em sẽ nói với chị.

- Cũng được.

Khi từ quán trà ra, Bối Nhĩ bỗng ngoái đầu lại nhìn Âu Dương San San như muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

- Em định nói gì thế? Em mau nói đi. - Âu Dương San San đã sớm cảm thấy Bối Nhĩ có gì đó không bình thường.

- Anh Bối Lỗi và chị Khả Lam sắp kết hôn rồi. Chị đã biết chưa? - Cô từ tốn nói.

- Chị biết rồi. - San San cười nói. - Đáng ra họ phải lấy nhau từ lâu rồi ấy chứ. - Cô ra vẻ như chẳng hề quan tâm.

- Vậy còn chị thì sao?

- Bây giờ chị rất ổn. - Mắt cô ẩn chứa nụ cười. Dưới ánh nắng đầu đông, nụ cười đó giống như một hồ nước phẳng lặng, không vương bụi trần.

Khi ngồi ở quán trà đợi Bối Nhĩ, Âu Dương San San đã nhìn qua kính cửa sổ, cô nhìn thấy một cô bé mặc chiếc váy màu đỏ đứng bên kia đường. Cô bé đó vùng khỏi tay mẹ chạy sang bên này đường. Một chiếc xe hơi lao đến trước mặt khiến cô bé hoảng sợ đứng phồng ra đấy rồi oà lên khóc. Người mẹ chạy đến bế cô bé lên và thì thầm gì đó vào tai cô bé. Âu Dương San San đoán đó chắc chắn là những câu dặn dò ý nghĩa. Nhưng nếu cô bé đó không gặp phải sự cố này thì sẽ mãi mãi không biết rằng tự ý lao sang đường là nguy hiểm thế nào. Giống như thái độ của một người đối với chuyện tình cảm. Nếu không thử theo đuổi và trải nghiệm thì mãi mãi cô sẽ không thể nào hiểu được vị ngọt ngào và nỗi đau khổ của tình yêu.

Âu Dương San San chưa bao giờ hối hận việc mình đã yêu Bối Lỗi. Mặc dù anh ấy chưa từng để ý hay đáp lại tấm chân tình của cô nhưng cô vẫn hy sinh tất cả những gì có thể. Cô cảm thấy như vậy là đủ rồi. Anh ấy có yêu cô hay không là chuyện của anh ấy. Cô không hề oán hận mà chỉ chúc anh ấy hạnh phúc thôi.

Lý Bối Nhĩ cầm những bức ảnh mới nhất liên quan đến mình tới công ty quảng cáo JS. Đây là lần thứ ba cô đến đây. Hai lần trước là vì Kim Na, còn lần này là vì bản thân cô. Tòa nhà chọc trời đó, một lần nữa khiến cô cảm thấy chóng mặt. Cô đứng ở sảnh lớn dưới tầng một gọi điện cho Đặng Bành.

- Em đợi tôi. Tôi sẽ xuống ngay. - Đặng Bành vui mừng dặn cô trong điện thoại.

Năm phút sau, Đặng Bành từ thang máy bước ra. Điều khiến cô cảm thấy bất ngờ là Kim Na cũng đi cùng anh ta.

- Bối Nhĩ, đã lâu không gặp. - Kim Na nhiệt tình chào hỏi cô.

- Ủ! Lâu rồi không gặp. - Cô đáp. Kim Na cười rất tươi nhưng cô lại có cảm giác như đó là sự giả tạo xấu xa.

- Hai người nói chuyện đi. Tôi còn có việc. Tôi phải đi trước đây. - Kim Na vẫy tay chào Bối Nhĩ. - Bối Nhĩ! Lúc nào rảnh thì gọi điện cho tôi nhé.

- Cô ấy mang đồ ăn đến cho đồng nghiệp của tôi. Em cũng biết là có thể cô ấy ở nhà buồn quá nên... - Đặng Bành vội giải thích.

- Tôi không có hứng thú với chuyện của người khác. - Bối Nhĩ lạnh lùng nói. - Chúng ta ra chỗ nào đó nói chuyện nhé.

Họ lái xe đến bên bờ biển, Lý Bối Nhĩ rút tập ảnh ghép ra đưa cho anh xem.

- Những... những tấm ảnh này ở đâu ra thế? - Đặng Bành hoài nghi nhìn cô.

-Ồ, còn cả cái này nữa. - Bối Nhĩ lấy bức thư ra.

- Vớ vẩn! Thật là vớ vẩn! - Anh thật sự bị kích động. Anh nói: - Xin lỗi Bối Nhĩ. Tôi nghĩ tôi không thể đưa em về rồi. Tôi còn có việc rất quan trọng phải làm.

- Tôi tự bắt xe về cũng được mà.

Đặng Bành quay người bước lên xe, chiếc xe lao như điên trên đường cao tốc. Anh lái xe đến một khu biệt thự và dừng xe trước một ngôi nhà. Kim Na chạy ra mở cửa:

- Sao vậy? Vừa mới chia tay mà anh đã nhớ em rồi sao? - Cô ta dịu dàng kiễng chân lên ôm lấy cổ anh.

- Cô đã làm chuyện tốt gì thế hả? - Anh đẩy cô ta ra rồi ném những tấm ảnh đó xuống dưới chân cô ta.

Cô ta nhún vai không phủ nhận mà cũng chẳng thừa nhận, rồi cô ta giẫm chân lên những tấm ảnh đó và đi thẳng vào phòng khách ngồi trên chiếc ghế sofa, bật ti vi xem như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

- Tại sao cô lại làm như vậy? Tại sao có lại làm tổn thương Bối Nhĩ vô tội? - Đặng Bành đuổi theo hỏi cô ta.

- Em còn vô tội hơn cô ta thì ai quan tâm đến em chứ? - Cô ta quay lại nhìn anh với ánh mắt căm hận.

- Cô thật là vô lý đấy.

Cô ta đứng dậy, bỗng nhiên cô ta lao về phía anh và hét lên:

- Là em làm đấy. Thì sao nào? Cô ta quỳ rũ chồng người ta. Cô ta đáng bị như vậy. Cô ta là đồ con điếm. Con điếm!

Anh giờ tay lên tát cô ta một cái.

Cô ta đau đớn nhìn anh rồi chụp lấy điện thoại ấn một loạt dãy số, cô ta gào lên trong điện thoại:

- Lý Bối Nhĩ! Cô là đồ con điếm! Cô...

Đặng Bành giật lấy điện thoại trong tay cô ta. Cô ta chạy đến cào cấu mặt anh. Anh đẩy cô ta ra thì cô lại kiễng chân tiếp tục lao đến cào cấu anh. Anh gạt mạnh cô ta qua một bên khiến cô ta va bụng vào góc bàn, cả người khụy xuống.

- Kim Na, cô sao thế? - Anh chạy đến ôm lấy cô ta. Nhưng cô ta đang chảy máu.

- Con... con của chúng ta.. - Mặt ướt đầm nước mắt, cô ta nắm chặt lấy vạt áo anh, đau khổ nói: - Hãy cứu lấy con của chúng ta...

Tại bệnh viện, bác sĩ trong chiếc áo blue trắng xót xa báo với anh:

- Cô ấy đã thoát khỏi nguy hiểm nhưng chúng tôi không giữ được đứa bé.

Anh đau khổ ngồi xuống hành lang bệnh viện, hai tay ôm lấy đầu tự trách mình.

- Sao lại như vậy? - Lý Bối Nhĩ không đứng vững nên phải ngồi xuống chiếc ghế dài. Trong điện thoại, cô đã nghe thấy tất cả. Nhưng dù thế nào cô cũng không thể ngờ rằng, Kim Na lại mang giọt máu của Đặng Bành.

Ba tháng trước, Kim Na mượn cơ tổ chức sinh nhật để mời Đặng Bành đến chơi. Lúc đó, họ vừa ly hôn, cô ta đã nói rất bi thương trong điện thoại rằng:

- Nếu ngay cả anh cũng không đến thì em còn sống làm gì nữa. - Anh mềm lòng nên đã bỏ công việc đến bên cô ta. Tối đó, họ uống rất nhiều rượu. Chất cồn chuyển hóa những cảm kích trong họ thành dục vọng và một lần nữa đã giúp cô ta thành công. Chính lần đó, cô ta đã mang thai.

Đặng Bành quỳ xuống bên giường của cô ta, sâu nào nói:

- Tôi thật sự không ngờ sự việc lại thành ra như vậy. Thật sự là tôi không biết.

Cô ta nằm trên giường, lặng lẽ nhìn bầu trời trong xanh ngoài cửa sổ, nước mắt cứ thế lặng lẽ rơi. Cô ta nói:

- Chúng ta chia tay rồi. Sau này, chúng ta sẽ không có con nữa.

Lý Bối Nhĩ đứng một bên đau xót nhìn họ. Kim Na ngoái đầu lại bình tĩnh nhìn cô nói:

- Bối Nhĩ, cô nhìn thấy chưa? Đây là báo ứng của tôi.

Lý Bối Nhĩ không nói gì chỉ quay người bước ra khỏi phòng bệnh. Đặng Bành đuổi theo cô, buồn bã nhìn cô mà không biết nên nói gì.

- Anh chăm sóc cho Kim Na nhé. - Cô mở miệng nói trước.

- Tôi sẽ làm vậy.

Bước ra khỏi bệnh viện, cô nhìn chú chim bay trên bầu trời mà thở dài rồi sải bước về phía trước. Cô bỗng tha thứ Kim Na về việc đã làm tổn thương cô. Trên thế gian này, đáng thương nhất chính là người vì tình yêu mà mất đi lý trí.

Gần đây, Tỉnh Điền có quay một bộ phim. Nữ diễn viên đóng cùng anh trong bộ phim đó chính là Sơn Miên, cô bạn gái trước của anh. Hai người họ diễn với nhau không những không hề ngại ngùng mà ngược lại còn vô cùng ăn ý.

Hôm đó, sau khi thu dọn xong, Sơn Miên bỗng đề nghị anh:

- Chúng ta đi uống một ly nhé.

- Được chứ. - Anh vui vẻ nhận lời.

Dương Tử đứng bên cạnh nhắc anh:

- Tối nay, anh còn có một cuộc phỏng vấn đấy.

- Tối cô đến nhà tôi lấy cho tôi cái áo khoác. Tôi sẽ đến buổi phỏng vấn đúng giờ. – Tỉnh Điền lạnh lùng giao việc.

Bảy giờ tối, Dương Tử theo lời dẫn đến nhà anh. Cô dùng chiếc chìa khóa anh đưa cho để mở cửa. Trước đây, cô nghĩ rằng, có trong tay chìa khóa nhà của đàn ông là cô đã có được một nửa người đàn ông đó. Nhưng tối nay, khi cô mở cửa nhà anh ra thì tòa bảo tháp kiên cố trong trái tim cô đã sụp đổ hoàn toàn.

Cửa phòng anh khép hờ, cô nghe thấy giọng của một người phụ nữ khá dịu dàng:

- Anh thật to gan, anh không sợ cô trợ lý của anh nhìn thấy sao?

Dương Tử bước tới, cô nhìn thấy một đôi nam nữ gần như không mặc gì đang ôm lấy nhau trong phòng. Cô gái tên là Sơn Miên đang vờn trước ngực Tỉnh Điền. Anh cúi xuống hôn cô ta nhưng bị cô ta chặn lại. Cô ta nói:

- Anh đừng quên, cô trợ lý của anh sắp đến lấy áo cho anh đấy.

- Để ý đến cô ấy làm gì? – Tỉnh Điền chẳng hề quan tâm nói.

- Trông cô ấy em thấy, hình như có vẻ rất thích anh đấy.

- Có nhiều người thích anh lắm. Chẳng lẽ em muốn ai anh cũng phải thương hại sao?

- Đừng mà. Anh là của em. - Cô ta ôm lấy anh, hôn lên môi anh.

Dương Tử đứng ngoài cửa, trong mắt cô phản chiếu một cảnh khiến người ta kinh hoàng. Cô lắc đầu rồi lại lắc đầu, sau đó cô lặng lẽ giật lùi, giật lùi rồi quay đầu bỏ chạy.

Cô cứ chạy men theo con đường, chạy mãi... Ánh trăng sáng trong trên đỉnh đầu chiếu sáng con đường trước mặt cô. Xung quanh vẫn phồn hoa là vậy mà lòng cô lạnh toát, buốt giá đến tận xương tủy.

- Em dậy đi! Diễn xong rồi. – Tỉnh Điền ngồi dậy lạnh lùng nói.

- Chúng ta tiếp tục có được không? Lâu như vậy rồi, chẳng lẽ anh không nhớ em sao? Lẽ nào anh gọi em đến đây chỉ để diễn phim cho cô ấy xem sao? - Sơn Miên ôm lấy cổ anh như không hề muốn buông.

- Sơn Miên, anh xin lỗi. Hôm nay, anh không có tâm trạng nào để làm chuyện đó. - Anh buồn bã nói.

Cô ta lật người đè lên người anh. Cô ta nói:

- Để em.

Anh đẩy cô ta xuống, nói:

- Anh xin lỗi. Thực sự là hôm nay anh không muốn.

Cô ta ngồi trên nền nhà cười phá lên, nói:

- Đồ ngốc! Anh nghĩ rằng em muốn cùng anh đến thế sao? Anh mắc lừa rồi. Anh đừng quên, em là diễn viên.

Anh cúi xuống lần lượt nhặt từng chiếc quần chiếc áo mặc lên người. Anh nói:

- Anh còn có một cuộc phỏng vấn. - Sau đó, anh xoay người đi ra khỏi phòng.

Hôm sau, Dương Tử đến trường quay rất muộn. Sắc mặt cô trắng bệch, hai mắt sưng húp. Anh không hài lòng hỏi cô:

- Tại sao tối qua, cô không đi lấy áo cho tôi?

Cô không trả lời, chỉ cúi đầu đi chọn trang phục cho anh. Anh kéo tay cô trách cứ:

- Nếu cô không muốn làm thì cô không cần làm nữa. Nhưng nếu cô đã chọn cái nghề này thì cô nên hoàn thành nó cho thật tốt chứ.

Cô ngẩng đầu lên, mặt ửng đỏ đầm nước mắt. Cô nhìn thẳng vào mắt anh bằng cái nhìn oán hận. Cô đau lòng nói:

- Tôi biết anh không yêu tôi. Tôi đã biết từ lâu rồi. Chỉ là tại sao anh không tự nói ra chứ?

Anh nhìn cô xót xa không nói lên lời.

Cô nhún vai, cố ra vẻ nhẹ nhõm quay người nói với anh:

- Tôi là một trợ lý tồi. Tôi sẽ sớm rời khỏi đây. - Sau đó, cô sải bước về phía trước.

- Xem ra, anh đã động lòng trước cô ấy rồi. - Bổng Sơn Miên đi tới trêu chọc anh.

- Em nói gì thế? Cô ta là chỉ một cô trợ lý thôi.

- Trông bộ dạng anh kìa. Khi chia tay với em anh cũng không đau khổ như vậy.

Anh ngăn người rồi nhẹ nhàng cười. Anh vuốt ve bờ vai cô ta nói:

- Em quên rồi sao? Anh cũng là diễn viên.

Dương Tử vẫn ra đi. Cô mang theo giấc mộng tình yêu đổ vỡ rời khỏi thành phố ồn ào này. Ngày cô đi, Tỉnh Điền không tiễn, thậm chí cũng không hề gọi điện cho cô. Điều anh muốn chính là kết thúc như vậy. Anh là một lãng tử chỉ biết sống theo cách của mình. Trong người anh có loại gen làm phụ nữ đau lòng. Ai ở bên anh, chắc chắn người đó sẽ không được yên ổn và hạnh phúc. Để cô ra đi chính là tình yêu cuối cùng mà anh dành cho cô.

Hôn lễ của Lý Bối Lỗi và Khả Lam dự định sẽ tổ chức vào tháng Mười hai. Mùa đông ở miền Bắc lạnh đến thấu xương. Họ đã dùng tình yêu để sưởi ấm cho nhau trong thời tiết giá lạnh như vậy. Bao nhiêu năm qua, họ đã trải qua quá nhiều chờ đợi. Đến hôm nay, họ đã có thể ở bên nhau. Một tình yêu tuyệt đẹp chẳng qua chỉ là được bình yên bên nhau, mỗi sáng thức dậy được nắm chặt tay người mình yêu rồi nói một câu:

- Chào buổi sáng, em yêu.

Bà Hách Huệ Tử quay về tham dự lễ cưới của con trai. Trước khi tổ chức tiệc cưới hai ngày, bà hẹn bà Nghiêm Lập Thu và bà Hà Hữu Lệ đến quán rượu. Trên sân khấu, mấy cô gái trẻ đang xoay mình theo điệu nhạc giống như các linh hồn chạy ra trong màn đêm. Mấy người phụ nữ trung tuổi ngồi dưới thường thức từng động tác trên sân khấu, nhìn họ biểu diễn mà như cảm thấy tuổi trẻ của mình đang ở đó. Họ tự nhủ: “Tuổi trẻ thật tuyệt vời!”. Sau đó, họ cụng ly và nhìn nhau cười, những chuyện ghen tị, những chuyện không hài lòng trước đây đều tan biến phía sau nụ cười của họ.

Tỉnh Điền vẫn bận rộn với những vai diễn. Dã Tốt đã tìm được một công việc ổn định. Hằng ngày, anh đi làm từ chín giờ sáng đến năm giờ chiều, thời gian còn lại, anh cùng hai chú cá vàng đợi cô trở về. Lý Bối Nhĩ giống như chú chim không biết mệt mỏi, cô chạy đôn chạy đáo khắp nơi chuẩn bị cho hôn lễ của anh Bối Lỗi. Trước hôm cưới một ngày, cuối cùng cô cũng được nhàn rỗi. Cô hẹn Âu Dương San San đi uống trà thì Khả Lam bỗng gọi điện cho cô và nói:

- Hôm nay phải đi lấy bộ váy cưới đã sửa xong. Chị không đi được. Em đi lấy giúp chị nhé.

- Chị cứ để đó cho em. - Lý Bối Nhĩ vui vẻ nhận lời. Từ lúc nào, những oán hận không còn tồn tại ở trong cuộc sống của cô nữa. Cô đã học được cách làm cho cuộc sống của mình hạnh phúc, chính là thông qua cách làm cho người khác được hạnh phúc.

- Chị đi cùng em nhé. - Âu Dương San San nói. - Hãy cho chị được làm cho anh ấy việc gì đó lần cuối cùng.

Bối Nhĩ không từ chối. Trong lòng có hiểu rõ, yêu một người là việc rất khó, nhưng rời bỏ người mình yêu còn khó hơn nhiều. Họ cùng nhau đến tiệm áo cưới. Âu Dương San San thần thờ nhìn bộ váy cưới mà Khả Lam đã đặt. Mãi sau cô mới nhẹ nhàng nói một câu:

- Đẹp quá! - Kết hôn, cuối cùng cô đã hiểu được thế nào gọi là kết hôn. Có tình yêu thì mới có thể lấy nhau, còn cô, đối với anh chẳng qua chỉ là một người khách qua đường mà thôi.

Từ tiệm áo cưới bước ra, Lý Bối Nhĩ bị trượt chân, theo quán tính cô ngã nhoài về phía trước.

- Cẩn thận đấy! - Âu Dương San San lao tới tóm lấy tay cô nhưng hộp đựng váy cưới trên tay Bối Nhĩ đã văng ra xa. Chiếc váy cưới trắng tinh bung ra giữa lòng đường như một bữa tiệc cô đơn hoa lệ. Âu Dương San San lao ra lòng đường cúi xuống nhặt chiếc váy. Một chiếc xe hơi màu đen chạy qua và một tiếng thét kinh người phá tan màn đêm.

Tối hôm ấy, tuyết rơi rất nhiều. Đó là trận tuyết lớn đầu tiên của mùa đông năm đó. Lý Bối Nhĩ nhận được điện thoại của Bối Nhĩ, anh lao như điên ra cửa bắt chấp tiếng gọi của Khả Lam.

Bác sĩ nói, tình trạng của Âu Dương San San đã qua cơn nguy hiểm. Trên chiếc ghế dài ở bệnh viện, anh nắm chặt tay Khả Lam thở phào nhẹ nhõm. Anh nói:

- Cô ấy không nên lao ra đường như vậy. Cô ấy thật là ngốc!

Khả Lam kéo đầu anh vào lòng, nhẹ nhàng an ủi:

- Không sao. Mọi chuyện đã qua rồi.

Nhiều ngày nay, tinh thần của anh luôn hoảng hốt, anh hoàn toàn không thể bình tâm lại được, anh không hiểu rốt cuộc mình làm sao nữa. Nửa đêm, anh tỉnh dậy hút thuốc rồi lại dập tắt điếu thuốc đi. Trong mơ, anh thường mơ thấy Âu Dương San San mặt ửng đỏ nước mắt đứng trên đỉnh tòa nhà cao cao, dang tay nói với anh:

- Bối Nhĩ! Em sẽ biến thành một chú chim nhỏ... - Gió quanh cô thổi rất mạnh! Anh lao đến kéo tay cô nhưng tất cả đều không kịp nữa. Khi tỉnh lại, khuôn mặt anh cũng ửng đỏ không biết đâu là nước mắt, đâu là mồ hôi.

Hôn lễ của anh và Khả Lam không được tổ chức đúng như dự định. Ngày nào Khả Lam cũng ở bên anh. Mỗi lúc anh giật mình tỉnh giấc, cô đều ôm lấy anh, vuốt nhẹ vai anh an ủi:

- Không sao, không sao. Đó chỉ là một giấc mơ thôi.

Nhưng những giấc mơ như thế vẫn tiếp tục lặp lại. Hầu như không ngày nào là nó không xuất hiện trong giấc ngủ của anh. Anh không thể quên được khuôn mặt ửng đỏ nước mắt của Âu Dương San San. Anh không thể quên được cô ấy đã quên mình vì anh. Anh không thể quên được ánh mắt vô vọng khi cô ấy nằm trên giường bệnh. Từ phút giây Âu Dương San San được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, Khả Lam nhìn anh, bình tĩnh nói:

- Bối Lỗi! Anh có từng nghĩ có lẽ chúng ta không nên gặp lại nhau không?

Anh thần thờ, run rẩy đi đến cuối hành lang.

Ngày Ấu Dương San San xuất viện, Khả Lam đã chuyển khỏi nhà anh. Trước khi đi, cô hôn lên khuôn mặt đang ngủ say và thì thầm bên tai anh:

- Có lẽ việc chúng ta gặp nhau đã là một sai lầm lớn rồi. Chúng ta thua không phải là tình cảm mà cuộc sống đã tạo cho chúng ta quá nhiều đau khổ. Hoặc là, chúng ta không nên yêu một cách ích kỷ như vậy.

Khi cửa phòng đóng lại. Bối Lỗi mệt mỏi mở mắt ra. Trong giây phút Khả Lam thì thầm bên tai anh, anh rất muốn ôm cô vào lòng, nói với cô, anh không muốn lại chia tay cô thêm lần nữa. Nhưng anh đã không làm như vậy. Ánh mắt u buồn của Ấu Dương San San như hạt giống đã đâm rễ trong lòng anh và nó dần lớn lên. Đối diện với Khả Lam, anh ngày càng day dứt, ngày càng đau khổ.

Trong cuốn Lời Sám hối, Jean Jacques Rousseau - nhà tư tưởng nổi tiếng người Pháp có nói: “Trên thế giới này không có thứ gì là vĩnh hằng. Thứ di động thì nó sẽ đi mất. Thứ đứng yên thì nó sẽ cạn khô. Thứ sinh sôi rồi cũng thành con số không...”. Anh không trách số phận đã trêu đùa họ, có trách thì trách bản thân anh năm đó đã không kiên trì với tình cảm của mình. Có những chuyện đã sai rồi lại càng sai mãi. Dù tình cảm vẫn vậy nhưng cũng không thể thoát khỏi vòng đổi thay của cuộc đời. Họ không phải là những người ích kỷ, nhưng họ vẫn phải gánh chịu nỗi đau do thời gian để lại.

Tuyệt! Lại một trận tuyết lớn! Anh đứng dưới nhà Ấu Dương San San rất lâu. Cô ấy không chịu gặp anh. Bối Nhĩ nói:

- Chị San San, việc gì chị phải như vậy chứ?

Cô ấy ngoái đầu cười với Bối Nhĩ rồi nói:

- Bối Nhĩ! Chị rất muốn lại được yêu anh ấy... nếu chị là một người toàn vẹn.

Bối Nhĩ nắm bàn tay lạnh giá của cô ấy mà khóc không thành tiếng. Tai nạn đó không cướp đi tính mạng nhưng nó đã cướp đi đôi chân của cô ấy.

Bối Nhĩ khóc nói:

- Em không nên để chị đi cùng em đến lấy váy cưới. Nếu sớm biết thế này...

Cô ấy nhẹ nhàng vỗ vai cô mà nói:

- Bối Nhĩ! Em đừng khóc. Ai trong chúng ta chẳng một mình đến thế giới này rồi lại một mình ra đi chứ? Bao nhiêu chuyện đã qua thế là đủ rồi.

Âu Dương San San vẫn ra đi. Cô ấy nói với mẹ mình:

- Nếu mẹ thật sự yêu con thì mẹ hãy để con ra đi.

Bà Nghiêm Lập Thu không ngăn cản cô ấy. Bà hiểu rõ, cuối cùng thì tâm hồn tổn thương cũng muốn dựa vào chính bản thân mình.

Hôn lễ của Lý Bối Lỗi và Khả Lam dự định tổ chức vào lúc tuyết rơi tháng Mười hai đã bị hủy bỏ. Ngày hôm đó, Bối Lỗi một mình đứng trong trận tuyết lớn rất lâu, rất lâu... Trời đất âm u, Bối Nhĩ bước đến bên anh, nắm lấy bàn tay lạnh buốt của anh, nhẹ nhàng nói:

- Anh trai, chúng ta về nhà nhé.

Đây là lần đầu tiên cô gọi anh là “anh trai”. Anh nhìn cô lặng lẽ cười mà nước mắt cứ thế tuôn trào... Giữa họ tồn tại một thứ thuộc về tâm linh, đó là tinh thần đã đem hơi ấm đến cho họ. Anh giờ tay vỗ đầu cô, cô nhắc chân đá vào chân anh. Họ chạy thục mạng trong tuyết lớn tựa như thời gian đang quay trở lại tuổi thơ trước kia...

Một năm sau, Bối Nhĩ cho xuất bản cuốn sách có tiêu đề Bữa tiệc cô đơn. Câu chuyện đó cũng nhanh chóng được chuyển thể thành phim và Tỉnh Điền là nam diễn viên chính. Rất nhiều người còn nhớ trong bộ phim đó, Tỉnh Điền đã nói một câu: “Ai trong chúng ta không một mình đến thế giới này rồi lại một mình ra đi? Đời người, đối với chúng ta mà nói, chẳng qua chỉ là một bữa tiệc cô đơn hoa lệ mà lạnh lẽo...”

. HẾT .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/buong-tay-de-yeu>